

Yeter Ki Sen Mutlu Ol

JULIE OLIVIA

Yeni komşum hayatın formülünü bulmuş gibi görünüyordu. Küçük kasabanın altın çocuğu mu? Evet. Olağanüstü bekâr bir baba mı? Kesinlikle evet. Seksi fırıncı kolları mı? Yemin ederim, onları fark etmemiştim.

Ne yazık ki ben hiçbir şeyin formülünü bulmuş değildim.

Yeni vefat eden annemin Copper Run, Vermont'taki rüya gibi pansiyonunu devralmanın kolay olacağını düşünmemiştim. Boşanmamdan sonra iyileşmek için iyi bir yer gibi duruyordu. Ama görünüşe göre hazırladığım çörekler, konuşma becerilerimle birlikte çöpe atılmalıydı. Bunu da yeni komşum Cliff'in bizzat kendisi söylemişti.

Ondan kaçış yoktu. Herkesin neye ihtiyacı olduğunu her zaman biliyordu. İçten gelen cazibesi ve ilgisi, onunla ve tatlı kızlarıyla arkadaşlık kurmama çabamı zorlaştırıyordu.

Arkadaşlarım olabilirdi. Bu oldukça normaldi.

Ancak üç ay sonra burayı kız kardeşime devredip, uzun süredir uğraştığım terfiyi almak için Seattle'a gidecektim.

O yüzden seksi komşumu neden bu kadar öpmek istediğime dair bir fikrim yoktu...

Yeter Ki Sen Mutlu Ol

Özgün Adı: If It Makes You Happy
Julie Olivia

Çeviren : Ezgi Uğur
Yayın Koordinatörü : Derya Sevim
Editör : İrem Şimşek
Düzeltili : Elif Çınar
Son Okuma : Gül Türkay
Kapak İllüstrasyon : Eva García
Kapak Tasarım : Lila Selle
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Uygulama : Sidem Zelal Edin

Türü: Yetişkin - Romantik
Kitap No: 2829

1. Baskı: Şubat 2026
ISBN: 978-625-366-266-0
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2024 by Julie Olivia

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Yıldız Mücellit Matb. ve Yay. San. Tic. A.Ş.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt.
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 613 17 33
Sertifika No: 46025

JULIE OLIVIA

Yeter Ki Sen Mutlu Ol

Düzenleme
Ny.ozlem

Çeviren:
Ezgi Uğur

Ninova

YAZAR NOTU

Yeter Ki Sen Mutlu Ol, 1997 sonbaharında geçen **tek kitaplık** romantik bir roman.

Bu kitap hem sonbahar aylarına hem de 90'ların sonlarına yazdığım bir aşk mektubu niteliğinde. Sayfaları çevirdikçe keyifli hasat festivalleriyle, kurumuş yapraklarla, Cadılar Bayramı kutlamalarıyla ve Şükran Günü turtasıyla karşılaşacaksınız! 90'ların romantik komedi klişelerine de hazır olun! Kendime engel olamadım.

Lütfen, bu kitapta **detaylı cinsellik** sahnelerine yer verildiğini göz önünde bulundurun. Hikâyemiz aynı zamanda **yavaş gelişen** bir aşkı ele alıyor. Kendinize bir fincan kahve koyun ve bu uzun yolculuğun tadını çıkarın.

Bu kitapta keyifli bir nostalji ve sonbahar ruhu yoğun olsa da içeriğine dair birtakım *uyarılar* yapmak istiyorum.

- Ebeveynin kalp krizinden ölümü (olayın kendisi işlenmiyor)
- Sevilen birinin ardından yas tutma
- Ebeveyn tarafından terk edilme ve uzaklaşma
- Boşanma
- Aldatma (olay kurguda yer almıyor, ana karakterler arasında değil)
- Cinsel içerik
- Argo

Okurken kalbinize nazik davranın, dostlarım.

Şimdi kendinize bir battaniye alın, güzel bir mum yakın ve geçmişe, 1997 sonbaharına doğru bir yolculuğa çıkın!

Kocaman sevgiler, Julie O.

Kendime.
Bir yetenek yarışmasındaki Spice Up Your Life performansını
elini yüzüne bulaştıran altı yaşındaki Julie'ye.
Umarım kimse hatırlamıyordur.

SİZİN İÇİN HAZIRLADIĞIM
KARIŞIK KASET

1. *One Headlight* - The Wallflowers
2. *There She Goes* - Sixpence None The Richer
3. *No Rain* - Blind Melon
4. *Dreams* - The Cranberries
5. *Real World* - Matchbox Twenty
6. *Say You'll Be There* - Spice Girls
7. *Black* - Pearl Jam
8. *I Want You* - Savage Garden
9. *I Put A Spell On You* - Nina Simone
10. *Sex & Candy* - Marcy Playground
11. *Lovefool* - The Cardigans
12. *Linger* - The Cranberries
13. *You Gotta Be* - Des'ree
14. *Come As You Are* - Nirvana
15. *You Were Meant For Me* - Jewel
16. *Save Tonight* - Eagle-Eye Cherry
17. *Drive* - Incubus
18. *Head Over Feet* - Alan's Morissette
19. *Uptown Girl* - Billy Joel
20. *If It Makes You Happy* - Sheryl Crow

Giriş

Michelle
Temmuz 1997

Bugüne en iyi şekilde hazırlanmıştım. Düz siyah elbisemi giymiş, çiçekleri almış ve rahiple buluşmuştum. Fakat annemin cenazesinde, aileme kocamdan boşandığımı söylemek planlarımların arasında yoktu.

Allen kulağıma sert bir sesle, “Beş dakika sonra gidiyorum,” diye fısıldadı.

“Biliyorum.”

“Sen söylemezsen ben söyleyeceğim.”

Dişlerimi sıktım. “Biliyorum.”

Allen uçağını kaçırmamalıydı. Tabii ki eski kocam uçağını cenaze töreninden sonraki güne, yani yarına alabilirdi. Ancak yasal olarak bir aileyle aranızda artık hiçbir bağ kalmadığında, eski kayınvalidenizin cenazesine katılmanın da bir önemi olmuyordu.

İnce zincir kolyemi parmaklarımların arasına alıp oynadım ve şapelin içinden kıvrılarak ilerleyen uzun ziyaretçi sırasını izledim. Tanımadığım birine zoraki bir şekilde gülümsedim.

Derin bir nefes aldıktan sonra yavaşça verdim. “Bunu bugün yapmasak daha iyi olur.”

Allen uzaklara bakmaya başladı. Ardından dudaklarını kıvrıp, “Evet ama onlara birlikte *söylemeliyiz*,” dedi usulca. “Bugünden başka zamanımız yok. En doğrusu bu.”

En doğrusu.

İki ay önce benden çok daha neşeli ve genç bir kadın, evimizi arayarak Allen’in evli olduğunu bilmediğini söylemişti. Allen gibi o da gerçeği anlatmanın “en doğrusu” olduğunu öne sürmüştü.

Allen’in ahlaki tutarsızlıklarına değinmeme gerek bile yoktu. Kazanamayacağım bir tartışmaya girmek anlamsızdı.

Aileme boşanma kararı aldığımızı çoktan söylemiş olmalıydık, onun ailesi haftalar önceden öğrenmişti. Ancak annemin sağlık durumu aniden kötüleşince bunun için doğru zamanmış gibi gelmemişti. Babam arayıp annemin vefat ettiğini söylediğinde evrak işlerini bitirmek üzereydik.

Allen avuçlarını özenle dikilmiş ceketinin üzerinde gezdirirken boğazını temizledi. Çoğu erkek böyle bir durumda homurdanarak takım elbisesinin düğmeleriyle oynardı ama Allen, hiçbir zaman toplum içinde zayıflığını gösteren bir adam olmamıştı. Hastanede beyaz önlüğü içindeyken de böyleydi, cenazede de...

Cenazeye katılanların çoğu annemin hemşirelik zamanlarından tanıdıklarıydı. Bazıları işyerindeki çalışanlarımdı ancak bir o kadar da tanımadığım kişi gelmişti. Bu yabancılar uygun bir kıyafet bulamayacak kadar aceleyle giyinmiş gibi bol ve modası geçmiş kıyafetlerle yas tutuyordu. Son sırada oturan yaşlı kadının mürdüm rengi çorapları göze çarpıyordu. Onun yanındaki adam da yanaklarına kadar inen, 70’lerden kalma bir gözlük takmıştı.

“Bu insanlar da kim?” diye mırıldandım.

Allen omuz silkti.

Bir adam, bir kadın ve iki kızlarından oluşan bir aile tabutun

yanma yaklaştı. Bunlar da yeni yüzlerden bazılarıydı. Zayıf, sarışın genç kızın solgun yüzü gözyaşlarından sıırsıklam olmuştu. Adam ona sarıldı. Ondan çok daha küçük olan diğer kız, adamın beline yapışmış ve kravatını tutmuştu. Karısı olduğunu düşündüğüm kadın ise kollarını kavuşturmuş, elinde tuttuğu bir buket çiçekle onların arkasında duruyordu.

Acaba mutlular mı? diye düşündüm. Allen'la ben, her zamanki gibi *ortak* bir kararla çocuk sahibi olmamayı seçmiş, kariyerlerimizi ve duvarlarına boya kalemleri sürülemeyecek kadar güzel evimizi korumuştuk. Halılarımız süt dökülemeyecek kadar pahalıydı. Çocuklar fazla çılgındı, biz ise... tam tersiydik.

Babanın küçük kızını yere indirmesini izledim. Karısından buketi alıp şapelin içinden geçenlerin üzerinden etrafa baktı. Acaba kimi arıyordu? Bakışlarını bize doğru çevirdiğinde benimle göz göze geldi.

Sıkışıp kalmış bir fermuar gibi bakışları mideme *saplandı* ve kumaşı da beraberinde çekti. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. O da benden ayıramıyordu.

Tipik bir yakışıklılığı vardı, Allen'a çok benziyordu. Keskin çene hatları yeni tıraşlanmıştı. Belirgin elmacıkkemikleri yanaklarında birkaç çizgi oluşturunuyordu. Âdemelması kalm boyunda çıkıntı yapıyor, çıkık köprücük kemiğine doğru iniyordu. Bunları düğmelerini açtığı beyaz gömleği ve kızının az önce çekiştirdiği kravatı sayesinde görebiliyordum. Sırada duran diğer erkeklerden daha uzundu. Geniş omuzları takım elbisesinin içini dolduruyordu. Evet, tipik bir yakışıklılık örneğiydi.

Ancak onu Allen'dan ayıran başka çekici özellikleri de vardı. Koyu kahve saçları kısa kesilmemişti, modelini en iyi tanımlayacak kelime *dağınıktı*. Saç jölesi sürmeyi denemiş fakat stresli bir şekilde ellerini saçlarının arasından fazla geçirmiş gibi görünüyordu. Burun kemiği hafif eğriydi. Dudaklarını sı-

kıca birbirine bastırmıştı ancak ağzının kenarında ufak bir kırışıklık vardı. Cenazede bile kaybolmaktan aciz bir gülümseme çizgisiydi.

Kalın kirpikleri, zihninde bana da yanında oturacak bir yer açıyormuş gibi gözlerinin üstünü örtüyordu. Ayaklarını geriye doğru oynatıyor ama bir yere kımldamıyordu.

Titrek bir nefes aldım. Bakışlarını bir yabancıya dikmişken nasıl bu kadar rahat görünebiliyordu? Gözlerini tembelce Allen'a çevirip tekrar bana döndü. Bakışlarını içimin derinliklerinde hissedebiliyordum. Sanki sakladığım şeyi görüyor, boşandığımızı *biliyordu*.

“Şşt.”

Kız kardeşimin sesini duyunca irkildim. Sara arkamızdaki kapıdan başını uzattı.

“Shelly, buraya gel.”

Sara beni odaya doğru çekerken Allen gözlerini devirdi. Diğer adama son bir kez bakmaya çalıştım ama buna fırsat bulamadan kapı kapandı.

Daha iyi koşullarda burası genellikle gelin odası olurdu. Köşede oval bir ayna duruyordu. Küçük bir masanın etrafı minderli maun sandalyelerle doluydu. Beş yıl önce köşede oturan üç nedimemi hâlâ gözümün önüne getirebiliyordum. Sara, Allen'ın kız kardeşi ve üniversiteden eski oda arkadaşım. Şimdiyse arkadaşımın en son ne zaman konuştuğumuzu bile hatırlamıyordum.

“Babamla konuşmalısın,” dedi telaşla.

Gözlerimi kırpıp başımı salladım. “Tamam.”

“Ben denedim ama...”

“Önemli değil,” diye sözünü kestim. “Dert etme.”

Parlak pembe dudaklarının kenarları yukarı kıvrılrsa da

YETER Kİ SEN MUTLU OL

gülümsemesi samimi değildi. “Teşekkür ederim. Nasıl bu kadar...” dedi ve beni işaret ederek devam etti. “Sakin kalabiliyorsun bilmiyorum. Sanki her şey hep kontrolünde.”

İkimizin arasında her anlamda daha hassas olan kişi kardeşimdi. Minyon bir yapısı ve kadınların büyük paralar ödeyerek elde etmeye çalıştığı platin sarısı saçları vardı. Yani ne benim ne de babamın kahverengi saçlarına benziyordu. Ben annemin ormanı andıran gözlerini miras almıştım, onunki ise babamın güzel mavi gözlerinin kopyasıydı ve şu anda yaşadığı için ıslıl ıslıl parlıyordu. İkimizin duygularını da tek başına sırtlanacak kadar duygusaldı. Bu özelliğine bayılıyordum.

“Nasılsın?” diye sordum.

“İyiyim.” Sara amaçsızca elini uzatarak saçlarımı okşadı. “Ağır bir karanlığın içinde sıkışıp kaldım. *Sen* nasılsın? Allen çok garip davranıyor, gerçi onun her zamanki hali.”

Mideme hafif bir sızı saplanırken belli belirsiz bir şeyler mırdıldandım.

İç çekti. “İçerisi çok kalabalık, değil mi?”

Sara havadan sudan konuşmaya başladı. Onu yatıştırmak için, “Sanat okulundan arkadaşlarını davet ettin mi?” diye sordum.

Söylediğime güldü. “Tabii ki hayır, yoksa kalp krizi geçirirdin.” İkimiz de donup kaldık. Dudaklarım büzüldüğünde telaşla gözlerini kocaman açtı. “Ben...”

“Öyle demek istemedin,” diyerek cümleyi onun yerine tamamladım. “Biliyorum.” Gülümsemeye çalıştım. “Önemli değil, Sara.”

Hızlıca başını sallayıp kaşlarını çattı. “Her neyse... Sanırım Copper Run’dan gelmişler. Biliyorsun, annem o kasabaya çok düşkündü.”

“Biliyorum.”

Geçen yıl ebeveynlerimiz emekli olmuş, Vermont’ta bir ka-

sabaya yerleşmiş ve uygun fiyatlı bir oda-kahvaltı pansiyonu açmıştı. Teknik olarak ikisinin de ortak işiydi ama orası annemin gözbebeği. Bu yüzden Copper Run sakinlerinin cenazeye gelmesi mantıklıydı. Annem bir yılda bile saygı duyulup sevilebilecek türden biriydi. Beni ise iki yıl biriyle bir odaya kapatsamz dahi, bu sürenin sonunda birbirimize karşı hâlâ iki yabancı gibi olurduk. Belki de evliliğimdeki en büyük hata da buydu.

“Kalkıp Seattle’a mı gelmişler yani?” diye sordum. “Ülkenin öbür ucundan? Kasaba ıssızlaşmış olmalı.”

Sara gülümsedi. “Kabalık etme. İyi insanlar.”

“Sorumsuz insanlar,” dedim alaycı bir sırıtışla. Hemen sonra ciddileştim. Kulak mememi çekiştirip küçük inci küpemi çevirdim. “Babam nerede?”

Sara başparmağını ağzına götürerek tırnağını ısırды. “Köşede.”

Elini hızla ağzından çektim. “Şşt. Gececek. Ben iyiyim. Sen de iyi olacaksın.”

Başını önce yavaşça salladı, sonra aniden bana sıkıca sarıldı. Geri çekilene kadar onu sertçe kucakladım. Ardından omzuna hafifçe vurup, “Hemen geliyorum,” diye mırıldandım.

Babam gelin odasının diğer ucuna, uzak köşeye oturmuştu. Yüksek pencereden şehrin manzarasını seyrediyordu. Bulunduğumuz katedral tam köşede, koma seslerinin en yoğun olduğu ve yeşil ışığın beş saniye önceden hızlanmanı gerektirdiği bir kavşakta yer alıyordu.

Babam elini Rocket’ın sırtına koymuş, dalgın dalgın köpeğin siyah beyaz tüylerini okşuyordu.

Birkaç okşamanın ardından *border collie* cinsi köpek kafasını uzanamayacağı bir yere çekti. Karşı duvara doğru sürünüp bana, “İşte, onu teselli ettim. Şimdi mutlu musun?” diyormuş gibi baktı. Ardından gereğinden fazla güç kullanarak olduğu yere oturdu.

Bugün Rocket'a bakacak birini bulmak Allen'in göreviydi ama elbette ki bu konuyla ilgilenmeye zahmet etmemiştir. Tıpkı düne kadar Rocket'ı ülke dışına çıkaramadığı için, köpeğin bana kaldığını söylemeye zahmet etmediği gibi.

Rocket beni dinlemiyor, onu okşamama bile izin vermiyordu ama ne yapacaktım ki? Önünde sadece iki seçenek vardı. Ya benimle kalacak ya da Allen'in peşinden *Humane Society**'ye gidecekti. Kaprisli tavırlarıyla Rocket orada yapamazdı, ben de o kadar kalpsiz biri değildim. Açıkçası Rocket'in şu anda bu şapelde olmaması gerekiyordu fakat bana soğuk davranrsa bile birilerine zarar veren bir köpek değildi.

Babamın eli, hâlâ az önce Rocket'ın olduğu yerde gevşekçe duruyordu. Elini avucumun içine aldım.

“Selam, Shellfish,” dedi yüzünde zayıf bir gülümsemeyle.

“Nasılsın?”

“İyiyim.” Oysa gözlerinin altındaki torbalar bunun aksini söylüyordu. “Sen nasılsın?”

“Ben de iyiyim.”

Elimi bırakıp parmağını göğsümdeki kolyenin üzerinde gezdirdi. “Bu annenin mi?” diye sordu. İnce zincir, köprücük-kemiğimin çukurunda kıvrılarak aşağı doğru uzanıyordu. “Çok zayıflamışsın.”

“Ben iyiyim,” dedim tekrar.

Kendi kendine konuşarak, “O hep böyle güzel şeyler bulurdu,” diye mırıldandı. “Kolyeler. Pansiyondaki çarşafklar. Hani o çok sevdiği danteller var ya. Şu küçük, keten olanlar...”

“Baba...”

Ellerini birbirine kenetleyip hızla dolan şapele açılan kapalı kapıya baktı. “Dışarıda kimler var?”

“Görünüşe göre Copper Run'ın tüm sakinleri gelmiş.”

“Ah,” dedi gülümseyerek. “Onlar çok iyi insanlar.”

* Amerika'da hayvanları koruma ve barındırma hizmeti veren kuruluştur. (ç.n.)

“Öyle diyorlar.”

“Allen ne durumda?”

İstemsizce çenemi sıktım. “İyi.”

“Bugün *iyi* dışında bir cevabın yok mu?”

İçimden kontrolsüz bir kahkaha patladı. “Yok.”

Gözucuyla Rocket’ın bana baktığını gördüm. Yumruklarımı sıktım. Köpek de tıpkı dışarıdaki o garip adam gibi boşanmadan bahsetmem gerektiğini biliyordu.

Peki babama ve Sara’ya bunu nasıl söyleyecektim? *Merhaba, ben neredeyse otuz yaşına gelmiş ve evliliğini sürdüremeyen, işkolik kızınız/kız kardeşiniz.*

Allen kırk iki yaşındaydı, tıbbi bir görev için yurt dışına taşınıyordu ve benim onunla tanıştığım yaştaki bir kadınla mutlu bir hayatı vardı.

Sara çok üzülecekti fakat kimsenin bana acımasını istemiyordum. Allen artık beni istemiyordu, ben de onu zorla yanımda tutmayacaktım. Makul bir karardı. İyi bile denebilirdi ama balonlar ve konfetiler de istemiyordum.

“Oraya nasıl dönerim?” diye fısıldadı babam.

“Dışarıya mı?”

“Pansiyona,” dedi titreyen dudaklarıyla. “Her şeyin yerini o biliyor. Faturaları, tarihleri o hallediyordu. Tanrım, konukları da arayamam. En yoğun sezondayız. Neredeyse tüm odalar dolu. Yapamam... Yapamam...”

Derin bir nefes aldım. “Bir yolunu buluruz. Hep bulmadık mı?”

“*Sen* hep halledersin,” dedi usulca. “Annenin tüm gücü sana geçmiş.”

“Hayır, Sara da benim gibi. Onda o güç var, hatta enerji de var. Pansiyonu çok iyi idare edecek.”

Başım sallarken şakaklarını ovuşturdu. “Haklısın, haklısın. O bu işte doğuştan yetenekli. Haklısın.”

İkimiz de Sara'nın annemin iyi özelliklerini aldığını biliyorduk. Nazikliği, hayata olumlu bakış açısı, heyecanlı ve yaratıcı yönü ondan geçmişti. Bunlar sevilen bir oda-kahvaltı pansiyonunun başına geçecek birinde olması gereken özelliklerdi. Ailenin en büyük, soğuk kızı olarak bu işe uygun değildim. Zaten ben de öyle olmayı istemezdim.

Sara sonunda aralık ayında okuldan mezun olacaktı. Ondan sonra da sorunsuz bir şekilde yeni işine başlayacaktı. Tabii babamızın pansiyonu o zamana kadar idare edebilmesi gerekiyordu. Şu anda hiçbir şeyi kontrol altında tutabilecek gibi görünmüyordu.

Şapel kapısı gıcırdayarak açıldı ve içeriden fısıltılar geldi. Allen odaya rahat bir şekilde girdiğinde tüm vücudum gerildi. Valentino marka ayakkabıları her adımda linolyum zeminde tıklar tıklar ses çıkarıyordu. Rocket koşarak yanma gitti ve kuyruğunu şiddetle sallamaya başladı. Allen onu okşayıp sakinleştirdi, sonra da yanından uzaklaştırdı.

“Hazır mısın, Shelly?”

Uykusuzluktan mı bilmiyordum, bu sorusu kafamı allak bullak etti.

Babam ayaklandı. “Gitmemiz mi gerek...”

Elimi omzuna koydum. “Hayır,” diyerek sözünü kestim.

Allen da ben de pratik insanlardık. Mantıklı düşünebilmesi en çekici özelliklerinden biriydi. Evet, biraz soğuk bir mizacı vardı ama ben de öyleydim. Bir zamanlar birbirimizi anlıyor, birbirimize saygı duyuyorduk. Hiç değilse bugüne kadar böyleydi. Dışarıya bir şey belli etmemeye olan anlamsız takıntısı, ailemin yasından daha önemliydi.

Sara kaşlarını çatarak yanımıza geldi. Elinde bir buket çiçek vardı. “Dışarıdaki bir adam göndermiş.”

Çiçekleri babama uzattı ancak kafasını kurcalayacak bir iş daha çıkmaması için çiçekleri ben aldım.

Sara'nın bakışları Allen'la benim aramda gidip geldi. "Her şey yolunda mı?"

Allen sabırsızca nefesimi verdi.

"*Lütfen, bugün olmaz,*" dedim dudaklarımı oynatarak.

Ancak Allen başını salladı. "Shell..."

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Bana bir saniye ver."

"İşleri zorlaştırma," dedi Allen.

"Ne oluyor?" diye sordu babam.

"Önemli bir şey yok, baba. Sadece..."

"Boşanıyoruz," dedi Allen aniden. Sözleri duvarda ve alçak tavanda yankılandı.

Gözleri kocaman açıldı, benimkiler de öyle. Bunu bu kadar yüksek sesle, belki bir o kadar da duygusuzca söylemesini beklemiyordum.

Yakasımı düzelterek, "Yarın burada olmayacağım," diye devam etti. "Havaalanına gitmem gerek."

Kalp atışlarımı boynumda, ellerimde ve bacaklarımda hissedebiliyordum. Avucumda çiçeğin dikenlerinden birinin kestiği bir yara açıldı.

Uzun süren sessizliğin ardından, "Bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığınız için üzgünüm," dedi Allen. Ardından saatini kontrol etti. "Gitmem gerek. Kaybınız için çok üzgünüm." Sanki beş yıldır ailemizin bir parçası değilmiş gibi kayıtsızca konuşuyordu.

Aynı rahatlıkta kapıya doğru ilerlemeye başladığında, Rocket peşinden gitti ama Allen başını iki yana salladı.

Kanım bir lav gibi boğazıma, oradan da yanaklarıma kadar yükseldi. Bedenimi kaplayan sıcaklık göğsüme baskı yapıyordu. Üzgün müydüm, korkuyor muydum, yoksa kızgın mıydım bilmiyordum. Savaş ya da kaç mekanizmasının harekete geçtiği anlarda ne yazık ki, benim doğal tepkim savaşmak oluyordu.

Onun peşinden hızlıca gittim ve tekrar ana şapele girdim.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Etrafımı alçak sesli konuşmaların uğultusu sardı. Şapelin açık kapısından gelen serin hava saçlarımı okşayıp elimdeki çiçek buketinin kâğıdını kıpırdatıyordu.

“Beklemeliydik.” Ses tonum sert çıkmıştı.

Allen topuklarının üzerinde dönüp bana yan bir bakış attı.

“Hayır, çok daha önce söylemeliydik,” diye mırıldandı.

“Öyle mi? Ne zaman?” diye sordum öfkeyle. Vücudum kaskatı kesilmişti. Sesim yüksek çıkınca onu daha da tedirgin ettim. *Harika. Rahatsız olsun.* “Annem kalp krizi geçirdikten sonra hastanede yatarken mi? *Bypass* ameliyatından önce mi? Yoksa bekleme odasında, meslektaşın ameliyatın başarısız olduğunu söylediğinde mi?”

Allen’in bir zamanlar geriye yatırıp jöleyle sabitlediği sarı saçları artık dağınıktı. Şakaklarında beyaz çizgiler görünüyordu. Nefesini tutarak bir tutam saçını geriye atmaya çalıştı.

“Karar verdiğimiz gün söylemeliydik. Senin sorunun tam olarak bu, Shelly...”

“Benim bir sorunum falan yok.”

“Bunu onlardan mümkün olduğunca uzun süre gizleyeceğimi tahmin etmeliydim. Sen herkesten her şeyi saklarsın. Benden de, aileden de. Patlama noktasına gelene dek tüm duygularını içinde tutarsın. Tebrikler. Şimdi patlama vakti.”

Hızla gözlerimi kırıştırdım, dik durarak yumruklarımı sık-tım. “Ben...”

Bana doğru eğildi. “Neden kendimi birinin eşi gibi hissetmemi sağlayan bir kadın bulmam gerekti sence?” diye çıkıştı.

Başımı o kadar hızlı geriye attım ki, sanki biri saçımı eline dolayıp çekmiş gibi hissettim.

“Ne dedin sen?” diye fısıldayabildim güçlkle.

“Çok gerginsin, eğlenceli hiçbir yanın kalmadı.” Bana kusurağlarını saymaya başladı. “Her şeyi kontrol etmek zorundasın. Hiç bunu istemiyor olabileceğim aklına geldi mi? Herkesi o

JULIE OLIVIA

imkânsız standartlarına uymaya zorluyorsun. Tanrım, anneni bile affet...”

Çat!

Başta bunun kalbimin kırılma sesi olduğunu sandım ama sonra avucumu geriye doğru savurduğumu ve Allen’ın yanağına çarptığını fark ettim.

Nefesim kesildi, oksijensiz kaldım.

Elimin pembe izi yavaşça yüzünde belirirken Allen gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

Taş gibi kaskatı kesilmiş bir vaziyetteydi. “Yalnız kalmayı hak ediyorsun.”

Kısa ve öz kelimeleri kulaklarımda çınladı.

Onun yanından geçip şapelin çift kanatlı kapısından dışarı fırladım. Rüzgâr saçlarımı dalgalandırırken sırtımdan bir damla ter süzüldü. Buketteki dikenler tenimi delip geçiyor, sonbaharın ilk yaprakları ağaçlardan düşüyordu.

Kornalar çalıyor, kaldırımdan yüksek müzik sesi geliyordu.

Haklıydı. Öfkeyle doluydum ve patlama zamanı yaklaşıyordu.

O an dünyam kontrolden çıktı.

Her şey kontrolden çıktı.

Düzenleme

Ny.ozlem

Eylül 1997

1. Bölüm

CLIFF

Maalesef sürekli telefonuma bakmak gibi kötü bir alışkanlığım vardı. Kollarımı kavuşturur, dilimi yanağıma bastırır ve ayağımı yere vurup dururdum. Belki de haksızlık ediyordum ama ne zaman ihtiyacım olsa bu telefon asla çalmazdı. Öyleyse bu işteki asıl mağdur kimdi?

Pastanenin tezgâhına eğilerek, “Bu sabah bana mesaj gelmediğine emin misin?” diye sordum. Kız kardeşim en az benim kadar dikkatli bir şekilde çerçeveli *cupcake* resmini inceliyordu. “Carol?”

“Güzel görünmüyor.”

“Resim mi?”

“Güzel görünmüyor,” diye tekrarladı.

“Gayet iyi.” Linolyum kaplamalı lobiye açılan yarım kapıyı itip ellerimi önlüğüme sildim. “Hatta harika.”

Dürüst olmak gerekirse, bu resimle son seçtiği arasında nasıl bir fark olduğunu hiç anlamamıştım ama söz konusu Carol ise tereddüde yer kalmıyordu.

Carol haftalardır kendini pastanenin içini yeniden dekore etmeye adanmıştı. Yeşil duvarlar önce pembe, ardından sarı

oldu. Demir sandalyeler yerini koyu renk ahşaba bıraktı, sonra da açık renge geçildi. Nasıl olduysa vitrinlere dokunmamıştı ama bir hafta içinde sıranın oraya da geleceğini düşünüyordum. Bana kalırsa buraya neon bira tabelaları bile asardım ancak tasarımdan benim değil de onun sorumlu olmasının bir sebebi vardı. Benim işim pişirmektir.

O *Burke's Bakery*'nin beyni, ben de elleriydim.

Carol gözlerini pastanenin zeminden tavana kadar uzanan pencerelerine çevirdi. Ressamımız Winston kaldırımındaki küçük taburesine tünemiş, mevsimlik pencere süslemesinin son rötuşlarını yapıyordu. Kurumuş yapraklar, tarla korkulukları, balkabakları ve elmalardan oluşan bir tasarımdı. Ondan resme bir de turta eklemesini istemiştik ama çizemediğini söylemişti. Bu yüzden onun yerine elma vardı.

Carol derin bir nefes aldı, yüzü kederliydi. "Bu kadarını yapamazdım."

"Elbette yapamazdın, bu yüzden Winston'ı işe aldık ya. Çizimleri de gayet güzel," diyerek onu tekrar teselli etmeye çalıştım.

Zil sesi duyduğumu sandım, hemen tezgâhın üzerindeki telefona baktım. Belki de yanlış duymuştum.

"Bu buraya olmadı." Carol duvardan *cupcake* resmini kaptı, masaya koydu ve dışarı fırladı.

Telefon çalarsa duyabilmek için kapıyı aralık bıraktım ve peşinden dışarı çıktım.

Hafif bir esinti vardı, ellerimi kot pantolonumun cebine soktum. Copper Run bizi bekleyen birkaç ayın aksine, şu an fazla soğuk değildi. Eylül başındaydık, yapraklar yavaş yavaş yazın büründükleri yeşil rengi terk edip koyu kırmızı ve turuncuya dönmeye başlamıştı. İlk fırtınalı gündü. Rüzgâr, yaprakları ayaklarıma savuruyordu.

Winston fırçasıyla cama çizdiği resmi işaret etti. "Nasıl olmuş?" diye sordu.

“Muhteşem,” dedim nazikçe, “Şimdiye kadarki en iyi çalışan.”

“Carol stresli görünüyor.”

“Senin kadar yetenekli olamadığı için üzgün.”

Winston kıkırdadı. “Benim kadar yetenekli olmayı kim istemez ki?”

Arkasından geçerken sırtına hafifçe vurdum. “En sevdiğim özelliğin kibirli olmaman, dostum.”

Söylediklerime karşılık başımı salladı.

Ben de Carol’ın peşine düşüp caddenin karşısına, kasabanın meydanına gittim. Arka cebinden bir paket sigara çıkardığında kaşlarımı çattım.

“Hiç başlama, Clifford. Yarın bırakacağım.”

Ellerimi kaldırdım. “Bir şey demedim.”

Carol çakmağını çaktı, sigaradan bir nefes çektikten sonra dumanı ağzının köşesinden ters yöne üfledi.

“İşe yaramazın tekiyim,” diye sızlandı.

İnsanlar birer tatlı olsaydı, Carol’a *cannoli** düşerdi. Bunun sebebi, mükemmel bir *cannoli*’den bir ısırık aldığınızda ne kadar leziz de olsa parçalanırdı ve geriye sadece yapışkan iç dolgusu kalırdı. Carol da yumuşak karnını göstermeye fazla hevesliydi.

İç çekerek kolumu omzuna attım. “İşe yaramaz falan değilsin.”

“Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum.”

Carol hep kendini fazla eleştiren biri olmuştu ama son zamanlarda ipin ucunu kaçırmıştı. Birdie Cadell bu yaz vefat ettiğinden beri hepimiz biraz gergindik, herkes bununla farklı şekilde başa çıkmaya çalışıyordu. Ben kendimi sürekli bir şeyler pişirmeye vermişim, Carol da soluğu sigarada almıştı. Hiç değilse pastaneden uzakta içiyordu da dumanı dükkâna girmiyordu.

* Boru şeklinde kızartılmış hamurun içine kremesi bir dolgu doldurulmasıyla yapılan Sicilya kökenli bir hamur işidir. (ç.n.)

Elini havada sallayarak dumanı dağıttı. “Daha önce hiç böyle hissettin mi? Bir zavallı gibi?”

“Hayır.”

Bana bir bakış atınca gülümsedim.

“Sadece kruvasanların iyi kabarmasını sağlamak ve pastaneyi altıda açmak zorundayız.” Avucumla omuzlarından tutup onu sarstım. “Bunların ikisini doğru yaptığımız sürece sorun yok. *Altı üstü* bir pastane, Carol.”

Başını yana eğerken, “*Altı üstü* bir pastaneymiş,” dedi alayla. “Yalancının tekisin.”

Haklıydı. Söz konusu elbette herhangi bir pastane değildi. İki yıl önce canla başla çalışarak şu an hak ettiğinden daha başarılı olmasını sağladığım *bizim* pastanemizdi. *Burke’s Bakery* hem en büyük başarıım hem de en büyük baş ağrımdı. Yine de burayı çok seviyordum.

“*Cupcake* resminin bir önemi yok, tamam mı? Harika bir iş çıkarıyorsun, inan bana.”

Carol tebessüm ettiğinde onu kendime çekip kucakladım.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı.

“Hadi, işimizin başına dönelim.”

Carol burnunu kırıttı. “Sen benim patronum değilsin.”

Bir kahkaha attım. “Teknik olarak öyleyim.”

“Bazen senden nefret ediyorum.”

“Emily kadar edemezsin.”

Burnunu çekerek güldü. “Dalga mı geçiyorsun? Emily seni *idolü* olarak görüyor.”

“Ah, doğru.” Parmaklarımı şıklattım. “Doğru ya, *tam tersi*. Kızım beni seviyor.”

Carol gönülsüz de olsa gülümsedi. “Şapşal şey,” dedi omzuma vurarak. “Bir gün normal bir genç kız olacak ve gerçekleri görecek.”

“Uğursuzluk getireceksin.”

YETER Kİ SEN MUTLU OL

“Belki de biricik halası gibi işe yaramaz biri olur.” Sigarasından uzun bir nefes daha çekti. “Tanrım, her şeyi elime yüzüme bulaştırıyorum.”

Sigara izmaritini parmaklarından alıp parkın çöp kutusundaki küllüğe bastırdım.

“Senden nefret ediyorum,” dedi gözlerini kısarak. “Bu sefer ciddiylim.”

“Eminim öyledir.”

Lamba direğine yaslandım ama etrafındaki turuncu ışıklar sırtıma batınca irkildim. Copper Run Meydanı, Hasat Festivali için süslenmişti. Yollar saman yığınlarıyla çevriliydi, beyaz çardakların yanma korkuluklar dikilmişti ve parkın köşesinde kabaklardan oluşan küçük bir alan yaratılmıştı. Bu yıl stant için ne pişireceğime karar vermeliydim. Geçen yıl *Burke’s Bakery*’nin elmalı *crumble* kekleri yok satmıştı.

Carol ayağını kaldırımdaki kuru yaprakların arasında gezdirdi. “Eee, zalim kraliçeden bir haber var mı?”

Sokak lambasına yumruğumu vurup yanağımı ısırdım. “Böyle söylemen hoş değil.”

“Aradı mı?”

“Aramadı,” diye yanıtladım. “Bana bırakılan bir mesaj da yoktu, değil mi?”

“Yoktu.”

Kendi kendime başımı salladım. “O zaman hayır, haber yok.”

“Bence normal.”

“Maalesef.”

Eski karım her hafta New York’tan kızlarımızı arıyordu ama ara sıra telefon etmeyi atladığı da oluyordu. Pazar gününden bu yana onu iki defa aramıştım, ikisinde de telesekretere düşmüştüm. Tracy, Copper Run’dan gideli iki sene olmuştu ve onun için, daha çok da kızlarımızla arasındaki ilişki için endişeleniyordum.

JULIE OLIVIA

Carol'ın bir *cannoli* olduğu senaryoda, Tracy pişirmesi oldukça zahmetli ve yalnızca Noel'de görebildiğimiz bir tatlı, yani kütük pasta olurdu.

Carol elini nazikçe omzuma koyduğunda tebessüm ettim.

“Gidelim,” dedim usulca. “Sigara molası bitti.”

“Anlaşıldı, *patron*.”

“Yola geleceğini biliyordum.”

Karşıya geçmek için yürürken kaldırımda pastaneme doğru ilerleyen kızlarımı gördüm. Başta saatimin durduğunu düşündüm ama tekrar kontrol ettiğimde çalışıyordu. Yani okuldan çıkış saati gelmemişti.

“Neler ol...” Kaldırıma doğru hızlı adımlarla ilerlerken bana çarpmaması için çiçekçi Sandra'nın minibüsüne doğru elimi uzattım.

O da şakacı bir şekilde kornaya bastı ancak yüzümdeki endişeli ifadeyi gördüğünde şakacılığundan eser kalmadı.

“Özür dilerim, Cliff!” diye seslendi pencereden.

“*Bir şey yok*” dercesine başparmağımı kaldırmakla yetindim.

On altı yaşındaki kızıma yetiştiğimde sırt çantasını indirdi, anahtarlığın sesi betonda yankılandı. Bir ona, bir kardeşine baskarken, “Emily, ne oldu?” diye sordum.

Emily omuz silkti. “Brittany'yi video kaset dükkânının önünde gördüm.”

Altı yaşındaki kızıma baktım. “Ve kız kardeşini kolundan tutup okula geri götürmek aklıma gelmedi mi?” Sonra da yanma çömeldim.

“Ağlıyordu,” dedi Emily.

“Kimse görmeden nasıl çıkabilmiş ki?”

Omuz silkti. “Belki de teneffüste çıkmıştır, bilmiyorum.”

Kızların ikisinin de saçları annelerinininki gibi bal rengiydi ama birbirlerinden çok farklılardı. Emily'ninkiler benimki gibi düz-

dü ve şu an hiç olmadığı kadar uzundu. Küçük kulaklarının üzerinden dökülerek sırtının ortasına kadar uzanıyordu. Üzerinde çizgili, kısa bir tişörtle kot vardı, beli açıktaydı. Ona bu tişörtü giymemesini söylediğimi hatırlıyordum ama tavırları hep biraz asiydi ve doğrusu bu özelliği hoşuma gidiyordu.

Altı yaşındaki Brittany ise beyaz tulumu ve parlak spor ayakkabılarıyla onun tam tersiydi. Kıvrıkcık saçlarını neon pembe bir tokayla atkuyruğu yapmıştı. Emily kadar asi değildi ancak ablasını o kadar çok taklit ediyordu ki, hiç de özgüvensiz bir hali yoktu.

Avucumu Brittany'nin yanağına koyup gözyaşlarını sildim. "Britt, neyin var?"

"Luke bana..." Burnunu elinin tersiyle sildi. "Bana Steve'in maçı kaybedeceğini söyledi."

Gözlerimi kısıtım. "Steve mi? Steve de kim?"

"Steve, baba," diyerek tişörtünü işaret etti. Tulumunun üst kısmında deri yelekli, kel bir adam vardı.

"Ah." Şakacı bir şekilde avucumu alnıma vurdum. "Şu Steve."

Brittany hıçkırıklarının arasında kıkırdadı.

Yılın güreşçisine ilk ismiyle hitap ettiğimiz aklımdan çıkmıştı. Carol yüzünden *Steve Austin*'e kafayı takmıştı. O kadar insan içinden *Steve Austin*, inanabiliyor musunuz? Bu da yetmezmiş gibi altı yaşındaki kızımın hayran olduğu erkekler listesinde *Backstreet Boys**'un bile üstüne çıkmayı başarmıştı. Annesi öğrense beni öldürürdü. Gerçi bunun için zamanında araması gerekiyordu.

Brittany'nin omuzlarını sıktım. "Yapma böyle, kaybetmeyeceğini biliyorsun."

"Ama Luke kaybedeceğini söyledi."

"Tamam, o küçük serseriye yanıldığını, her zaman da yanılaacağını ve buna alışması gerektiğini söyle. Tamam mı?" Kızım

* 1992 yılında kurulan Amerikalı pop müzik grubudur. (ç.n.)

bir tiyatro oyunu repliği ezberliyormuş gibi bu cümleleri tekrar etmeye başladı.

“Hayır, bunu gerçekten ona söyleme,” diye hemen araya girdim. “Pastanede veya yakınlarında söylenenler pastanede kalır, anlaştık mı?”

“Ama Birdie’ye her şeyi söylüyoruz.”

Emily’yle birbirimize baktık.

Brittany’ye dönerek, “Haklısın,” dedim usulca. “Ama Birdie bir istisnaydı. *Bird & Breakfast*’ta söylenenler *Bird & Breakfast*’ta kalır.”

Birdie Cadell ile sevimli, kendi halindeki kocası Paul geçtiğimiz seneden beri *Bird & Breakfast*’ı işletiyordu. Evimiz pansiyonlarının yanında olduğundan ve Brittany her bahçeye atlamaya bayıldığından Cadell ailesiyle çabucak yakınlaşmıştık. Birdie okuldan sonra Brittany’ye bakıyordu, Emily de günün artan kurabiyelerini seve seve mideye indiriyordu. Birdie’nin vefatından sonra kızlarımın bu duruma uyum sağlaması kolay olmamıştı.

“Birdie’yi özlüyorum,” diye mırıldandı Brittany.

Emily irkildi.

Ona bakarak, “O şimdi çok daha iyi bir yerde, unuttun mu?” dedim ama bunu Emily’nin de hatırlamasını istiyordum.

Brittany yavaşça başını salladı. O an Birdie’nin cenazesinde, şapelin dışında ölüm hakkında yaptığımız konuşmayı düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Yazın uzun bir yolculuğun ardından Seattle’a gitmiş, ona saygımızı göstermiştik. Fakat Britt’in ölüme dair ne hatırladığını bilmiyordum. Tek bildiğim bu konuyu açmaya bayıldığıydı.

“Sence Sara eğlenceli biri midir?” diye sordu Brittany.

Omuz silktilim. “Bilmiyorum, umarım öyledir.”

Bypass ameliyatından önce Birdie’yi hastanedeyken aradığımızda, kızı Sara’nın pansiyonu devralacağından bahsetmişti.

Ben de şakacı bir tonda acil durum planı için henüz çok erken olduğunu söylemiştim ama belli ki Birdie benim bilmediğim bir şey biliyordu. Sara'nın eninde sonunda geleceğini düşünüyordum ancak Paul'den henüz ne bir telefon ne de bir mektup aldığımızdan, bu konuyla ilgili hiçbir şey bilmiyorduk.

“Cliff!” Başımı kaldırıncı sandviç dükkânının kapısından bize bakan Betty'yi gördüm. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

Yüzümü buruşturarak el salladım. “Sorun yok, Bets.”

Betty önce Brittany'ye, sonra tekrar bana baktı. “Emin misin?”

Elimi daha hevesli salladım, “İyiyim, Bets!”

“Peki eğer ihtiyacın...”

“Tabii ki!”

Yüzüm kızardı. Betty sadece başlangıçtı. Yakında her dükkândan bir kafa çıkacaktı. Copper Run sakinleri yardım etme konusunda ısrar etmeye bayılıyordu. Ben de ısrarcı biriydim ama nazik komşularımızı aptalca sorunlarımız yüzünden meşgul etmek en son istediğim şeydi.

“Geri dönmek zorunda mıyım?” diye sordu Brittany.

“Nereye, okula mı?”

Başımı salladığımda iç çektim. Tanrım, çocuğum ağlamaktan şişmiş gözleri ve maraton koşmuşçasına nefes nefese kalmış haliyle acınacak haldeydi.

“Hayır,” dedim nefesimi verirken. “Okula dönmene gerek yok. İçeri gir. Kurabiye yaptım.” Sonra şakacı bir şekilde atkuyruğundan çektim. “Okulu arayayım da öldüğünü düşünmesinler.”

Gözleri parladı. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Sırtını okşadım ve bir düğmeye basmışım gibi kollarını yana açıp gülmeye, pastaneye doğru koşarken uçak sesi çıkarmaya başladı.

JULIE OLIVIA

“Sadece bir kurabiye, tamam mı?” diye seslendim arkasından. Ancak beni duymadı ya da duymak istemedi.

Dilimi şaklatıp Emily’ye baktım. “Az önce kandırıldım, değil mi?”

Gülümsedi. “Aynen öyle!”

Kulaklıklarını tekrar takınca inledim. Parmağımı kulaklıkların yanına takıp aşağı çektim.

“Senin işyerinde olman gerekmiyor mu?” diye sordum. “Lisa seni öldürecek.”

“İşlerimi bitirdim,” diye omuz silkti.

Emily’nin öğleden sonra “çalışarak öğren” programı için meydanın karşısındaki postanede olması gerekiyordu. Okuldan bu yüzden erken çıkmıştı ama çok zor koşullarda yaşama tutunan yaşlı postane müdürü Lisa, işini bitirdiğinde çıkabileceğini düşünüyordu. Normal şartlarda onunla aynı fikirde olurum ancak kızımı tanıyordum. Copper Run’da ergen olmanın ne demek olduğunu benden iyi kim bilebilirdi?

“Brittany’yi video kaset dükkânının önünde gördüğünü söylemiştin,” dedim gözlerimi kısarak. “Senin orada ne işin vardı?”

Duruşunu dikleştirip omuz silkti. Bu hareketi iyi biliyordum.

“Bu hafta neler çıkmış diye bakmaya gittim.”

Berbat bir yalancıydı.

“Yine o çocukla görüşüyordun.”

Emily’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Hayır!”

Kaşlarımı çattım. “Doğruyu söyle.”

“Doğruyu söylüyorum,” dedi çenesini kaldırarak.

“Yani James’i görmeye git...”

“Josh.”

“Doğru. Ben de öyle dedim zaten.”

Beni taklit ederek gözlerini kıstı ama ne düşündüğünü çok iyi biliyordum, o da bunun farkındaydı.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

En sonunda pes etti. “Tamam,” dedi usulca. “Evet, Josh’laydım.”

“Hımm...”

“Aslına bakarsan... notlarımın iyi olduğunu düşünürsek... acaba...”

“Hayır,” diye sözünü kestim. Başparmağım ve işaretparmağım ile burun kemiğimi ovdum.

Emily ayaklarını yere vurmaya başladı. “Yapma ama! İki haftadır çıkıyoruz!”

“Kapıma gelmesi için yeterli bir süre değil.”

“Şimdi de kral gibi...”

“Öyle olduğumu sen söyledin.”

“Baba...”

“Devam edersen odana gideceksin, Em.”

“Baba, evde bile değiliz!” diye kaldırımı işaret etti.

“Seni oraya fırlatırım.”

Duraksadı.

Gülmemek için altdudağını ısırdı. “Topla mı?”

Gülümsedim. “Evet, topla.”

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Bana patronluk taslayamazsın.”

Carol burun kıvırdı. “Ben de öyle düşünüyorum.”

“Her neyse, Carol,” diyerek onu hedef aldı Emily.

Carol teslim oluyormuş gibi iki elini havaya kaldırdı. Tracy’nin gidişinin ardından destekleyici hala rolünü üstlenmeye çalışmıştı ama o sırada Emily, bir başka otoriter kadın figürü istemiyordu. O zamandan beri bu hareket, Emily’nin vazgeçemediği bir şaka haline gelmişti.

Emily’ye döndüm. “Sen on sekiz yaşına gelene kadar patron benim, işte o kadar. En son mum üflediğinde de on altı yaşına girmiştin. Ayrıca bu James...”

“Josh.”

“Artık okula bile gitmiyor. Kaç yaşında, otuz mu?”

“Mayıs ayında mezun oldu!” diye homurdandı Emily. “Daha on yedi yaşında! Eğer gelmesine izin verir...”

“Ne için gelecek? *Monopoly* oynamaya mı?”

“Muhtemelen parayla arası iyidir.”

“Emekliliği için para biriktiriyor da ondan, değil mi?”

Emily başını geriye atıp abartılı bir şekilde inledi. “O kadar da yaşlı değil!”

Carol ön cebini yokladı. “Ben bir mola daha vereceğim.”

“Ben de bir tane alabilir miyim?” diye seslendi Emily.

Başım yana eğdim. “*D.A.R.E.*’den* hiçbir şey öğrenmedin mi?”

Omuz silkti. “Aslında sigarayı havalı bir şeymiş gibi gösteriyordu.”

Gülümsememe hâkim olamadan başımı salladım. “Ne caddaloz kızsın sen böyle! Sigara hiç de havalı değildir. Hem Carol’ın yaptığı bir şey ne kadar havalı olabilir?”

“Seni duyuyorum,” diye seslendi Carol.

“Halan bir yetişkin,” diyerek konuşmaya devam ettim. “Onun hayatımı mahvedecek korkunç kararlar alma yetkisi var.”

“Peki ben ne zaman korkunç kararlar alabileceğim?” diye sordu Emily hemen.

“Elli yaşına geldiğinde.”

“Vay canına, belki o zamana kadar Josh’la çıkacak yaşa da gelmiş olurum,” dedi alaycı bir ses tonuyla.

Sırıttım. “O zamana kadar o moruk ölmüş olur.”

Emily gönülsüzce gülümsedi ve kulaklıklarını tekrar taktı.

“Bu akşam en sevmediğin yemeği yapacağım,” diye mırıldandı. “En kötüsünü.”

“Bunun için sabırsızlanıyorum, ufaklık.”

* ABD’de çocuklara ve gençlere alkol, sigara ve uyuşturucu gibi zararlı maddelerden uzak durmayı öğretmeyi amaçlayan Uyuşturucu Bağımlılığını Önleme Eğitimi anlamına gelen Drug Abuse Resistance Education’in kısaltmasıdır. (ç.n.)

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Beşlik çakmak üzere elimi kaldırdım, dayanamayıp vurdu. Ardından kot ceketinin cebinden *CD* çalarını çıkararak *oynat* tuşuna bastı ve meydandan uzaklaşıp evimizin sokağına doğru yavaş adımlarla ilerledi.

Parmaklarının arasından dumanlar çıkan Carol'a baktım.

"Rujunu bulaştırmış," dedi usulca.

Betty de başını sallayarak geldi. "Ben de fark ettim," dedi ve sandviç dükkânının önünü toz kaldırmayan bir süpürgeyle temizlemeye başladı.

Meraklı.

Üç bina ilerideki Dolly de kuru çiçeklerin üzerinde boş su kabıyla oyalanırken, "Ben de gördüm," diye seslendi.

Winston taburesinde kıkırdadı. "Başın belada."

Bu kasabada baş başa konuşmak imkânsızdı.

"Evet, farkındayım," diyerek homurdandım.

Ergen bir kızı büyütmek hiç kolay değildi. Hangi tampo-nu alacağımı veya, "*Hayır, erkek arkadaşınla görüşmek için okulu asamazsın. Lütfen izin istemeyi bırak,*" nutuğunu nasıl atacağımı öğreten bir ders yoktu. Emily'ye kalırsa annesi ona çocuklara anlatılan leylek hikâyeleri konusunda bilgi vermişti. Ancak ben buna inanmıyordum çünkü Tracy, benim aksime zor konuşmalardan hoşlanan biri değildi. Yani yakında kızıma bu konuyu tekrar açmalıydım.

Gündemde bir de Brittany'ye yetişkin bir adamın sahte galibiyet serisi için kavga etmemesini hatırlatma gerekliliği vardı.

Kızlarımı her gün, her hafta sil baştan büyütüyormuşum gibi geliyordu. Sürekli yeni bir şeyler oluyordu. Hep bu sorunların haftalara, hatta yıllara yayılmasını ummuştum. Oysa bazen hepsi aynı günde, hatta aynı anda patlak veriyordu.

Carol yine caddenin karşısına geçmeye karar verdi. Ben de peşinden gittim ve elindeki sigarayı alıp kasabanın çöp teneke-sinin üstündeki küllüğe attım.

Cızırdayan izmariti seyrederken, “Teşekkürler,” diye mırıldandı.

“Rica ederim.”

İçeriden telefon sesi geldi.

Parmaklarımı başımın arkasına geçirip fırına doğru yürüdüm. “Umarım Trace’dır.”

“Sen o kadar da şanslı biri değilsin,” diye seslendi Carol arkamdan.

Araya girerek, “Selam söyle!” dedi Betty.

Onaylar bir şekilde tembelce başparmağımı kaldırdım.

Tezgâhın arkasından geçip derin bir nefes aldım ve ahizeyi kaldırdım. “*Burke’s Bakery.*”

Eski karımın özür dileyerek konuya girmesini bekledim.

Bunun yerine, “Selam, Cliff. Nasılsın?” diyen sert bir sesle karşılaştım.

Nefesimi verdim. “Selam, George. Bugün ne istersin?”

Telefon kablosunun yanma sıkıştırılmış kalemi aldım ve George’un her zamanki yiyecek siparişini not defterine karaladım. Ancak o konuşmaya devam ettikçe Tracy’nin hâlâ aramadığı aklımdan çıkmıyordu.

Bir kez daha.

Burke ailesini bir arada tutan şeyler koli bandı, yapıştırıcı ve bu pastanenin eski ahşaplarıydı. Yine de bir aradaydık ve sanırım isteyeceğimiz tek şey de buydu. Ancak eski eşim, yavaş yavaş beni erkenden mezara sokacak kadar stresli birine dönüştürüyordu. Belki cennette Birdie’yle takılırdık.

Pastanenin uzun pencerelerinde sarı bir ışık parıldadı. Başımı kaldırıp geçen taksiye baktım. Burada en son ne zaman bir taksi gördüğümü bile hatırlamıyordum.

George kulağıma siparişlerini fısıldamaya devam ederken tezgâhın üzerine eğilip arabanın arka camına baktım. İçinde etrafa sert bakışlar atan bir *border collie* cinsi köpek kasabanın binalarını seyrediyordu. Onun yanında da haritayı evirip çeviren güzel, tanıdık bir kadın vardı.

2. Bölüm

MICHELLE

Seattle'dan giderken tek dileğim tamamen ortadan kaybolmaktı. Copper Run, Vermont'ın ortasında ıssız bir yer olduğu için şanslıydım.

İki saat önce küf kokan bir taksiye binip havaalanından ayrılmıştım. Sigarasını içen şoför, taksiye bindiğimizden beri her beş dakikada bir yaptığı gibi dikiz aynasından bize baktı. Gözünü Rocket'tan ayırmıyordu. Taksinin zeminini abur cubur ambalajlarıyla yapışkan CD'ler kaplamıştı ama o, arka koltukta nöbet tutar gibi oturan eğitilmiş köpeğime bakmadan edemiyordu.

"Bu köpek için ekstra ücret ödeyeceksiniz," demişti valizlerimi bagaja koyarken.

Rocket gerçekten de bu hakaret boyutuna ulaşan sözler karşısında homurdanmıştı, köpeklerin de böyle duygular besleyeceğini varsayarsak tabii.

"Biliyorum," dedikten sonra sürücü koltuğunun arkasındaki soyulmuş isim etiketine yan bir bakış atmıştım. *Louis* yazıyordu.

Ardından da taksimetrenin ücretinden en az yüz dolar fazla bir tomar kâğıt para uzatmıştım. Havaalanına dönüş ücreti de

buna dahildi. Paraları parmaklarıyla okşayıp hiçbir şey söylemeden cebine atmıştı.

Şimdi iki saatin ardından taksiyle turuncu ve bordo tonlarına bürünmüş ağaçların arasından hızla geçiyorduk. Seattle'da ağaçların sayısı oldukça azdı, olanlar da binalar yüzünden gölgede kalıyordu. Ancak burada her yer yemyeşildi ve çitlerle kaplıydı. Ufukta tek bir gökdelen bile yoktu.

Rocket çatlak camdan dışarı baktı, hafif bir esinti tüylerini dalgalandırıyor ama kafasını dışarı çıkarmadı. Böylesi fazla itibarsız olurdu, bu yüzden sadece gözlemlemekle yetindi.

Şoförüm eski tren raylarının üzerinden sertçe geçerken Rocket bana döndü. "*Ciddi olamazsın, Shelly,*" dercesine bakıyordu.

Nefesini vererek yeniden koltuğuna yerleşti. Uzanıp onu okşama zahmetine girmedim, zaten hoşuna gitmiyordu. İkimizin tek ortak özelliği dokunulmaktan nefret etmektir.

Ön koltuktan, "Burası mı?" diye homurdandı Louis.

Orta boşluktan eğilip baktım. Sonbaharın altın sarısı ve kırmızı renkleriyle kaplı tepeler yavaşça açıldı, kafes şeklindeki beyaz tabela ortaya çıktı.

Copper Run'a hoş geldiniz!

"Evet."

Tabelanın ilerisinde kasaba meydanına açılan, kısa ve tek yönlü, üstü kapalı kırmızı bir köprü vardı.

"Tanrım. Burası adeta *Happy Days* dizisinden fırlamış gibi," dedi Louis etrafına bakınarak.

Dükkânların birbiri ardına sıralandığı şirin bir park, saman balyaları ve balkabaklarıyla kaplıydı. Sokak lambalarının arasına turuncuyla beyaz bayraklar asılmıştı. Ayrıca parkın tam ortasında, turuncu ışıklarla sonbahar yapraklarından yapılmış çelenklerle süslenmiş beyaz bir çardak vardı. İçindeki bankta iki korkuluk oturuyordu.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Kaldırımlar, günlük taze ürünlerin yazıldığı A şeklindeki tebeşirli tahtalarla doluydu. Tentelere asılı tabelalarda eczanenin, video kaset dükkânıyla pastanenin isimleri yazılıydı. Çoğunda tabandan tavana kadar uzanan cam vitrinler vardı. Üstelik hepsi korkuluklar ve balkabağı resimleriyle süslenmişti. Parkın yanındaki bir diğer kafes tabelada da sanki ilkinden bu yana çok zaman geçmiş de unutmuşuz gibi *Copper Run* yazıyordu.

“Bu kadar yolu ne yapmak için geldin?” diye sordu Louis.

“Pansiyon işleteceğim.” Otuz gün önce bu asla ağzıma almayacağım bir cümleydi.

Güldü. “Ciddi misin?”

“Ciddiyim.”

Haritamı açıp sarı ve maviyle işaretlenmiş yolların üzerinden parmağımla geçtim. Burası haritanın çok küçük bir bölümünü kaplıyordu. Muhtemelen sadece iki trafik ışığı vardı ve ikisini de geçmiştik.

“Buradan sola.”

Meydan, yerini uzun kaldırımlara bıraktıktan sonra tepesinde küçük kulesiyle verandaları olan iki katlı evler yol boyunca sıralanmaya başladı. Kurumuş yapraklar yerlere serilmişti. Bazı bahçeler tırmıklanmışken, bazıları bakımsızdı. Bisikletleriyle yanımızdan hızla geçen birkaç çocuk, pedalların üzerinde ayağa kalkmışlardı. Bir bebek ahşap salıncakların arasında sendeleyerek dolaşıyor, bir kadın da arkasından onu kameraya alıyordu. Sokağın karşı tarafında yaşlı bir çift el ele yürüyordu.

Louis dalgın bir şekilde, “Sevimli bir yer, değil mi?” diye sordu.

Haritaya tekrar baktım. “İleriden sağa döneceğiz.”

Ardından haritayı katladım ama kat yerlerini tam olarak üst üste getiremeyince çantama rasgele tıktırdım. Ellerim titredi, sebebini çok iyi biliyordum.

Sokağın sonundaki büyük beyaz evi tanıdığımda, içimdeki

tedirginlik doruk noktasına ulaştı. Beyaz bir direkte iki zincire asılmış, üzerinde “*Bird & Breakfast*” yazan ahşap bir tabela sallanıyordu.

İki katlı kolonyal tarzı ev tertemizdi. Beyaz çitler kaldırım taşlarıyla döşeli yolun etrafını kapatıyor, iki sandalyeyle salıncağın rüzgârda hafif hafif sallandığı evi çevreleyen verandaya uzanıyordu. Bir tarafta cumbalı pencere vardı, camdan bakınca bir oturak ve dantelli perdeler görünüyordu. Mülkle yanındaki evin arasındaki yol mükemmel gül çalılılarıyla doluydu.

Öyle dalmıştım ki neredeyse, “Burası,” demeyi unutuyordum.

Louis ani bir fren yapınca kolumu uzatarak Rocket’ı tuttum.

Kahverengi gözlerini, “*Bunların hepsinden nefret ediyorum,*” dercesine kıstığını hissedebiliyordum.

“Evet, haklısın,” diye mırıldandım.

Taksi durduğunda çantamdan Rocket’ın tasmağını alıp taktım. Ardından birlikte arabadan indik.

Sigara kokan taksiden sonra açık havaya çıkmak ferahlatıcıydı. Ayaklarımızın altında çıtırdayan yaprakları ve keskin esintisiyle Copper Run’la ilk temasımı yaşadım. Burnuma fırından çıkmış taze ekmeğe benzer bir koku geldi. Turta veya kurabiye de olabilirdi. Komşumun açık penceresinden *Mazzy Star*’ın şarkısı geliyordu.

Louis bagajı açarak iki valizi kaldırıma bıraktı ve hiç konuşmadan taksisine binip gitti. Verdiğim kararın ağırlığı ancak o uzaklaşınca üzerime çöktü.

Kahretsın.

Rocket bana baktı.

Kaşlarımı kaldırdım. “İyiyim.”

İlerledim ve beyaz çitli kapıyı açtım. Rocket gönülsüzce önümden yürümeye başladı. Taşlı patikada yere düşen yaprak-

* 1989 yılında kurulan Amerikalı alternatif rock müzik grubudur. (ç.n.)

YETER Kİ SEN MUTLU OL

ların çıtırtısıyla ilerlerken valizimi arkamda sürükledim. Omzuma astığım çantamla gıcırdayan basamakları çıkmadan önce durdum.

Cebimde babamın verdiği anahtarı aradım.

Stresli bir şekilde anahtarları tek tek göstermişti. *“Bu ön kapıyı, bu arka kapıyı açar ama biraz sarsman gerekir. Bu da bodrumun anahtarı fakat tavan arasıyla karıştırma, ikisi aynı görünüyor...”*

Ben de ona anladığımı, dert etmemesi gerektiğini söylemiştim.

En sonunda giriş kapısının kilidini çevirdim ve vitray kapıyı içeri doğru ittim.

Havasızlık yüzüme çarptı. Acaba buraya en son ne zaman biri girmişti? Kapıyı iki ay önce annem hastaneye kaldırıldıktan sonra babam mı kilitlemişti?

Rocket dikkatlice içeri girip etrafı koklamaya başladı.

“Bir şey var mı?” diye fısıldadım.

Kulaklarını geriye attı. Sanki, *“Acele etme,”* diyordu.

Avuçlarımı havaya kaldırdım. *“Tamam, tamam.”*

İçeri girip ışıkları yaktım. Giriş tavandaki avizeyle aydınlatılıyordu. Sol tarafta ahşap bölmeli bir resepsiyon masası yer alıyordu. Merdiven boş bir sahanlığa çıkıyor, sonra da dönerek ikinci kata yükseliyordu. Resepsiyonun önünden geçen linolyum kaplı koridor, güneş ışığının pencerenin önündeki yana çekilmiş perdelerden içeri süzüldüğü salona uzanıyordu. Dekoratif porselen tabaklar ve çay fincanları kilitli, büyük bir dolabın cam vitrinine dizilmişti. Ortada etekleri yere yakın, yumuşak minderli bej renkli koltukların altına serilmiş çiçek desenli bir halı vardı.

Bu pansiyonla başa çıkabilirdim. Gözüme bundan çok daha az hoş gelen şeylerin bile reklamını yapmıştım.

Sağdaki küçük koridorda ilerleyerek üzerinde, *“SADECE*

PERSONEL” yazan kapıyı ittim. Kapının arkasında makul büyüklükte bir mutfak vardı. Üzüm ve asma dallarıyla süslü bej renkli el havluları tezgâhın üzerinde katlanmış halde duruyordu. Arka bahçeye açılan pencerede ise koyu mor renkte yarım perdeler asılıydı. Bir de fişe takılı kahve makinesi vardı.

Arka kapıya yürüyüp açtım. Küçük bir bahçenin içinden geçen bir diğer taşlı patika, çimleri çakıllı otoparktan ayıran beyaz bir çitle sona eriyordu. Otopark ancak dört araba sığacak büyüklükteydi. Şimdi içinde sadece annemin gümüş renkli *Honda*’sı vardı. O da eve en uzak ağacın altında duruyordu. Kaputun üzeri büzüşmüş kahverengi yapraklarla doluydu.

Rocket tasmaını çekiştirdiğinde tasmayı çıkararak çitlerin arasında koşmasına izin verdim.

Dışarı çıkmadan önce sağdaki dar koridorda ilerledim. Koridorun sonunda üzerinde, “Evim Tatlı Evim” yazan çerçeveli bir nakışın asılı olduğu bir kapı vardı. Kolu yavaşça çevirdim, kapı gıcırdayarak açıldı. İçeride duvara yaslanmış, yorganla örtülü çift kişilik bir yatak duruyordu. Köşedeki komodinin üzerinde *VHS* oynatıcısı olan küçük bir televizyon yer alıyordu. Yan sehpa da kablosuz bir telefon, yanında da birkaç *Tavuk Suyuna Çorba** kitabı vardı. Onların üstünde de annemin biriktirdiği küçük figürlerden biri olan *Precious Moments* porseleni duruyordu.

Derin bir nefes alıp verdim ama hiçbir nefes, göğsümdeki sıkışıklığı geçirmiyordu.

Burada olmak istiyorum. Kendime ufak bir hatırlatma yapmam gerekti.

Yatağın kenarına oturup avuçlarımı birbirine kenetledim.

Buna *ben* karar vermiştim.

Gitmeden önce çantamı pazarlık kozu gibi göğsüne sıkıca

* Sıradan insanların yaşamlarından, ilham verici gerçek hikâyelerden oluşan bir öykü kitapları serisidir. (ç.n.)

YETER Kİ SEN MUTLU OL

bastırırken, "Bunu yapmak zorunda değilsin," demişti Sara. "Mezuniyeti erteleyebilirim."

Çantayı nazikçe elinden almıştım. "Sara, bir kez daha aynı şeyi konuşursak burayı yakarım."

"Söz, okul bitince oraya taşınacağım."

"Biliyorum, o zamana kadar işleri ben hallederim."

Sara'ya işten uzun süreli izin aldığımı söylememiştim. Bilmesine gerek yoktu.

Gülümsemişti. "Konuşmam bile hazır, sakın beni hafife alma." Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bu arada gerçekten aşırı yetişkin işi bir reklamcılık kariyerin ve bir o kadar da yetişkin bir hayatın var!" diye eklemişti.

"Evet, her şeyi yoluna koydum."

Oturma odasına baktığımda, babamın tekli koltukta oturmuş, çoraplı ayaklarını pufa uzattığını görmüştüm.

"Ona iyi bak, tamam mı?"

"Kısa sürede üniversiteli çocuklarla parti yapmaya başlayacak," demişti alayla.

Tebessüm etmiştim.

Ardından beni kucaklamıştı. "En kötü ihtimalle haftada bir ara."

Annem pansiyonu Sara'ya bırakmıştı ama küçük kardeşimin sanat fakültesinde bir dönemi daha vardı ve okula zaten birkaç yıl ara vermek zorunda kalmıştı. Hayatının aşkının hayallerindeki işi devralmak şöyle dursun, babam yataktan zar zor kalkıyordu. Bu yüzden her zamanki gibi ne yapılması gerekiyorsa onu yapmıştım. Yani Sara aralıkta mezun olana kadar burayı ben işletecektim.

Şirket, sorun çıkarmadan kısa süreli bir izin vermişti. Muhtemelen annemin vefatı ve zamansız boşanmamdan dolayı bana acımışlardı. Ancak bence asıl neden, kimsenin işi benim kadar iyi yapamayışındı.

Buraya gelirken şirkette ne kadar karışıklık çıkacağını bi-

liyordum ve çağrı cihazıma çoktan üç mesaj gelmişti. Benim ana portföyümün başına Mark'ı getirmişlerdi. Bu da epey kötü bir karardı çünkü Mark ancak ıslanmış bir kese kâğıdı kadar iş görürdü. Diğer yandan golfte performansı orta seviyeydi. İş dünyasında önemli olan da buydu.

Soldaki dantelli perdeden dışarı baktım.

Harika.

Odam komşumun mutfağına bakıyordu. Camdan gördüğüm kadarıyla sarı saçlı genç bir kız, lavabonun önünde az önce duyduğum müziğe eşlik ederek dans ediyordu.

Perdeleri kapatıp valizimi boşalttım. Kıyafetleri çekmece-
lere düzgünce yerleştirerek güzel gömleklerimi tek tek dola-
ba astım. Tek bir ahşap askı dışında yer kalmadığını görünce
durdum. Askının ucunda mürdüm rengi, deri, tokalı bir çanta
vardı. Uzun çapraz askıyı parmaklarımla okşadım. Annemin
bohem kıyafetleri ve eşyaları daha çok Sara'nın tarzıydı ama
ara sıra benim zevkimle de örtüşüyordu.

Nadiren.

Çantayı yatağın üzerine koyup makyaj malzemelerimi ve
cüzdanımı büyük çantamdan buna aktardım. Zaten büyük çan-
taya artık ihtiyacım olmayacaktı.

Mutfağına geri dönerek akşam kahvemi hazırladım. Kahve
makinesi gürültüyle çalışırken dolapları kontrol ettim. Kırık
kupalarla buruşuk un poşetleri dışında bir şey yoktu. Alışverişe
çıkman gerekecekti.

Kahve hazır olunca kendime bir fincan alıp üst kata çıktım.
Koridordaki dolapları, salonu ve resepsiyon masasını inceleye-
rek pansiyonun düzenini anlamaya çalıştım. Girişteki masada
siyah üç halkalı bir klasör buldum. Şeffaf ön kapağında anne-
min bitişik el yazısıyla yazılmış kahverengi bir kâğıt vardı.

Bird & Breakfast Notları.

Kahvemle birlikte mutfağına giderken arka kapıya baktım.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Rocket'ın somurtkan yüzüyle karşılaşmayı bekliyordum ki...

Bahçenin kenarında küçük bir kızın çitlerden kolunu uzattığını ve Rocket'ın siyah beyaz tüylerine sarıldığını gördüm. Rocket burnunu kızın boynuna gömmüştü, kız çığlık atıyordu.

Aman Tanrım.

Dosyayı ve kahveyi elimden bırakıp hemen dışarı fırladım.

“Rocket!” diye bağırdım.

Kalbim deli gibi atmaya başladı, sinirlerim bozulmuştu. Ona zarar vermeyeceğini biliyordum, inatçı ve söz dinlemez bir köpek olsa da saldırgan değildi.

Saldırmazdı.

Kalın tabanlı *loafer* ayakkabılarımla hızla ilerlerken kuru yaprakları ve otları havaya savurdum, sonra da onu tasmaşından tutup geri çektim.

Onları ayırdığımda kızın çığlık atmadığını fark ettim. Kıkırdıyordu. Kıvırcık, sarı saçlarını bir lastik ve küçük, parlak kelebek tokalarıyla toplamıştı. Her nefeste atkuyruğu zıplıyordu.

“Beni sevdi!” diye bağırdı.

O an arkamda bir araba kapısının kapandığını duydum. Dönünce komşumun evinin önünde duran kırmızı kamyonet dikkatimi çekti. Ağır botların kaldırıma vuran sesini duyduktan kısa bir süre sonra pansiyonun küçük bahçesini komşunun evinden ayıran gül çalılıklarının arasından biri geldi.

“Brittany?!”

Karşımda şimdiye kadar gördüğüm en endişeli adam duruyordu. Koyu renkli kaşlarını çatmış, dudaklarım büzmüş ve yüzüne abartılı bir ifade kondurmuştu.

Nedense yakalanmış gibi hissettim.

“Burada neler oluyor?” diye sordu. Az önceki titrek sesi yerini telaşa bırakmıştı. Kahverengi saçlarının ağaçlara temas eden telleri dağılmıştı. Kollarını kıvırdığı turuncu oduncu gömleği, damarlı önkollarının üzerinde aceleyle yukarı itilmiş gibi duruyordu.

Adam sonunda benimle göz göze geldi ve aniden ayaklarım toprağa çakılmış gibi hissettim. Mideme bir ağrı saplandı.

Cenazede gördüğüm adamdı.

Ruhumun derinliklerini gördüğü hissi bir kez daha bedenimi sardı. Beni tanıdıktan sonra bakışları yanaklarımdan dudaklarıma, oradan da Rocket'ın tasmaını tutan yumruğuma kaydı.

Daha yakından baktığımda, gözlerinin bulutsuz bir yaz gününü andıran açık bir mavi olduğunu fark ettim. Yere düşen yaprakların neredeyse sepya tonlarına boyadığı bugünkü bulutlu göğe hiç benzemiyordu. Burun kemiğinde birkaç tane çili vardı, burnu hayatında bir iki defa yumruk yemiş gibi hafif eğriydi. Üstdudağında ufak, soluk bir yara izi gördüm. Bu da teorimi doğruluyordu ama bunun dışında yanakları pürüzsüz, dudaklarının yanındaki küçük kırışıklıklar tam hatırladığım gibiydi. Yakışıklıydı. Her an gülecek gibi duruyordu.

“Yumuşacık!”

İkimiz de gözlerimizi küçük kıza çevirdik. Kız hâlâ Rocket'a doğru kollarını uzatıyordu. Rocket öne doğru bir hamle yapınca onu tutup geri çektim. Adam da kızını tulumundan tuttu ve havaya kaldırdı. Kız kontrolsüz bir şekilde kıkırdamaya başladı.

Adam kızını kendine çevirdi. “Sana tanımadığın köpekleri sevme dememiş miydin?”

Kız gülmeye devam etti. “Yapma.”

Adamın yüzünde yavaşça bir tebessüm belirdi, dolgun dudakları bir yana kıvrıldığında bembeyaz dişleri görüldü. Kızıyla birlikte kıkırdarken ağzının kenarındaki o küçük kırışıklık derinleşti.

“Sen de.” Kızını nazikçe yere indirdi. “Burada dur,” dedi şakacı bir şekilde.

Bakışları tekrar bana kaydığında bir kez daha olduğum yere çivilendim.

Boşta kalan elini saçlarında gezdirdi. “Doğrusu çocuğumu kaçırın biriyle nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum.”

“Ne?” Kelime ağzımdan amaçladığımdan daha keskin çıktı.

“Seni ve senin...” Bakışları Rocket’a kaydı. “Saldırgan köpeğini ihbar etmeli miyim?”

Sırıttı.

Şakaydı.

Şaka yapıyordu.

Bugün yapmam gerekenler listesinde yer almayan, komşuyla *aniden* tanışma senaryosu karşısında şaşkına dönmüştüm. “Normalde insanları sevmez.”

Adam dilini şaklatarak şakacı bir şekilde gözlerini kıstı. “Nedense bu beni hiç rahatlatmadı.”

Gözlerimi kapatıp söylediğim şeyden utanarak başımı salladım. “Evet, fark ettim.”

Kız tekrar köpeğe uzanınca adam kıkırdadı.

“Onu sevebilir miyim?”

Rocket yaklaşıp kızı kokladı. “*Onu koklayabilir miyim?*”

Sonunda kızın tulumunun cebinde birkaç kırıntı olduğunu fark ettim. İç çektikten sonra, “Yanında yiyecek bir şeyler olmalı, o yüzden kokluyor,” dedim usulca.

“Ah.” Adam bir adım, sonra bir adım daha yaklaştı. Ben de adımlarını taklit ederek geri çekildim. Dokunacak kadar yanıma yaklaşıncaya kekeledim. “Dur, ne yap...”

Sonra adam yanımdan geçti ve dizlerinin üstüne çöküp yerdeki parlak, pembe renkli plastik yemek kabını aldı. Aceleyle bahçeye koşarken onu tamamen gözden kaçırmıştım. Beslenme çantasının önünde parlak renkler, yıldızlar ve gökkuşağından yeleleri olan tek boynuzlu at resmi vardı.

Adam kabın üzerine vurdu. “Bunun içinde ya ekmek ya da uyuşturucu var. Sence hangisi?” diye sordu.

Başımı geriye düşürdüm. “Neden *uyuşturucu* olsun ki?”

Omuz silkti. “Belki narkotik köpeğidir.”

“Rocket narkotik köpeği falan değil.”

“Yapma, köpeğinin uyuşturucu sorunları varsa bana söyleyebilirsin.”

Kız kıkırdadı. Belki de bu tuhaf adamın şakalarına alışkındı ama ben ortada gülünecek bir şey görmüyordum.

“Yok,” dedim ve hayal kırıklığı içinde dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Narkotik köpeklerinin uyuşturucu sorunları olmadığını mı söylüyorsun?”

Yemek kabını açınca içinden ekmek kırıntıları döküldü. Rocket hemen çimlere dökülen kırıntıları yaladı, kız bir kez daha kahkahalara boğuldu.

Adam başını yana eğince saçları önüne düştü.

“Ben de seninle tanışmak istiyordum,” dedi nazıkçe. “Sara olmalısın.”

Nedense bu sözler beni biraz daha gerginleştirdi.

“Hayır,” dedim. “Peki sen onu nereden...”

“Birdie kızının geleceğini söylemiş...”

“Ben diğer...”

“Pansiyonu devral...”

“Onun yerine ben...”

Bir anlık sessizlik oldu, en sonunda ikimiz de birbirimizin sözünü kesmeden dinlemeye karar verdik.

Nefesimi verdim. “Artık pansiyonu ben işleteceğim.”

Gözlerini kıstı. “Ama adın Sara değil.”

“Hayır, ben diğer kızıyım.”

Gülümseyerek kaşlarını kaldırdı. “Anladım.”

Bakışma yarışımız, onun evinin tarafından gelen yüksek bir nefes sesiyle sonlandı.

“Yok. Artık. *Sen* ve köpek?” Mutfak penceresinden gördüğüm genç kız, *Converse* ayakkabılarının açık bağcıkları kaldırıma vururken bize doğru hızlı adımlarla yürüyordu.

“Köpeklerin yanında olmamda bir sakınca yok,” dedi adam gülerek. Gülümsemesine bakılırsa alaycı dudakları uzun zamandır bu anı bekliyordu ve kenardaki o küçük kırıksıklığın sebebi belli olmuştu.

“Sen köpeklerden nefret edersin,” diye mırıldandı.

Adam kinayeli bir şekilde güldü. “Köpeklerden *nefret* etmiyorum.”

Kız bana bakarak, “Bu kim?” diye sordu.

“Ben de onu anlamaya çalışıyorum. Britt’i eve götürür müsün?”

“Her şey yolunda mı?”

Adam gülümsedi, kızlarına çok nazik davranıyordu. “Evet, birkaç dakikalığına eve girin.”

“Ama daha yeni çıktım.”

Yemek kabını sallayarak, “Eve doğru geri yürümek de sana aynı keyfi verecektir,” dedi alayla. “Ayağının altında çıtırdayan yaprakların, temiz havanın tadını çıkar.”

Genç kız gözünün akı görünecek şiddette göz devirdi ama çok geçmeden gülümsedi.

Avucunu uzattı. “Gel, Britt Britt.”

Küçük kız ayağa kalkıp Rocket’a el salladı. “Hoşça kal, köpekci!”

Rocket peşlerinden gitmek istiyormuşçasına beni zorladı fakat tasmaşını sıkıca tutmaya devam ettim.

El ele tutuşan iki kız arka kapıya doğru yürüdü ama içeri girmeden önce birkaç kez dönüp bize baktılar.

Adam çarpık gülümsemesiyle, “Çocukluk işte,” diye mırıldandı.

Ardından bakışlarını üzerime dikti. Bana yaklaştığını fark etmemiştim. Öne eğilip dirseklerini çitin üzerine koydu. Beli-

me o kadar yakındı ki, avucunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Belli ki bu adamda kişisel alan kavramı yoktu ama ilk uzaklaşan ben olmayacaktım.

“Adını öğrenemedim.”

“Michelle.”

“Cliff,” diyerek elini uzattı. “Cliff Burke.”

Tokalaştık. Eli benimkinden daha büyüktü ve arkasında soluk pembe bir yanık izi vardı. Elimi sağlam ama bir o kadar da nazik bir şekilde sıktı. Yani aşağılayıcı olacak kadar da yumuşak davranmamıştı. Gücsüz biriymişim iması yaparak elimi gevşekçe tutmak yerine, beni kendine eşit görüyormuş gibi sıkı tutmuştu. Şirketteki çoğu erkek bu dengeyi kuramıyordu.

Elimi sıkmaya devam ederken, “Sara neden gelmedi?” diye sordu.

“Pardon?”

“Haklısın, fazla kişisel bir soru.”

El sıkışmaya devam ediyorduk.

“Kız kardeşimin pansiyonu neden devralmadığını mı soruyorsun?”

“Evet.”

El sıkışmaya devam ediyorduk.

“Meşgul.”

“Sen değil misin?”

“Şu anda değilim.”

Cliff’in yüzünde bir kez daha o alaycı gülümsemesi belirdi.

“Bu ne demek?”

“Bu işi üstlenmeyi ben istedim,” diyerek yalan söyledim.

Burun kıvırdı. “Hayır, istemedin. Öyleyse neden kabul ettin?”

Çok zekiydi. Bu da sinirlerimi altüst etmişti. En sonunda,

“Çünkü annem artık ilgilenemiyor,” diye patladım.

Elini hareket ettirmeyi bırakana kadar hâlâ el sıkıştığımızı fark etmemiştim. Kaşlarım çatı, utanmıştı.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

“Özür dilerim,” diye mırıldandı.

Gözlerimi kapatarak iç çektim. “Hayır, ben özür dilerim. Uzun bir gün oldu.”

Gözlerimi tekrar açtığımda çocuksu, çarpık gülümsemesiyle yüzüme bakıyordu. Göğsüm sıkıştı.

“Tahmin edebiliyorum.” Ellerimize baktı. “Eee, önce sen mi bırakacaksın, ben mi?”

Elimi hızla çektim. O da yüzündeki sinir bozucu ifadeyle beni seyretti.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Cliff.”

Geri geri yürümeye başladım. Rocket sol tarafımdaydı ve yan gözle Cliff’i süzdüğüne yemin edebilirdim. Doğrusu ben de aynı şeyi yapıyordum.

“Ben de, Michelle.” Tam arkamı dönüp gitmek üzereyken arkamdan, “Akşam yemeğine gelmek ister misin?” diye seslendi.

Donakaldım ve hızla ona döndüm. “Ne?”

“Evet,” dedi. “Komşulara hoş geldin partisi, burada böyle yapılır.”

“Ben...”

“İnan bana çok eğlenceli olacak. Hem...” Gülümsedi ve nefesini verdikten sonra ekledi. “Britt’e kalırsa eninde sonunda tanışacağız. Çabucak arkadaşlık kurmaya bayılır.” Teklifi reddetmeme fırsat bırakmadan arka kapıya doğru, “Emily! Sofraya bir tabak daha koy!” diye bağırdı.

“Gerek...”

“Hadi ama. Zaten market alışverişi yapmamışsındır. Yanılıyor muyum?”

Rocket’a baktım. O da, “*Shelly, ne halt ediyorsun?*” dercesine bana bakıyordu.

JULIE OLIVIA

Sanki işaret almış gibi midem guruldadı. Cliff bakışlarını karnıma kaydırđı, sonra tekrar yüzüme baktı. Kaldırdığı kaşlarına kibirli bir gülümseme eşlik ediyordu.

Görünüşe göre başka bir seçeneğim yoktu. Bu yüzden, “Peki,” dedim usulca.

3. Bölüm

CLIFF

Michelle temkinli bir halde mutfağıma girdi, gören Şeytan'ın sofrasına davet edildiğini zannederdi. Peşinden ayrılmayan *border collie*'nin dirgenimi çalmak için hazırda beklediğine emindim.

Brittany yanımdan koşarak geçerken, “Köpekçik!” diye bağırdı.

Elimi önüne uzattım ama kaçıp benden uzaklaştı. Bu yüzden tulumunun askılarını yakalayamadım. Kızım kayarak o *border collie*'nin önünde durduğunda, köpek de karo zemine yattı.

“Rocket, uslu dur,” dedi Michelle.

Köpeğin kulağı seğirdi ama başını çevirmeye tenezzül etmedi.

Michelle kollarını kavuşturmuş, dimdik bir halde kapının yanında dikiliyordu. Kırmızı ruj, ayaklarındaki aynı renk ojeleyle uyumluydu. Biraz endişeli bir halde kolunun kıvrımına vurmaya başladı.

Onu Birdie'nin cenazesinde görmüştüm, o gün de aynı görünüyordu. Kendinden emin. Çarpıcı. Gergin. Fakat bir o kadar da yalnız. Parmağında yüzük olup olmadığına baktım. Yoktu.

Hımm.

Cenazede yanında duran, onun kadar sert görünen adamla evli olduklarını zannetmiştim. Ancak sonra kadın ona bir tokat atmış, sesi tüm şapelde yankılanmıştı. Birbirlerine âşık olmadıkları belliydi.

Emily'nin nefesi kesilmişti. "Çok havalı," demişti.

Cenazede patlak veren bu çarpıcı sahne, Emily'nin kederini bir anlığına da olsa unutturmuştu. Bunun için Michelle'e bir ara teşekkür etmeliydim.

Mutfağımızı incelerken dudakları aralandı, bakışlarını takip ettim. Evimiz lüks değildi. Buzdolabının üstünde de muhtemelen çok fazla magnetle tutturulmuş notlarla parmak boyamaları, el izleriyle bezeli fotoğraflar vardı. Oturma köşemiz kitaplar ve postalarla doluydu. Dolaplarda da Emily'nin *CD* koleksiyonu yer alıyordu ama Michelle'in hepsine hayranlıkla baktığını görebiliyordum.

Şu an ben de bir tür hayranlık içindeydim.

Evet, Copper Run'da çok güzel kadınlar vardı ancak en son ne zaman onun kadar nefes kesici birini gördüğümü hatırlamıyordum. O günkü siyah matem elbisesinden daha rahat ama yine siyah bir şeyler giymişti. Ayrıca o günkü gibi şimdi de bulunduğu alana hükmeden bir enerjisi vardı. Omuzlarının altına kadar inen kahverengi saçları bir katalogdan fırlamış gibi görünüyordu. Gözleri açık kahverengiydi ancak uzun, koyu kirpiklerinin gölgesinde kalıyordu. Yuvarlak çenesi, narin elmacıkkemikleri ve pürüzsüz, pembe yanaklarıyla yüz hatları da oldukça yumuşaktı. Kavisli kaşları ve birbirine bastırdığı dolgun dudaklarının ona kattığı yoğunlukla tezat oluşturuyordu.

"Tahmin edebilir miyim?"

Michelle bana bakarken gözlerini kırptırdı. "Neyi?"

"Şehri," diye devam ettim. "Baltimore olduğunu düşünüyorum."

YETER Kİ SEN MUTLU OL

“Ne?”

“Nereden geldiğini diyorum. Boston mı?” Gözlerimi kıstım. “Hayır... Seattle. Washington’da, annenin memleketinde çalışıyorsun.”

Bir an sessiz kaldıktan sonra onayladı. “Evet. Seattle.”

Tam da büyük şehirli bir kadın profili çiziyordu.

Halimden memnun bir şekilde gülümsememek için kendimi tuttum. “Emily, çorba nasıl olmuş?” diye seslendim.

“Senin için biraz daha kabak ekledim.”

Omurgam ürperdi, biraz abartınca bunu ona belli ettim. Brittany yere oturmuş, köpeğin siyah beyaz tüylerini okşarken gülümsüyordu.

Michelle lavabonun üzerindeki pencereye doğru yürüdü, sonra da iki parmağıyla fırfırlı perdeleri araladı.

“Yatak odamı görebiliyorsunuz,” diye mırıldandı.

“Birdie bize performans sergilemekten hoşlanırdı.”

Doğrudan gözlerimin içine bakınca güldüm. “Şaka yapıyorum.”

Ancak çok geçmeden duyarsız bir espri yaptığımı fark ettim. Gerçi Birdie olsa kesinlikle bir kahkaha atardı.

Kızına gelince... belli ki daha ciddi bir mizah anlayışı vardı. Soğukkanlı tavırlarıyla koyu renkli ojeleri, Birdie Cadell’in yüzünde gülmekten oluşmuş çizgiler ve pastel tonlardaki çiçekli elbiselerinden çok farklıydı.

Mutfağa doğru ilerleyip dolaplara uzandım. “Demek ailenin pansiyonunu sen devralıyorsun?”

Cevap vermek üzere ağzını açtı ama Emily sözünü kesti.

“Bir dakika, sen Birdie’nin kızı mısın?”

“Evet,” diye cevapladı Michelle.

Emily anında kaşlarını çatı. “Gerçekten çok üzgünüm... nasıl desem...”

Michelle’in yutkunduğunu fark ettim. “Anlıyorum.”

JULIE OLIVIA

“Peki ya Bay Cadell ne olacak?” diye sordu Emily.

“Babam şimdilik üniversitede okuyan kız kardeşimin yanında kalıyor.”

“Hımm...” Emily’nin sesi boğuk çıktı.

Üzülmediğimi söylersem yalan olurdu. Birdie’nin kocasıyla da en az onun kadar sık görüşüyorduk. Gerçi kendisi çok konuşkan sayılmazdı ama sözlerinin eksikliğini eylemleriyle kapatırdı. Pastanede işim uzadığında Brittany’yi duraktan o alır, yazları bize mangal yapar ve akşamları verandada bize eşlik ederdi.

Michelle’e bir bakış atınca bizim komşularımızı, onun ise annesini kaybettiğini hatırladım. Michelle’in dikkati başka yere kaydığında, Emily’ye doğru yavaşça ilerledim ve kulağına eğildim.

“Yeni komşumuzu sorguya çekmeyelim,” diye fısıldadım.

“Ama sen de az önce aynısını *yaptın*.”

“Evet ama ben pisliğin tekiyim. Sen öyle değilsin, ufaklık.”

Üstteki dolabı gıcırdatarak açtım ve birkaç tabak çıkardım. Michelle de aniden siyah ayakkabılarıyla mutfak fayanslarının üstünde küçük sesler çıkararak bana doğru yürüdü ve elini uzattı.

“Demek en yoğun sezona tek başına gireceksin, öyle mi?” Sanki az önceki sohbetin arasına garip bir duraksama girmemiş gibi konuşmaya devam ettim.

Parmaklarını tabaklara doğru salladı. “Hallederim,” dedi rahat bir tavırla.

Gülümseyerek ellerine baktıktan sonra başımı kaldırdım. “Sen misafirsin, sofrayı kuramazsın.”

Hareketini tekrar ederek sessizce benimle tartıştı.

Yüzümdeki gülümseme yavaşça genişledi, en sonunda pes edip tabakları eline verdim. “Peki o zaman. Teşekkürler.”

“Nereye koyacağım?” diye sordu.

Kapalı kapıya dönerek yemek odasına doğru başımı salladım. “Şuraya kuracağız.”

Kendimi ona bakmaktan, gülümsemekten alıkoyamıyordum. Çok cesur ve kendinden emindi.

Emily kıkırdadı. “İyi de biz hiçbir zaman yemek odasını kullanmayız ki.”

“Ama bugün misafirimiz var, değil mi?”

Michelle netleştirmek için, “Yani yemek odasına mı götüreyim?” diye sordu.

“Evet, şu kapıdan.”

Ancak onun itmesine fırsat kalmadan kapı bize doğru açıldı ve Michelle’i kıl payı ıskaladı. Michelle geriye sendelediğinde bir elimi beline, diğerini sallanan tabakları dengelemek için avucunun altına koydum. Tabakların bir özelliği yoktu ama tek takımımız bunlardı.

Gelen Carol’dı. Çantasının içini oturma bölümüne boşalttı. “Arkadaşın Lars bir daha uğrayıp olmadığını *bilmesine* rağmen seni sorarsa, bu defa... Ah, merhaba.”

Kardeşim donup kaldı, evimdeki yabancıyı nihayet fark etmişti. Ben de aynı anda söz konusu yabancıyı kucaklamış olduğumun farkına vardım. Bu kadar yakınında olduğumdan saçlarındaki hafif amber ve karanfil kokusunu alabiliyordum. Hayır, yanık şeker kokusuydu. Bir pastacı olmak, zaman içinde birçok kokunun mide bulandırıcı şekilde tatlı gelmesine sebep olmuştu ama yanık şeker kokusundan hiçbir zaman bıkmıyordum.

Bir adım geri çekilerek avucumu kız kardeşime doğru salladım.

“Carol, bu Michelle. Birdie’nin kızı. Pansiyonu o işletecek. Michelle, bu da benim kız kardeşim. Sürekli streslidir.”

Carol, Michelle’e elini uzattı. “Evet, o benim ağabeyim ve pisliğin tekidir. Yine de tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de,” dedi Michelle ve boş elini uzatarak onunla tokalaştı.

Carol’a bakarken dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. Sanırım ilk kez gülümsediğini görüyordum. Hedefi ben olmasam da gülerek karşılık verdim.

Avucumu saçlarımın arasından geçirdim. “Seni herkesle tanıştırmayı unuttum,” dedim usulca. “Bu Emily,” diyerek kolumu kızımın omzuna attım. “Ev Ekonomisi okuyor, bu yüzden yemeklerden o sorumlu.”

Emily tahta kaşığı göğsüme batırdı. “Aslında kendisi tam bir kadın düşmanıdır. Hem de çok.”

Alaycı bir şekilde, “Bir numaralı,” diye onayladım. “Şimdi-den yerini bilmeli.”

Emily bir kahkaha attı ama Carol beni, “Tanrı aşkına, Clifford,” diye azarladı.

“Şuradaki de Brittany.”

Kızım köpeğin ağzına çok yakın bir şekilde yere uzanmıştı. *Tanrım*. Kalp atışlarım üç katına çıktı.

“Hey, Britt Britt, biraz geri çekilsen olur mu?” Brittany, baş döndürücü göz temasını kesmeden köpekten bir milimetre kadar uzaklaştı.

“Kaç kız kardeşin var?” diye sordu Michelle.

“Neden? Yoksa birini almak mı istiyorsun?” diyerek ona takıldım. “Aslında bu ikisi benim kızım.”

Göz açıp kapayıncaya kadar geçen kısacık anda Michelle’in bakışlarının yüzükparmağıma indiğine yemin edebilirdim. Bu defa kahkaha atan ben oldum.

Yüzük yoktu. Yazdan kalma yüzük izi bile yoktu.

Tencereye tahta kaşıkla vurarak, “Tamam, hazır!” dedi Emily heyecanla. “Ekstra kabak küpleri de senin hakkın, koca oğlan!”

Buzdolabını açtım. “Benimki henüz hazır değil. Nasıl oldu da benden hızlı bitirdin?”

YETER Kİ SEN MUTLU OL

“Dikkatin dağıldı da ondan,” diyerek beni suçladı.

Elimle Michelle’i işaret ettim. “Hep kibar komşumuz yüzünden.”

Michelle bu defa da, “*Bahanen ben olamam,*” diyormuş gibi tek kaşını kaldırdı. Bu şakacı tavrına gülümsedim.

Carol ceketini çıkardı ve kapı askısındaki Britt’in küçük ceketinin yanına astı. “Ekmekleri ben kızartırım,” diye duyurdu.

Ailecek mutfakta koşturup son hazırlıkları tamamlamaya koyulduk. Michelle de tabaklarla birlikte kapıyı iterek yemek odasına geçti.

Geri döndüğünde çatal kaşıkları bulabilmek için çekmecele-ri rasgele açmaya başladı. Sonra da hiçbir şey söylemeden hepsini topladı. Gülümsedim. Belli ki boş durmayı sevmiyordu, bu haline saygı duydum.

Çok geçmeden firfırlı servisliklerin üzerindeki çorbalarımız ve kızarmış ekmeklerimizle yemek odasında masanın etrafına sıralanmıştık. Kaşıkların kâselere çarpan seslerine, Brittany’nin şapırtısı katıldı. Emily haklıydı, burada hiç yemek yemiyorduk ve bunun bir sebebi vardı.

Maun masa, sert ve minderli tek tip sandalyelerle bronz çerçevesi plaj fotoğrafları eski karımın dekorasyonundan kalan son eşyalardı. Biz fırının sıcaklığı hâlâ içerideyken ve Emily’nin kasetçalarda açtığı müzikler eşliğinde oturma bölümünde yemek yemeyi daha çok seviyorduk.

“Eee, Michelle,” diye sessizliği bozdu Carol. “Copper Run’ı nasıl buldun?”

“Geleli daha bir saat oldu.”

“Bir saat mi?” Carol şaşırmıştı.

“Onu çaldım,” dedim kayıtsızca.

“Ben de!” diye araya girdi Brittany.

Emily de bacak bacak üstüne attı. “Pansiyon artık senin mi?” diyerek sohbete katıldı.

JULIE OLIVIA

Michelle kaşığını zencefil çorbasına daldırdı. “Hayır. Sadece Noel sonrasına kadar kalacağım.”

“İlk konuklar ne zaman gelecek?” diye sordu Emily.

Dilimi şaklatıp yarım ağızla, “Sorguya çekmek yok dememiş miydim?” diye uyardım.

“Yarın,” dedi Michelle usulca.

Donup kaldım. “Nasıl yani, işleyişi öğrenmek için sadece bir günün mü var?”

“Sorgu yasak sanıyordum,” diye mırıldandı Emily.

Michelle kaşlarını bir kez daha kaldırdı. “Çabuk öğrenirim,” diye cevapladı. Kahverengi saçlarının uçlarına dokunması hoşuma gidiyordu, narin sayılabilecek bir hareketti. “Programlarını son dakika iptal etmek istemedim.”

Çorbasını höpürdeterek içerken, “Babam yardım edebilir,” diye araya girdi Brittany. “Söz vermişti.”

Onu onaylayarak, “Tabii ki,” dedim nazikçe. “Annenle çok yakındık,” diye açıklamaya koyuldum. “Bu çocuğu uzakta tutacak bir çalı henüz icat edilmedi.” Brittany’nin saçlarını okşayıp atkuyruğunu diğer yanına attım. “Bu yüzden annen ve baban bize katlanmak zorunda kaldı.”

“Annem çok cömert biriydi,” dedi Michelle. Bu cümlenin ardından genellikle hüzünlü bir gülümseme gelirdi çünkü çocukluğa dair güzel bir anının yankısıydı. Michelle’in dudaklarında ise sadece hafif bir kıpırdanma oldu. Kötü değildi ama sanki ifadesini gölgeleyen bir şeyler vardı.

“Kesinlikle,” diye şüpheyle onayladım.

Carol iç çekti. “Bu kasabayı çok severdi.”

“Birdie geçen yıl kostüm yarışmasını kazanmıştı,” diyerek araya girdi Brittany.

“Evet, doğru!” dedi Emily. “*Freddy Krueger** gibi giyinmişti. Çok havalıydı.”

“Lisa ve George’la tanıştın mı?” diye sordum.

Michelle başını iki yana salladı. “Onlar kim?”

“Ailenin en yakın iki dostu,” dedim ve ekledim. “Ayrıca baş belası.”

Carol sırtarak Michelle’e döndü. “George ve Cliff kediyle köpek gibi kavga eder,” diye fısıldadı.

Sesimi alçalttım. “Öğleden sonra gelip benden taze pişmiş hamur işi istemese, kavga etmek zorunda kalmam.”

Masanın altından köpeğin nefes alış verişlerinin hızlandığı duyuldu, sonra da salya akıtıp dişlerini gıcırdattı. Çiçekli masa örtüsünü kaldırdınca kızımın *border collie*’ye ekmek parçaları attığını gördüm. Köpek de onun parmak ucundaki kırıntıları yalıyordu.

“Britt, köpeği besleme.”

Michelle de benim arkamdan başını masanın altına soktu, yanakları kıpkırmızı olmuştu.

“Rocket!” diyerek tısladı. “Uslu dur.”

Köpek bir kez daha sahibine aldırış etmediğinde Michelle dilini yanağının içine bastırdı. Masanın altında göz göze geldik.

“Beni görmemezlikten gelmeye bayılıyor.”

Carol bir kahkaha atmamak için kendini zor tuttu.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı. “Köpeğin bir kişiliği olması bana biraz komik geldi.”

Aniden mutfak telefonu çalınca ben dahil herkes donakaldı. Michelle’in bakışları sırayla hepimizin üstünde gezindi.

“Yemek sırasında telefon açmayız,” diye açıkladım.

“Ama Josh olabilir,” dedi Emily sızlanarak.

Tracy olabilirdi, belki de sonunda kızlarıyla yapacağı haftalık görüşmeye vakit bulmuştu.

* ABD sinemasında korku filmlerinin en bilinen yüzüdür, ilk kez *Elm Sokağı*’nda *Kâbus* filminde görünmüştür. (ç.n.)

Zoraki bir şekilde gülümsedim. “Öyleyse ne diyeceğini çok merak ettim. Acaba birikim hesaplarından mı söz edecek?”

“Çok zalimsin.”

“Ama gülüyorsun *işte*.”

Emily homurdandı, telefonun sesi kulaklarımda çınılıyordu.

Açmak istiyordum ama sofradan kalkarsam ikiyüzlülük etmiş olacaktım. Mesaj bırakabilirdi ancak sonradan aradığımda açar mıydı?

Bir zil sesi daha.

En sonunda bir *klik* sesi geldi, ardından kendi boğuk sesim duyuldu.

“Cliff, Emily ve Brittany’yi aradınız,” dedi telesekreter. “*Bip* sesinden sonra adınızı ve numaranızı bırakın, sizi arayacağız.” Ardından üçümüzün koro halinde, “Hoşça kalın!” diye bağırın sesimiz duyuldu.

Bir *bip* sesi daha gelince hepimiz derin bir nefes aldık.

“Şey, selam. Ben Josh.”

Masada herkes nefesini verdi.

“Emily’yi aramıştım. Şey...” Emily sandalyesinde heyecanla kıpırdanırken Josh yavaşça konuşmaya devam etti. “Neyse, sonra tekrar arayabilirim.”

Josh’ın gayet sıkıcı biri olduğuna haftalar önce karar vermiştim. *Bezgin ve sıkıcı*.

Telefon kapandıktan sonra yan gözle kızıma baktım.

“İyi birine benziyor,” dedi Carol.

Emily altdudağını ısırıldı. “İzninizle kalkabilir miyim? Lütfen.”

Tartışacak havamda değildim, bu yüzden izin verdim.

“Ama bir saatten fazla konuşmak yok. Ayrıca başka bir arama gelirse ona cevap ver!”

Emily cümlemi bitirmemi beklemeden sandalyesinden kalkmış, tabaklarını alıp mutfığa doğru yola koyulmuştu.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Michelle'e dönüp yüzümü buruşturdum. "Neyse..."

"Ben de kalksam iyi olur," dedi hemen. "Akşam yemeği için teşekkürler. Çok güzeldi."

Güzel değildi. Emily'nin çorbası berbattı, yine de Carol'la bu nezaketine gülümsedik.

Sandalyemi geriye ittim. "Seni geçireyim."

Mutfağa yönelip telefonu kulağına dayamış halde duran Emily'nin yanından geçtik. Sineklikli kapıyı gıcırdatarak açtıktan sonra Michelle ve köpeğine önden geçmelerini işaret ettim. Saçlarındaki amber kokusu bir kez daha burnuma geldi.

Kapının eşiğine yaslandım. "Bize katlandığın için teşekkürler ve kaybın için üzgünüm. Anneni çok severdik."

"Çok nazıksın," dediğinde samimi olduğunu umdum.

"Birdie'ye sana yardım edeceğime dair söz vermiştim. Aslında Sara'ya ama elbette bu durumda sana edeceğim."

Tek kaşını kaldırdı.

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Ne var?"

Gözlerini kaçırıp, "Kendim idare ederim," diye mırıldandı. "Yine de teşekkürler, aralık ayına kadar dayansam yeter."

İlginç.

Bu kasabaya dair hoşnutsuzluğu bana eski karımı hatırlatıyordu. İnsanlar, ağaçlar, hatta yapraklar... Doğa dahil tüm kasabanın ona bir komplo kurduğuna inanıyordu.

Başımı yana eğerek, "Hadi ama, Copper Run o kadar da berbat değil," dedim usulca. "Birdie sana herhangi bir talimat bırakmış mı?"

"Bir dosya buldum ama henüz içeri okumadım. Bu gece gözden geçirmeyi umuyordum ki..."

Geriye yaslanıp dilimi şaklattım. "Ah. Yine benim hatam."

"Sorun değil."

Göz teması kurmamaya devam ediyordu, bakışlarım kendiliğinden ona kaydı. Benden biraz rahatsızlık duyması nedense

JULIE OLIVIA

onu gözümde daha da güzelleştirmişti. Kızaran yanakları ona çok yakışıyordu.

Yavaşça başımı salladım. “Güzel bir akşamdı.”

Sonunda gözlerini bana çevirdi, ardında biraz olsun mizah gizlenmiş gibiydi. “Kesinlikle.”

“Öyleyse yarın görüşürüz.”

“Bir dakika, neden?”

Bu defa ben duraksadım. “Kahvaltı için... pansiyonda?”

Lafı dolandırmadan bir kez daha, “Neden?” diye sordu.

Güldüm. “Normalde her sabah pastaneden bir şeyler getiririm de.”

Hangi tatlıyı sevdiğini merak ediyordum. Yoksa tatlısının da boynu gibi yanık şeker kokmasını mı seviyordu? Belki de en sevdiği tatlı yanık şekerle süslenmiş, *crème brûlée** gibi bir şeydi ama nedense içimden bir ses bunun o kadar da basit olmadığını söylüyordu.

“Her sabah pastaneden yiyecek bir şeyler mi geliyor?”

“Kahvaltı için, evet. Bu küçük kasabada pastane işi benden sorulur,” diyerek yapmacık bir ses tonu takındım. “Birdie mutfakta iyi değildi...” Karşımda şaşırıp kalınca cümlemini yarıda kestim.

Michelle çalılarının arkasındaki boş pansiyona baktı. Ne düşündüğü bu kadar bariz olan birine daha önce hiç rastlamamıştım.

“İyi misin?”

Gözlerini kırıştırdı. “Evet. Öğrenecek çok şeyim var.”

“Az önce ciddiymdim. Birdie’ye yardım edeceğime dair söz verdim.”

Başını iki yana salladı. “Gerek yok.”

“Bu bir teklif değil. Verdiğim sözü tutuyorum, hiç değilse ilk birkaç hafta yardım etmeme izin ver.”

* Tabanında muhallebi, üzerinde sertleştirilmiş karamelize şeker tabakası bulunan bir tatlıdır. (ç.n.)

YETER Kİ SEN MUTLU OL

“Gerçekten gerek...”

“O zaman en azından tariflerini vereyim.”

Başını salladı. “Tamam.”

“Öyleyse anlaştık.”

“Akşam yemeği için tekrar teşekkürler.”

“Ne zaman istersen.”

Peşinden gelmesi için köpeğin arkasına hafifçe vururken bakışlarım bir kez daha yüzük olmayan parmağına kaydı.

4 . Bölüm

MICHELLE

Geceleri evimin penceresinden içeri sızan korna seslerini, şehrin parlak ışıklarını özlemiştim. Burada rüzgârın uğultusu ve sessizlik etrafımı sarmıştı. Sağır edici bir sessizliğin içinde dört saat kadar uyuduktan sonra dayanamayıp odamdaki televizyonu açmıştım. Üç saat sonra tekrar uyandığımda, televizyonda bir merdiven reklamı dönüyordu.

Uykulu bir halde kendimi duşa attım. Ardından kahvemi hazırladım ve dün sevdiğim yemek kitaplarıyla kesme tahtasının yanına koyduğum dosyayı açtım.

Boğazım düğümlendi. İçindeki her şey o kadar... onu yansıtıyordu ki. Çiçek desenli albüm kâğıtları, incecik el yazısı tamamen onun tarzıydı. *Sharpie* kaleminin mürekkebi bile henüz akmamıştı, adeta dün yazılmıştı.

Kıvrımlı sayfa koruyucuları çevirip telefon numaraları, günlük görev listesi ve temizlik malzemelerinin stoğunun yer aldığı bölümleri geçtim. Sonra karşıma bir mektup çıktı.

Sevgili Sara...

Ciltli dosyayı kapatırken nefesim kesildi.

Sara.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Annemin gururunu ve sevincini neden kız kardeşime yönelttiğini anlayabiliyordum. Neşeli kişiliği misafirperverlik gerektiren bir iş için ideal bir özellikti.

Ben hiçbir zaman eğlenceli kız olmamıştım, daima işleri halleden çocuktum.

Nasıl biri olduğumun farkındaydım ve kendimle *gurur* duyuyordum. Reklamcılık kariyerimi sıfırdan inşa etmiştim. Ofisimizin ilk kadın yöneticisi, şirketimizin de ilk reklam müdürüydüm. İnsanlara söylediğim şeyi yaptırabilecek bir pozisyona gelene dek çok çabalamıştım.

Sara annemin kaygısız, iyimser genini almıştı. Bu mülkü seçmesinde bile ona yardım etmişti. Bense bu haberi satın alındıktan çok uzun süre sonra öğrenmiştim.

Gözlerimi kapattım. *Sadece Sara mezun olana kadar burada kalmam gerekiyor. Hepsi bu kadar.*

Parmağımı tekrar klasöre sokup mektubun olduğu sayfayı atladım. Farklı gazetelerin reklam ofislerinin numaralarının yazılı olduğu bir kâğıt duruyordu, gülümseyerek rahat bir nefes verdim. İyi haberdi çünkü uzmanlık alanımdı ve öğleden sonra bu meseleyi halledebilirdim. Bir sayfa daha çevirince karşıma günlük yapılacaklar listesi çıktı.

“Buradan başlayalım,” dedim ama odada kendimden ve Rocket’tan başka dinleyicim yoktu.

O da arka kapının paspasına uzanmış, tembel tembel, “*Sen başla, ben biraz kestireceğim,*” diyen gözlerle bakıyordu.

Sarı lastik eldivenleri dirseklerime kadar geçirip her yeri ovmaya başladım. Çarşafı ve yastık kılıflarını üst kattaki çamaşır sepetine attım. Öksürüklere boğulsam da her yeri süpürdüm ve toz aldım.

Bundan üç ay önce şirketimin geniş yönetici ofisindeydim. Kendimi eski eşimin köpeği banyo kapısından bana bakarken dirseklerime kadar tuvalete gömülü halde bulacağım aklımın

ucundan dahi geçmezdi. Rocket'ın içinden bana güldüğünü hissedebiliyordum.

Öğlen olunca odamın penceresini açıp içeriyi sonbahar havasıyla doldurdum ve yatağa yığıldım. Gıcırdayan yaylar sefaletin inleyişi gibiydi. Belki de sesler benim içimden geliyordu.

Sevgili.

Sara.

Başımı çevirerek yanağımı yorgana dayadım ve saati kontrol ettim. İlk misafirin gelişine üç saat vardı. Henüz ne rezervasyon ne de misafirlerin kayıt işlemlerinin talimatlarını incelemiştim. Ayrıca uyandıklarında Seattle'daki ofisi de aramam gerekiyordu. Yani dinlenmeye zamanım yoktu.

Doğrudum, pencereden dışarı bakarken Burkelerin penceresinin açık olduğunu fark ettim. Cliff mutfakta geziniyordu, vücudum aniden kaskatı kesildi. Hızla ayağa kalkıp pencereyi kapattım.

Yeni komşularımı sevmediğimi söyleyemezdim. Ufak Britany, Rocket'ı parmağında oynatıyordu. Genç kız Emily ise komik ve hayatı dalgaya alan biriydi. Kardeşi Carol'a gelince... kafası biraz karışık görünüyordu. Ayrıca bana kendi kız kardeşimin kötü zamanlarındaki halini hatırlatmıştı.

Yani sorun kadınlarda değildi.

Aklımdan bir türlü çıkmayan Cliff Burke'teydi:

Damarlı ellerini saçlarının arasından geçiren Cliff Burke. Çarpık gülümsemesi ve şen kahkahalarıyla Cliff Burke. Kişisel alan kavramım hiçe sayan Cliff Burke.

Ellerimi birbirine sürtüp rahatsız edici hissiyattan kurtulmaya çalıştım. Dün bir, iki... daha doğrusu kim bilir kaç kez bana dokunmuştu. Her defasında da tenimde ufak kıvılcımlar çıkmıştı. Avuç içini belime yaslayışı. Elimdeki tabağı tutmamı sağlarken kulağıma verdiği nefesi. Ona doğru düştüğümde arkamda hissettiğim sert vücudu.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Yatağın yanındaki telefon çalınca sıçradım, ardından ahizeye uzandım.

“*Bird & Breakfast*. Ben...”

“Shellfish!” Kız kardeşimin sesi telefonda çığlık gibi geliyordu. “Gerçekten gitmişsin!”

Güldüm. “Selam, Sara.”

“Her gün sesini duyamamak çok garip.”

“Daha bir gün oldu.”

“Yirmi dört saat bile çok uzun bir süre.”

Aslında ondan biraz daha fazlaydı ama düzeltmedim. Benim arabaya atlamam, onun da Kaliforniya’daki üniversitesine dönmesinin üzerinden neredeyse iki gün geçmişti.

“Bekle, sen bu saatte neden uyanıksın?” diye sordum. “Saat...” Saatileme tekrar baktım. “Sabahın beşi.”

“Ablalık taslama, sorun yok. Bütün gece resim yaptım.” Sonra da sızlandı. “Tanrım, mezun olmak istemiyorum.”

“Mezuniyeti yeterince erteledin mi?”

“Evet ama okulda sonsuza kadar *yaşayabilirim*.”

Kendi kendime gülümsedim. Kız kardeşimin sanata olan sevgisine hayrandım. Hayata çok farklı pencerelerden bakıyorduk, keşke kendim için de böyle hayranlık duyabilseydim.

“Artık mezun olman gerek,” diye ona takıldım.

“Daha erken aramalıydım.”

“Bence mükemmel bir zamanlama.”

“Evet ama bir gün daha geçse, küçük kız kardeşini tamamen unutacaktın ve bu kabul edilemez.”

Gülerek iç çektim. “Hep aklımdasın. Babam nasıl?”

“Babam... iyi.” Sara’nın sesi kısıldı. “Hâlâ *M*A*S*H* izliyor.”

“Öyle mi?”

* Adını *Mobil Ordu Cerrahi Hastanesi* anlamına gelen *Mobile Army Surgical Hospital*’ın kısaltmasından alan, Kore Savaşında görevli bir grup Amerikalı sağlık personelinin sahra hastanesindeki hayatını anlatan 1972-1983 yapımı bir dizidir. (ç.n.)

JULIE OLIVIA

“Evet.” Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Sen nasılsın Shelly?” diye sordu.

“İyiyim. Burada her şey yolunda.”

“Vay canına, çok inandırıcı,” dedi gülerek. “Birileriyle tanıştın mı?”

Yutkundum. “Hı-hı.” Sara’nın daha fazla soru soracağını bildiğimden ekledim. “Komşum dün akşam yemeğe davet etti.”

Nefesini tuttu. “Yemeğe mi gittin? Hem de yakışıklı komşuyla mı?”

Yüzüm kızardı. “Yakışıklı dediğimi hatırlamıyorum.”

“Evet ama annem ona hep öyle derdi. Kızları olan adam, değil mi?”

Açık mutfak penceresine doğru baktım. Cliff bir kez daha camın önünden geçince neredeyse boğulacaktım.

Hali, hareketleri o kadar... *rahat* görünüyordu ki. Takım elbiseleri ve sıkıca bağlanmış kravatları olan erkeklere hiç benzemiyordu. Uzun kollu flanel kumaş gömleğinin içine beyaz bir tişört giymiş, düğmelerini açık bırakmıştı. Kollarım dirseklerine kadar sıyırmıştı. Ağzının kenarındaki küçük çizgi belirginleşmişti.

Nefesimi tutmuş halde onu izlerken kendimi gülünç hissettim. O da telefonu benim gibi kulağıyla omzunun arasına sıkıştırmış, uzun parmaklarında bir kalem çeviriyordu. Sonra onu kulağının arkasına sıkıştırıp eliyle saçlarını karıştırmaya başladı. Duyamadığım birkaç kelime mırıldanırken görüş alanımdan çıktı.

“Shells?”

“Ah, pardon. Burada olmak... biraz garip.”

“Hımm...”

Sevgili Sara.

Bu iki kelime, yüreğime olması gerekenden daha sert saplanmıştı.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

“Kapatmam gerek,” diye mırıldandım. “Yapacak çok işim var.”

Sara aniden sessizleşti. “Bekle,” dedi usulca. “Konuşmak ister misin? Yani bu pansiyon işi... annem... veya Allen derken...”

Başımı iki yana salladım ama beni görmediğini fark edince, “Gerçekten kapatmam gerek, Sara,” diye yanıtladım.

Sonunda anlayışlı bir ses tonuyla, “Tamam,” dedi ve ekledi. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Telefonu yerine koyup annemin ince zincir kolyesini okşadım. Rocket yine kapının eşiğinde durmuş, bana bakıyordu.

“Şu anda yargılanmak istemiyorum,” diye mırıldandım.

Rocket homurdanarak koridora doğru yürüdü.

Bahçenin ilerisinde Cliff yine pencerenin önünde volta atıyordu. Dantelli perdeleri sıkıca çektim.

“İyi yolculuklar,” dedim yumuşak bir sesle.

Ancak karşılığında ağız ucuyla söylenen bir, “Teşekkürler,” cevabı aldım.

Henüz iki rezervasyonu tamamlamıştım. Ancak ilki gibi onlar da son derece soğuk kişilerdi ve kendi kendilerine homurdanarak ayrılmışlardı. Bu da yetmezmiş gibi konuk defteri yine imzalanmamıştı.

Ailem hiçbir zaman konuklarının kabalığundan söz etmemişti. Dört gün boyunca rezervasyonlu iki odanın konuklarını ağırladıktan sonra en kötü turistlerin yoğun sezonda geldiğine ikna olmuştum.

Oysa hafta güzel başlamıştı. İlk konuk elinde valizi, yüzünde parlak bir gülümsemesiyle kapıda belirmiş, buraya sık sık geldiğini söylemişti. Dirseğini masaya yaslayıp çağrı ziline dokunacak kadar yakında durmasına ve rahatlığına bakılırsa sa-

hiden öyleydi. Ben de nazikçe başımı sallamış ancak nereden geldiğini sormamıştım çünkü onda da benim gibi şehirli havası vardı. Kart bilgilerini not etmiş ve annemin el yazısıyla alınmış rezervasyonunda her zamanki odasını, üst katın lüks süitini ayırttığını görmüştüm. Gülümseyerek anahtarını uzatmış, keyifli bir konaklama geçirmesini dilemiştim.

Yani her şey oldukça kolaydı.

Fakat ardından gelen talepler...

Ne zaman bir ritim yakalayıp masamda hesap kitap yapsam veya ev yapımı kurabiyeleri tazelesem -ki ne yalan söyleyeyim hiç fena durmuyorlardı- hemen bir konuk daha geliyor, beni sınamak için bir liste yapılmış gibi bambaşka bir şey istiyordu. Pencerenin nasıl açılacağını, fazladan bir yorgan alıp alamayacaklarını, hatta meydandaki sonbahar festivaline giden en kestirme yolu bile soruyorlardı.

“Şu kaldırımı takip edin,” diye çıkışmak istiyordum. Ancak kendimi tutup konuklara ön verandaya kadar nazikçe eşlik ettim. Sonra kibarca, “Kaçırmanız imkânsız,” diyerek kasaba meydanını gösterdim.

Teşekkür etmek için gönülsüzce el salladılar.

Neyse ki, sonraki konuklarım gelmeden önce gün boyunca dinlenebilecektim. Çocuklarının Rocket’ı sürekli sıkıştırmasına ses çıkarmayan konuklardan daha nazik olmalarını umuyordum. Minivanlarının garaj yolundan çıkmasını beklemeden ön kapıyı kapattım.

Bir pansiyon işletmenin sevilecek birçok yanı vardı. Açıkçası temizlik işleri o kadar da zor gelmiyordu. Muhasebe tarafı da bana gayet uygundu ve gelecek ay için yapılacak reklamları çoktan ayarlamıştım.

Ancak bazı konuklar fazla memnuniyetsizdi. Tabii bir de şehirden uzak olmaktan kaynaklanan bu bunaltıcı sessizlik vardı. Başka kimsenin olmayışı. *Yalnız olduğum gerçeği.*

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Mesele Allen'ı özlemek değildi. Aylarca misafir odasında yatmıştı ve bir iki kez de ayrılmak hakkında konuşmuştuk. Böyle olacağını tahmin etmeliydim.

Yine de mutfağa girdiğimde gazetesinin hışırtısını duymuyor, sabahları kahve kokusu almıyor veya günlük ameliyat programından haberdar olmuyordum. Sadece bitmek bilmeyen merdiven reklamları vardı.

Akşam yemeğinden beri onlarla görüşmemiş olsam da beni bu sessizlikten kurtaran tek şey Burke ailesiydi. Rutinlerini şimdiden ezberlemiştim. Emily, her akşam saat yedi civarı açık mutfak penceresine geçip kıkırdayarak telefonda konuşuyordu. Brittany, okuldan sonra çalıların arasından otoparka geçiyor ve Rocket'ı arayarak pencerelere bakınıyordu. Bir de işten geç gelip güleç yüzüyle kamyonetinden inerken bomboş gökyüzünde şimşek etkisi yaratan Cliff vardı.

Eğlenceli görünüyorlardı, bu da benim büyüdüğüm evden çok farklıydı.

Ancak Burke ailesine yardıma ihtiyacım olmadığını söylemiştim, gerçekten yoktu. Şimdi bu sözümünden dönemezdim. Her şey rayına oturuyordu.

Akşamın geri kalanında radyo arkada kısık sesle çalarken temizlik yaptım. Erken saatte yiyeceğim akşam yemeğim için gıcırdayan mutfak dolaplarını açtığımda, yarısı bitmiş bir şeker kabı ve bir kutu kahveyle karşılaştım.

Doğru ya. Bu hafta yiyecekleri biraz çabuk bitirmiştim.

Hazır başlamışken erzakları da yenilemeye karar verdim ve annemin klasörünü açtım. *Ta da!* Elbette temel ihtiyaç listesi de hazırды. Kâğıdı sayfa koruyucudan çıkararak annemin çantasıyla Rocket'ın mutfaktaki kancaya astığım tasmaını alıp kapıdan çıktım.

Eylül ayının ortalarında Copper Run'ın ağaçları sarı ve kırmızı kahverengi tonlara boyanmış gibi görünüyordu. Solup yere

düşen yapraklar, Rocket'a koklayacak çıtır çıtır yığınlar hazırlıyordu.

"Bu yapraklar şehirdeki gibi değil, Shelly. Kokuları farklı. Farklı şeyleri sevmem," diyen ters bir bakış attı.

"Ben de sevmem," diye fısıldadım.

"Ne zaman dönüyoruz?"

İç çektim. "Bir süre daha buradayız."

Kasaba meydanının kaldırımları kalabalık ailelerle dolup taşıyor, çocuklar sağına soluna bakmadan caddede ileri geri koşturuyordu. Orada video kaset dükkânı, postane ve pizzacı/ kafe karışımı bir yer vardı. Doğrusu ne olduğuyla çok ilgilenmiyordum.

Annem bu kasabadan öyle romantik bir yermiş gibi söz ediyordu ki, gözüme ulaşılmaz görünmeye başlamıştı. Kendi hayalinde küçük bir evren yaratmış gibiydi. Sanki dünyanın en iyi balkabağı turtaları, her tatil zamanı düzenlenen festivaller ve sonbaharın o serin esintisi bir tek burada vardı.

Kısa hırkama daha sıkı sarındım.

Meydandan elmalı turtayla saman karışımı bir koku geliyordu. Çıtırdayan yapraklar ve akçaağaç şurubu... İki sokak lambasının arasına asılmış bir pankartta "Copper Run Hasat Festivali" yazıyordu. Her yerden insan fışkırıyordu. Gençler parkın turuncu ışıklarla süslenmiş çardaklarının altında gülüşüyor, bir çocuk saman yığınlarının arasında emekliyordu. Kabak tarlasının ahşap çitlerinin yanında buraya dair tanıdık birkaç yüz duruyordu.

Burke ailesi.

Cliff, Brittany ile el ele yürürken Brittany zıplıyordu. Babası da onu kolunun tek hamlesiyle havaya kaldırıp bir süre salladıktan sonra yere indiriyordu. Oyunlarını bir kez daha tekrarladılar ve Brittany o kadar yüksek sesle güldü ki, onu buradan bile duyabiliyordum.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Cliff birini arıyormuş gibi etrafına bakınınca gerildim. Köşedeki markete doğru ilerlerken adımlarımı hızlandırdım ve Rocket'ın tasmaını sokak lambasına bağladım.

“Burada bekle.”

Kaldırıma yayılırken, “*Beş dakikan var,*” bakışı attı.

“Beş dakika,” diye fısıldayarak onu onayladım.

Markete girip elime plastik bir sepet aldım ve annemin listesindeki ürünleri rasgele sepete doldurdum. Kabartma tozu, tereyağı, süt...

İnsan kaşınan bir yerine dokunma isteğine karşı koyamazdı ya... sonunda ben de dayanamayıp başımı çevirdim ve mağazanın ön tarafını kaplayan camdan dışarı baktım. Brittany, Emily ve Cliff parkta kabakların arasından yürüyordu. Cliff, o meşhur çarpık gülümsemesiyle Brittany'ye bakıyordu. Onunla ilgili tam olarak ne düşündüğümü bilmiyordum. Çekici miydi, yoksa... nasıl desem, *kibirli* miydi? Sanki dudağının kenarında hazırda bekleyen bir komedi gösterisi vardı ve istese bile kendini durduramıyordu.

Biri Cliff'in yanına yaklaştı, konuşmaya başladılar. Kadın gülerek karnını tuttu, neredeyse ikiye katlanmıştı.

Peh, Cliff *o kadar* da komik değildi.

Sonra yanına başka biri geldi. Adamın gür bıyıkları ve küçük bir göbeği vardı. Adam hafifçe omzuna vurduğunda, Cliff de karşılığında kolunu onun omzuna attı.

Yine aynı ikilemde kalmıştım. Çekici miydi... yoksa kibirli mi?

En sonunda Cliff pantolonunu toplayıp Brittany'nin hizasına kadar çömeldi. Brittany ona arkadaki bir kabini gösterince Cliff sırtarak hızla başını salladı. “*Evet, evet, tabii, tabii,*” diyormuş gibi parmağını havada döndürmeye başladı.

Emily, Brittany'nin baktığı tarafa döndü. Sonra Cliff ayağa kalktı. İki parmağını önce kendi gözüne, sonra onlara doğru

uzatarak adeta, “Gözüm üzerinizde,” dedi ve bıyıklı adamı da alıp yanlarından uzaklaştı.

Çorbaların olduğu daracık reyonda donup kaldığımı biri bana çarpana kadar fark edemedim. Alışveriş sepetinin üstündeki elma yere düştü.

“Çok özür dilerim,” diyerek elmayı almak için yere uzandım.

Yaşlı bir kadın titrek sesle, “Dert değil...” derken duraksadı. Sonra da nefesini tuttu. “Aman Tanrım, Michelle?”

Başımı kaldırdığımda karşımda hiç tanımadığım bir kadın duruyordu. Elimde elmamla yere çömelmişim, bana bakarak gözlerini kırıştırdı. Kısacık kestiği beyaz saçları çene hizasındaydı ama kocaman gözlüğünün ardında gözleri bir iğne deliği kadar ufaktı.

Duruşumu dikleştirdim. “Tanışıyor muyuz?”

“George!” diye bağırdı kadın. “George, bak Shelly!” Tek kaşımı kaldırdım fakat bağırmaya devam ediyordu. “George!”

Koridor zaten daracıktı ama köşeden kadınıninki kadar büyük gözlüğü ve göğsüne kadar çektiği pantolonuyla bir adam gelince iyice küçüldü.

“Tanrım,” diye homurdandı adam. “Derdin ne kadın?”

“Shelly!” Beni göstermek için avucunu kaldırdı. “Birdie’nin kızı.”

George gözlerini kıstı. “Sara’nın geleceğini...”

“Merhaba,” diyerek sözünü kestim. “Ben Michelle. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Elimi uzattım ama elmanın hâlâ avucumda olduğunu fark edince onu sepete geri attım. Kadın karşımda kocaman gülümseyordu.

“Ben Lisa. Bu da kocam George. Ailenle çok yakındık, adımızı duymuş olmalısın.”

“Evet,” diye yalan söyledim.

Adlarını duymuştum ama Cliff'ten duymuştum. İstemediğimi söylememe rağmen yardım etmeyi teklif eden adamdan.

Lisa, George'a dirsek attı. "Ne zaman geleceğini bilmiyorduk."

"Paulie'nin dediğine göre bir ay önce gelmen gerekiyordu ama o zamandan beri ona ulaşamıyorum. Sanırım müsait değil... malum..."

Yas.

"Babam şu anda Kaliforniya'da," dedim usulca. "Bir süreliğine kız kardeşimin yanında kalıyor."

Kadının ağzı açık kaldı. "Yani tek başına mısın?"

"Tek başımayım."

Bu iki kelime midemi altüst etti. Boşanmadan sonra *tek başıma* kalacağımı kabullenmiştim. Dürüst olmak gerekirse, şu an *Allen'la olduğumdan* çok daha rahat hissediyordum. Yine de bunu bir kez daha yüksek sesle duymak göğsümü sıkıştırıyordu. Başparmağımla boş yüzükparmağımla yokladım.

Bir kez daha pencereden dışarı baktım ve aniden buradan başka bir yerde olmayı arzuladım. Emily dışarıda bir gençle konuşuyordu, yanakları kızarmıştı ve Brittany de arkasındaki kabak tarlasında koşturuyordu.

"Aman Tanrım, zavallı kızcağız," dedi Lisa ve avucunu bileğine dolayarak dikkatimi tekrar kendine çekti. "George, duydun mu? Yardıma ihtiyacı var."

Yüzüm düştü. "Ah, hayır..."

George homurdandı. "Kulaklarım duyuyor."

"Yok," dedim çabucak. "Gerek yok, teşekkürler. Zaten yapılacaklar listem var." Zoraki bir gülümsemeyle listeyi kaldırdım. "Annem talimat listesi bırakmış, her şey hazır."

Lisa'nın dudakları kederle kıvrıldı, keşke bunu yapmasaydı. Son zamanlarda bu ifadeyi ne zaman görsem, arkasından birkaç damla yaş akıyordu ve ben bu kadar duyguyla başa çıkmakta zorlanıyordum.

Elini sıkıca koluma bastırdı. “Onu özlüyoruz...”

Hayır, buna daha fazla katlanmam imkânsız.

“Harika bir kadındı,” diyerek devam etti. “Festivalde gönüllü çalışırdı. 4 Temmuz geçit töreninde belediye başkanının arabasını sürerdi. Geçen yıl mahalle için Şükran Günü yemeği vermişti...”

“Gerçek bir hanımefendiydi,” diye tamamladı George.

“Öyleydi,” dedim ama ben annemin bu yaşlardaki haline hiç hâkim değildim. Copper Run’daki anneme. Oda ve kahvaltı pansiyonu işleten, kasabanın gözbebeği anneme.

Sara onu daha iyi tanıyordu. Benim tanıdığım, küçük kardeşimle bahçe işleri yapan ve beni de aynı şeye zorlayan kadındı.

Rocket havladı. Bakışlarım pencereye kayınca gözünü kabak tarlasında bir başına duran Brittany’ye diktiğini gördüm.

Bir dakika, Emily nereye kayboldu?

Lisa koluma hafifçe dokundu. “Pansiyona uğrarız, tamam mı?”

Başımı salladım.

“Gerçekten gerek yok.” Kabak tarlasındaki bir çocuk Brittany’nin yanına geldi. Rocket da tasmaını zorlayarak çocuğa doğru havlamaya başladı.

“Olmaz, burada herkes birbirine yardım eder,” dedi Lisa. Konuyu ısrarla uzatıyordu. “Al, kuponum var.” Sihirbazlık yapar gibi elini açıp kuponları gösterdi. “Lütfen al.”

“Teşekkürler ama gitmem gerek.”

“Canım...”

“Gerçekten gitmem...”

“İstersen...”

En sonunda, “Her şeyi hallettim,” diye kadını tersledim.

George başını geriye çekti. Aniden Allen’ın sözleri bir kez daha kafamın içinde yankılandı. *“Yalnız kalmayı hak ediyorsun.”*

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Dışarıda bir çığlık koptu. Pencereye dönünce Brittany'nin iki balkabağının arasında yattığını gördüm. Aynı çocuk başında dikiliyordu.

Belki de gerçekten yalnız kalmayı hak ediyordum. Önümüzdeki birkaç ayı tek başıma pansiyonu işleterek geçirebilir, hiç de sorun yaşamazdım. Anlaşılan *yalnızlık* benim uzmanlık alanımdı.

Fakat küçük bir kızın yere düşürüldüğünü görünce kan bey-nime sıçradı. Bunu hak etmiyordu.

Aceleyle sepetimi bırakıp yanımdakilere veda etmeden marketin kapısından dışarı fırladım. Rocket'ın tasmasını çöze-rek onu da yanıma aldım ve parka doğru koştum.

5. Bölüm

CLIFF

Brittany'yi göremiyordum ama kızımın ağlama sesini her yerde tanırdım.

Arkadaşım Lars'la elimizde elma şarabıyla tezgâhtan koşarak uzaklaşırken Betty arkamızdan, "Para üstünü unuttun, Cliff!" diye bağırdı.

Arkam dönüp bakmadım ve Brittany'yi Emily'ye emanet ederek yalnız bıraktığım kabak tarlasının etrafındaki çitlerin üzerinden atladım.

Alçak telli çitlerle çevrilmiş balık tutma standından atlayarak çocukların binmesi için getirilen midillilerin yanından geçtim ve kalabalığın içine daldım. Winston yüz boyama standından, "Vay, Cliff! Bu ne acele?" diye seslendi.

Lars saman balyalarının köşesinden kayarak, "Cliff, orada," diye bağırdı.

Sonunda Brittany'yi gördüm.

Yerdeydi.

Ağlıyordu.

Koşarak yanına gidip çömeldim ve yarası olup olmadığına bakmak için onu tepeden tırnağa kontrol ettim. Başparmağımla

YETER Kİ SEN MUTLU OL

yanağındaki tek damla yaşı sildim. Kalbim cız etti. Çocukların ağladığını gördüğümde üzüntüden kahroluyordum. Söz konusu benim kızımса durum çok daha kötüydü.

“Britt. Şşt, bana bak.”

Gözünden bir damla daha yaş süzüldü.

“Britt Britt. Sana diyorum.”

Kollarında ve dizlerinde morluk olup olmadığını kontrol etmeye devam ettim. Her şeyin ne kadar saçma olduğu, ancak zarar görmediğine emin olunca kafama dank etti. Brittany, sebze doğum kanalından çıkan bir *Cabbage Patch** bebeği gibi bir kabağın dibine pat diye oturmuştu.

Gülümsedim. “İyi misin?”

Brittany boğuk hıçkırıklarının arasından bana gülümsemeye çalıştı.

Çocuk yetiştirmenin sırrı buydu. Sizin önemsemediğiniz bir şeyi çocuğunuz da önemsiz zannediyordu.

Lars ellerini cebine sokmuş, başımda dikiliyordu. Güldü. “Bu adamın ödünü kopardın, küçük hanım.”

Liseden beri en iyi arkadaşımdı ve *Magnum P.I.*’ın** fanı olduğu 1980’lerden beri bıyıklıydı. Üstelik pizzacısı o kadar başarılıydı ki, açtığından beri kemerindeki deliklerin sayısı gün geçtikçe artıyordu.

Arkamdan genizden bir, “Önce o beni itti!” sesi geldi.

Lars’la başımızı çevirince birkaç metre ileride parmağıyla kızımı işaret ederek suçlayan bir çocuk gördük.

Gözlerimi kapatıp iç çektim. Kendimi konuşmaya zorladım. “Ailen nerede?” diye sordum güçlükle.

Bu soruyu sorar sormaz caddenin karşısından bir havlama sesi duyuldu. Siyah-beyaz tüylü bir köpek, parkın demirleri-

* 1980’lerde popüler, lahanadan doğmuş gibi tasvir edilen bir oyuncaktır. (ç.n.)

** Kalın bıyığıyla özdeşleşmiş *Thomas Magnum* adında özel bir dedektifi konu alan 1980 yapımı bir dizidir. (ç.n.)

nin arasından hızla geçti. Bir hafta öncesine kadar kasabamızda *border collie* cinsi bir köpek yoktu. Bu da demekti ki, ciddi kadın hemen arkasından gelecekti.

İşte orada.

Michelle yarı koşar bir halde karşıya geçti. Çok gergin görünüyordu. Kahverengi, dağınık saçları ve bordo rujuyla bir erkeği kalbinden bıçaklayabilirdi. Ya da mevcut şartlarda bir çocuğu.

Rocket kabak tarlasının çitlerinden atlayıp Brittany'ye doğru koşarken çocuk olduğu yerde donakaldı.

"Hey, hey, hey." Tasmaından tutmak için uzandım ama Brittany yaklaşıp kollarını köpeğin boynuna doladı ve yanağını tüylerine gömdü. Endişeden deliye döndüm. "Britt, geri çekil. Bu köpeği henüz çok iyi tanımıyoruz, tamam mı?"

Rocket'ın kafası aniden çocuğa döndü. Gerçeği bilmiyor olsaydım, gözlerini kıstığını düşünürdüm.

Nefes nefese kalmış bir halde, "Selam," dedi Michelle. İncecik eli belinin üzerindeydi. "Her şey yolunda mı?"

Otoriter ses tonu karşısında dudaklarım kıvrıldı. "*Yolunda olmadığının farkındayım ama nezaketen soruyorum*" tavrı hoştu.

Bakışları Brittany'yle köpeği arasında gidip gelirken, "İyi sayılır," diye yanıtladım.

Lars kaşlarını kaldırarak ona sinsi sinsi gülümsedi. "Sanırım tanışmıyoruz." Elini uzattı. "Ben Lars."

"Michelle," diye cevapladı ama çoktan dikkatini çocuğa verdiğinden arkadaşımın uzattığı eli görmedi.

Lars sırtarak yanağının içini ısırđı ve onu tepeden tırnağa süzmeye başladı. Şehir dışından gelenlere bayılırdı, onlar da *Tom Selleck*'i anımsatan gizemli yerlilerden hoşlanıyordu. Michelle'in burada yaşadığını öğrenir öğrenmez ilgisi kaybolacaktı.

* *Thomas Magnum* karakterini oynayan oyuncudur. (ç.n.)

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Çenemi çocuğa doğru uzatarak, “Hey, evlat. Ailen burada mı?” diye sordum.

Brittany parmaklarının arkasıyla sümüklü burnunu sildi. “Cezalı.”

Ona bir adım yaklaşarak, “Hiç de bile,” dedi çocuk.

“Dikkat et,” diye onu uyardım. Michelle de çekinerek öne doğru bir adım attı. Onu incelerken istemsizce gülümsedim, *bulldog* tavırları hoşuma gitmişti. Oysa şu an bu ortamdaki köpek başkaydı.

“Cezalı mısın?” diye sordum çocuğa.

Dudaklarını büktü, yanakları kızarmaya başladı.

Bu mesele beni yormuştu, iç çektim. “Çok güzel, öyleyse neden buradasın?”

Ağzını açtı ama bir şey söylemeden kapattı.

Brittany bağırıp sessizliği bozdu. “Steve kazandığı için öfkeli de ondan!”

Ah. Bu cümle onu tanımama yetmişti. *Luke. Steve Austin*’den nefret eden Luke. Sonunda o karman çorman saçlarını kestiren Luke. Annesi aylardır saçlarını kestirmesi için ısrar edip duruyordu. Oğlanı zar zor tanımıştım.

Lars homurdanarak başını salladı. “Aman Tan...”

“Kazanmayı hak etmiyordu!” diyerek çıkıştı Luke.

Burun kemiğimi sıktım. “Tanrım.”

“Steve kim?” diye sordu Michelle.

“*Steve Austin*,” diye açıkladım ama kaşlarını hafifçe çatmasına bakılırsa açıklamam hiçbir anlam ifade etmemişti. “Bir güreşçi. Boş ver.”

Bu durum ona saçma gelmiş olmalıydı. Hoş, iki ilkokul çocuğunun yetişkin bir adamın galibiyet serisi yüzünden kavgaya etmesi bana da saçma geliyordu.

İç çektim. “Eve dön, Luke.”

“Ama...”

JULIE OLIVIA

“Ayrıca eve gidince anne babana telefon edip cezalıyken dışarı çıktığını söyleyeceğim.” Yüzü kızarmıştı ancak hiç değilse bağırıp çağırmamayı ve bana karşı çıkmamayı akıl etmişti. Şaşırtıcıydı.

Michelle’in gözleri kocaman oldu. “Cliff, kanıyor.”

“*Kanıyor* mu?” Brittany’nin bacaklarını panik içinde kontrol etmeye başladım. Baldırına baktığımda arkasında küçük bir çizik olduğunu fark ettim.

Bunu nasıl atlamıştım?

Brittany’yi kollarıma aldım. Şu anda kızımdan daha önemli bir şey yoktu. Bir de diğer çocuğu gebertmek istiyordum ama onu başka zamana bırakacaktım.

“Köşedeki dükkândan yara bandı alabilirim,” diye önerdi Michelle.

“Hayır, pastaneye gidelim,” dedim usulca. “Orada ilk yardım kutum var.”

“Ama bir şeyi yok ki!” diye bağırdı Luke.

O esnada Brittany altdudağını sarkıttı ve kızarmış yanaklarından aşağı bir damla yaş süzüldü.

Başımı Luke’a doğru eğdim. “Bana bak, kızımı bir daha senin yanında yerde yatarken görürsem birileriyle çok daha ciddi bir konuşma yapmam gerekir. Annenle. Belediye başkanıyla. Gerekirse Bill Clinton’la. Ayrıca Steve’in bir sonraki galibiyesinde -ki bu yakında olacak- sinirlenirsen, kızıma güreşmeyi öğrettiğimi bil.”

“Gerçekten mi? diye kekeledi.

Lars da kaşlarını kaldırarak, “Ciddi misin?” diye sordu.

“Evet.”

Luke homurdanıp derin bir nefes aldı.

“Aynen öyle. Şimdi yürü, evine git.”

Gidip gitmediğine bakma zahmetine girmedim. Arkamı döndüm ve karşı kaldırıma geçtim.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

“Emily’yi bulur musun?” dedim Lars’a.

Başıyla beni onayladıktan sonra Hasat Festivali’nin saman balyaları ve balkabaklarıyla dolu karmaşasına daldı.

Hıçkırıklarının arasından, “Gerçekten güreşecek miyiz, baba?” diye sordu Brittany.

“Yüz kilo ağırlığı kaldırabilecek hale geldiğinde, evet.”

“Yaşasın,” diye fısıldadı.

Michelle ağır nefesler alıyor, yumruklarını sıkıp gevşeterek arkamızdan geliyordu. Ateş püskürtebilse şimdiye kadar etrafımızı duman bulutları sarardı.

“Her şey yolunda mı?” diye seslendim.

Trans halinden çıkmış gibi bana baktı, sonra da ellerini gevşeterek başını salladı.

Tasmadan ses gelince köpeğin beni sadakatle takip ettiğini fark ettim. Daha doğrusu *beni* değil, Brittany’yi takip ediyordu.

Küçük grubumuz pastanenin kapısına varana kadar kaldırımda ilerledi. Kapıyı tıklatıp rahat bir nefes verdim. Carol pastaneyi kapatmış olmalıydı ama cama vururken hâlâ içeride olduğunu umuyordum. Aradan birkaç saniye geçti. Brittany kucağımda hıçkırarak ağlamaya devam edediyor, sabrım tükeniyordu.

Cebimdeki anahtarları ararken kıpırdandım ancak Brittany fazla ağırdı. Onu yere indirmek için bir hamle yaptığımda, acınacak bir halde sızlanmaya başladı.

“Ayakta durabilir misin, Britt?”

Hızlıca başını iki yana salladı. “Hayır.”

İç çektim. “Tamam, peki...”

Michelle bir adım öne geldi. “Neye ihtiyacın var?” diye sordu.

Gözlerimi kırptım. “Anahtarlarıma. Cebimde.”

“Ben alabilirim,” dedi şaşırtıcı bir şekilde.

Yeni güzel komşum, yaptığım çoğu şey karşısında göz de-

viren kadın cebimdeki anahtarları almayı teklif etmişti. Başımı geriye eğerek gökyüzüne baktım. Belli ki yukarıdaki bugün beni ciddi anlamda sınamaya karar vermişti.

“Sol ön,” diye mırıldandım.

Michelle’in anahtarı rahatça alması için Brittany’yi daha yükseğe kaldırdım.

Bize doğru yaklaşırken ayakkabılarının kaldırımnda bıraktığı sesi duydum. Tıpkı önceki akşam olduğu gibi amber ve karanfil kokuyordu. Hayır, *crème brûlée* değildi. Olsa olsa... kahveli kekti.

Elini yavaşça cebime soktu. Soğuk parmakları bacağıma değince irkildim.

“Elin buz gibi.”

Duraksadı. “Özür dilerim, rahatsız mı ettim?”

Gülmemek için dudağıımı ısırdım, *komik* biriydi. “Daha çok kan dolaşımının durmasından endişe ettim.”

Yüzünü göremiyordum ama cevap vermedi.

Michelle muhtemelen bacaklarımın içine çok dokunmamak için parmaklarını dışa doğru çekti. Her hareketi tenimi karıncalandırıyordu. Yıllardır hiçbir el... tenimin *bu kadar* yakınında olmamıştı. Başka bir şey düşünmeye çalıştım. *Dennis Rodman**’ın kameramanı tekmelediği an. *Oyuncak Hikâyesi*’ndeki domuz. *Candle in the Wind***

Sakinleşmek üzereyken Michelle sonunda anahtarlığı buldu ve tutup çekerken anahtarların keskin ucu bir kez daha tenimde gezindi.

Boğazımı temizleyip başımı salladım.

Kendi anahtarlarımdan tahrik olmuşum. Ne acınası bir durumdu.

* Amerikalı basketbolcudur. (ç.n.)

** İngiliz müzisyen *Elton John* ve söz yazarı *Bernie Taupin* tarafından *Marilyn Monroe* anısına yazılan, *Elton John* tarafından seslendirilen şarkıdır. (ç.n.)

YETER Kİ SEN MUTLU OL

“Hangisi?”

Güçlükle nefes alıp vermeye çalışırken, “Bronz olan, üstünde çukur var,” diye cevapladım.

Pastanenin kapısına doğru ilerledi, doğru anahtarı kilide soktu ve kapıyı itti.

Omzumla düğmeye dokunarak ışıkları açtım. Sonra da Britany’yi girişteki tezgâhın üzerine koydum. Sallanan bacaklarını tezgâha vurmaya başladı. Baldırının arkasındaki yüzeysel ama bir  ocuk için şok edici olabilecek çiziklere baktım. Ağladığı için onu suçlayamazdım.

Başımı  evirince Michelle’in köşede durduğunu gördüm. Kollarını kavuşturmuş, duvardaki çerçeveli *cupcake* resmine bakıyordu. Onun da çerçevedeki eğriliği fark edip etmediğini merak ettim. Kendi kendime gülümsedim. Hiç değilse bunu yüksek sesle dile getirmemişti ve Carol etrafta yoktu.

“İlk yardım çantasını getireceğim,” diye mırıldandım. “Ona göz kulak olur musun?”

“Tabii ki.”

Ofisime gittim ve evrak yığınlarının altında kalmış çantayı alıp döndüm. Bir konuşmanın sonuna denk gelmiştim.

“O da oturabilir,” dedi Michelle. “Denesene.”

“Otur,” diye fısıldadı Brittany.

“Daha sert olmalısın. Rocket, otur.”

“Rocket, otur.” Brittany komutu tekrar edince köpek bir anda yere   kt .

Kapının üstündeki zil çaldığında gülümsedim. Lars kapıyı tutarken Emily gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde kolunun altından içeri girdi.

Elini ağzına getirip nefesini tuttu. “Aman Tanrım, baba. Seni bir türlü bulamadım.”

“Neredeydin?”

“Ben... Hemen dönecektim ama Josh...”

JULIE OLIVIA

Al işte, tepem atmıştı.

Lars yavaş adımlarla pastaneden çıktı.

“Kız kardeşinle ilgilenmen gerekiyordu,” dedim Emily’ye.
“Onu bırakıp o çocukla mı gittin?”

Çantayı açarken başımı iki yana salladım.

“Sadece iki saniyeliğine,” diye kekeledi Emily.

Elime bir pamuk ve antiseptik aldıktan sonra Brittany’nin önünde çömeldim.

“Brittany’yi bir başına bırakamazsın.” Şişeyi ters çevirip pamuğa akıttım, sonra da ıslak pamuğu Brittany’nin bacağına yaklaştırdım. “Şimdi büyük bir kız olma zamanı, tamam mı?”

Başım salladı ve ben pamuğu bacağındaki çiziklerin üzerinde gezdirirken tezgâha daha sıkı tutundu. Ağlamaya başladı. Babalığın en kötü kısmı bu yara sarma işiydi.

Emily tekrar, “Baba, çok üzgünüm,” diye mırıldandı.

“Em...” O an telefon çalmaya başladı, sesi bana tırnakların tahtaya sürtünmesi gibi geliyordu. “Şu an bunu konuşacak vaktim yok. Sadece...” Telefon çalmaya devam etti. “Telefonu açabilir misin?”

Yerinden kıpırdamadı.

Kötü hissettiğini biliyordum. Bir zamanlar ben de gençtim ve onun gibi âşık olduğum kişinin peşinden gidiyordum ama sorun da buydu. O aşk, on dört yıllık bir evlilikle sonuçlanmıştı. Emily’nin bizim yaşadığımız sorunları yaşamasına izin vermeyecektim. Bu ahmak *Josh*’la sonsuza dek birlikte olmanın istediği son şey olduğuna emindim.

Michelle duvardaki telefona doğru yürüdü. “Ben bakarım.” Ahizeyi kaldırdı. “Merhaba, şey... pastane, buyurun? Nasıl yardımcı olabilirim?”

Elimdeki yara bantlarını Brittany’ye gösterdim. “Tek boynuzlu at mı, yoksa köpek mi?” Gökkuşağı renkli bantları ileri geri salladım.

Brittany bakışlarını Rocket’a çevirdi, sonra tekrar bana baktı. “Köpek.”

İç çektim. Brittany'nin köpek aşkı da beni Emily'nin erkeklerle olan ilişkisi kadar endişelendiriyordu.

"Tamam, köpek," dedim ve bandı bacağına yapıştırıp iki tarafından çekerek sabitledim. "Şimdi, bir daha kabakların arasında oynamak istersen bana haber vereceksin, tamam mı? Bir çaresini buluruz. Belki kardeşini de aralarına atarız."

Sözlerim Brittany'yi güldürdü, Emily bile gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Emily'nin elini tuttum. "Sorun yok, ufaklık. Sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandı.

"Eski usul bir kavgayla çözülemeyecek hiçbir şey yoktur," diye onunla alay ettim.

"Kafana yastık atabilir miyim?"

"Önce benim atmama izin verirsen olur. *Metallica* açarız."

Emily sırttı. "Harika."

Michelle ahizeyi avucuyla kapattı. "Cliff?" diye seslendi. "Tracy adında biri seninle konuşmak istiyor."

Anında kafamdan aşağı bir kova buz gibi su dökülmüş gibi hissettim.

Brittany ayaklarını daha hızlı sallayarak, "Anne!" diye bağırdı.

Ayağa kalkıp telefona doğru yürüdüm, Michelle ahizeyi bana uzattı. Parmaklarımız birbirine değince göğsüm sıkıştı. Elleri, benim nasırlı parmaklarımla kıyaslandığında yumuşacıktı ama telefonu kulağıma kaldırır kaldırmaz hissettiğim tüm kıvılcımlar yok oldu.

"Cliff?"

"Selam, Trace."

"Evi aradım ama yoktun."

Anlaşılan bugün nazik tarafından kalkmamıştı.

"Hasat Festivali'ndeydik." Ardından sırtımı kızlara döndüm. "Biraz geciktin, her şey yolunda mı?" diye fısıldadım.

“Meşguldüm,” dedikten sonra biraz tereddütle ekledi. “Sorduğun için teşekkürler.”

Kısa bir sessizlik oldu, birkaç sene öncesine kadar böyle anlara alışık değildik. Buradan temelli taşındıktan sonra bana karşı hisleri öfke ve suçlama arasında gidip geliyordu.

İç çektim. “Ne demek.”

“Britt’i verir misin?”

“Tabii.” Telefonu uzattım. “Britt Britt, annenle konuşmak ister misin?” diye sordum.

Az önce düşen o değilmiş gibi tezgâhtan hızlıca atladı ve telefonu kaptı.

“Merhaba, anne!” Parmaklarının ucuna yükselip tekrar yere bastı.

Emily kollarını kavuşturarak tezgâha yaslandı ve derin bir nefes aldı. Elimi omzuna koydum. Tracy her zaman önce Brittany’yle konuşmak isterdi.

Emily elimi itti. Mutfağa doğru giderken Brittany’ye, “Tenezzül edip benimle konuşmak isterse, haber verirsin,” diye seslendi.

Brittany burnunu kırıştırdı. “*Tenezü* ne demek?”

“Boş ver.”

Brittany bana şaşkın şaşkın baktığında, “*Sorun yok*,” dercesine başparmağımı kaldırdım. Gülümseyip Tracy’yle konuşmaya devam etti.

Michelle kollarını kavuşturmuş, boş vitrinleri ve tezgâhın üzerinde duran menüyü inceliyordu. En sonunda göz göze geldiğimizde kaşlarımı kaldırdım. Buna tanık olduğu için rahatsız hissetmişim. Bu yüzden çarpık gülümsememle ona baktım. Yüzünde sorgulayıcı bir ifade vardı. Kıkırdayarak başımla kapıyı işaret ettim. Konuşmadan anlaşmıştık, birlikte pastaneden çıktık. Lars ortalıkta görünmüyordu. Büyük olasılıkla sonradan arayıp durumunu soracaktı. Aile meselelerine karışmayı sevmezdi. Diğer yandan Michelle...

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Lamba direğine yaslanarak elimi saçlarımın arasından geçirdim. İkimiz de bir şey söylemeden duruyorduk ve on dakikanın ardından bu sessizliği neredeyse takdir edecektim. *Neredeyse.*

En sonunda, “Teşekkürler,” dedim usulca. “Yardım ettiğin için. Gerek yoktu.”

Omuz silkti. “İnsanların zorbalığa uğraması ve canlarının yanması hiç hoşuma gitmiyor.”

Kendi kendime başımı sallarken yüzümde bir gülümseme belirdi.

Brittany enerjisini atmak için pastanede volta atarken Rocket yanında kımıldamadan oturuyordu.

“Ondan iyi bir bekçi köpeği olur.”

Michelle iç çekti. “Söz dinlemiyor.”

“Bence yeterince iyi eğitilmiş.”

“Çünkü Brittany’yi seviyor,” dedi başını sallayarak. “Sadece eski eşimin sözünü dinlerdi. Benim dışımda herkesi tercih eder.”

“Eski eşin mi, köpek mi?”

Burun kıvırdı. “İkisi de.”

“Rocket’ın seni sevmediğini nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Narkotik köpeği olmadığını nasıl biliyorsam, öyle.”

Dolgun dudakları yukarı kıvrıldığında yüzümdeki gülümseme iyice genişledi.

Dilimi şaklattım. “Demek espri yapabiliyorsun.”

“Ara sıra.”

“Mesela ne zaman?”

Saatine baktı. “Pazar günleri saat ikide.”

Gülümsemesi genişledi, ben de sırttım.

Ancak gülümsemesi uzun sürmedi. “İnsanlar normalde konuk defterini imzalıyor mu?”

Şaşırdım, elimi bir kez daha saçlarımın arasından geçirdim. “Tabii, yani sanırım.”

“Hımm.” Uzaklara baktı.

Soru sorup sormamakta tereddüt ediyordum. İlk defa kapısında bir çatlak belirmişti, sanki beni eşikten içeri almak istiyordu.

Brittany pastanenin kapısına gelerek, “Baba!” diye bağırdı. “Annem seninle konuşmak istiyor!”

Önce Michelle’e, sonra pastanenin kapısına, ardından tekrar Michelle’e baktım ve kızımı işaret ettim. “Sonra konuşuruz, olur mu?”

“Tabii.”

“Tekrar teşekkürler.”

Başımı salladı ve bacağına hafifçe vurarak, “Gel, Rocket,” diye seslendi.

Michelle’in de tahmin edeceği gibi köpek ona kulak asmadı. Bir kez daha seslenince köpek yavaş yavaş hareketlendi ve gönülsüz bir ergen gibi pastaneden çıktı. Belki de haklıydı.

İçeri girip telefonu Brittany’dan aldım. “Selam, Trace.”

“Bir hafta konuşmadık, başına neler gelmiş.”

Komikti, hem Michelle hem de Tracy doğrudan konuya girmeye bayılıyordu. Oysa ses tonları çok farklıydı. Tracy daha çok bir engerek, Michelle ise barış isteyen bir bahçe yılanıydı. Gülmeden edemedim.

“Bu hiç komik değil, Cliff. Bir oğlan çocuğu onu itmiş.”

“Ona bunun bedelini ödeteceğim, merak etme.”

“Eğer...”

“Her şey yolunda, inan bana. Çocuk bu, düşer kalkar.”

“Belki... belki de daha sık ziyarete gelmeliyim.”

Göğsüm sıkıştı. Ne zaman kızların başına bir şey gelse, taşınma kararını sorguluyordu. Onu gerçekten anlayabiliyordum ama taşınması hem Tracy hem de bizim için en iyi karardı. Hayatı Copper Run’da geçmişti. On altı yaşından beri bana yapışık yaşıyordu ve başımızdan ikimizin de hiç öngöremediği

bir ergen hamileliği geçmişti. Altı yıl önce bir çocuk daha yapma konusunda ısrarcı davranmıştı. Planlı bir hamileliğin farklı olacağını umuyordu. Fakat sonunda bizden iyice uzaklaşmış, varlığımız onu rahatsız etmeye başlamıştı. Bu yüzden boşanma belgeleriyle geldiğinde hiç şaşırmamıştım.

Bundan birkaç ay sonra da şehirde kendine yeni bir kariyer inşa etmek istemişti. Çocukları yanına almayı düşünüyordu ama ben onların burada büyüdüklarini, Copper Run'ın onlar için daha sıcak bir yer olduğunu söyleyince tek başına gitmişti. Bu kararı alırken onu cesaretlendirmiştim. Ben pastanemi açmıştım, onun da kendi hayallerini gerçekleştirmesi gerekiyordu. Ne yazık ki ikna olması çok da uzun zaman almamıştı.

“Seninle alakası yok, Trace,” diyerek onu sakinleştirdim.

“Emily'nin onu bırakıp gittiğini söyledi. İyi bir abla modeli olmak için biraz *çabalmalı*.”

Sinirle dişlerimi sıktım. “Zaten öyle.”

“Yeterince değil. Bak, böyle bir şey tekrarlanırsa, bazı kararlar... bilmiyorum...”

Göğsümde bir sancı hissettim, nefes almakta zorlandım. “Bazı kararlar mı? Ne demek istiyorsun?”

“Belki Brittany... Bilmiyorum... Benimle kalabilir.”

Tracy bunu sık sık yapıyordu. Suçluluk hissiyle velayet anlaşmasını gözden geçirmek istiyordu. Bu da her defasında beni çok korkutuyordu çünkü iyi para kazanıyordu ve çabucak fikir değiştirebilen biriydi.

Zar zor gülümsedim. “Trace...”

“Buradaki okullar daha iyi. Yani sanırım.”

“Buradaki okullar da iyi. Kurulu bir düzenleri var, hem burayı seviyor.”

“Orada büyümekle, orayı sevmek tamamen farklı şeyler.”

Sözleri göğsüme bir bıçak gibi saplandı. Önce benim ailem taşınmıştı, sonra onunkiler, en son da Tracy gitmişti. Bazıları

Copper Run'ı bir hapishane gibi görüyordu ve nedenini hiç anlayamıyordum.

Dudağımı ısırırken kendi kendime başımı salladım. "Evet, peki. Bu konuyu şimdilik rafa kaldıralım. Okul yeni başladı."

İç çekti. "Peki ama... ciddiylim," diye tekrar etti. Fakat ilk söylediğinde kendini ikna edememiş olacaktı ki, sesi tereddütlü geliyordu. "Haftaya ararım."

"Dört gözle bekliyorum." Tracy bana veda etmediği için, bu cümle ağzımdan olması gerekenden daha alaycı çıkmıştı. Sadece bir *klik* sesi duydum ve çevir sinyali geldi. Ahizeyi yavaşça yerine bıraktım.

Emily mutfaktan çıkmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözünü duvarın boş bir noktasına dikmişti. "Benimle konuşmak istemedi."

Bıçak her saniye kalbimin daha derinine saplanıyordu.

"Geç kalmıştı, tatlım," dedim yumuşak bir sesle. "Sanırım işleri çok yoğun."

"Tabii," diye mırıldandı.

Omzunu sıktım. "Aklından çıktığından değil."

Emily başımı salladı. Sonra yanımdan geçip Brittany'nin elini tuttu ve onu Hasat Festivali'ne geri götürdü.

Tracy'nin Emily'ye davranış biçimi beni öfkeliyordu. Onu annesinin kininden korumak için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırdım. On altı yaşında korunmamış olmamızın suçlusu Emily değildi ama Tracy kızları arasında belirgin bir ayırım yapıyordu ve bu durum her seferinde tansiyonumu fırlatıyordu.

Derinlerde bir yerde ailesi olmasını istemiyordu. Bu role mecbur bırakılmıştı, annelik onun için bir yük gibiydi. Aptal şakalarım ve alaycı yorumlarımla *ben* de öyleydim. Bu, boşanma davasında ortaya atılmış ve yıllarca zihnimde dönüp duran aydınlatıcı bir ifadeydi.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Taşınma nedenini bir şekilde anlasam da bunu gerçekten *istiyor* olmasına anlam veremiyordum.

Kızlarımı o kadar çok seviyordum ki, canım yanıyordu. Onları terk etme fikri aklımın ucundan geçmezdi ama sonuçta bu benim değil, Tracy'nin tercihiydi.

Pastanenin penceresinden baktığımda Michelle'in karşıdaki marketten çıktığını, Rocket'ın tasmaını direktten söktüğünü gördüm. Bugünkü yardımı için ona düzgün bir teşekkür etmeliydim ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Düzenleme
Ny.ozlem

6. Bölüm

MICHELLE

Konuk defteri artık boş değildi ama boş olmasını tercih ederdim.

Copper Run'ın pastoral bir havası vardı. Sonbahar yaprakları ve sonbahar festivalinin sıcak atmosferi mükemmeldi. Yeni yönetim de idare ederdi.

İdare eder miydi?

Sayfayı geri çevirdim. Her yazıda kahvaltı deneyimi övülmüş ve pansiyon sahibiyle ilgili birkaç cümle yazılmıştı. Annemin muhteşem kahvaltısı, hoş sohbeti ve ortamın genel olarak evdeymiş gibi hissettirdiğinden söz edilmişti.

Yutkunup defteri kapattım ve derin bir nefes alarak göz kapaklarımı indirdim. Konukların bana burun kıvrıldığı bir haftayı daha geride bırakmıştım.

Bu sabah kahvaltıyı hazırladıktan sonra küçük ailenin annesi bana küçümseyici, “*lütfen bizi yalnız bırakın*” iması taşıyan zoraki bir gülümsemeyle bakmıştı. Ben de yanlarından uzaklaşarak onları yalnız bırakmıştım. Geçen hafta tüm konukları kuyruk gibi takip etmişim ama bir işe yaramamıştı. Yeni şeyler deniyordum ve hiçbiri işe yaramıyordu. Dert değildi. Bu iş de

tıpkı reklamcılıktaki gibi farklı hedef kitle meselesiydi ve sadece çözülmesi gereken bir başka sorundu.

Yine de hiçbir şey bunu çözmiyordu. Normalde seçeneklerden biri eninde sonunda işe yarardı ve böyle olmaması sinir bozucuydu. Daha iyisini yapabilirdim. *Boş yere* reklam şirketinin müdürü olmamıştım.

“Ah, ne tatlı,” diye bir ses duyuldu.

Başımı kaldırdığımda Lisa’nın pansiyondan içeri girip hayran hayran giriş bölümüne baktığını gördüm. George da yanıdaydı. Resepsiyon masamın arkasında kaskatı kesildim. Marketteki sohbetin ardından onları bir daha görmeyi beklemiyordum.

“İnanamıyorum, dantel altlıkları bile yıkamışsın!” Lisa masanın üzerinden bir tanesini eline alıp gülümsedi.

Gerçekten gülümsüyor muydu, yoksa yanakları pudrası yüzünden mi kızarmıştı emin olamadım.

“İşler nasıl gidiyor?” diye sordu George.

Ancak Lisa nefesini tutarak, “Ah, çiçekler!” diye sözünü kesti. “Gazeteler de yenilenmiş! Birdie’ye hep bu konuya dikkat etmesini söyledim ama haberleri hiç önemsemezdi. Hatırladığımı iyi oldu, George. Bu sabah gazete almamız gerek.”

“Birini alabilirsiniz.”

Elini kalbinin üzerine götürdü. “Ah, ne tatlısın.”

George kaşlarını kaldırarak, “İşler yolunda mı?” diye tekrar sordu.

“Yolunda.” Konuk defterine bir bakış atıp onu bir kenara aldım. “Tıkır tıkır işliyor.”

Lisa içeriyi kokladı. “Birdie’nin kurabiyelerinden mi yaptın?”

“Evet. Şu...” Cümlemini bitirmeme fırsat bırakmadan Lisa yanımdan geçip koridora, oradan da *SADECE PERSONEL* yazan mutfağa yöneldi.

George boğazını temizleyerek bana anlamlı bir bakış attı. Ne demek istediğini çok anlamasam da Lisa'nın peşinden gitmem için yeterliydi. Gıcırdayan döşemelerden anlaşıldığı üzere o da arkamdan geliyordu.

Mutfak kapısını açtım, Lisa çoktan bir kurabiyeyi ağzına götürmüştü.

“Bunlara bayılırdım.”

Ancak kurabiyeyi ısırduğunda yüzü buruştu. Gözleri fal taşı gibi açıldı, burnunu kırıstırıp dudaklarını büzdü. “Mmm” sesi çok zorlama geliyordu, sahiden utanç vericiydi.

Kalbim sıkıştı. “Ne oldu?” diye sordum. “Tadı güzel değil mi?”

Bir peçete alıp kurabiyeyi ağzından çıkardı.

Hayır, olamaz.

“Tatlım,” dedi gözlüğünü yukarı iterek. “Bunlar berbat. Misafirlere bunları mı yediriyorsun?”

Sesi o kadar yüksekti ki, mutfağın yemek bölümüne açılan kapısına gidip kimse olup olmadığını kontrol ettim. İçeride bir aile kahvaltı yapıyordu ve kurabiyelerine dokunmamışlardı. Yüzümü buruşturarak kapıyı kapattım.

“Ama şimdiye kadar kimse şikâyet etmedi,” diye fısıldadım Lisa’ya.

“Şu anda pansiyonda müşteri var mı?”

“Evet,” dedim alçak sesle.

Lisa omzumdan yemek odasının kapısına baktı. “Sen kahvaltını onlarla yapmıyorsun, değil mi?”

“Yapmam mı gerekiyor?” Onların bunu istemediğini sanmıştım. Acaba neyi gözden kaçıırıyordum?

“Ah, tatlım...”

Mutfak tezgâhındaki telefon çalınca hemen ona uzandım. Şu an bu konuşmadan kurtulmak için her şeyi yapardım.

“*Bird & Breakfast*. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Lisa kurabiyeyi George'a uzattı ancak adam başını sallayarak reddetti.

Hadi ama. O kadar da kötü olamazdı.

“Shellfish!” Hattın öbür ucundan kız kardeşimin neşeli sesi geldi.

Nefesimi verdim. “Merhaba.”

Göğsümdeki gerginlik hissi azalmıştı. Şu ana dek omuzları-
mın bu kadar gergin olduğunu bile fark etmemiştim.

“Arayacağını söylemiştin!”

Acı bir gülümsemeyle, “Bana yeni numaranı vermedin ki,”
diye mırıldandım.

“Doğru ya,” diyerek güldü. “Nasılsın?”

“İyiyim. Babam nasıl?” Konuyu değiştirdiğimin farkınday-
dım ama burayı ne kadar kötü yönettiğim hakkında konuşmak
istemiyordum.

“Babam şimdi de *Cheers*’ın tekrarlarına geçti.”

“*M*A*S*H*’ten daha iyi, sanırım.”

“Hiç değilse benim için öyle.”

Lisa’ya bakıp telefonu işaret ettim ve dudaklarımı oynata-
rak, “*Üzgünüm*,” dedim yavaşça.

“*Sen işine bak*” dercesine elini salladı.

Koridorun ön kapısı gıcırdayarak açıldı.

Lisa bana başparmağını kaldırdı. “Ben hallederim.”

“Dur...”

Cümlemi bitirmemi beklemeden çoktan mutfaktan çıkmış,
kapıyı aralık bırakmıştı. İnledim. İnsanlara sözümü geçirebildi-
ğim günleri gerçekten özlüyordum.

George da karısının arkasından mutfaktan çıktı ve sert kura-
biyeye savaş suçu işlemiş gibi sert bir bakış attı.

Ciddi olamazsınız.

* Toplumun farklı kesimlerinden insanların bir barda toplanıp arkadaş olmasını işle-
yen, Amerikan yapımı bir komedi dizisidir. (ç.n.)

“Shells?”

“Evet, buradayım,” dedim ve küçük bir tabureye oturmak için çömeldim.

“Nasılsın?” diye sordu.

“İyiyim. Konuklar kibar, pansiyon tertemiz. Annem her şeyi çok iyi durumda bırakmış.”

“Güzel! Lisa ve George’la tanıştın mı?”

“Evet.” Bir nefes verdim. “Aslında onlardan yakamı kurtaramıyorum.”

“İnan bana kurtarmak istemezsin. Anneme hep çok yardımcı oldular, ayrıca orayı avuçlarının içi gibi bilirler. Bu arada, şu seksi komşun nasıl?”

Midemi bir huzursuzluk kapladı. *Cebini karıştırdığım komşu mu? Hani şu kaslı bacakları olan?*

Mutfak tezgâhındaki kalemi alıp mesajlar için ayrılmış boş kâğıda bir şeyler karalamaya başladım. “Komşum...”

“Lisa!” Girişten samimi bir seslenme duyuldu, bu alçak sesin sahibini tanıyordum.

Taburede yana doğru eğilerek koridora bakmaya çalıştım ama ceketlerle dolu askılık yüzünden göremedim.

“Ah! Cliff, canım,” diye seslendi Lisa neşeyle. “Burada ne işin var?”

Yutkundum.

Biliyordum.

“Shelly, dalıp gitmekten vazgeç!” diye mırıldandı Sara.

“Üzgünüm. Ne dediğini duymadım.”

“Seksi komşuyu sordum?”

Yutkundum. “Aslında ondan da yakamı kurtaramıyorum.”

Sara güldü. “O kasabaya bayılıyorum, herkes çok arkadaş canlısı.”

“Fazla samimiler,” demek istiyordum.

Seattle bir şekilde hem gürültülü hem de sessizdi. Kalabalık

bir şehirdi ama kimse habersizce evine uğramazdı. Bunu özlüyordum.

Bunun yerine, “Çok konuşmuyoruz,” diye mırıldandım.

Tabureme geri yaslandığımda sonunda Cliff’i görebildim. Resepsiyon masasına doğru eğilmiş, elini saçlarının arasından geçiriyordu ama saçları neredeyse anında yüzüne geri düşüyordu. Bileklerinin yapısı çok... belirgindi. Bir bileğindeki deri saat kayışı, her harekette kolunda ileri geri kayıyordu ve bunun onu neden bu kadar çekici kıldığını anlamakta zorlanıyordum.

Hayır, çekici değildi.

Cliff’in sesi uzaktan duyuluyordu. “Arabayı gördüm, özür dilemek için geldim. Emily yine... işten erken çıkmış.” Başını iki yana salladı.

Lisa elini “boş ver” dercesine salladı. “Josh’ı görmeye gitti, değil mi? Bir zamanlar ben de gençtim.”

Cliff burnunu çekti. “Eh, ben de ama şimdi otuz üç yaşındayım ve on altı yaşında bir kızım var.

Cliff Burke’ün iki karakteri vardı. Biri tasasız, çarpık gülümsemesiyle kasabanın rahat sakiniydi; diğeri de kızı bacağını kestiğinde onu kollarında taşıyan bekâr babaydı. Kızlarını kollayan, stresli, huzursuz ve dişlerini sıkan baba.

“Neyse,” diyerek konuşmaya devam etti. “Bunu sana getirdim.”

Ona ne verdiğini göremedim ama Lisa’nın, “Aman Tanrım, Cliff!” diye inlediğini duydum.

“Tarçınlı kurabiye, değil mi?”

Lisa dilini şaklattı. “Tanrım, evet. En sevdiğim.”

Hattın diğer ucundan, “Peki konuklarla nasıl gidiyor?” diye sordu Sara. “Hoş birileri geldi mi?”

Not defterime karalamaya devam ettim. “Hayır, sayılmaz. Onları genelde kendi hallerine bırakıyorum.”

“Ne? Neden? Pansiyonun en güzel yanı da bu değil mi? Herkes seyahat ediyor ve hepsinde harika hikâyeler var!”

JULIE OLIVIA

“Konuşmaya çalıştım ama sonuçta tatildeler,” diye mırıldandım. “Onları rahatsız etmek istemiyorum.”

Girişten Lisa’nın, “Her zamanki gibi çok lezzetli,” dediğini duydum. Sonra sesini alçaltıp ekledi. “Birdie’nin kızına da bir şeyler pişirmeyi öğretsen iyi olur. Kurabiyeleri...”

“Berbat,” diyerek cümlesini tamamladı George. Onu biraz olsun tanıdıysam, sırf duymam için daha yüksek sesle söylemişti.

Ciddi olamazsın!

“Öyle mi?” dedi Cliff. Yüzüne o meşhur, çarpık gülümsemesini kondurduğunu hayal edebiliyordum.

“Shell, misafirleri rahatsız ettiğin falan yok. Yalnız tatil yapmak isteseler şehir dışında bir moteli tercih ederlerdi,” diye atıldı Sara. “Bir bütün olarak bu deneyim hoşlarına gidiyor, seninle de sohbet etmek istiyorlar.”

“Hayır, istemiyorlar.”

“Evet, istiyorlar!” diye ısrar etti gülerek. “Mesele de bu ya. Babam geçen gün bana seksi komşunun...”

“Adamın bir adı var.”

“Pastanesindeki mamullerden getirip konuklarla sohbet ettiğini söyledi. Şimdi de getiriyor mu? Belki onun yardımı dokunur.”

Cliff’in uzaktan gelen alçak ama içten kahkahasını duydum. Ona dair her şey gibi gülümsemesi de samimiydi.

“Hayır,” diyerek itiraf ettim. “Aslına bakarsan ona yardımını istemediğimi açıkça söylemiş olabilirim.”

Sara nefesini tuttu. “Ona ne dedin?”

“Kendim hallederim dedim. Hepsi bu.” Bunu yüksek sesle söylemek, kendim adına utanıyormuşum gibi hissettirmişti. Suçluluk duygusuna kapıldım.

Tekrar tabureme yaslandım ve bu sefer Cliff’i görebildim. Ben yaslandıkça tabure gıcırdıyordu. Lisa’ya yaklaşıırken dir-

seklerini masaya dayamıştı. Burun kıvırdım. Onun da kişisel alanına girmesine hiç şaşırılmamıştım.

“Shelly,” dedi sertçe Sara. “Beni dinle.”

“Ne var?”

“Arkadaş edin!” diye sızlandı yalvarırcasına. “Üç ay daha orada kalacaksın ve konuklarla bile konuşmuyorsun. Yalnız hissetmiyor musun?”

“Yalnız kalmayı hak...”

Allen’in sözlerini kafamdan silip attım.

Etrafa bakındım, mutfak tertemizdi. Bulaşıkları yıkamıştım ve kahve misafirlere servis edilmek için hazırda bekliyordu. Hatta fazladan kurabiye bile yapmıştım ama sanırım artık bunun bir önemi yoktu.

Her şeyi olması gerektiği gibi yapıyordum ve sadece yolunda gitmeyenleri, yani kurabiyeleri düzeltmem gerekiyordu. Çoğu sorun gibi bu da deneme yanılma yöntemi idi.

Burnunu arka cama dayamış Röcket’a baktım. Acaba Britany’yi mi bekliyordu?

Girişten fısıltı sesleri geldi.

Botumu linolyum zeminde gezdirip tekrar tabureye yaslandım.

Cliff’i seyretmeye başladım. Kahverengi saçları kulaklarının üzerine dökülüyordu, çenesi kavisli ve pürüzsüzdü. Altdağın bir tarafı biraz daha kıvrılmıştı, tipik gülümsemesini yansıtıyordu. Üzerinde bir saniye sonra bütün ormanı kesip yok edecek ya da koruyacakmış gibi görünen o aynı flanel kumaş gömleği vardı.

Lisa, Cliff’e yaklaşıp bir şey fısıldadı.

Arka dişlerim gıcırdadı. Kim bilir ne diyorlardı? O çirkin, sert kurabiyelerim hakkında yapılacak başka bir eleştiri kalmış mıydı ki?

Bir kez daha, “Shelly?” dedi Sara.

Ben de tabureyi biraz daha itip iki ayağımın üzerine çıktım. Cliff'in bakışları bana kaydı, o an kalbim duracak gibi oldu ve ayakkabımın burnu aniden havaya kalktı.

Hayır, hayır, hayır!

Geriye düştüm. Ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltarak mutfağın zeminine çarptım. Telefon da yere düşmüştü. Rocket tırnaklarını zemine sürterek ayağa kalktı ve *Wile E. Coyote**'daki gibi koridora koştu.

Yanımdaki taburenin bir ayağı kırılmıştı. Vücudumdaki hasarı çözmeye çalışırken mutfığa doğru gelen ayak sesleri duydum. Kuyruk sokumumdan parmak uçlarıma kadar hissedebildiğim bir ağrı yayılıyordu ve kalbim çok hızlı atıyordu. Dirseğimde bir el hissettim, beni tutup kaldırdı. Ayağa kalktığım anda aniden Cliff'le göz göze geldim.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim. İyiyim."

Bakışları giysilerimin üzerinden bacaklarıma kaydı, sonra tekrar yukarı çıktı. Brittany düştüğünde ona baktığı gibi morarma olup olmadığını kontrol ediyordu. Sonra yeniden gözlerinin içine baktı.

Allen dışında başka bir erkekle bu kadar yakın olmaya alışkın değildim. Cliff'in nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. Gözlerinin yanındaki küçük kırışıklıkları ve ağzının üstündeki soluk yara izini görebiliyordum. Tarçın ve vanilya kokuyordu, adeta bir pastanecinin doğal kokusuydu.

Yavaş yavaş dudaklarının yanındaki kırışıklık derinleşti. Göğsüm ısınmıştı, sanki içimde kaynayan lavlar boynuma kadar yükseliyordu.

Alaycı bir şekilde, "Kulak misafiri mi olmak istemiştin?" diye fısıldadı. Kollarımdaki ve göğsümdeki tüyler diken diken oldu.

* *Road Runner* çizgi filmdeki karakterdir, *Coyote* olarak da bilinir. (ç.n.)

“Hayır,” diyerek yalan söyledim.

“Çok savunmacı olduğunu söylemem gerek.”

“Sen de fazla çabuk sonuca varıyorsun.”

“Tabureden düşen ben değilim.”

Kalbim deli gibi çarparken dudaklarının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

“Shelly?!” Sara’nın tiz sesi mutfağın diğer ucundaki telefonda yankılanınca irkildim. “Neler oluyor?”

O anda Cliff’in kolumu tuttuğunu fark ettim, sert başparmağı dirseğimin üzerindeydi. Geri çekildim, bana baktı ve elini indirdi.

Kalan onurumla eteğimi silkeledim ve telefonu almak üzere eğildim.

“Bekle, Sara.”

“İyi misin?” diye sordu.

“Düştüm. İyiyim. Bekle,” dedim ve sessize alma düğmesine basıp telefonu tezgâhın üzerine koydum.

“Tanrım, iyi misin?” Lisa bir eliyle ağzım kapatmış diğeriyle de kurabiyesini tutarken kapının kenarında dikiliyordu. George da kaşlarını çatmış bir halde arkasında duruyordu.

“İyiyim,” diye cevap verdim. “Gerçekten.”

“Emin misin?” diye sordu Lisa.

Bir kez daha, “Evet,” derken ses tonum sert ve muhtemelen fazla yapmacıktı.

Rocket köşeyi dönerken bana bir bakış attı. İyi olup olmadığımı mı kontrol ediyordu, yoksa başka bir gürültü çıkarmayacağımdan emin olmak mı istiyordu anlayamadım. Tereddütle Cliff’e baktı.

Cliff eğilip ona elini uzattı. “Bugün bana iyi davranacak mısın?” diye sordu.

Rocket elini bir saniye kadar koklayıp yanından uzaklaştı.

“Sanırım hayır.”

JULIE OLIVIA

“Bana bir dakika verin,” diyerek telefonu tekrar elime aldım.

Lisa ve George anlaşılması güç mırıltılarla mutfaktan ayrıldı. Son çıkan Cliff’i, kapıda oyalanıyordu. El sallayıp onunla vedalaştım, o da bana gülümsedi. Bundan ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum.

Telefonun sesini açtım. “Selam, Sara.”

“Tanrım, orada ne oldu öyle?”

“Düştüm ama iyiyim.”

“Sanki başka sesler de duydum.”

İç çektim. “Evet. Komşum buradaydı.”

“Onunla konuşmadığınızı söylemiştin.”

“Onunla *konusmamak* imkânsız.”

Aramızda bir sessizlik oldu, hattın diğer ucunda gülümsediğine emindim. “Öyleyse ilk arkadaşın için mükemmel adayımızı bulduk.”

Vücudum kaskatı kesildi. “Sara...”

Karşıdan bir höpürtü ve kâse tıkırtısı duyuldu. Sara ağzı muhtemelen mısır gevreğiyle dolu bir halde, “Lütfen orada biraz mutlu olmaya çalış. Seni çok kıskanıyorum! Bu mevsimde yapraklar muhteşem olmalı,” dedi heyecanla.

“Evet, öyle.”

“Öyleyse tadını çıkar ve biraz yardım almayı kabul et. Ha bir de insanları kendinden uzaklaştırmayı bırak.”

“Sara!”

Kıkırdadı. “Benim için yap.”

Hayal kırıklığı içinde inledim. Mutfakta volta atarken Cliff’in pansiyonun kapısına doğru yürüyüşünü seyrettim.

Cliff pansiyondan çıkmadan önce, “Akşam yemeğine gelmek ister misin?” diye sordu Lisa. “Bütün aileye yetecek kadar köftemiz var.”

Ona baktığımı hissetmiş gibi Cliff’in bakışları bana kaydı-

YETER Kİ SEN MUTLU OL

ğında göğsümde patlak veren alevler boynuma kadar yükseldi. Derin bir nefes alarak Lisa'ya döndü.

Ardından nefesini verirken gülümsedi. “Maalesef. Yine de teşekkürler. Ev patlamadan önce dönsem iyi olur. Emily volkan bilimi projesini bitirmek üzere.”

George gülümsedi, yüzüne bana göstermediği bir nezaket hâkimdi. “Patlama olursa yardıma koşarız.”

Cliff, Lisa'ya sarılarak vedalaştı ve kapıyı arkasından kapattı.

Hattın diğer ucundan ısrarla, “Arkadaş edineceksin, söz ver,” dedi Sara. “Konuklarla konuş. Havadan sudan.” Sonra yutkundu. “Benim için yapmazsan bile annem için yap.”

Rocket'a bakarak iç çektim. Burnunu yine pencereye dayamış, arka bahçede komşumuzun küçük kızını arıyordu.

“Peki,” dedim usulca. “Tamam, deneyeceğim.”

“Söz mü?”

“Söz.”

7. Bölüm

MICHELLE

Parmaklarımı bir ileri bir geri esnetirken *Bird & Breakfast*'ın ön bahçesindeki parke zeminde ayakkabılarım ses çıkarıyordu. Her ne kadar arkamı dönüp koşar adımlarla pansiyona girmek istesem de bu konuşmayı zaten olabildiğince ertelemiştim.

Pansiyonu işletmeye başladığımdan beri ilk kez üç odam da doluydu. Bu öğleden sonra daha güler yüzlü olmaya çalışmıştım. “*Kendi başıma yapabilirim,*” diye düşünüyordum. Ancak ilk havadan sudan konuşma girişimim çok iyi gitmemişti.

Bir kadın valizini boşaltırken, “Elbisene bayıldım! Daha sonra arayıp bulmam gerekecek,” dedim heyecanla.

Şimdi düşününce kadın bana tiksinererek bakmakta haklıydı. Odasına girip giysilerini çalmaktan bahsettiğimi düşünmüş olmalıydı. Kafamı koridorun duvarlarına vura vura odasından çıkmıştım.

Faydasız konuşmalarda berbattım ama bu işi çok iyi kıvıran birini tanıyordum. Bu yüzden o komşuyu arkadaşım olmaya ikna edecektim.

Tanrı yardımcım olsun.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Garaj yolunda ilerlemeye başladım ve kurumuş yaprakların üzerine basarak Cliff Burke'ün çitlerinin önünde dikildim.

Yapabilirim. Alaycı komşuma nazik davranabilirim.

Derin bir nefes alıp açık penceresinden içeri baktım. Musluktan su akıyordu ve tabağa çarpan çatal sesleri geliyordu.

Meşguller. Muhtemelen akşam yemeği yiyorlar. Yanlış zaman.

Tam arkamı dönüp gideceğim sırada Rocket kuyruğunu baldırıma çarptı.

“Shelly, korkma.”

“Korkmuyorum,” diye fısıldadım.

“Ödleklik ediyorsun.”

“Tamam, halledeceğim.”

Mülkünü çevreleyen beyaz çitin kancasını açtım. Rocket, topuklarımı hafifçe ısırarak beni yönlendiriyormuş gibi açık kapıdan içeri itmeye başladı.

Verandaya adımımı atmadan önce evin içinden gelen gürültüleri duydum. İçeride biri merdivenleri koşarak çıkarken televizyonun boğuk sesi yerel haberleri sunuyordu.

Kolumu kaldırıp kapı tokmağına iki kez vurdum. Bu ses bana tabuta çakılan çivilerin sesini anımsattı. Tabut benimdi. Verandada garip bir şekilde dikilmeye başladım. Bir saniye mi, yoksa bir dakika mı sürdüğünden emin değildim. Acı içindeyken zaman donmuştu, en sonunda kapı açıldı.

Cliff beni görünce kaşlarını kaldırdı. Bir elinde kitap tutuyordu. Bakışları dudaklarımdan içime soktuğum beyaz gömleğime, oradan da siyah deri kemerime ve son olarak kot pantolonumla beyaz spor ayakkabılarıma kaydı. Ardından tekrar yüzüme baktı. Dudaklarının kenarında çarpık bir gülümseme belirlediğinde içimi bir endişe dalgası kapladı. Nasıl oluyorsa karşısında hep fazla korunmasız hissediyordum.

“Michelle. Bu ne sürpriz.”

Kitabı girişteki küçük masanın üzerine koyup kolunu ve kalçasını kapının pervazına dayadı. Bol, örgü kazağının kollarını kıvrırmıştı. Her zamanki gibi fazla rahat, çabasız ve kendinden emin görünüyordu.

Boğazımı temizleyerek yan tarafımı işaret ettim.

“Rocket, Brittany’yi görmek istedi.”

Cliff, Rocket’a bakarak gözlerini kırpıştırmaya başladı. Kuyruğunu hızlı hızlı sallıyordu. Tanıştığımızdan bu yana Rockett’ı ilk kez bu kadar heyecanlı görüyordum. Ya Brittany’yi gerçekten seviyordu ya da benim için çalışan usta bir manipülatördü. Muhtemelen ilkiydi çünkü hiçbir zaman benim tarafımda olmamıştı.

Cliff gülümsedi. “Köpeğin oyun oynamak istediği için mi geldin yani?”

İkimizi bir kez daha hızlıca süzdükten sonra omzunun üzerinden, “Britt!” diye seslendi. “Rocket seni bekliyor!”

Merdivenlerden ayak sesleri duyuldu. Bizi gördüğü an Brittany’nin yüzünde beliren ifadeyi şişeleyip saklayabilmek istedim. Yüzünde daha kocaman bir gülümseme görebileceğimi sanmıyordum. Üzerinde siyah beyaz benekli bir pijama vardı ve heyecandan neredeyse titrerken parmak ucunda zıplıyordu.

“Sadece on dakikan var çünkü yatma vaktin çoktan geçti,” dedi Cliff.

“Ciddi olamazsın, baba.”

“Gayet ciddiyim. Ayrıca çok dikkatli ol. Ona sarılma ve korkutma. Sadece... sopa falan atabilirsin. Tamam mı?”

Brittany bahçeye öyle hızlı koştu ki, neredeyse verandanın merdivenlerinden düşecekti. Yanından geçerken Rocket hemen onun peşine takılarak çimlerde onu kovalamaya başladı.

Cliff ellerini ceplerine soktu ve sessizce onları izledi.

Kot pantolonumun kenarını sıkıp bıraktım, en sonunda sessizliği bozdum. “Cliff, konuşabilir miyiz?”

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Kaşları bir kez daha kalktı, şaşırmıştı. Bugün ona biraz fazla sürpriz yapmış olabilirdim ama onu suçlamıyordum. Ben bile kendi hızıma yetişememiştim.

Adını söylerkenki resmiyetimi taklit ederek güldü. “Tabii, Michelle.”

Verandanın en üst basamağına oturdu, ben de yanına geçtim. Ben derin bir nefes alırken o da beklenti içinde sırtıyordu.

“Evet?”

“Yardıma ihtiyacım var.”

Cümlemi yavaş yavaş tekrarladı. “Demek yardıma ihtiyacın... var.”

“Evet. Yani pansiyonu işletmekte bir sorun yok. Reklamcılıkta harikayım, neticede kariyerimi bu yönde inşa ettim ve finansal konularda zorlanmıyorum. Gündelik yapılacaklar listelerim de yeterli. Ayrıca...”

“Öyleyse neden yardıma ihtiyacın var?”

Ellerimi sıkıca birleştirdim. “Anlaşılan konuklara yaklaşımım çok... hoş değil.”

Cliff kahkahayı patlatınca irkildim. Yanaklarım ısınmaya başlamıştı ama bunun sebebi utanç mıydı, öfke miydi, yoksa her ikisi miydi bilemiyordum.

“*O kadar* da komik değil,” diyerek homurdandım.

“Hayır, değil. Çok özür dilerim.” Ellerini salladı, altdudağını ısırarak kahkahasını bastırmaya çalışıyordu. “Ben... şey...”

“Çok bariz, değil mi?”

“Bunu sorgulaman bile çok sevimli sayılır.”

“Güçlü yanlarımdan farkındayım. Hatalı yönlerimi de kabul etmeye hazırım.”

Bana inanamıyormuş gibi baktı. “Yani benden yardım mı istiyorsun? Ne için? Daha misafirperver olabilmen için mi?”

“Evet.”

“Tamam... şey... bunu nasıl yaparız...”

JULIE OLIVIA

Gözlerimi sıkıca kapattım ve çok zorlansam da, “Lütfen,” diye mırıldandım.

“Ne dedin sen?”

“Tekrar söylemek zorunda bırakma.”

“Tanrım, yardım istemek senin için çok zor, değil mi?” diye sordu alaycı bir ses tonuyla. Yanağını ısırp başım salladı. “Peki. Söyle bakalım, bunu... sorununu çözmeye nasıl yardımcı olabilirim?”

“Biraz...” Dilimi şaklattım. “Daha sıcakkanlı olmalıyım, sanırım.”

“Sıcakkanlı mı?”

“Bugün yanlışlıkla bir kadına kıyafetlerini çalmak istediğimi söyledim.”

Çocuksu kahkahası karşısında omuzlarımdaki gerginlik biraz olsun azaldı.

Ben de güldüm. “Berbattı.”

“Peki nasıl yardımcı olabilirim?”

“Buradaki insanlar seni seviyormuş gibi görünüyor.”

“Öyle gibi.” Dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerini birleştirdi. Başını bana doğru eğerek, “Ama bence... Bu arada aynı fikirde olmayabilirsin. Sinirlerini biraz *bozuyorum gibi*,” dedi usulca.

“Seni daha yeni yeni tanıyorum,” dedim alayla.

“Hadi ama. Dürüst ol.”

“Sen... normalde konuştuğum insanlardan kesinlikle *farklısın*.”

Avucunu göğsüne vurdu. “Ah.”

“Hey, demiştin ki...”

“Eh, ben çok şey söylerim,” diyerek takıldı.

Yüzümde beliren gülümsemeyi bastırmaya çalıştım ama bu halim, onu daha fazla güldürdü.

“Aslına bakarsan...” Kollarını açtı. “Bilemiyorum. Bu biraz büyük bir istek.”

YETER Kİ SEN MUTLU OL

“Karşılıksız değil,” diye savunmaya geçtim. “Neye ihtiyacın olursa yanındayım.”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Sanırım arkadaş olmaya çalışıyorsun.” Cevap vermeyince ekledi. “Hı-hı.” Sonra yaklaşıp omzunu benimkine değdirdi. “Tabii ki yardım ederim, Shelly.”

“Michelle,” diye onu düzelttim ve biraz uzaklaştım. “Sorun olmayacaksa tabii.”

Mesele bana Shelly denmesinden hoşlanmamam değildi ama bu Allen’ın kullanabileceği bir takma adıydı. Veya Rocket’ın. Ya da annemin. Cliff’i, onun için Shells veya Shellfish olacak kadar iyi tanıımıyordum. Bunlar babama ve Sara’ya aitti.

“Açıkçası takma adlardan çok hoşlanmam.”

“Peki öyleyse, Michelle...” diye onayladı. “Ama bana Clifford değil, Cliff diyeceksin.”

“Anlaşıldı, büyük kırmızı köpek* demiyoruz.”

Başını iki yana salladı. “Bu şaka benim lanetim gibi. Yemin ederim, evren bile bana gülüyordur.”

“Neden gülsün ki?”

Dudaklarının üstündeki yara izini gösterdi. “Çocukken beni bir köpek ısırmıştı. Üç dikiş atıldı ve sonrasında sonsuza dek sürecektir bir köpek fobim oluştu. Buna rağmen köpekler beni seviyormuş gibi görünüyorlar. Sanırım beni huzursuz etmek için hepsi komplo kuruyor.”

Dilini dışarı çıkarmış halde nefes alıp veren Rocket’ı işaret ettim. “Bana onun sevimli olmadığını mı söylüyorsun yani?”

“Köpek propagandası.”

“Nasıl yani?”

“Yani...” derken duraksadı, tereddütlüydü. “Onlara güvenmiyorum.”

“Doğru. Rocket fazla manipülatif.”

* *Büyük Kırmızı Köpek Clifford*, bir köpek hediye edildiği kızın maceralarını anlatan çocuk kitabı serisidir. Yıllar içinde televizyona da uyarlanmıştır. (ç.n.)

“Köpekler insanın en iyi dostu değil midir?”

“Öyle ama kadınların değil, *erkeklerin*.”

Cliff gözlerini kıstı. “Bu düşüncenin ardında bir hikâye olmalı.”

“Karmaşık.”

“Köpeğinle ilişkin mi karmaşık?”

“Senin ailenle ilişkin karmaşık değil mi?”

“Yani onun aileden biri olduğunu mu söylüyorsun?”

“Öyle sayılır.” *Burada sahip olduğum tek şey o.*

Cliff tebessüm ederek öksürdü ve verandadaki yerini değiştirdi. “Haklısın.”

“Var.” Ona yan bir bakış attım, gülümsüyordu. “Hikâyesi yani.”

“Anlatacak mısın?”

“Bilmiyorum.”

“Arkadaşlığın temelinde paylaşım vardır.”

Altdudağımı ısırırken iç çektim. “Rocket aslında eski kocamın ve ilişkimiz en doğru tabirle fırtınalıydı.”

“Ne oldu?” diye sordu. “Eşinle...”

“Allen,” dedim yavaşça. “Daha genç birini buldu.”

Yüzünü buruşturdu. “Aşağılık.”

“Kadın beni aradı.”

“Aşağılık!” diye tekrar etti.

“Evli olduğunu bilmediğini söyledi, ilişkiyi bilmem gerekiyormuş.”

“Bilmeseydin daha iyi mi olurdu?”

“Hayır. Böylesi en iyisi.”

Derin bir nefes aldı. “Pislik,” diyerek nefesini verdi.

Başımı salladım ve bir kez daha sessizliğe gömüldük. Esen rüzgâr ağaçları hışırdatıp kahverengi yaprakları yere savuruyordu. Karşı caddenin kaldırımında bisiklete binen çocukların tekerleklerinin arasına sıkıştırdıkları iskambil kâğıtları bisikletin motoru varmış gibi ses çıkarıyordu.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

En sonunda sessizliği bozarak, “Eğer daha iyi hissettirecekse, ben de boşanmışlar kulübüne üyeyim,” dedi Cliff. “Yıllardır bu anın geleceğini biliyordum.”

“Bu insanın canını daha mı az yakıyor, yoksa daha mı fazla, bilemiyorum.”

“Doğrusu ben de öyle.”

Yutkundum. “Zor olmalı. İki kız ve pastane.”

“Carol çoğu gün pastaneyi tek başına kapatıyor.” Uzaklara bakarken geniş göğsü inip kalkmaya başladı. *Acaba bu olmasını en son istediği şey miydi?* diye düşünmeden edemedim. “Emily’nin okuldan sonra işleri oluyor. ‘Çalışarak öğren’ programına katıldı.”

“Gizli gizli o çocukla görüşmediğinden emin misin?”

“Elbette değilim,” dedi gülümseyerek. “Bunu hatırlattığın için teşekkürler.” Başını yana eğip üstünde pijamasıyla Brittan-y’nin Rocket’la birlikte yaprak yığınlarında yuvarlanmalarını izledi. Sonra yorgun bir halde iç çekti. “Bazen zorlanıyorum ama biraz koşturmacalı da olsa idare ediyoruz.”

Bana gülümsedi, hayatımda bu kadar içten bir gülümseme gördüğümü zannetmiyordum. Kız kardeşimde görmüş olabilirdim, yine de bunun gibi değildi.

Bir an düşündükten sonra doğruldum. “Madem bana yardım ediyorsun, ben de sana edeceğim.”

Güldü. “Nasıl olacak o?”

“Bütün gün pansiyondayım. Okuldan sonra Brittany’ye bakabilirim ve eğer geç saatlere kadar pastanede kalmak istersen, yükünü biraz hafifletebilirim.” Bunu istediğinden emindim.

Vücudu sertleşti, bir şey söylemek için ağzını açtı ama hemen kapattı. Doğru tahmin etmiştim.

“Hayır, senden bunu isteyemem.”

“İstemedin ki, ben teklif ettim.”

“Sana yük olmak istemem.”

JULIE OLIVIA

“Yük olmuyorsun,” dedim yumuşak bir ses tonuyla.

Cliff cevap vermedi. Bu adamın şu anda olduğu gibi suskun kalabileceğini hiç tahmin etmezdim.

Ardından ellerini birbirine kenetlerken nefesini verdi. “Bilmiyorum...”

“Oturma odasında televizyon izleyebilir,” diye devam ettim. “Ödevlerini yaptığından emin olurum. Biraz da dışarıda oynar. Çocuklar başka ne yapar ki?”

Bana alaycı bir bakış attı. “Çocuklarla hiç tecrüben yok, değil mi?”

“Sadece kız kardeşim.”

Gülümsedi. “Bilmiyorum. Olabilir. Ona Birdie bakıyordu, bu yüzden Britt pansiyona hâkim.”

Göğsüm sıkıştı. Bazen Copper Run’dakiler annemden bahsediyordu ve bu her defasında sarsıcı oluyordu. Yine de her kelime değerli parıltılardı, her birini yakalamak istiyordum.

“Öyle mi?” diye sordum.

“Evet. İhtiyacımız olduğunda hep yanımızdaydı. Çok iyi biriydi. İstememize gerek bile kalmazdı.” Kendi kendine gülümsedi. “Bir şekilde yanımızda belirirdi.”

Bir anlığına sessizleştik, betonun üzerindeki yaprakların hışırtısı dışında hiçbir ses yoktu.

Uzaklardan sokaktaki çocukların kahkahaları ve basketbol topunun yere çarpıp yuvarlanma sesi duyuluyordu.

“Peki burada tam olarak ne yapacaksın, Michelle?”

Küpemle oynayıp dizlerimi göğsüme çektim ve kollarımı dizlerime doladım. “Pansiyonu ayakta tutacağım,” dedim dürüstçe. “Burayı aralık ayına kadar ayakta tutabilirsem, bu beni mutlu edecek.”

“Aralık ayında ne olacak?”

“Seattle’a geri döneceğim. İşime, hayatıma. Babam ve Sara buraya geri taşınıp işleri devralacak.”

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Başparmağıyla burnunu dürttü. “Neden her kadm şehir hayatına ihtiyaç duyuyor, hiç anlamam.”

“*Friends** dizisi bunu eğlenceliymiş gibi yansıtıyor da ondan,” diyerek takıldım.

Esprime gülümseyince parmaklarım karıncalandı.

“Nasıl daha *sıcakkanlı* olacağını zaten biliyormuşsun.” Dirseğini benimkine dokundurdu. “Daha çok espri yapmalısın. Kendin ol, böyle çok büyüleyicisin.”

“Büyüleyici mi?”

“Beni büyüledin.”

Gözlerimi devirdim.

“Gördün mü?” dedi usulca. “Somurtkanlığın bile muazzam.”

“Çok komik.”

Yüzündeki gülümseme kaybolmadı. “Şakayı bir kenara bırakırsak sana yardım edeceğim. Sonra da taksine atlayıp bir kafeye gider ya da şehirliler ne yapıyorsa onu yaparsın.”

“Şakayı bir kenara bırakmadın ama.”

Omuz silkti. “Elimde değil.”

Başımı salladım. “Yardım istediğimi duymak annemin çok hoşuna giderdi. Kurabiye tarifini katletmem de öyle.”

“Mahvettin mi gerçekten?”

“George’u duymadın mı? *Berbat* olduğunu söyledi.”

Cliff kıkırdadı ve bu gece ilk kez patavatsız bir yorum yapmadı. “Bence Birdie bunu çok komik bulurdu,” derken samimi görünüyordu.

“Öyle mi diyorsun?”

“Kesinlikle.” Tekrar gülümsedi. “Tavsiye ister misin?”

“Zaten onun için geldim.”

“Lisa ve George’la arkadaş ol. Başka arkadaşlar da edin.”

* Manhattan’da yaşayan bir arkadaş grubunun hayatını anlatan, 1994-2004 yılları arasında yayınlanan Amerikan yapımı *sitcom* dizisidir. (ç.n.)

“İnsanlardan nefret ediyorum.”

Cliff bir kahkaha attı. “Peki ama Lisa ve George iyi niyetlidir. Telefonu açık tut, arayabilirler. Tamam mı?”

“Sorun değil, zaten başka arayan yok. Yani konuklar dışında, bir de kız kardeşim var.”

Bana döndüğünde az önceki gibi kendimi tamamen savunmasız hissettim. Şakacı tavrını bırakıp bir anda ciddileşmesi, benim hiç anlayamadığım bir sihirbazlık numarasına benziyordu.

“Başka arayan olmamasının sebebi aramak istememeleri mi, yoksa aramalarını *senin* istememen mi?” diye mırıldandı.

Ufak bir tereddüdün ardından itiraf ettim. “Her ikisi de.”

Anlayışla başını salladı. “Öyleyse doğru kasabaya geldin. Copper Run ortadan kaybolmak için ideal bir yerdir.” İç çekti. “Bence baştan başlamalıyız.”

“O ne demek?”

Elini uzattı. “Merhaba, ben Cliff.”

Tokalaşmak için elimi dikkatlice uzattım, kocaman eli benimkini kavradı. İşaretparmağını bileğimin iç kısmına bastırırken serçeparmağım pürüzlü tenine temas etti.

“Memnun oldum. Ben de Michelle.”

Elimi sıkmaya devam ediyordu.

“Yan komşunum,” dedi Cliff. “İki kızım var. İkisi de çok yaramaz.”

İstemedenden güldüm. “Benim de bir köpeğim var. O da biraz... yaramaz sayılır.”

Elimi sıkmaya devam ediyordu.

Cliff gülümseyince ağzının kenarındaki, onu hoş gösteren kırışıklık derinleşti. “Şu an çok garip bir arkadaşlığın temellerini attık.”

Gülümsedim. “Katılıyorum.”

“Katılıyorum.”

Ekim 1997

8. Bölüm

CLIFF

“Okuldan sonra Rocky’yle oynayabilir miyim?”

“Ne zamandan beri takma adı var?” dedim gülerek. “Her neyse, evet. Şoföre seni pastaneye değil, durağa bırakmasını söyledim. Sen de unutma, tamam mı?”

“Tamam!” diye mırıldandı Brittany. Ardından sırt çantasını ileri geri sallayarak otobüse koştu. Metal fermuarlar *Tamagotchi**’ye çarptı. Rocket geldiğinden beri zavallı oyuncağın sağlığı giderek kötüleşiyordu.

Otobüs gürültüyle yavaş yavaş ilkokula doğru ilerlerken arkasından el salladım. Sonra da eve döndüm ve kendi çantamı alıp kamyonete bıraktım. Ardından arka bahçenin çalılıklarından geçerek *Bird & Breakfast*’ın otoparkına gittim.

Arka kapının penceresinden baktığımda Michelle’in mutfakta telaşla volta attığını gördüm. Kahve makinesinin düğmesine bastı. Ellerini küçük siyah önlüğüne silip kapitone eldivenlerini eline geçirdi.

Fırından tepsiyi çıkarırken arka kapıyı açtım.

“Günaydın,” diye el salladım.

* Elektronik bir sanal evcil hayvan oyuncağıdır. (ç.n.)

Sesimi duyunca irkildi ve tepsiyi elinden açık fırının kapağına düşürdü.

Yüzümü buruşturdum. “Kahretsin.”

Michelle acı içinde geri çekildi. Kolunu sallayıp elini yumruk yaptığında göğüs kafesi hızla inip kalkmaya başlamıştı.

Tezgâhtan bir el havlusu kaptım ve sıcak tepsiyi fırından alarak ocağın üzerine bıraktım. Koluna bakınca dirseğinin iç kısmında parlak bir yanık izi gördüm. Ben de onun gibi tısladım.

Gözlerini sıkıca kapattı. “Neden kapıyı *çalmadın?*” diye sordu.

“Üzgünüm, alışkanlık olmuş,” dedim çabucak. “Tamam, birazcık yan...”

“Birazcık mı?”

“Çabuk iyileşir.” Avucumu nazikçe önkoluna sardım ve onu lavaboya götürdüm.

Yanığı görürse gerçekte olduğundan çok daha fazla canı yacaktı gibi bakmamaya çalışıyordu. Belki de bana ateş püskürtmek istemediğinden beni görmekten kaçınıyordu. İkincinin ihtimali bile küçük bir kahkaha atmama yetmişti.

“Komik olan ne?” diye bana çıkıştı.

“Hayal gücüm.” Musluğu açtım.

“Öyleyse hayal gücünü kendine sakla.”

Sözleri üzerine su ıhyana kadar parmağımı altına tutarken kendime hâkim olamayıp tekrar güldüm.

“Tamam, şimdi kolunu suya getir.”

Kolunu musluğun altına tuttum. Su yanığa değdiğinde derin bir nefes aldı ama kendine cesaret vermek istercesine başını salladı.

“İşte bu kadar,” diye mırıldandım. Onu sakinleştirmek için kolunu okşadım. “Bir dakika böyle bekle.”

“Soğuk olması gerekmez mi?”

“Bir pastaneciden diğerine, ılık daha iyi gelir. Bana güven.”

“Ben pastaneci değilim,” dedi gergin bir şekilde.

İğneleyici sözlerini duymazlıktan geldim. “Harika gidiyosun. Kahve hazır mı?”

Gözlerini sonunda açtı ama kısık bakıyordu. “Evet,” dedi güçlkle.

Dolaptan çentikli bir kupa aldım.

“Kendi mutfağınmış gibi takıl,” diyerek benimle alay etti.

“Çok teşekkürler. Sabah dörtten beri pastanedeyim, yorgunluktan mahvoldum.”

Kahve demliğini fincanın üzerine eğerken beni izledi. “Hep böyle... sınır tanımaz biri misin?”

Kahve fincanını dudaklarıma götürerek lavaboya yaslandım. “Evet.”

Mutfağa göz gezdirdim. Normalde postalar, gazeteler ve sayısız kahve fincanıyla dolu olan tezgâh bugün derli topluydu. Acaba lavabonun yanında duran katlanmış mutfak beziyle mi silinmişti? Dağınık tek yer -ki buna dağınıklık denirse- iki tarafı da delinmiş, düzgünce üst üste konmuş kâğıt yığınıydı. Üzerinde de bir reklam ajansının logosu vardı. Acaba bunlar Seattle’dan fakslanan işler miydi?

“Yine neden geldin?” diye sordu Michelle.

Kahvemi yudumlarken omuz silktim. “Brittany hakkında konuşmak istedim.”

“Ah.” Ses tonundaki sertliği yok etmeye çalışıyormuş gibi başını salladı. “Doğru, bugündü. Özür dilerim.”

“Önemli değil,” dedim elimi geçiştirircesine sallayarak. “Bana çıkıştığın zamanları saymaya kalksak... Her neyse, otobüs Brittany’yi saat üç gibi yolun karşısındaki durakta indirecek. Buraya gelmesi gerektiğini söyledim, onu dışarıda beklemene gerek yok ama...”

“Dışarıda bekleyebilirim,” diye sözümü kesti. “Eğer senin için rahat edecekse.”

Duraksayıp ayağımı oynattım. Sonra da başımı sallayarak, “Emin misin?” diye sordum.

“Evet.”

“O zaman tamam. Yani sakıncası yoksa benim için daha iyi olur.”

Başını sallayarak koluna baktı. “Dert değil.”

Dilimi yanağıma bastırdım. “Habersiz geldiğim için özür dilerim. Sanırım kahve aldığım için de.” Elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Çat kapı gelmeye alışığım. Birdie...” Kaşlarını çatınca dudaklarımdan tuhaf bir gülüş çıktı. “Neyse,” dedim elimi kaldırarak. “Boş ver.”

“Ne diyecektin?”

“Tadına bakabilir miyim?”

Gözlerini kırptı. “Ne?”

Başparmağımı omzumun üzerinden tepsiye doğru uzattım. “Kurabiyelerin... Bir tanesini yiyebilir miyim?”

Michelle birkaç saniye bana bakakaldı. Konuşmanın aniden yön değiştirdiğinin farkındaydım. Ancak şu an, özellikle de sabah sabah yeterince ortalığı karıştırdıktan sonra ona annesini hatırlatmak ihtiyacı olan son şeydi.

Yutkunup başını salladı. “Tabii.” Ardından ekledi. “Ama parmağını yakma.”

“Ha-ha. Çok komik.” Parmaklarımı ona doğru salladım. “Komiksin, Michelle.”

“Acıyı hafifletmek için,” diyerek bana takıldı.

Mizah anlayışı hoşuma gidiyordu.

Bir kenara kaldırılmış tepsiye yöneldim. Kurabiyeler birbirine fazla yapışmıştı. Bu da düştükten sonra sertleşmiş olduklarını gösteriyordu. Ayrıca tereyağının verdiği sarılığın aksine rengi çok daha koyu kahveydi.

Kurabiyeden bir parça alıp ısırırken Michelle beni seyretti. Fazla kıştır kıştır, ayrıca hiç tadı yoktu. Dilimde küçük, pürüz-

l  parçalara ayrıldı. Brittany bile bundan daha iyisini yapardı. Yüzümü buruşturdum.

“Yapma ama,” dedi Michelle. “O kadar mı kötü?”

“Tanrım, bu kurabiye konusunda acilen bir şeyler yapmalıyız.”

“Abartıyorsun.”

Canavarın elimde kalan parçasını uzattım. “Denemek ister misin?”

“Hayır.” Lavaboya yaslandı, ardından eğilip ba mı kenara dayadı. “ stemem.” Sesi inliyormu  gibi çıkmıştı. “Kötü olduk-larının farkındayım.”

Güldüm. “Akşam görüşürüz, Michelle. Servisi unutma.”

Lavabodan gözlerini ayırmadan zayıf bir şekilde başparmağını kaldırdı.

“Saat   te,” diye ekledim.

Sinirlenerek başparmağını daha yükseğe kaldırdı.

Güldüm. “Artık arkadaş olduğumuz için çok mutluyum.”

“Bana başka parmağımı kaldırtma, Cliff.”

9. Bölüm

MICHELLE

Saat iki buçukta Rocket'ı da alıp pansiyonun önünde beklemeye başladım. Her geçen gün hava biraz daha serinliyordu. Henüz ekimin ilk haftası olmasına rağmen, Cadılar Bayramı ruhu çoktan başlamıştı. Geçen hafta sonu iki bina ilerideki komşumuzun verandasına örümcek ağı astığını görmüştüm. Onların yanındaki evin bahçesi de mezar taşı doluydu.

İki evin sahibi de beni görünce, “Merhaba,” diye seslendi.

Burada insanlar selam vermeye *bayılıyordu*. Elimde kahve olmadıkça veya trafikte önlerini kesmem gibi özel durumlar dışında genellikle benimle konuşma zahmetine girmeyen yabancılarla alışkındım. Görünen o ki, Copper Run için her durum kendi başına özeldi.

Rocket'a dönüp ağaç dallarının arasında dalgalanan hayaletleri işaret ettim. “Ürkütücü değil mi?” diye fısıldadım.

Cevap olarak burnundan soludu. “*O şeylerden biri hareket edecek olursa içeri kaçırım, Shelly.*”

Sarı bir okul servisi köşeyi döndü ve caddenin aşağısındaki bir yağmur suyu kanalının önünde durdu. Kapı gıcırdayarak açıldığında otobüsten bir sürü çocuk indi. İçlerinden biri kay-

kayını koyup kaldırımında kaymaya başladı. İki kız, kapağında *Jonathan Taylor Thomas**'ın fotoğrafının olduğu bir dergiye bakıp kıkırdıyordu. En sonunda parlak pembe pantolonu ve bol *Spice Girls*** tişörtüyle Brittany kaldırımında göründü.

Hemen Rocket'a koştu. Rocket da heyecanla kuyruğunu sallayarak onun kendisine yaklaşmasını bekledi ve nihayet Brittany, Rocket'a sarıldı.

"Merhaba, Brittany." Rocket'la o kadar meşguldü ki, beni fark etmedi. Sırtını okşadım. "Gel, sana atıştırma bir şeyler hazırlayayım."

"Rocky eve girebilir mi?" diye sordu.

"Tabii ki. O uslu bir köpek."

Rocket, "*Ne zamandan beri?*" diyormuş gibi bana baktı.

Onu görmemezlikten geldim.

"Saçın ne güzel olmuş," dedim zikzaklı bandanasma dokunarak.

"Emily yaptı," diye cevapladı. "Çok güzel saç yapar."

"Gerçekten mi? Sana yaptığı saçlardan en çok hangisini seviyorsun?"

"Çift örgü, bir de..." Sadece çocuklarda görülen birkaç hareketle aradığı kelimeyi bulmaya çalıştı. "Bazen saçları dalgalı yapan bir şeyler kullanıyor."

"Kulağa güzel geliyor."

Brittany çenesini gururla kaldırdı. "Evet, öyle."

Mutfığa vardığımızda eli hâlâ Rocket'ın sırtındaydı, o da sadakatle yanında yürüyordu.

Üst dolabı açtım. "Elma ve fıstık ezmesi aldım. Sever misin?"

Brittany kahvaltı köşesindeki sandalyeye oturdu ve bacaklarını ileri geri sallamaya başladı. "Birdie teyze eskiden *Pop-Tarts* alırdı."

* Amerikalı aktör ve yönetmendir. (ç.n.)

** 1994 yılında kurulan, kadınlardan oluşan İngiliz müzik grubudur. (ç.n.)

Arkamı dönüp kalçamı tezgâha dayadım. “*Pop-Tarts* mı? Ciddi misin?”

Annem ona Pop-Tarts mı veriyordu?

Televizyon önünde yenen yemeklerin besleyici olmadığını iddia eden kadından mı söz ediyorduk?

Brittany beni onaylayarak başım salladı. Yalan söylendiğini çok iyi anlardım ve Rocket’ı okşamakla o kadar meşguldü ki, doğruyu söylediğine emindim.

Kollarımı kavuşturdum. “Başka ne yapardınız?” diye sordum.

Brittany tavana bakarak bir süre düşündükten sonra omuz silkti. “Dışarıda oynardık.”

Şaşırdım. “Hiç birlikte ödev yaptınız mı?”

Kıkırdadı. “Hayır. Babam çok kızıyordu.”

“Komik biriydi, değil mi?”

“Hı-hı. Babam şimdi daha iyi bir yerde olduğunu söylüyor.”

Mideme bir sancı saplandı ama zor da olsa gülümsedim. “Öyle. Ama ne yazık ki artık *Pop-Tarts* yok.” Brittany kaşlarını çattı ancak altdudağı titremeye başlamadan, “Önce biraz dışarıda oynayalım,” diye ekledim. “Sonra ödevlerini yapman gerek.”

Sandalyede kıkırdandı, ardından yere zıpladı ve arka kapıyı açarak çitlerle çevrili bahçeye koştu.

Rocket bana, “*Ne zamandan beri kuralları esnetiyorsun?*” diyen bir bakış attı.

Gözlerimi devirdim. “Sus.”

Arkasından kapıyı kapatıp dolaplarda elmayı oyacak bir şey aramaya başladım ama kendimi fincan rafının önünde buldum. Arkada yüzeyinde bir sürü renkli el izinin olduğu beyaz bir fincan dikkatimi çekti. Arkasını çevirdiğimde üzerinde siyah parmak boyasıyla, “*Teşekkürler, Birdie,*” yazdığını gördüm.

Bardağı tezgâha koyup bakakaldım, parmaklarımla ritmik bir şekilde tezgâha vuruyordum.

Annem buraya çok emek vermişti. Büyürken eksikliğini hissettiğimi söyleyemezdim ancak ben küçükken daha farklı biriydi. Çoğu zaman yatakta bir başına zaman geçirirdi. Nazik bir kadındı ama kusurları da vardı. Copper Run onun bu yüzünü hiç görmemişti, belki böylesi daha iyiydi.

Sara doğduğunda işler değişmişti. Annem yatağından çıkmaya başlamıştı. Daha sonra babamdan annemin terapiye gittiğini öğrenmiştim. Çocukluğumda olanları telafi etmek için çok çabalasa da onunla hiçbir zaman Sara'yla kurduğu bağı kuramamıştık. Ben hep babama daha yakındım.

Birkaç dakika sonra kafamdaki düşüncelerden kurtuldum, kesme tahtasına boş boş bakarak elmayı doğramaya başladım. Öfkelenmemeye çalışsam da zihnimin de kalp atışlarım kadar hızlandığını hissedebiliyordum.

“Keşke bu halimi görebilseydi,” diye düşündüm. Onun pansiyonunu işletiyordum. Seattle'daki reklam kariyerim gayet iyi gidiyordu. İnsanlara sözümü geçiriyor, hayaller satıyor ve onları gerçeğe dönüştürüyordum. Hayır, iyi gidiyor demek az kardı. Başarım giderek artıyordu ve onun pansiyonunu da daha iyi bir noktaya taşıyacaktım.

Sevgili Sara.

Bıçağı elmaya doğru indirdim ama aniden çöken acı hissiyle irkildim. Bir çığlık atıp elimi göğsüme çektim.

Parmağımdan bir damla kan akınca, “Kahretsin,” diye inledim. “Kahretsin, kahretsin.”

Lavaboya doğru yürüyerek acımı dindirmek üzere soğuk suyu açtım ama parmağımı musluğun altına götürmeden önce duraksadım.

Cliff ılık su demişti.

Bu sadece yanıklar için mi geçerliydi bilmiyordum, yine de suyun biraz ısınmasını bekledim. Kırmızı damlalar pembeye dönüp lavabonun çelik yüzeyine damlarken kesik canımı yakıyordu.

JULIE OLIVIA

Belki de annem burayı Sara'ya bırakmakta haklıydı. Ya da Sara, yardım istemem konusunda haklıydı. Geleli daha bir ay olmuştu ve mutfakta şimdiden üç kez kendimi yaralamıştım.

Normalde işimi bilirdim. Benim *neyim* vardı böyle?

“Nasıl gidiyor?”

Lisa'nın sesini duyunca ürktüm. Neredeyse avucumu musluğa vuracaktım. Kapının eşiğinde dikilirken kocaman gözlüğünün ardındaki minik gözlerini kırıştırdı. Bakışları önce elimdeki kesiğe, ardından bana kaydı.

“Berbat,” dedim dürüstçe.

Yavaşça başımı salladı. Kırmızı dudaklarını büzdüğünde burnunun altında küçük çizgiler oluştu.

“Sen gidip yara bandı bul, elmayı ben doğrarım.”

Sertçe başımı salladım. “Teşekkürler.”

“Rica ederim.”

Yatak odasına geri dönüp aynanın arkasındaki dolapta yara bandı aradım. Dolabı kapatınca aynadaki yansımama baktım. Aynı Michelle'dim. Fönle kabartılmış yumuşacık saçlar, kusursuzca alınmış kaşlar, en sevdiğim mürdüm dudak kalemi ve kot pantolonumun üzerine geçirdiğim siyah ceketim. Profesyonel ama samimi Michelle. Her şeyi yoluna koymuş Michelle.

Ancak kolumun iç kısmında bir yanık, parmağım da kesik vardı. Ayrıca kendimi *yorgun* hissediyordum.

Yara bandını parmağıma yapıştırıp banyonun ışığını kapattım ve pembe fayanslı duvarları yeniden karanlığa gömdüm. Pencerenin önünden geçerken biri gözüme çarptı. Emily sırt çantasıyla evden çıkıyordu, onun yaşlarında bir oğlanla el eleledi.

Ne zamandır evdeydi? Okul biteli bir saat olmuştu.

İkisinin de yüzü gülüyordu ama göz göze geldiğimizde Emily durdu, onunla birlikte oğlan da olduğu yerde kaldı. Üçümüz de ürkek geyikler gibi birbirimize bakmaya başladık.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Oğlan, Emily'nin tişörtündeki *Kurt Cobain***'in fotoğrafından fırlamış gibi görünüyordu. Omuzlarına kadar inen dağınık, sarı saçlarını tek halka küpe taktığı kulağının arkasına atmıştı. Sakalları yeni çıkmaya başlamıştı, ayrıca alnında ve yanaklarında küçük, kırmızı noktalar vardı. Sanırım karşımdaki şu meşhur Josh'tı. Babasının hiç hazzetmediği Josh.

Emily kaşlarını indirerek bana yalvaran bakışlar attı.

Önce bir şey söyleyecek gibi oldum ama sonunda pencereden uzaklaştım ve hiçbir şey demeden koridora doğru yürüdüm.

Tam olarak neye tanık olduğumdan emin olmasam da beni ilgilendirmediğinden emindim.

* Amerikalı şarkıcı ve söz yazarıdır. *Nirvana* grubunun solistliğini yapmıştır. (ç.n.)

10. Bölüm

CLIFF

“Bir daha son dakika sipariş verirsen pastaneye girişini yasaklayacağım, George.”

Ayı pençesi, tarçınlı cevizli Danimarka çöreği ve bademli kruvasanlarla dolu kutuyu arabasına taşırken yaşlı adam bana bıyık altından söylendi.

“Ciddiyim,” diye devam ettim. “Belki öldürebilirim bile. Birinci derece cinayet. Önceden planlanmış. Bu söylediklerim bingo tayfan için de geçerli.”

Beni duymazlıktan gelerek kapıyı açtı, ben de kutuyu koltuğa bıraktım.”

“Tekrar teşekkürler, Cliff,” diye homurdandı.

“Ne demek, ne demek. Rica ederim.”

“Yarın beni affedersin.”

“Hayır çünkü şimdiden ettim, seni yaşlı bunak.”

Biraz üstüne gidiyordum, o da bunun farkındaydı.

Son kez bana el sallayıp sırtarak arabasına bindi. Ardından kendine güvenen her yaşlının bayıldığı gibi gaza biraz fazla bastı, park ettiği yerden sert bir şekilde ayrıldı ve akşamki bingo gecesi için toplum merkezine doğru yola koyuldu.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Pastaneye döndüğümde, “Ortalık neden böyle dağıldı?” diye sordu Carol.

“George yine bana son dakika iş çıkardı da ondan. Ben de bir şeyler uydurmak zorunda kaldım.”

Tezgâhtaki kancadan mavi önlüğümü alıp belime bağladım. Emektar önlüğüm bir hayli eskiydi, üzerinde birçok yanık ve dikiş izi vardı. Ayrıca Emily’nin anaokulundayken soluk kırmızı ve beyaz boyayla bıraktığı el izleri hâlâ görünüyordu.

“Brittany’nin servisi bugün gelmedi,” dedi Carol.

“Haberim var.” Yer açmak için bir tepsi kruvasanı çelik masanın soluna kaydardım.

“Emily’yi de görmedim.”

“Muhtemelen istedir. Lisa’yı sonra ararım.”

Gözlerini kıstı. “Ne yapıyorsun?”

“Kruvasan.”

“Neden?”

“Çünkü işim bu.”

“Peki,” dedi sakince. “Yani kızlarının nerede olduğunu merak etmiyor musun?”

“Hayır.”

Carol başını sallayıp gözlerini kapattı. “Kafam allak bullak oldu.”

“Yemek istersen birkaç *cannoli* kaldı.”

“Tamam, alırım ama konuyu değiştirme,” diye uyardı. “Hâlâ buradasın, normalde saat üçten sonra asla gelmezsin. Daha doğrusu Birdie öldüğünden beri. Kızlar da etrafta koşturmuyor.”

Ön kapının üzerindeki zil çaldı. İkimiz de kapıya yönelmeden önce içeriden gürültülü ayak sesleri duyuldu ve Lars mutfağa girdi.

“Vay canına, bu ne dağınıklık böyle?” diye sordu. “Az sonra çıkman gerekmiyor mu?”

Gözlerimi kıstım. “Sen neden geldin?”

JULIE OLIVIA

“Dükânı açmadan önce hep *donut* alırım.”

“Her gün mü?”

“Son zamanlarda hafta içi her gün, evet,” dedi Carol alaycı bir şekilde. “Beleşçi.”

Lars ona göz kırptı. “Sen izin verdin.”

Lars, Carol’ın önünden geçip kare peçetenin üstünde duran, önceden ayrılmış *donut*’ı aldı. Ben de onun neden orada durduğunu merak ediyordum.

“Eee, neler olduğunu anlatacak mısın, Cliff?”

Boğazımı temizledim. “Michelle, Brittany’ye bakıyor.”

Carol nefesini tutup elini göğsüne götürdü. “Gerçekten mi?”

“Abartma.”

Lars’ın dudaklarında bir tebessüm belirdi. “Bu seni deli ediyor, değil mi?”

Carol başını salladı. “Tanrım, Britt’e bakması için onu nasıl kandırdın?”

Alaycı bir kahkaha attım. “Ben insanları kandırmam. Belki de doğuştan gelen bir cazibem vardır, hiç bunu düşündün mü?”

“Hayır,” dedi ikisi de aynı anda.

Dilimi şaklattım. “Ama demek ki herkes sizin gibi düşünmüyor.”

Lars *donut*’ından bir ısırık aldı. “Biliyorum ve bu çok sinir bozucu,” dedi alayla. Çocukluğumuzdan beri Lars’ın en sevdiği hamur işi buydu. Özellikle içi boş, üstü şeker kaplamalı olanı severdi. Basit bir adamdı.

Carol inleyerek duvara yaslandı. “Yemin ederim, Betty her hafta bana senin yeniden flört etmeye hazır olup olmadığını soruyor. Sanırım bir yeğeni veya uzaktan bir kuzeni mi ne varmış. Bilmiyorum.”

Mideme bir ağrı saplandı. “Kesinlikle hazır değilim.”

Boşanalı iki yıl olmuştu ve Copper Run o zamandan beri başlangıç çizgisinde düdüğü bekliyordu. Mesele flört etmeye hazır

olmamam değildi. Birçok şeye hazırdım, geçen ay Michelle'in elini cebime sokması bunu kanıtlamıştı. Asıl mesele, kimin benimle birlikte olmak *isteyeceğiydi*. Copper Run sakinleri bana birini ayarlamaya çalışıyordu ama hiçbirisi benimle sürekli birlikte olmanın ne anlama geldiğini bilmiyordu. Onu ne zaman sinirlendirsem Tracy hiç çekinmeden gerçekleri yüzüme vuruyordu ve başka birinden daha bunu duymaya ihtiyacım yoktu.

Lars ağzı *donut* doluyken, "Baksana, bence senin sekse ihtiyacın var, dostum. İki çocuğun var, yapabileceğini biliyorum," diye atıldı.

Carol kollarım göğsünde kavuşturdu. "İğrenç."

"Önüme gelenle yatmam," diye mırıldandım.

"Neden?" diye sordu.

"Yatmam işte," diyerek başımı salladım.

"Sadece Trace'le yattın diye mi?"

Carol inledi. "Kardeşimin seks hayatını *konusmasak* olur mu?"

Lars sinsi sinsi sırtarak *donut*'ından bir ısırık daha aldı.

"Her neyse," diye konuyu değiştirdim. "Michelle, Britt'e bakmayı kendisi teklif etti. Onu kandırmadım."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu Carol.

"Ona daha misafirperver olabilmesi için yardım ediyorum."

"Neden buna ihtiyaç duydu ki?" dedi Lars gülerek. "İyi biri değil mi? Bana öyle görünmüştü. Ayrıca güzel de." Kaşlarını hızla kaldırıp indirmeye başladı.

"Bıyığında şeker kalmış," dedi Carol.

Lars'a bir bakış attım. "Michelle senin tipin değil. Üç aylığına burada."

"Ah, tamam o zaman."

Nedense rahatlamıştım çünkü Michelle'in en son ihtiyaç duyduğu şeyin Lars ve şekerlemeyle dolu bıyıkları olduğunu biliyordum.

JULIE OLIVIA

“Tabii ki hoş biri,” diye mırıldandım. “Ama... duvarları var.” Kendi kendime gülümsedim. “Tabii tuğla evlerin bile kendine özgü bir cazibesi vardır, değil mi? Ben de yardım ediyorum işte.”

“Yani onun sinirini bozup boyun eğmesini sağladın, öyle mi?” diye sordu Carol.

Cevap olarak homurdandım.

Ardından yapışkan kıvamdaki cıvık unla kaplı tezgâha bakıp başını salladı. “Bu ne?”

Masada tarçın çubukları vardı, kokuları Michelle’i andırıyordu. Yine de bir yerden başlamalıydım. Birdie en çok tarçınlı çöreği severdi. Bir şekilde onun da ne sevdiğini öğrenmeyi kafama koymuştum. Bu bilinmezlik vücudumda kaşınmayı bekleyen bir bölge gibi beni rahatsız ediyordu.

“Tarçınlı çörek yapıyorum,” diye açıkladım.

“Yeni arkadaşın Michelle için mi?” diye sordu Lars.

Gözlerimi kıstım. “Bugün neden dibimde dolaşıyorsun?”

“Bir sigara içsen iyi gelecek,” dedi Carol.

“En son ne zaman bırakacağını söylemiştin?” diye sordum.

Dudaklarını büzdü. “Konuyu değiştirme, şu anda berbat durumdasın.”

“Altı üstü bir çörek, Carol. Konuyu abartma.”

Lars sırtıtarak bana baktı. “Britt’le aralarının nasıl olduğunu bilmediğin için bir saniye bile boş kalamıyorsun.”

Haklıydı. Çocukluğumuzdan beri çoğu konuda haklıydı ve bundan nefret ediyordum. Tracy konusunda da haklıydı. Düğün günümde bana defalarca kez emin olup olmadığını sormuştu ama o kadar iyi bir adamdı ki, bunu hiç yüzüme vurmamıştı.

“İyiyim,” dedim. “Hatta harikayım. Artık fazladan bir şeyler pişirecek zamanım var, hepsi bu.”

Carol şaşkınlıkla nefesini tuttu. “Aman Tanrım, sana da bu-
laştırmışım. Artık sen de umutsuz vakasın.”

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Hamuru açmayı bıraktım, önkolumu tezgâha dayadım. “Öğleden sonraları hep böyle neşeli mi olursun?”

Carol gülümsedi. “Hayır, neşemi sana borçluyum.”

“İyi, öyleyse bu yüzü görmeye alış.”

“Hangi yüz?” diye sordu Carol. “Umutsuz vaka yüzü mü?”

Lars araya girdi. “Evet, onu görmeyi istemeyiz.”

“Hayır, ben.” Burnumu çimdikledim. “Benim yüzüm.”

“Senin yüzünü sevmiyorum,” dedi Carol.

“Öyleyse senin için büyük talihsizlik. Hayatımı düzene sokuyorum ve burada daha fazla zaman geçireceğim. Daha geç kapatacağız. Daha çok para kazanacağız. İyi haber. Artık yeni bir sayfa açıyorum.”

Carol alayla dilini şaklattı. “Boş sayfa kaldıysa tabii.”

Yüzüm düştü. Masumca omuz silkti ve sigara paketini çıkarıp ön tarafa gitti. Lars parmaklarının ucunda kalan şekerlemeyi yalarken sırttı.

Sonra da, “İyi eğlenceler,” diye mırıldanarak mutfaktan çıkıp pastaneden ayrıldı.

Büyük pencerelerden sonbaharın rüzgârında sallanan ağaçları seyrettim. Altlarında kurumuş ve çoktan ölmüş yapraklar yığınlar halinde toplanmıştı.

“Bana yeni bir başlangıç mümkünmüş gibi görünüyor,” diye mırıldandım. Basketbol topu gibi yuvarlayıp bir kenara koyduğum bez parçasını köşedeki çamaşır sepetine attım ama ıskaladım. Bez parçası benimle alay ediyormuş gibi fayans zemine çarptı.

İki saat sonra elimde bir kutu tarçınlı çöreklerle *Bird & Breakfast*'ın ön bahçesinde yürümeye başladım. Brittany çimlerin üzerine oturmuş, önüne de iki fincan koymuştu. Rocket da tam karşısındaydı, fincanlardan biri sert patilerinin arasındaydı.

“İç!” diye buyurdu Brittany.

JULIE OLIVIA

Rocket kıpırdamadı ama kuyruğu sallanıyordu.

“Britt, sanırım komutunu anlamadı,” dediğimde irkildi.

“Baba!” diye bağırdı.

Eğilip kutuyu çimlerin üzerine koydum ve Brittany’ye sarıldım. “Günün nasıl geçti?”

“Rocket’la çay saati yapıyoruz!”

Omzunun üzerinden baktım. Köpek bana boş bakışlar atıp sıkılmış gibi bir ifadeyle göz kırptı.

“Ne tatlı...” dedim. “Okul nasıldı?”

“Kabak yaptık!”

Şaşırdım. “Gerçek kabak mı?” diye sordum. “İmkânsız.”

“Hayır! Kâğıttan!” dedi gülerek.

“Vay canına!” dedim şaşırmış gibi yaparken. “Peki Michelle’le aranız nasıldı?”

“Shell bana elma verdi, bir de Michigan’dan biriyle konuştum.”

Bakışlarımı verandaya kaydırđım. Michelle bacaklarını altına toplamıştı, salıncakta oturuyordu. Gülümsedim. Daima özenli görünüyordu.

“Ne kadar heyecanlı!” dedim ve omzuna dokunup ekledim. “Sen beş dakika daha oyna, sonra akşam yemeği yiyeceğiz, tamam mı?” Kutuya uzandığında çörekleri aldım. “Tatlı daha sonra.”

“Of!” Brittany abartılı bir şekilde dudaklarını büktü.

Saçlarını karıştırdım. “Haklısın, baban berbat biri,” diyerek onunla alay ettim.

Altdudağını sarkıtıp isteksizce fincanlara görünmez çayı doldurmaya devam etti.

Yerdeki yaprakları çıtırdatarak gıcırdayan basamakları çıktım ve salıncakta Michelle’in yanına oturdum. Ağırılığımla salıncak bir süre sallandıktan sonra tekrar dengeye geldi. Michelle kucadımdaki kutuya baktı.

“Sana bir şey getirdim.” Kutuyu açarak içindeki tarçınlı çörekleri gösterdim. Fırından çıkarken üzerlerine akıttığım şeker kaplaması hâlâ damlıyordu.

“Elinde mi kaldı?” diye sordu.

“Tadına bak.”

Gözlerini kısıncı güldüm.

“Hadi, al.”

Kutudan bir tarçınlı çörek aldı. Yavaşça dudaklarına götürüp ısırıldı. Pastacıların ortak özelliği miydi bilmiyordum ama insanları tatlı yerken izlemeye bayılıyordum. Daha doğrusu, Michelle’i pişirdiğim şeyleri yerken izlemeyi seviyordum. Gözlerini kapattı ve dudaklarında bir tebessüm oluştu. İncecik kaşlarını çatı.

“Bunlar harika,” diye mırıldandı.

Tanrım. Kalbim deli gibi atıyordu.

“Duymayı sevdiğim bir ses,” dedim usulca.

Gözlerini birden açınca gülümsedim.

“Ben pastacıyım. Başkaları zevk alsın diye çalışıyorum.”

Ancak hemen çöreğin kalan kısmını kutuya bıraktı.

Ha?

Birinin *favori* atıştırmalığının ne olduğunu hemen anlardım. İnsan çok sevdiği bir şeyi öyle hemen elinden bırakamazdı. Demek ki en sevdiği tatlı tarçınlı çörek değildi. *Not edildi.*

Bir süre beni süzdü. “Peki bunları neden bana gösterdin?” diye sordu.

“Çok lezizler de ondan.”

“Ne kadar da kibirli.”

“Ayrıca,” dedim ve öne doğru eğilerek ekledim. “Yapımı çok kolay, artık kurabiye yerine bunları yapacaksın.”

Bir kahkaha attı. “Tarçınlı çörek yapamam.”

“Elbette yapabilirsin çünkü nasıl yapacağını öğreteceğim.”

Başını iki yana salladı. “Konuştuğumuz İnsanlık Dersleri’ne daha başlamadık bile.”

“*İnsanlık Dersi* ha,” dedim. “Bunu sevdim.”

Yorumumu duymazdan gelerek, “Pişirme dersleri de mi olacak?” diye devam etti. “Bu çok fazla, Cliff.”

“Misafirlerine düzgün bir kahvaltı hazırlayabilmek, İnsanlık Dersleri’nden ayrı tutulamaz. İnan bana. Hem neyin fazla olduğuna ben karar veririm, tamam mı?” Tekrar itiraz etmesine fırsat bırakmadan başımla Brittany’yi işaret ettim. “Bugün nasıl geçti?”

“İyiydi. İyi bir çocuk.”

“Güzel.”

“Rocket’ı çok seviyor.”

Başımı salladım. “Farkındayım.”

“Daha gergin olmanı bekliyordum.” Sinsi bir gülümsemeye bana baktı. “Yara ve diş izleri falan. Yaşadığın onca travma varken.”

“Bir köpekle kötü bir deneyimim oldu diye Brittany de aynısını yaşayacak değil ya. O ve Emily için her zaman daha iyisini istiyorum. Neyse ki Brittany, benim o yaşlarda olduğumdan daha cesur.”

“Az önce merdiven korkuluğundan kaymaya çalıştı,” dedi Michelle. “Ayrıca muhtemelen gazetesini huzur içinde okumak isteyen bir kadınla uzun uzun sohbet etti.”

Bir kahkaha attım. “Fazla yaramazlık yapmadı, değil mi?”

“Hayır, kadın ona bayıldı,” dedi ve ekledi. “Neyin fazla olduğuna ben karar veririm.”

O alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırırken gülümsedim.

“Komik.” Sanırım Michelle’in en sevdiğim yanı ince mizahıydı.

Kulağındaki küpeyle oynamaya başladı. Acaba gerilmiş miydi? Ojenin altında yara bandı olduğunu gördüm.

“Ne oldu?” Parmağımı yara bandının üzerinde gezdirdim.

Derin bir nefes aldı. “Elma doğrarken elimi kestim.”

“Tanrım, bir gün o mutfakta kazara kendini öldüreceksin.”

“O kadar da beceriksiz değilim.”

Gülümsedim. “Bu,” diyerek yara bandına dokundum. Ardından kolunun iç kısmındaki yanık izini okşadım. “Ve bu, söylediğini çok desteklemiyor.”

Michelle kolunu okşayan parmaklarıma bakıp gözlerini kırpıştırdı. Sonra duruşunu dikleştirerek bana döndü. Kaşlarım çatıldı.

Kıkırdadım. “İyi misin?”

Fakat hemen sonra ona dokunduğumu fark ettim.

Betona çarpan ayakkabı bağcıklarının sesi konuşmamızı yarıda kesti, ben de kafamı evimden tarafa çevirip elimi ondan çektim. Emily kulağında kulaklıkları, elinde de *CD* çalarıyla garaj yolunda yürüyordu.

“Em!” diye bağırdım. Başımı kaldırmayınca ellerimi ağzımın iki yanına koyarak tekrar bağırdım. “Emily!”

Başını kaldırıp kulaklıklarını indirdi.

“Okul nasıldı, ufaklık?”

CD çalarını ve ellerini kot ceketinin cebine soktu. “İyiydi.”

Bu kısa cevaptan şüphelenmiştim. Ona gözlerimi kısarak baktım, nedense hali çok tanıdıktı. “Yoksa yine video kaset dükkânında, Josh’ın yanında mıydın?”

“Hayır,” dedi savunmacı bir tavırla. “Çalışıyordum. Okuldan sonra doğruca oraya gittim.”

“Kulağa hiç şüpheli gelmiyor doğrusu.”

“Çalışıyordum,” diye tekrar etti ama yerdeki kurumuş bir yaprağı tekmeliyordu. Gözleri önce Michelle’e, sonra bana kaydı.

“Yani çantayı kontrol etsem içinden film çıkmaz mı?”

“Çıkar ama iki gün öncesinden kalma.”

“Ne filmi?” diye sordu Michelle.

Emily ceketinin sökülmüş ipiyle oynadı. “*Elm Sokağında Kâbus*.”

“Rüyana girecek,” diye mırıldandım.

“Hayır, girmeyecek.”

“Sakın kardeşine izletme. Eee, Josh nasıl?”

Gözleri bir kez daha Michelle’e kaydı. Gergin görünüyordu. Sonra bana baktı. “İyi.”

“Demek bugün video kaset *dükkânındaydın*.”

Emily inledi. “Tanrım, bu konudaki tavrın *katlanılmaz*.”

“Babalık görevimi yapıyorum,” dedim ama Emily çoktan evin sürgülü kapısını açmış, eşikten içeri gürültüyle girmişti.

İki parmağımla tırnak işareti yaparak, “*Katlanılmaz*,” dedim. “Böyle kelimeler sayesinde SAT* sınavından tam not alacak.”

Michelle bir süre kapalı kapıya baktı. Sonra bana dönüp, “Josh’ı sevmiyor musun?” diye sordu.

“O çocuk hakkında çok bir fikrim yok ama sonuçta ergen. Aklından geçenler de ergenlere özgü şeyler işte.” Kıkırdadım ve ayağımı hafifçe verandanın zeminine vurduğumda salıncak sallandı. “Annesiyle ben o yaşlardayken tanışmıştık ve... bizim zamanımızda seks eğitimi diye bir şey yoktu. Emily bize sürpriz oldu.”

“Hamile kalmasını istemiyorsun,” diyerek net bir yorumda bulundu.

“Ne istiyorsa onu yapmasını istiyorum,” diye yanıtladım. “Ancak ne yaparsa yapsın akıllı davranmalı. Emily’yi dünyalara değişmem ama ebeveyn olmak zordu. *Ergenken* ebeveyn olmak *zordur*. İkimiz de çok gençtik. Hormonlarının, düşünme becerisini kör etmesini istemiyorum.”

Evin ön kapısı gıcırdayarak açıldı ve Emily elinde telefonla dışarı çıktı. Bir eliyle ahizeyi tutuyordu. “Brittany, annem!”

* ABD’de üniversite kabul süreçleri için kullanılan standart bir sınav. (ç.n.)

Yutkundum. Eski karımdan gelen telefon, güzel geçen günümü karartmaya yetmişti.

Brittany bana ve Michelle'e aldırış etmeden bir tek Rocket'la vedalaştı. Hızla yerinden kalkıp bahçede koşturmaya başladı. Gülümseyerek başımı iki yana salladım ama Michelle kapı kapandıktan sonra birkaç saniye gözünü oradan ayırmadı.

Arkamızda pansiyonun giriş kapısı gıcırtyla açıldı, konuklardan biri başını uzattı.

Michelle'e bakarak, "Merhaba," dedi ama ben ona nazikçe gülümseyince bakışlarını bana kaydırды. "Hasat Festivali için broşürünüz var mı?"

"Geçen hafta bitti," dedi Michelle hemen. Kısa ve özdü. Ses tonu tam olarak sinirli sayılmazdı. Daha çok fazla gerçekçiydi, üstelik yüzünde tebessümden eser yoktu.

Kadın kaşlarını çatarak başını salladı. "Ah, peki. Teşekkürler."

Michelle de başıyla onu onayladı ve konuk içeri girip kapıyı arkasından kapattıktan sonra bana döndü.

Michelle'e bakarken bir kahkaha attım.

"Ne?" diye çıkıştı.

Kıkırdadım. "Yarın öğle yemeğine uğrayacağım."

"Ne? Neden?"

"Güven bana."

"Kendini yemeğe mi davet ettiriyorsun?"

"Sayılır." Esnemek için salıncaktan kalktım.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü İnsanlık Dersleri'ne *hemen* başlamamız gerek." Ellerimi cebime soktum. "Bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim."

"O kadar kötü değil."

"Son konuşma," diyerek kapıyı işaret ettim. "Can sıkıcıydı." Yüzü düştü. "Gerçekten mi?"

JULIE OLIVIA

“Korkunçtu, Michelle.”

“İyi ama ne yaptım ki? İsteddiği bilgileri verdim.”

Başımı yana eğip alaycı bir şekilde mırıldandım. “Hem de ne hata yaptığının bile farkında değilsin.”

Michelle dudaklarını büzdü, ağzının köşesini kıvırdı. “İyi,” diye homurdandı. “Yarın öğle yemeğinde görüşürüz.”

“Aferin kızıma.”

Merdivenlere doğru yöneldim ama arkamdan seslendi. “Cliff?”

“Hımm?”

“Katlanılmaz birisin.”

Kendimi tutamayıp güldüm. “Öyle diyorlar.”

11. Bölüm

MICHELLE

“Tamam, onlar. Tam karşında,” diye fısıldadı Cliff.

“Neden onları seçtin?”

Bir kez daha kulağıma fısıldayarak, “İşte bak,” dedi usulca.

Cliff’le merdivenlerin tepesinde çömelmiş, *Bird & Breakfast*’ın küçük salonunu gören korkulukların aralıklarından bakıyorduk. Aşağıda çiçek desenli koltuklara oturmuş bir çift, Copper Run ve Vermont bölgesinin haritasını evirip çeviriyordu.

Cliff yaklaşarak dirseğini dizine dayadı ve onları işaret etti.

“Yardıma ihtiyaçları var.”

“Ellerinde haritaları var. Gayet de iyi görünüyorlar, onları rahatsız etmeme gerek yok.”

Ofiste, yardım istemedikleri sürece çalışanlarımın işleri kendi başlarına halletmelerine izin verirdim. Fazla müdahale onlara güvenmediğimi gösterirdi. Hal böyleyken konu misafirperverliğe geldiğinde durum neden farklı olacaktı ki?

Cliff iki kaşını da kaldırdı. “Ciddi misin?” Elini uzattı. “Yardıma ihtiyaçları olduğu belli.”

“Hayır, kendileri hallederler.” Tam o anda çift haritayı yan çevirdi. Ezilip büzülerek ekledim. “Yani belki.”

“Ev sahibi olarak onlara yardım etmek istemez misin?”

“Ben de bu kasabayı bilmiyorum ki.”

Cliff gülümsedi. “O zaman birlikte keşfedersiniz. Ne kadar eğlenceli.”

Kasabayı keşfetmek, uzun yapılacaklar listemin bir maddesiydi. Bir şeyi neyin çekici kıldığını keşfetmekten hoşlanıyordum. İşimde iyi olmamın sebebi de buydu ama elbette bunu sesli olarak dile getirmiyordum.

Burun kıvırdım. “Çok saçma.”

“Ya da sevimli.”

“Ben sevimli falan değilim.”

“Ama ben seni sevimli buluyorum.”

“Ha-ha.” Sahte bir kahkaha atarak dikkatimi tekrar çifte yönelttim ve iltifatın daha fazla uzamasını önledim. Şimdi haritada bir yerleri işaretlemeye başlamışlardı. “Gördün mü? Yardım ihtiyaçları yok.”

Gülmemek için kendini zor tutarak, “Hayır, var,” dedi Cliff. “Yanlarına inmелisin. Gerektiğinde yanlarında olman yeterli ama fazla etraflarında dolaşma.”

“O zaman *sen* yardım et.”

“Hayır, sen.”

“Hayır.”

“Evet.” Cliff’in ses tonu alaycıydı.

Konuklar başlarını merdiven boşluğuna çevirince hızla geri çekildik. Ayakkabılarım sendelerken bacaklarına takıldı ve merdivenleri tırmanırken dengemi korumama yardımcı olmak için avucunu sırtıma koydu.

İkinci katın sahanlığına ulaştığımızda yüzüm kıpkırmızıydı.

“Çok utanç vericiydi.” Ellerimi uzattım, tir tir titriyorlardı.

Ellerime bakarak, “İyi misin?” diye sordu Cliff.

“İyiyim.”

“Emin misin?”

Ona keskin bir bakış attım.

“Bir işte kötü olmak hoşuma gitmiyor,” diye açıkladım. “En son ne zaman bir işte başarısız olduğumu hatırlamıyorum.”

Gülümseyerek elini bir türlü istediği yerde durmayan dağınık saçlarının arasından geçirdi. “Michelle, yardım etmemi istiyorsan ara sıra beni dinlemen gerek.”

“İşlerin belirli bir düzende ilerlemesini seviyorum.”

Dudakları bir tarafa doğru yükselirken ağzının kenarındaki çizgi uzadı. Öğlenden beri görmeye alıştığım o kendini beğenmiş gülümseme bir kez daha geliyordu.

“Buraya gelmemi sen istedin,” diye hatırlattı.

“Biliyorum, biliyorum.”

Cliff bir adım öne çıkıp ağır, büyük avuçlarını omuzlarıma koydu. İç çektim. Böyle bir adamdı, herkese dokunmaya bayılıyordu ve dokunuşları her zaman sıcacıktı.

“Sence neden pastanem var?” diye sordu.

Başımı yana eğdim. “Çünkü hiçbir şirket sana tahammül edemez.”

Gülümsedi. “Çünkü kendi işimin patronu olmayı seviyorum. Fakat bazen ben de yardıma ihtiyaç duyuyorum, bu yüzden Carol’ı işe aldım. Ayrıca...” Omuzlarımı bir kez sıkıp bıraktı ve ekledi. “Evet, benim için bir yerde çalışmak işkence gibi.”

“Hiç çalışmadın mı?” diye sordum. Merak etmiştim.

Kafasının arkasını kaşıdı. “Başka bir hayatta. Pastaneden önce.”

“Peki neden bıraktın?”

Omuzlarını silkti. “Özgürlük,” demekle yetindi.

Dudaklarımı büzdüğümde güldü.

“Ayrıca pastanecilik benden sorulur. O yüzden gel, bir sonraki gündemimize geçelim. Belki orada şansımız daha yaver gider.”

İnledim.

JULIE OLIVIA

“Tanrım, bazen Emily’den daha kötü oluyorsun, biliyor musun?”

“Bana ergen mi diyorsun yani?”

Bakışlarını siyah ev terliklerime indirip yeniden yüzüme baktı. “Öyle diyorsan...”

Yüzümü buruşturdum. “Aman ne komik.”

Merdivenlerden indik. Haritalı çift çoktan gitmişti, rahat bir nefes verdim. Diğer konuklar da kasabayı dolaşmaya çıktığından ev ilk kez gündüz vakti boşalmıştı.

Mutfağa girdik, fırından keskin bir tarçın kokusu geliyordu.

“Mmm.” Cliff avuçlarını ovuşturdu. “Kokusu umut vaat ediyor.”

Güzel.

O gelmeden başladığım için Cliff’in kızacağını sanmıştım ama bu proaktif yaklaşımım karşısında gülmekle yetinmişti. Cliff Burke’ün hiçbir şeyden rahatsız olmadığını anlamam uzun sürmemişti. Allen’in tam tersiydi. Aynı şeyi ona yapsaydım, bana tarifi öğretmekten vazgeçerdi. İçimden bir ses Cliff’in de bunu yapmasını isteyip istemediğimi sorguluyordu.

Bunlar *benim* tarçınlı çöreklerimdi. Dün gece kolları sıvamış, o zamandan beri üç berbat tepsi pişirmiştım. Onun yapabildiği her şeyi benim de yapabileceğimi kanıtlamak istiyordum. İnsan ilişkilerinde iyi olmayabilirdim ancak üstüne bir de mutfak dersleri almama gerek yoktu. *Bu* çöreklerin ona bunu kanıtlayacağını hissedebiliyordum.

Cliff fırını açarken kapaktan gıcırdayan bir ses geldi. Omzunun üzerinden bakmak üzere parmak uçlarımda yükseldim ve anında yüzüm düştü. Çörekler koyu kahverengiydi, muhtemelen fazla pişirmiştım.

Gözleri kocaman açılırken bana döndü. “Ne kadar süredir fırındalar?” diye sordu.

“Annemin tarifinde otuz beş dakika yazıyordu.”

Burun kıvırdı. “Hayır, öyle yazmıyordu.”

“Öyle yazdığından eminim, daha bu sabah okudum.”

“O zaman yeterince dikkatli okumamışsın,” dedi mutfağın diğer tarafındaki çekmeceye doğru yürürken.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Öyle mi? Nereden biliyorsun?”

Gülümsedi. “Tarifi ben yazdım da ondan.”

Tabii ki annem tarifi ondan almıştı.

Utanç sırtımdan bir buz küpü gibi süzülürken dudaklarımı birbirine bastırdım.

Cliff elini attığı ilk çekmecedен eldivenleri aldı, mutfakta her şeyin yerini biliyormuş gibi bir hali vardı.

Bana sırtını dönünce parmağımı annemin siyah klasörünün işaretli kısmına sokup tarifi baştan okudum. Homurdandım, haklıydı. *Yirmi* beş dakika pişmeleri gerekiyordu. Yanağımı ısırarak arkama döndüm, Cliff çoktan gülerek bana bakıyordu.

“Haklı mıymışım?”

“Haklıymışsın.”

O kendinden emin, tanıdık gülümsemesi yüzünde belirdi ve dua ediyormuş gibi başını gökyüzüne kaldırdı. “Böyle olmasına bayılıyorum.”

Eldivenlerini giyip fırını açtı. İçindeki derin tepsiyi çıkardı, tezgâhtaki havlu bezin üzerine koydu. Sonra eldivenleri çıkardı. İçgüdüsel olarak çatal bıçakların olduğu çekmeceye yöneldi. Bir çatal alıp çöreklerden birinin ucuna batırdı.

Üfledikten sonra yavaşça bir ısırık aldı. Çatalın metal ucunun dudaklarının arasında kaybolmasını, ardından altdudağının bir kısmını da beraberinde getirerek yavaşça dışarı çıkmasını seyrettim. Diliyle ağzının kenarındaki tarçını yaladı. Neden bu an yavaş çekimde yaşıyormuş gibi hissediyordum?

“Berbat.”

Gözlerimi kırıp gerçekliğe döndüm ve başımı iki yana salladım. “Berbat mı?”

“Berbat,” diye tekrar etti. “Hayatımda yediğim en kötü çörek. At gitsin.”

Ağzımı açıp kapatarak söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışırken karşımda sinsi sinsi sırıttığını gördüm. Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Benimle alay ediyorsun.”

Kıkırdadı. “Fırında çok uzun süre kaldığından fazla sert olmuş ama tadı fena değil.” Kaşlarını oynatmaya başladı. “Tabii daha iyisini yapabilirsin.”

Cliff yerdeki kahverengi bir keseyi karıştırarak içinden unu çıkardı. Rocket halıdan başını kaldırdı ve havayı koklamaya başladı.

Şekerleri çıkarırken, “Fazladan malzeme mi getirdin?” diye sordum. Ardından iç çektim. “Baştan yapmamız gerekeceğini biliyordun.”

“Önce kendin denemeni istedim,” diyerek göz kırptı. Bunu o kadar doğal yapmıştı ki, kalbimin bir an duracağım sandım.

En son ne zaman birinin bana göz kırptığını hatırlamıyordum.

“Ayrıca evet.” Bir sırrını paylaşacakmış gibi bana yaklaştı. “Ben gelmeden işe girişeceğini hissettim, o yüzden fazladan malzeme getirdim.”

Omuzlarım düşerken başımı geriye attım. İki elini de tekrar torbaya daldırdığı sırada kıkırdadı. Ardından kilitli, şeffaf poşetlerden iki sandviç çıkarıp bana uzattı.

“Jambonlu mu, hindili mi?”

“Bana öğle yemeği mi hazırladın?” diye sordum. Ses tonum şikâyet ediyormuşum gibi çıkmıştı. “Cliff, lütfen...”

“Hem kendimi davet ettirip hem de senden bana sandviç yapmanı mı isteyecektim? Betty’den aldım. Jambonlu mu, hindili mi?”

“Cliff, zaten bana yardım...”

“Jambonlu mu, hindili mi, Michelle?”

YETER Kİ SEN MUTLU OL

İç çekerek elimi uzattım. “Hindili olsun.”

“Güzel. En sevdiğim jambonlusu.” Bunu söylerken gülümseme de samimi görünmüyordu. Dudaklarının kenarındaki çizgiler de derinleşmemişti.

Sandviçini bir kenara bıraktı. *Acaba yalan mı söylüyordu?*

“Bir de...” derken çantasından küçük bir kutu çıkardı. İçinde üstüne şeker serpiştirilmiş mavi, üçgene benzeyen tatlılar vardı. “Yaban mersinli çörek getirdim.”

“Teşekkürler.”

“Denemek ister misin?”

“Şimdi mi?”

“Evet.”

Gözlerimi kıstım. “Bu pastacılara özgü tuhaf bir alışkanlık mı?”

Gülümsedi. “Denesene.”

Kutudan bir tane alıp tadına bakarken ona yan gözle baktım ve “İyi, neyse,” dercesine sııttım.

Aman Tanrım.

Avucumu ağzımın altına tutup düşen parçaları yakaladım. Çok, hatta aşırı lezzetliydi. Üstü şekerli ve ktır ktırken içi yumuşacıktı, ayrıca çok iyi kabarmıştı. Yaban mersininin tadı taze gibiydi. Pastacı bir arkadaşının olması böyle bir şey miydi? Sürekli hayal bile edemeyeceğin kadar lezzetli yiyeceklerin mi oluyordu?

“Gerçekten çok lezzetli,” dedim ama garip bir şekilde Cliff tatmin olmuşa benzemiyordu.

Bunun yerine, mutfağın diğer tarafına geçerek başka bir çekmeceyi açarak parşömen kâğıdı çıkardı.

“Ne?” diye sordum. “Lezzetli.”

“Ama henüz son halinde değil.”

“Neyden bahsediyorsun?”

“Pastacılara özgü tuhaf bir alışkanlık.” Gülümseyerek beni

taklit etti. Çenesini arkamdaki dolaba doğru uzattı. “Bana bir kâse verir misin?” diye sordu.

Elimdekini kutuya bırakıp dolabı açtım ve iç içe geçmiş bir dizi kâseyle karşılaştım.

“Her şeyin yerini biliyor musun?” diye sordum.

Başını salladı. “Geçen yıl kendi evimden daha çok burada vakit geçirdim.”

“Annemle bu kadar yakın olduğuna inanamıyorum.”

“İyi bir kadındı. Kızlarıma kendi annelerinden daha iyi davrandı.” Gülümsedi. “Hayatın cilvesi işte.”

Dalgın dalgın mırıldandım ama zihnim, bir kenara takılmış kazağın ipi gibi annemle ve karmaşık ilişkimizle ilgili düşüncelerimi tel tel söküyordu.

Kâseyi masaya koydum, çok geçmeden şekerle unu çırp-maya başladı. Islak malzemeleri başka bir kâsede karıştırırken bana adımları açıkladı. Daha lezzetli olması için tam yağlı süt kullandığını ve benim özel ihtiyaçlarıma uygun olduğundan bu marka maya satın aldığını söyledi.

Sırrının daha fazla tereyağı kullanmak olduğunu söylerken omuz silkti. “Fazlasından zarar gelmez.”

Sonra bol, örgü kazağının kollarını sıvayıp hamuru un serp-tiği parşömen kâğıdına koydu ve avuçlarıyla yoğurmaya başla-dı. Hamuru yayıp çekerek önkollarıyla darbe indirdi, tezgâhın üzerinde beyaz bulutlar oluşturdu. Nefes alış verişlerimin hız-landığını, daha sert yutkundüğümü, parmaklarımı sürekli tez-gâha vurduğumu fark ettim.

Hamur işlerinin *böyle...* güçlü kollar ve hünerli eller gerek-tirdiğini bilmiyordum.

Cliff bana döndüğünde ben de bakışlarımı yüzüne kaydır-dım. Abartılı davranıp dik dik baktığımın farkındaydım çünkü karşımdaki adam, onu bu şekilde izlediğimi asla bilmemeliydi.

“Birdie senden bahsetti,” dedi usulca. “Hem de çok.”

Kalbim duracak gibi oldu. “Öyle mi?”

“Evet, sen ve Sara’dan.”

“Muhtemelen Sara’dan daha çok bahsetmiştir. O daha ilgi çekici.”

“Hımm,” dedi ve yavaşça şekillenen hamura döndü. “Ama hayır, ikinizden de. Sen daha...”

“Daha ciddi olan mı?”

Kıkırdadı. “Sorumluluk sahibi olan. Bazen senin için endişelenirdi.”

Ayaklarımı izlerken derin bir nefes aldım ancak gözlerim, kendi iradeleri varmışçasına siyah klasöre kayd.

Sevgili Sara.

Cliff kafamın içinde dönen düşünceleri duyabiliyormuş gibi çatık kaşlarıyla bana baktı.

“Buradaki herkes annemin benim görmediğim yanlarını görmüş,” diye mırıldandım. Cliff’in beni dikkatle izlediğini görünce ekledim. “Ya da... belki de ben görmek istememişimdir.” Ağzımdan çıkanlara şaşırıp dudaklarımı araladım ama hemen kapattım. “Yani... dürüst olmak gerekirse...”

“Bu konuda konuşmak ister misin?”

“Hayır.”

“Anlıyorum.” Boğazını temizledi. “Biliyor musun, Birdie’yle olan ilişkin bana Emily ve annesini hatırlatıyor.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Emily ve Tracy... araları çok çalkantılı. Sen de Birdie’yle öyleymişsin gibi görünüyor.”

Yutkunup konuyu değiştirdim. “Emily ergen, tabii ki ilişkileri çalkantılı olacak.”

“Mesele yalnızca o değil. Tracy, Emily’nin planlanmamış bir gebelik olduğunu açıkça belli ediyor. Sırf onun yüzünden bir arada olmak zorunda kalmışsınız gibi hissettiriyor.”

Ağzım açık kaldı. “Sen de öyle mi düşünüyorsun?”

“Tabii ki hayır.” O kadar hızlı çıkmıştı ki, neredeyse irkilecektim. “Emily sürprizdi, bu doğru ve tabii ki artık Tracy’yle bir şekilde hayatımız boyunca bağlıyız. Ama bu Emily’nin sırtlanması gereken bir yük değil. Ona böyle davranması haksızlık.” Unun içine bakarken tebessüm etti, sanki aklından geçen düşünceler onu sakinleştiriyordu. “Yaşattığımız onca şeye rağmen Emily harika bir çocuk. Göz açıp kapayınca dek büyüdü. Artık kendi fikirleri, ilgi alanları var. Erkeklerle ilgi duyması garip, hem de hormonları ve kılları olan erkeklerle.” Bir kahkaha atarken başını iki yana salladı.

“Brittany’nin yaşında olduğu zamanları özlüyor musun?” diye sordum.

“Hem evet hem hayır.” Omuz silkip gülümsedi. “Her dönemde daha da iyiye gidiyor. Bazen huysuzluk edebiliyor ama bu halini seviyorum. Onu incitecek olursa muhtemelen Josh’ı gebertir.” Bir kahkaha attı. “Tabii ben ondan önce davranmazsam.” Boğazını temizledi. “Neyse, teşekkürler.”

“Ne için?”

“Dinlediğin için.”

“O kadar çok konuşuyorsun ki dinlememek zor.”

Sırıttı. “Biliyorum.”

“Ayrıca eski karın konusunda da çok açık sözlüsün.”

“Artık bir şeyleri kendime saklamamın bir anlamı kalmadı. Sen de öyle hissetmiyor musun?”

“Hayır,” diyerek bir itirafta bulundum.

“Hayır mı?”

“Senin evliliğinde utanılacak bir şeyin olmaması, benimkinde de olmadığı anlamına gelmez.”

Ellerini hamurdan çıkarıp başını yana eğerken gülümsedi. Ona bayıla bayıla gireceği bir meydan okuma konusu verdiği mi anlamam uzun sürmedi.

“Bana tek bir sır ver, Michelle.”

YETER Kİ SEN MUTLU OL

“Sır mı?”

“Evet.”

“Olmaz.”

Hindili sandviçime uzanarak dikkatimi başka tarafa yönelttim. Bana kısa bir bakış attı ama kafasını çevirdiğinde sandviçi jambonluyla değiştirdim.

“Hani arkadaşlık,” diyerek takıldı. “Ben sana Tracy’den bahsettim, sen de bana seninkiyle ilgili bir şey anlat.”

“Allen,” diyerek onu düzelttim.”

“Doğru. O zavallı işte.”

“Hiç de zavallı değil. Allen... aslında bir doktor.” Ona sert bir bakış attım. “Yani zavallı *değil*.”

Cliff yeniden hamuru yoğurmaya başlamıştı. “Bence zavallı,” diyerek ısrar etti. “Yoksa neden seni aldatsın ki? Çok çekicisin.”

Kalbim deli gibi atmaya başladı. “N... ne?” dedim kekeleyerek.

“Fikrimi belirtmiyorum, gerçekler. Öylesin. Hatta bana kaşlarını çatığında bile bu böyle.”

Başını yavaşça kaldırdı. Gözlerini kısarak bakışlarım dudaklarımdan belime, oradan da gözlerime kaydırды. Tüylerim ürpermişti.

“Çok çekicisin, o da aptalın teki.”

Dilimi şaklattım ve başımı salladım. “Ben... şey, teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Ağırlığımı diğer ayağıma vererek hamur yoğuran kollarını, küçük belirgin damarlarını izlemeye başladım.

“Başka bir hayattan bahsetmiştin,” diye mırıldandım.

“Ne zaman?”

“Üst kattayken. Pastaneden önce ne iş yapıyordun?”

“Satış.”

“Fena iş değil,” dedim. “Ben de reklamcılık sektöründeyim.”

“Seviyor musun?” diye sordu.

“Bayılıyorum.”

Kendi kendine gülümsedi. “Doğrusu... ben hiç sevmiyordum. Tracy istemişti.” Tezgâhın üzerindeki kâğıt yığınının işaret etti. Mark’tan faksla gelen evraklardı. İlk sayfada Washington’daki en büyük müşterimiz olan Topsy Seyahat Acentesi’nin logosu görünüyordu. “Burada bile Seattle’daki işine mi devam ediyorsun?”

“Kendime engel olamıyorum.”

“O kadar seviyorsun, öyle mi? Neden peki?”

“Bilmem... Seviyorum işte. Tarif etmesi zor.”

“Sanırım bugün öğreneceğim sır bu değil,” diyerek gülümsedi.

Cliff çok samimi ve dürüst biriydi. Tamamen kendisi gibi davranıyordu.

“Peki,” dedim usulca. “Sır mı istiyorsun?”

“En iyisini.”

“Allen’ın...” derken çenemi kaldırdım. “Horlamasından nefret ediyordum.”

Suçluluk duygusu içimi kapladı. Kocamdan, daha doğrusu *eski* kocamdan böyle bahsetmemem gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Alaycı bir şekilde güldü. “Biraz sakın mı olsan? Bu çok sert oldu. Bu kadar acımasızlığa dayanamam.”

Cliff alaycı, çarpık bir gülümseme takındığında aptalca bir rahatsızlığımı dile getirdiğim için suçluluk duyan içimdeki o ufak parça dağıldı. Ne cevabım o kadar ciddiydi ne de Cliff’in sorusu.

Bir kahkaha atıp öne çıktım ve omzuna dokundum. “Yapma ama! Bir sır istedin, ben de verdim.”

Elimi koyduğum yere bakarken sırttı. “Verdin sayılır!”

“Ama benim için büyük adımdı.”

Bakışlarını dudaklarıma kaydırırken benimle birlikte güldü. Kişisel alana saygı duymadığı gibi bakışlarını saklamak gibi bir derdi de yoktu. Gülümsemem hızla yerini savunmacı bir kaş çatışa bıraktı.

Tekrar gözlerimin içine baktı. “Gördün mü? Haklıydım, so-murturken bile güzelsin.”

Gözlerimi devirdim. “Kapa çeneni, Cliff.”

Bu kısacık an yüzüme bir gülümseme kondurmuştu ve ne yaparsam yapayım gitmiyordu.

Önce elimdekine, sonra da tezgâhın ondan tarafındaki sand-viçe baktı.

“Fikrini mi değiştirdin?” diye sordu.

“En sevdiğinin hindili olduğunu biliyorum.”

“Onu istediğini söylemiştin. Kibarlık yaptım.”

“Ben de.

Birbirimize tebessüm ettik, ardından o hamuru yoğurmaya devam etti.

Cliff bazen sinir bozucu olabiliyordu.

Fakat bir yandan da ondan hoşlanıyor gibiydim.

Birazcık.

12. Bölüm

MICHELLE

“Banyo havluları komodinde, üstünde de Copper Run’da yapılacaklar listesinin olduğu küçük bir kâğıt var. Sonbahar festivali bitti ama kasabada Cadılar Bayramı süslemeleri başladı. İki bina ileride Winston isminde bir adam yaşıyor, evini gözden kaçırmanız imkânsız. Her akşam verandasında oturup gururlu bir şekilde evinin süslemelerine bakanları seyreder.”

“Vay canına, peki süslemeler güzel mi?”

Hiçbir fikrim yok desem? Bu bilgiyi bana Cliff vermişti ancak Winston’ın evinin önünden geçmeme henüz izin vermiyordu.

Winston’ın sanatçı olduğunu, civarda duvar resimleri yaptığını ama her bayramda da dekorasyon yapmayı ihmal etmediğini söylemişti. Cadılar Bayramı için de evini hayaletli bir labirente dönüştürmeye niyetlenmişti ve Cliff tasarımı bitene kadar sürprizi bozmak istemiyordu.

Fakat Bayan Margaret’a ve elindeki ufak valize bakınca burada kalacağı sürenin tasarımın tamamlanmış halini görmeye yetmeyeceğini anladığımdan gülümsedim. “Olması gerektiği gibi ürkütücü,” diye cevap verdim. Gülümserken kadının ağzı kulaklarına varacaktı.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

“Neyse,” diyerek ellerimi çırpıttım. “Sizi alıkoymayayım. Kendinizi evinizde gibi hissedin ve bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana gelin. Şimdi öğle yemeğine çıkıyorum ama dönünce kahve demleyeceğim.”

Kadın ışıldayan bir gülümsemeyle bana baktı. “Teşekkür ederim.”

“Tabii ki.”

Cliff’in sözleri kulaklarımda yankılandı. “*Gerektiğinde yanlarında olman yeterli ama fazla etraflarında dolaşma.*”

Misafirim temiz nevresim takımı geçirip yastığın üzerine hoş geldiniz mektubu bıraktığım yatağın ucuna otururken ben de bir paket şekerlemeyi fark ettirmeden komodinin üstüne koydum. Lisa böyle inceliklerin misafirlerin uzun süre hatırlayacağı düşünceli bir davranış olduğunu söylemişti.

Merdivenlerden inip mutfaktaki askıdan annemin çantasıyla yanında duran tasmayı aldım. Tasmanın sesi bile Rocket’ın yatak odasından fırlamasına yetmişti. Tasmayı taktım, ardından birlikte pansiyondan çıktık ve parke taş döşeli yoldan geçip posta kutusuna doğru yürüdük. Postalarımı koltuk altına sıkıştırdıktan sonra Copper Run meydanına doğru yürümeye başladık.

Bayan Margaret’a verdiğim bilgiler sahiden de doğrudu. Son iki haftadır Copper Run’ın her yeri süslemelerle dolup taşmıştı. Kapılara, verandalara ve camlara örümcek ağları gerilmişti. Çitler boyunca yüzüne *Cheshire** kedisinin gülümsemesi oyulmuş balkabakları dizilmişti ve plastik iskeletler çim bahçelerdeki toprak yığınlarından dışarı çıkmaya çalışıyordu. Ağaç dallarında sallanan kumaş hayaletlerin olduğu evin önünden ne zaman geçsem Rocket hırlıyordu.

“Sana zarar vermezler.”

* Alice Harikalar Diyarında kitabında geçen, sürekli kocaman gülümsemesiyle ünlü bir karakterdir. (ç.n.)

Burnundan öfkeyle nefes verdi. “*Yalancı.*”

Meydana varınca önce sandviç dükkânına uğradım. Sürekli beni yeni malzemeleri denemem konusunda bunaltan Betty’ye elimden geldiğince güler yüzlü bir selam verdim.

“Her zamanki gibi hindili ve jambonlu sandviç.”

“Ah, yeni gizli sosumuzu denemen gerek!” dedi heyecanla.

“İstemiyorum, teşekkürler.”

“İçinde ne olduğunu asla tahmin edemezsin ama çok lezzetli olduğunun garantisini veriyorum.” Beni duymamış gibi sosu ekmeğin üstüne sürdü.

“Teşekkürler, Betty.”

“Ne zaman istersen, Shells!”

Bu durumun hoşuma gittiğine dair hiçbir belirti göstermediğimi düşünsem de Copper Run halkı bana arzu ettiği gibi hitap etmeye bayılıyordu. Yine de bu samimi tutum, Betty’nin bana sandviç paketini verirken yüzünde beliren tatlı gülümseme bunu daha az kötü gösteriyordu.

Meydandaki yürüyüş yolunun kenarı yerde yatan korkuluklarla doluydu. Keçeden yapılmış dev bir örümcek, üzerinde *IŞIKLAR*, *HAYALETLER* ve *SAHTE KAN* gibi yazılar olan kollilerin yanında, sırtı dönük bir halde yatıyordu.

Cliff’in arkadaşı Lars, parkın karşısında yumuşak çimlere kazık çakmakla meşguldü. Kollarında sonbahar tonlarındaki çiçeklerle taş merdivenlerden inen, çiçekçinin sahibi Sandra gibi o da bana dostça el salladı.

Bu kasabada yalnız kalmanın zor olduğunu anlamam uzun sürmemişti. Seattle’da sakin ve etkin bir hayatım vardı ama burası tam tersiydi.

Cliff çardağın yanındaki uzun merdivenin tepesinde durmuş, direklerin arasına örümcek ağı germeye çalışıyordu. Serin rüzgâra rağmen yorgunluktan yanakları kızarmıştı. Bu hâlini görünce gülümsedim.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

“Seni de mi dekorasyona zorladılar?” diye sordum.

Sandviç paketini sıkıca tutan elime baktı, ardından titrek adımlarla inmeye başladığında merdiveni tuttum.

“Betty yine sana Shells mi dedi?” diye sordu.

“Evet,” diye mırıldandım.

“Bu ne cüret!”

O gülünce dudaklarımı büzdüm ve paketi karıştırmaya başladım.

“Sana hindili,” diyerek sandviçi ona uzattım. “Betty’nin çok beğendiği yeni gizli sos dokunuşuyla.”

“Hayır, olamaz,” diye mızızlandı.

İkimiz de çardaktaki banka oturduk. Solumda Cliff, sağımda ise havası sönmüş şişme bir hayalet vardı.

“Bu arada kitapçığın çok beğeni topladı.”

Kaşları kalktı. “Öyle mi? Yani fikrimi uyguladın...”

“Avlu, bayrama özel dekorasyonlar ve diğer her şeyi ekledim,” dedim sözünü keserek.

“Harika. Gördün mü?” Elleri oynatmadan konuşmadığı için sandviçini sallamaya başladı. “İşin püf noktasını anlamaya başladın.”

“Artık insanlar bana daha çok gülümsüyor.”

Sandviçinden bir ısırık aldı. “İnsanları gülümsetecek birisin.”

Böyle şeyler yapmaya, Cadılar Bayramı şekerlerine benzer iltifatları çok sıradan bir şeymiş gibi etmeye bayılıyordu. Nasıl tepki vereceğimi asla bilemiyordum. Üstelik niyetinin bu olduğunu, yani beni şok etmek ve dehşete sürüklemek istediğini düşünüyordum ama şimdi... hiçbir beklentisi olmadan güzel sözler söylüyordu.

“Betty haklıymış,” dedi sandviçi işaret ederken. “Sos çok güzel. Denemelisin.”

Sandviçten bir ısırık aldım, gülümsemesine bakılırsa yüzüm buruşmuş olmalıydı.

JULIE OLIVIA

“Ne oldu?”

Başımı iki yana sallarken yüzümü buruşturdum. “Gizli sos hardal galiba,” dedim güçlkle.

“Sevmez misin?”

Başımla onaylarken isteksizce yutkundum.

Cliff güldü ve abartılı bir “*humm*” sesiyle kendi sandviçinden bir ısırık daha aldı.

Sandviçi Rocket’a uzattım. “İster misin?”

Rocket bile ekmeğin tadını bozan sarı sosu koklayıp başını çevirdi. “*İğrenç.*”

“Katılıyorum.”

Cliff omzunun üzerinden eliyle işaret etti. “İstersen bu sabahdan kalan kruvasanlar var.”

“Teşekkürler.”

“Güzel, eğer bunu yemeyeceksen...” Sandviçe uzandı.

“Hepsi senin.”

Ellerimi birbirine vurarak ekmek kırıntılarını silkeledim.

Ardından iç çektim.

“Ne oldu?” diye sordu Cliff gülümseyerek.

“Konuk defterimdeki yorumlar hâlâ övgü dolu değil.”

“Birinin oraya *Taj Mahal** demesini falan mı bekliyorsun?”

“Neden olmasın?”

Sırıtarak gözlerini kıstı. “Hiç başarısız olmazsın, değil mi?”

Duruşumu dikleştirdim. “Tabii ki olurum,” dedim alaycı bir şekilde.

“Ne zaman?”

“*Saçmalıyorsun,*” dercesine başımı yana eğdim. Bu hareketi Cliff’leyken sık sık tekrarlıyordum.

“Zaman alacak,” dedi eğilerek.

* Hindistan’ın Agra şehrinde, 1631-1654 yılları arasında inşa edilmiş anıt mezarıdır. (ç.n.)

Elini sallarken sandviç neredeyse omzuma değiyordu. Ekmeği ittiğimde güldü.

“Yaptığın bu değişikliklerin kıymetini anlayan bir konuğun mutlaka olacak. Şüphem yok, Michelle.”

Ağzımın kenarı seğirdi. Adımla seslenmesinden hoşlanıyordum çünkü bunu kasıtlı yapıyordu. Cliff bazen fazla yakın davransa da veya beni gafil avlayacak kişisel sorular sorsa da insanlara onları önemsediğini hissettirmeyi biliyordu. Hatta bazen *fazla* önemsediğini bile belli ediyordu.

Benden çok farklıydı. Ben sonbaharsam, o ilkbahardı. Her zaman gülümsüyor, etrafına bir samimiyet yayıyordu. Mavi bakışlarının derinliği, mevsimin ilk güzel ve berrak göğünü anımsatıyordu. Onları rüzgârda dalgalanan saçlarıma, rujlu dudaklarıma ya da omzumdan kayan hırkama düşürmeyi seviyordu.

Bankta duran posta yığınlarına bakarken nefesini tuttu. “Michelle, bu bir doğum günü kartı mı?”

“Ne?”

Cliff sandviçleri bankın üzerine bırakıp pembe bir zarfı kaldırdı. “Sana gönderilmiş, üzerinde de *Doğum Günü Kutlu Olsun* yazıyor.”

Kız kardeşimin el yazısı, altında da bir pasta çizimi vardı.

Kartı elinden kaparken yüzüm kızardı. “Hayır.”

“Evet.” Gülümsedi.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Ama ben istiyorum.”

“Doğum günümünden nefret ediyorum,” diyerek kartı diğer postaların altına sıkıştırdım.

Gülümserken şaşırmış gibi dudaklarını araladı. “Neden?”

Boğuk bir sesle, “Diğer tatillerin arasında kayboluyor da ondan,” diye itirafta bulundum.

“Ah, zavallı şey. Ne zaman?”

Dudaklarımı büzdüm. “Bu ayın sonunda.”

“Cadılar Bayramı mı?”

Başımı geriye atarak inledim. “Cliff...”

“Öyle mi, değil mi?”

İç çektim. “Birkaç gün önce.”

“Çok şanslısın çünkü ben doğum günlerini severim. Hatta doğum günü *partilerine* bayılırım.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Cliff, sakın bir şey planlamaya kalkma.”

“Asla.” Avucunu göğsüne koydu. “Sen beni ne sandın?”

“Dünyanın en ısrarcı insanı.”

Başını sağa sola salladı ama dudaklarında fark edilmeyecek kadar küçük bir tebessüm olduğu gözümünden kaçmamıştı. Onu kırıp kırmadığımı merak ettim.

Çardağın tavanından sarkan örümcekleri işaret etti. “Sence nasıl?”

Cliff’in büyüğü de buydu. Konuyu ne zaman değiştireceğini çok iyi biliyordu ve bunu kendi kafasına göre yapıyordu. Bazen rahatsız edici olabilse de bazen de en sevdiğim özelliği idi. Onu üzecek bir şey söylediğime dair daha çok endişelenmeye başladım.

Başımın yanında sallanan örümceğe elimi uzattım. “Aslında fena değil.”

Çenesiyle Rocket’ı işaret etti. “Ne dersin, Rocky?”

Rocket burnunu oynattı. “*Bu ne cüret?*”

“Tavra bak,” diye mırıldandı Cliff.

Kendi kendime gülümsedim. “Aksi, değil mi?”

Öğle yemeğimizi bitirdikten sonra Cliff işinin başına dönerken onu seyrettim. Flanel kumaş gömleğinin kolunu dirseklerine kadar sıyırdı. Saati, çıkıntılı bileğinde bir aşağı bir yukarı hareket edip duruyordu. Açık kahverengi kutunun içinden birkaç malzeme aldı.

Ardından tekrar merdivene çıktı, ben de sırtımı çardağın

kenarına dayadım. O basamakları çıktıkça yüzüm kızarıyordu. Kot pantolon ona çok yakışıyordu.

“Cliff!” Carol bağırdığında irkildim. Bize doğru hızlı adımlarla yürüyordu.

Cliff olduğu yerde döndüğünde merdiveni sabitlemek için uzandım.

Carol sonunda beni fark edip el salladı. “Selam, Shells.”

Takma ismime sinirlenerek gözlerimi kapatınca Cliff kıkırdadı.

“Şey...” Carol kelimeyi olabildiğince uzattı. “Ben sadece elçiyim, tamam mı?”

Cliff’in gülümsemesi anında kayboldu. “Ne oluyor?” Kelimeler ağzından Carol’ınki kadar yavaş dökülmüştü.

Carol yüzünü buruşturdu. “Lisa, Emily’nin bugün işe gitmediğini söyledi.”

“Ne dedin sen?” Cliff iki saniye içinde merdivenden indi. “Peki nerede olduğunu biliyor muyuz?”

“Hayır ama... içimden bir ses...” Carol cümlesini tamamlayamadı.

Cliff çenesini ileri geri oynatırken meydanı taramaya başladı ve bakışları video kaset dükkânına kilitlendi.

Hayır, olamaz.

Hızla saman yığınlarını ve kabakları geçip ilerlemeye başladı.

Carol’a bir bakış attım, o da gözlerini kocaman açmış Cliff’in arkasından bakıyordu. Lars’ın da bizden farklı bir hali yoktu. Hemen Rocket’ı kaptım, peşinden koşmaya başladık.

“Cliff, nereye gidiyorsun?” diye seslendim.

Cevap vermedi. Nereye gittiğini biliyordum. Kasabada kime sorsanız nereye gittiğini bilirdi.

Hayal kırıklığı içinde inledim. “Cliff!”

“Kontrol etmeliyim,” diye homurdandı.

JULIE OLIVIA

“Muhtemelen orada değildir.”

“Olabilir de.”

Hızlıca yürümeye başladım, Rocket da tasmaını çekiştirerek koşturuyordu. En sonunda karşıya geçmeden onu yakaladım. Elini belime koyup karşıya geçerken bize eşlik etti, ardından video kaset dükkânının kapısını bir hışım ile açtı. Kapı zili, onu yerinden söküp atmış gibi şiddetle çaldı.

Rocket’ın tasmaını bir elektrik direğine dolayıp arkasından içeri girdim.

Girer girmez de iç çektim.

Emily çenesini avucunun içine dayamış, kasanın üstüne eğilmiş vaziyette duruyordu. Kasada bilgisayar başında oturup klavyeye tıklatan kişi de bir hafta önce onunla gizli saklı görüşen sivilceli genç, yani Josh’tı.

Lanet olsun, Emily.

“Bugün hangi filmi kiralayacağız, Em?” diye bağırdı Cliff. “*Asi Gençlik* mi? Yoksa *Genç ve Heyecanlı* mı? Şu an tam da o havamdayım. Peki *Ferris Bueller’la Bir Gün**’e ne dersin? Sana en uygun film bu gibi görünüyor.”

Emily döndü. Josh’a gözlerini kırıştırırken yanaklarında beliren kırmızılık yavaş yavaş kayboluyordu. “Baba...”

“Ne oldu, postane mi patladı?” diye sordu Cliff.

“N... ne?” dedi Emily kekeleyerek.

“Lisa’nın yanında çalışmak için postaneye gitmemiş olmanın tek açıklaması bu ama şu saate kadar tek bir atom bombası bulutu görmediğime göre kafam biraz karıştı.”

Daha önce onu bir kez daha bu kadar sinirli görmüştüm, o da Hasat Festivali’nde Brittany’nin ağlayarak yerde yattığı gündü. Ancak o günkü öfkesi bile şimdikininki yanında sönük kalıyordu.

* 1986 yılı, ABD yapımı gençlik filmidir. Bir lise öğrencisinin okuldan kaçıp eğlence dolu bir gün geçirmesini anlatır. (ç.n.)

Yanakları kıpkırmızı olmuş, yuvarlak çene hattı belirginleşmişti. Sinirle dişlerini gıcırdatırken azı dişlerinin yanı seğiriyor, çenesinde çukurlar belirliyordu. Kollarını öne doğru her uzatışında kahverengi tüylerinin arasındaki damarlar belirginleşiyordu. Bunları gördükçe aniden nefesim kesildi.

“Postanede işimi bitirdim,” dedi Emily bocalayarak.

Berbat bir yalancıydı.

“Lisa’yı ilk kez mi atlatıyorsun?” diye sordu Cliff. “Yoksa tahmin ettiğimden çok daha rahatsız edici bir konuşma mı yapacağız?”

Donakaldım. Bu elbette ki Emily’nin işi ilk ekişi değildi, bu ayın ortalarında öğle saatlerinde evden çıktığını gözümle görmüştüm. Yani ilk olmadığını biliyordum. O da benim bildiğimi biliyordu. Çaresizce bana baktı. Josh da kasanın arasındaki küçük, sallanan ahşap kapıya doğru bir adım atıp elini uzattı. “Selam, dostum. Ben...”

Cliff sertçe tek parmağını ona doğrulttu. “O cümleyi bitireyim deme.”

Josh’ın hakkını vermek gerekiyordu, uzatmadan çenesini kapattı ve elini indirdi. Ancak sonrasında da kimse konuşmadı ve hepimiz video kaset dükkânının ortasında patlamaya hazır bir bomba gibi duran babaya dikkatlice bakmaya başladık. İçerideki tek sesin mağazanın hoparlörlerinde çalan *Mariah Carey*’nin tiz notaları olması işleri daha da kötüleştiriyordu.

Cliff elini saçlarınm arasından geçirip kahverengi buklelerini karıştırdı, birkaç teli alnına düştü. Bu hareketiyle *grunge rock** gruplarından fırlamış gibi görünüyordu. Biraz daha gerildim. Sanırım niyeti bu değildi ama aşırı öfkeli olduğundan hiçbir şeyi umursamıyordu.

* 1980’lerin sonlarında Seattle’da doğan, kasıtlı olarak dağınık ve salaş bir imaj benimseyen ve doğallığı ön plana koyan bir alternatif *rock* müziği tarzıdır. (ç.n.)

JULIE OLIVIA

“Emily, hemen eve git,” dedi usulca. “Ve eve varır varmaz Lisa’yı ara.”

“Baba...”

“Özür dileyeceksin. Gerisini sonra konuşacağız.”

“Ama...”

“Şimdi konuşmak istemiyorsan tabii. Bana sorarsan seni burada utandırmak istemem. Özellikle de bunun...” Cliff parmaklarını şıklattı. “Adın neydi?”

Altdudağımı ısırdım. Josh’ın adını bildiği ortadaydı. Yine de zavallı delikanlı adını söylemek üzere ağzım açtı ama Emily’nin öfke dolu tepkisi onu konuşmaktan alıkoydu. Emily sırt çantasını omzuna astı. Mavi halıya çarpan bağcıkları ses çıkarırken çantasındaki anahtarlıklar şingirdiyordu. Savaşa giriyormuş gibi bir edayla bize doğru yürümeye başladı.

“Tanrım, bazen çok sinir bozucu oluyorsun,” diye mırıldanıp yanımızdan geçti. Ardından kapıyı öyle bir itti ki, zil tıpkı Cliff’in sebep olduğu gibi kırılacak kadar şiddetle çınladı.

Josh ağzını açmaya niyetlendi. “Ben...”

Ona ters bir bakış attım çünkü şu anda gerçekten ateşle oynuyordu. Neyse ki çocuk akıllıydı, hemen sustu.

Cliff yumruklarını sıkıp gevşetiyordu, yine de arkasını dönüp kapıdan çıktı. Zil bir kez daha çaldı. Josh’la göz göze geldik.

“Okulu asacağını bilmiyordum,” diyerek kendini savundu. “Bazı günler okulu olmadığını söylemişti.”

Kaşları birbirine çok yakındı, neredeyse bitişik görünüyordu.

İç çektim. “Okul haftada beş gün. Biliyorsun, değil mi?”

“Ama Emily akıllı bir kız. Erken çıkmasına izin vermişlerdir diye düşündüm.” Omuzlarını öyle doğal silkti ki, masumluluğu karşısında gülmek için kendimi tuttum.

“Evet, öyle bir kız,” dedim. “Ama bir daha okulu asmasına izin verme, tamam mı?”

“Denerim,” dedi ama dudaklarının yana doğru kıvrılmasına bakılırsa Emily’yi kontrol etmeye çalışmanın nafile olduğu anlaşılıyordu.

Kapıya doğru yürürken birden arkamı döndüm. “Benden sana bir tavsiye,” dedim. “Bir dahakine kız arkadaşının babasına kendini tanıtacakken cümleye, ‘*Hey, dostum,*’ diye başlama.”

Bembeyaz kesildi. “Fazla heyecanlandım.” Elini yüzünde gezdirdi. “Benden nefret ediyor.”

Gülümsemeye çalıştım, omuzları biraz olsun gevşedi.

“Alışacak,” diye mırıldandım.

Ardından bu öğleden sonra o zavallı kapı zilinin çıkardığı en cılız *ding* sesiyle dükkândan ayrıldım. Cliff kollarım dizlerinin üzerinden sarkıtmış, kaldırımında oturuyordu. Ben de çömelip yanına oturdum.

“Ergen olmanın ne kadar heyecan verici olduğunu unutmuşum,” dedi dalgınca. “Yapmaman gerektiğini bilmene rağmen okulu asmak gibisi yoktur.” Yüzüne zoraki bir gülümseme konurdu. Öfkeden kalbi deli gibi atsa da iyimser davranmak için uğraşıyordu. Daima çaba gösteriyordu.

“Her şey yolunda,” diyerek onu sakinleştirdim. “O daha çocuk.”

“Biliyorum.” Avucunu yüzünde gezdirdi. “Biliyorum. Hem de çok iyi bir çocuk. Bu erkek meseleleri ortaya çıkana kadar hiç kavga etmezdik.”

“Bence bu duruma alışmak her baba için zaman alıyor.”

“Endişeleniyorum. Bundan daha iyisini yapabilecek kadar akıllı bir kız.”

“Ayrıca hormonları da coşmuş durumda.”

Kaşlarını kaldırdı. “Sence ben bunun farkında değil miyim?”

Tepkisinin bana yönelik olmadığını biliyordum ama ses to-

JULIE OLIVIA

nunun alçaklığı ve komikliği, beni gözlerimi kaçırıp ayakkabılarımın ucunu yere vurmaya itti.

“Ayrıca,” diye fısıldadım. “Çocuğun adını biliyorsun.”

“Neymiş? James mi?”

Dirseğimle karnını dürtünce Cliff güldü.

“Hayır, Josh. Sen de tam bir baş belasısın ama iyi bir babasın.”

Kaşlarını kaldırdı.

Şaşırmış mıydı?

“Öylesin,” derken gözücuyla saatime baktım. “Gitmem gerek. Öğleden sonra eve uğrayıp ona bakmamı ister misin?”

“Hayır, yapmak zorunda değilsin.”

“Ama yapmak istiyorum,” diye ısrar ettim.

Cliff sessizce başını salladı, sonra da avucunu dizime koydu. Donup kaldım. Dokunuşları her zaman çok nazikti. Açıgözlü veya arzulu bir hissiyatı yoktu, hatta hiçbir iması yoktu. Fakat dizime ilk defa dokunuyordu. Kocaman eliyle uzun parmaklarından yayılan sıcacık hisler, dizimin tamamını ve bacağımın bir kısmını kaplayarak alev dalgaları gibi içimi ısıttı. Avucunu koyduğu kadar ani bir şekilde çekmesine rağmen nefesimi kesmeye yetmişti.

Gülümsedi, güçsüz ve bitkin hali yüzünden okunuyordu. “Teşekkürler, Michelle.”

“Ne demek,” diye cevap verdim çabucak. “Her zaman.”

Yüzümün kızardığının farkındaydım, kalbim de deli gibi atıyordu.

Ayağa kalkıp Rocket’ın tasmaını direktten çözdüm ve bileğime doladım. Sonra kaldırımda hızlı adımlarla ilerlemeye başladım.

Cliff boğuk bir kahkaha attı. “Görüşürüz?” diye seslendi arkamdan.

“Görüşürüz!” diye bağırdım.

Dizimdeki karıncalanma yol boyunca devam etti.

Rocket bile, “*Bir tuhaf yürüyorsun, Shelly,*” dermiş gibi bana bakıyordu.

“Kapa çeneni.”

Sersemlemiştim ve bunun tek suçlusu *Cliff*’ti.

Cliff’in teması sevdiğini biliyordum. Dizime hafifçe dokunması onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Lisa’ya seepsiz yere kolunu doladığını, Lars’a kruvasanına iltifat ettiği için beşlik çaktığını görmüştüm. Birinin sırtına hafifçe vurmak onun selam verme biçimiydi. Yine de bir erkeğin elini bacaklarımın bu kadar yakınında hissetmeyeli muhtemelen bir yıl olmuştu. Neredeyse yedi yıldır da kocam dışında bir erkek bana dokunmamıştı.

Eski kocam.

Cliff alaycı, utanmaz, ukala ve... çekici bir adamdı.

Kendi itirafım karşısında gözlerimi devirip inledim.

Herhalde yani. Fark etmemek için kör olmak gerekirdi. Onda pastacı cazibesi vardı. Ağır un çuvalları taşımaktan genişlemiş omuzları, hamur yoğurmaktan kaslanmış önkolları ve insanları dışı şeker kaplı hamur işlerine ikna etmekte usta gülümsemesi.

Elini saçlarının arasından geçirirken çekiciydi. Kızlarını savunurken ve öfkeden burnundan soluduğu anlarda da öyleydi. Gülümsediğinde o yarım gülümsemesiyle dudaklarının kenarındaki çizgiyi derinleştirirken kesinlikle karşı konulamazdı.

Yine de benim tipim olmaktan çok uzaktı. İki ay önce kahverengi tuğlalı bir binada yaşıyordum ve beyaz örtülü restoranlarda akşam yemeklerine çıkacak şekilde giyiniyordum. Ben böyle biriydim. Kapitone yatak örtüsü kullanan, pizzacı ve kafe karışımı bir dükkânda akşam yemeğine giderken gündelik kıyafetler giyen türde bir kadın değildim. Bu arada pizzacı/kafe kombinasyonuna hâlâ anlam veremiyordum.

Nefes nefese kalmış bir halde dişlerimi sıkarak pansiyona ulaştım. Cliff hakkındaki bu rahatsız edici düşüncelerimden *kaçabilecekmişim* gibi aceleyle Rocket'ın tasmaını çözdüm. Ancak Emily'yi mutfak zemininde oturmuş halde gördüğümde zihnindeki tüm düşünceler bir anda yok oldu.

Dizlerini göğsüne çekmiş, lekeli ve yırtık *Converse*'lerini içe doğru eğmişti. Sarı saçları yüzünün iki yanından perde gibi sarkıyordu.

"Beni ispiyonlamadın. Neden?"

Kollarımı kavuşturup pansiyona yürürken hızlanan nefesimi sakınleştirmeye çalıştım. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

Yutkundum. "Söylemek bana düşmezdi."

"Ama sen babamın arkadaşıydın."

Altdudağımı ısırdım. *Arkadaş*. Cliff Burke benim arkadaşımı. Çekici arkadaşım değil, komik arkadaşımı.

"Elbette," dedim usulca. "Fakat genç olmanın nasıl bir şey olduğunu da biliyorum. İster inan ister inanma, baban da biliyor."

"Hayır, o beni anlamıyor," diye mırıldandı. "Carol ve annem de."

"Annen de mi, emin misin?"

Emily bir kahkaha attı. "Tabii ya, *en çok o anlar*."

Bu aşırı alaycı tavrı karşısında neredeyse saldırıya uğramış gibi hissettim. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Derin bir nefes verdi. "Her neyse."

"Karmaşık bir durum mu?" diye sordum.

"Kesinlikle öyle."

"Biliyor musun..." Dönüp kahveye ve filtreye uzandım. "Benim de annemle ilişkim karmaşıktı."

"Birdie'yle mi? Öyle bir şey olamaz."

"Ama oldu."

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Emily alaycı bir kahkaha attı. “Birdie gibi bir annem olması için canımı bile *verirdim*.” Çenesini dizlerine dayadı. “Tanrım, sen de anlamıyorsun.”

“Belki de anlamıyorumdur,” dedim yumuşak bir sesle. “Ne yaşadığını senden başka kimse bilemez.”

Kirpiklerinin altından bana baktı.

Omuz silktim. “Yine de şunu bilmelisin, ebeveyniyle sorun yaşayan ilk genç sen değilsin.”

Gözlerini kıptı. “Josh iyi biri,” diye mırıldandı. Sanki benimle değil de kendi kendine konuşuyordu.

Kahve makinesini çalıştırıp tezgâha yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“İyi birine benziyor,” diyerek başımı yana eğdim. “Dilini yutmuş.” Son sözünden sonra güldü. “Yine de fena sayılmaz.”

Birbirimize bakıp gülümsedik.

“Onu çok seviyorum,” diye fısıldadı.

“O zaman bunu babana da göster.”

“Bizi ciddiye almıyor.”

“Emin ol, senin sandığından daha fazla ciddiye alıyor.”

“Babam, kendisi ve annem gibi olmamı istemiyor ama ben hamile kalmayacağım. O kadar aptal değilim.”

Ah.

“Anne babana karşı bu kadar sert olma,” diye uyardım. “Aşk insana çılgınca şeyler yaptırır.”

“Nereden biliyorsun? Hiç âşık oldun mu ki?”

“Evet,” dedim ama o anda midem kasıldı.

Hikâye kitaplarında tasvir edilen aşka dair duygularım aniden sönük ve yapay gelmeye başladı. Allen’la aramızdaki tutkuyu hatırlayamıyordum. Her zaman çok ciddiydik. Birbirlerinin inatçı yapboz parçalarına denk gelen iki inatçı insandık.

Fakat tutkuya, hiç değilse insanın muhakeme yeteneğini bulanıklaştıran ve geceleri uyku kaçırان türden bir tutkuya dair

hiçbir şey hatırlayamıyordum. Emily gibi hoşlandığı kişiyi her an görebilmek için umarsızca can atan biri olduğumu hiç anımsamıyordum. Cliff'in avucu dizime değdiğinde hissettiğim o heyecanı en son ne zaman hissettiğimi hatırlamıyordum.

Tanrım, Cliff'ten hoşlanmıyorum. O çok... çok...

Dolaptan kupaları alırken, "Notların nasıl?" diye sordum.

Bacaklarına bakarak, "Derslerimin hepsinden tam not aldım," diye homurdandı.

"Her şey tamam mı? Gecikmiş bir ödevin falan yok mu?"

Dizlerini kendine çekerken bana şüpheli bir bakış attı. "Evet, teslim etmediğim hiçbir şey yok."

"O zaman Josh hakkında onunla konuşacağım."

Emily yay gibi gergin bacaklarını uzatıp gözlerini kocaman açtı. "Gerçekten mi?"

"Ama gizlice dışarı çıkmak yok, tamam mı? Ve işe gideceksin. Okulu asma. Babana yalan söylemek istemiyorum."

Onu ne kadar çekici bulduğum konusu hariç.

Emily gülümsedi, mavi gözleri ıslık ıslık olmuştu ve tıpkı Cliff'in bakışları gibi umut doluydu.

"Yemin ederim," dedi heyecanla. "Bir daha gizlice dışarı çıkmayacağım."

"Okulu da işi de asmayacaksın."

"Asmayacağım."

Kahve makinesini alıp kapıya ilerledim ve sallanan kapıyı iterek yemek odasına girdim. Ardından omzumu kapıya yasladım, dirseğimle tezgâhı işaret ettim.

"Şu kupaları alır mısın? Madem buradasın seni biraz çalıştırayım."

13. Bölüm

CLIFF

Elimde telefon, koridorda volta atmaya başladım. Parmaklarım numaraların üzerinde geziniyordu ancak basmıyordum. Bu arama beni çok ama çok ürkütüyordu.

Emily'nin odasının önünden geçtim. Kapısı öğleden sonranın tamamında olduğu gibi kapalıydı ve üstünde bir kâğıt asılıydı. Üzerine siyah keçeli kalemle, güzel ama öfke dolu şiir karışımı bir şey yazmıştı. Muhtemelen, "*Git başımdan*" benzeri bir anlamı olan şarkı sözüydü.

Merdivenden indim, Carol oturma odasındaki kanepedeydi. Brittany de duştan çıkmış, ıslak saçları ve üzerinde gökkuşağı desenli pijamalarıyla başını onun omzuna yaslamıştı. Her pazartesi akşamı yaptıkları gibi iki yetişkin erkeğin ringde birbirlerine sahte yumruklar atmasını seyrediyorlardı.

Mutfaktaki ahşap masaya oturdum ve dalgın dalgın firfırlı masa örtüsüyle oynayıp durdum. En sonunda tekrar ayağa kalktım, bir nefes verdikten sonra Tracy'nin numarasını çevirdim.

Telefon çaldı. Bir, iki...

"Alo?"

"Trace. Merhaba."

“Cliff?” Sesi çok yorgun geliyordu. “Bir sorun mu var?”
Kafamın arkasını kaşıdım. “Sadece sorun olduğunda aramıyorum.”

“Hayır, tam da öyle yapıyorsun.”

“Doğru. Şey...” Boğazımı temizleyip elimi cebime soktum ve lavabonun önünde bir ileri bir geri yürüyerek musluğu kurcalamaya başladım. “Sana bazı gelişmeleri anlatmak istedim.”

“Emily bu sefer ne yaptı?” Ses tonu soru soruyormuş gibi değildi.

İma ettiği şey yüzünden göğsüm sızladı. Daha bir dakika bile olmadan öfkelenmiştim.

“Şey...” Kendimi gülümsemeye zorladım. “Kimseyi öldürmedi veya yüksek bir binadan atlamadı.”

“O zaman neden aradın? Brittany’nin bir şeye mi ihtiyacı var?”

Her kelimesi içimde lastik bantlar gibi şaklıyor, çarptıkça acı veriyor ve iz bırakıyordu.

“Hayır,” dedim kelimeyi vurgulayarak. “Kızının artık bir erkek arkadaşı var.”

Hattın diğer ucunda verdiği nefes, kulağımda bir ısıklık gibi çaldı. “Ciddi misin?”

“Keşke olmasaydım ama...” Ayağımın ucuyla halının kenarını kaldırdım, sonra yeniden düzelterip dudağımı ısırdım ve tavana baktım. Yerimde duramıyordum. “Onunla görüşmek için okulu asmış.”

“Şaka yapıyor olmalısın, Cliff.”

“İnatçı bir çocuk, tamam mı?” diyerek güldüm. “Tıpkı anne babası gibi.”

Tracy iç çekti, ardından homurdanmaya başladı. Doğru şeyi söyleyip söylemediğimi veya bana olan öfkesini azaltıp azaltmadığını hiçbir zaman bilemeyecektim ama verdiği tepkiye bakılırsa *kötü* hanesine bir puanım daha yazılmıştı.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Tracy bir kez daha iç çekti. “Dikkatli olmazsak bir genç hamilelik vakasıyla karşı karşıya kalacağız.”

“Emily akıllı bir kız.”

“Öyle olduğunu umuyorum. Başka bir şey var mı?”

“Hayır. Brittany’den duymaktansa benden duymak istersin diye düşündüm. Malum, hiçbir şeyi içinde tutamıyor,” dedim gülerken.

“Teşekkürler,” diye iç çekti. “Bu çocuk Brittany’nin etrafında dolaşmıyor, değil mi?”

Bir kahkaha attım ama o ciddiliğini koruyordu. Boynumdan yanaklarıma bir sıcaklık yükseldiğini hissettim.

Sesimi alçaltarak pencereye doğru yürüdüm. “Emily’nin bir suçu yok. Bunun farkındasın, değil mi? Sadece çocuk. Diğeri de genç bir erkek, video kaset dükkânında çalışıyor, Trace. Brittany de iyi.”

“Emily için endişeleniyorum,” diye itirafta bulundu Tracy. “Onun yaşındayken aklımız başımızda değildi.”

“İkisini de en doğru şekilde yetiştiriyorum. *İkisini* de,” diyerek vurguladım.

“Üzgünüm. Haklısın. Ben...”

Bir zamanlar tanıdığım o güneş gibi parlak gülümsemesi ve şakacı göz devrişleri olan, neşeli, sarışın amigo kız şimdilerde bir yabancı gibiydi. Elbette sonsuza dek o kız olarak kalmasını beklemiyordum. Artık bir yetişkindi. Çocuklarını koruyup kollayan, güçlü ve cesur bir kadındı. Bu sadece ona daha fazla âşık olmamı sağlamıştı. Ebeveyn olarak uykusuz geceler geçirmiş, bir dizi okul etkinliğine katılmış ve kızları birlikte nasıl yetiştireceğimize dair birçok kez tartışmıştık. Elbette kavga ediyorduk ama etmeyen çift mi vardı?

Fakat sonra her şey bir anda tersine dönmüştü. Mükemmel

JULIE OLIVIA

bir ev, aile ve hayat fikri altüst olmuştu. Evliliğimiz mükemmel değildi ama elimizden gelen buydu. Bizi seviyordum. *Onu* seviyordum.

“Emily karnesini getirdi,” dedim. “Hepsinden A almış.”

“Gerçekten mi?”

“Bizim notlarımızdan çok daha iyi, ha?” diyerek güldüm.

Oysa o küçümseyen bir tavırla burnunu çekmekle yetindi. Arkada bileziklerinin şıkırtısını duydum. Dışarı çıkmadan önce kollarına hep bir sürü bilezik takardı. Belli ki hazırlanıyordu. Saate baktım. 21:00'di.

“O çocuk hâlâ Brittany'yle uğraşıyor mu?” diye sordu.

“Onu iki metre toprağın altına gömdüğüme göre...”

“Clifford.”

“Ailesini aradım. Luke sonsuza kadar cezalı. Çocuklar saçma sapan davranır, olur böyle şeyler.”

Bu defa da arkadan anahtar şingırtıları geldi.

“Bu saatte nereye gidiyorsun?” diye sordum.

“Chelsea'de iş yemeği var.”

“Chelsea ha, ne eğlenceli bir isim,” diyerek ona takıldım.

“Orası yerin adı, Cliff.”

Dudaklarımı, “*Biliyorum,*” diyerek oynattım çünkü yüksek sesle söylemeye değmezdi.

“Kulağa keyifli geliyor. İyi eğlenceler.”

Alay edercesine güldü. “Bu kadar sinirlenmiş gibi davranmana gerek yok.”

“Değilim...” Gözlerimi kapattım. “Sinirli falan değilim, Trace.”

Tracy bana cevap vermedi ve konuşmamaya devam ettikçe benimle, “*İlk kim pes edecek?*” yarışına girdiğini anladım. Benim konuşmamı bekliyordu. Ne diyebilirdim ki? Yanlış anlaşılmayacak ne söyleyebilirdim?

Mutfak penceresinden *Bird & Breakfast*'a baktım. Karanlık

YETER Kİ SEN MUTLU OL

bahçenin ve beyaz çitlerin ilerisinde Michelle'in yatak odası vardı. Acaba eski kocasıyla böyle kavga ediyor muydu? *Allen*'in Michelle'e sert bir söz ettiğini düşünmek bile ellerimi titretti. Bu ihtimal hiç hoşuma gitmemişti.

Michelle'in duvarları vardı, hem de çok kalınlardı. *Birdie*'den sonra mı, yoksa boşanmadan sonra mı inşa ettiğini bilmiyordum ama onu herkesten uzaklaştırmaya yetmişti. Bir yandan da daha güçlü, kendine güvenen biri haline getirmişti. O kimseyi umursamayan tavrı hoşuma gidiyordu.

Ayrıca komik ve nazikti, hatta kibardı. Belli ettiğinden daha cömertti, büyük olasılıkla bunu insanlara göstermekten yana değildi. Duvarlarını yıkmak istemiyordum çünkü aksi takdirde gücünü yok edecektim. Diğer yandan duvarın ardını biraz daha fazla görebilmek uğruna her şeyi yapardım.

Karanlık odasına bakıp gözlerimi kırptıştırırken aniden ışıklar yandı. Sonra da beyaz perdelerin ardında bir siluet belirdi. Michelle'in silueti.

Gölge halinde odanın içinde nazikçe süzülüyordu. Kollarım kaldırıp ince parmaklarıyla atkuyruğunu açtığında kalın bukleleri omuzlarına döküldü. Parmaklarım saçlarının arasından geçirirken sağa sola sallanıyor, sanki günün stresini atıyordu.

Michelle çok gergindi. Tanrım, *Copper Run*'a ayak bastığından beri öyleydi. Benim de hiç yardımım dokunmuyordu. Hem de hiç. Evine aniden dalıp onu benimle öğle yemeği yemeye zorluyor, mağara adamları gibi video kaset dükkânı basarak onu beni tutmak zorunda bırakıyor ve bir ergeni pataklamaya hazır bir şekilde öfkeyle koşturuyordum. Michelle vedalaşmadan yanımdan kalkıp gittiğinde ne kadar baskıcı davrandığımı fark etmiştim.

Yine de belki bencillik ediyordum ama son zamanlarda onunla vakit geçirmek iyi gelmişti. Daha mutluydum. Sanki artık her zamanki zorlama gülümsemelerim daha içtendi. Onu

ne kadar sık güldürebileceğimi görmek için kendimle oyun oynadığımı hissediyordum. Michelle karşısındaki kişinin kendini kötü hissetmemesi için gülecek biri değildi. Bu yüzden eğer gülüyorsa, samimi olduğunu anlıyor ve duvarından bir tuğla daha eksilttiğimi düşünüyordum.

Tavan lambasını kapatmadan abajuru yaktı. Şimdi loş, tuncu ışıktaki kısmen bulanık silueti incecik bir belden ve uzun bacaklardan ibaretti. Yutkundum. Bacaklarının bu kadar uzun olması daha önce de dikkatimi çekmişti ama o incecik bacakların tam olarak ne kadar uzun olduğunu ancak şimdi görebiliyordum.

Michelle etrafta dolaşmaya devam etti, ne yaptığını anlayamıyordum. Eline bir kitap almış olabilirdi. Yastıklarımı düzeltip yatağı açtı. Sonra... bulanık gördüğüm ellerini beline uzatıp üzerindeki yavaş yavaş yukarı kaldırdı...

Arkamı döndüm ve pencereden uzaklaştım.

Siktir.

Ben böyle bir adam değildim. Durup komşumu camdan dikizlemeyecektim.

“Cliff?” dedi Tracy.

Olduğum yerde sıçrayarak elimdeki telefonu sıkıca kavradım. Konuştuğumuzu unutmuştum. Eski karımın sesi kafamın üstüne bir kova buzlu su dökülmüş etkisi yaratmıştı.

“Affedersin. Efendim?”

“Başka söyleyecek bir şeyin var mı diye sordum. Gerçekten çıkmam gerekiyor.”

“Ah, tabii,” dedim çabucak ve avucumu saçlarıminin üzerinde gezdirdim. “Anlıyorum.”

Garip bir sessizliğin ardından, “İyi misin?” diye sordu. “Garip davranıyorsun.”

Kıkırdadım. “Ben hep garip davranırım.”

Tracy beni onaylayarak mırıldandı, cevabının bu olacağını-

dan emindim. Benim kendimi küçümseme odaklı mizah anlayışım, hep onun en sevdiği şakalar olmuştu.

“Yarın kızları ararım.”

Cümlesinin ardında gizli, “*o zamana kadar beni arama*” mesajını aldım.

Kendi kendime başımı salladım. “Tamam. Sonra konuşuruz, Trace.”

Hoşça kal demedi ama umurumda değildi. Sessiz bir zil sesinin ardından ahizeyi yerine bırakıp pencerenin kenarına döndüm. Michelle’in yatak odası bir kez daha karanlığa gömülmüştü.

İyi haberdi.

Zaten şu an hiçbir şekilde oraya bakmamalıydım.

14 . Bölüm

MICHELLE

Cadılar Bayramı'ndan bir hafta önce otobüs durağından Brittany'yi aldım. Her gün gördüğüm selamlaşmaktan hoşlanan birkaç ebeveyne el salladım ve saniyeler içinde Brittany kostüm fikirlerini mermi gibi üzerime yağdırmaya başladı. Üçüncü kez “biz” dediğinde bu abartılı kostümleri kimin yapacağını merak ettim.

Yanıtı, “Sen,” oldu.

“Pardon?” dedim gülerek.

“Geçen yıl Cadılar Bayramı kostümümü Birdie yapmıştı. Normalde Emily yapardı ama Birdie'nin yaptığı daha çok hoşuma gitmişti.”

Göğsüm sıkıştı. “Öyle mi?”

Bed & Breakfast'ı işletmenin yanı sıra annemin buradaki tüm görevlerini de üstlendiğimin farkında değildim. Yine de iki saat sonra Brittany beni bir şekilde oturma odasının zeminine oturtmayı başarmış, *Backstreet Boys* eşliğinde siyah kumaşları parçalara ayırmaya ikna etmişti.

Emily omzunda sırt çantasıyla içeri girdi. Cliff de bir elinde yığınla mektup, diğerinde de *Burke's Bakery* logosu olan ku-

tuyla arkasından geldi. Yere yayılmış kumaş parçalarını ve ip-leri görünce gözleri kocaman açıldı.

“Bitmiş hali daha iyi görünecek,” diye mırıldandım.

“Dikiş dikebiliyor musun?”

“Hayır.”

“Peki o zaman...”

“Elimden geleni yapıyorum.”

Emily sonunda şaşkınlığını atıp bir kahkaha attı. “*Efsane* görünüyor, Michelle.”

Cliff onu hafifçe dürttü. “Emily, böyle olmaz. Üslubuna dikkat et. Şu an onun işyerindeyiz.”

Emily omuzlarını kaldırdı. “Pardon,” diyerek yaramazca sırtıttı, ben de ona gülümsedim.

“Ne olduğunu anlayabildin mi?” diye sordum.

“Ufacık bir ipucu bile yok,” dedi Emily.

Brittany yere uzanmıştı, ayaklarını sallıyordu. Yarım bir güneş çizdiği delikli faks kâğıdının üzerinde boya kalemini gezdirirken, “Shell, atıştırmalık bir şeyler alabilir miyim?” diye sordu.

Başımı salladım. “*Pop-Tarts* üst dolapta.”

“Yaşasın!” diye bağırdı.

“Em...” diyerek araya girdi Cliff.

Emily hemen mutfağa yöneldi. “Ben alırım.”

İki kız kardeşin hangi aromayı alacaklarına dair tartıştıklarını duydum, sonra aniden didişmeyi kesip Rocket’la oynamaya başladılar. Bu halleri bana Sara’yla beni anımsatıyordu. Kardeşliği çalkantılı bir ilişki ve her şeyi çabucak unutmak dışında en iyi şekilde tanımlayan bir şey var mıydı?

Önce yerde duran parçalanmış çarşaflara, ardından da Cliff’e baktım. Şöminenin yanındaki çiçek desenli koltuğa rahatça kurulmuştu. Beş dakika bile oturacak olsa daima saatlerce orada kalacakmış gibi yayılan biriydi. Bacaklarını ayırıp bir ayağını

JULIE OLIVIA

diğer dizinin üzerine koydu, sırtarak kucağındaki kutuya ve mektuplara baktı.

Bir noktaya kadar ukala biriydi ama başta bu halini kibirle karıştırmıştım. Yüzündeki o rahat, çarpık gülümseme. Kalkan kaşlar. Gözlerinin yanında beliren kırışıklıklar ve o doğal özgüven.

Kibirli olan Allen'dı, Cliff'in buna ihtiyacı yoktu.

Elindeki mektupları bana uzattı. "Postaların."

"Başkasının postasını almak federal suçtur."

"Bir daha dokunmamamı ister misin?"

"Hayır."

Zarfları aldım ve bacaklarımı kıvırdığım minderin altına topladım.

Beyaz pasta kutusuna bakarak, "O da bana mı?" diye sordum.

Gülümsemesi giderek genişledi. "Tabii ki."

"Yine garip bir pastacı alışkanlığı mı?"

"Aynen öyle." Kutuyu vermek üzere öne eğildi.

Kuyuyu açtığımda içinde tek katlı bir pasta, yanında da plastik çatal bıçak olduğunu gördüm. Bal kokusu geliyordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Sanırım tadına bakmamı istiyorsun?"

"Lütfen bakar mısın?"

Çatalı pastaya batırıp küçük bir ısırık aldım.

Tanrım, bu işte çok iyiydi.

Dilimde yapışkan, tatlı bir his kaldı. Fındık tadı alıyormuş gibiydim. Küçük parçalar dudaklarımın arasında un ufak olurken lokmamı yutunca ağzımda tarçın kokusu kaldı.

"Çok lezzetli," diyerek kutuyu masaya bıraktım.

Ancak Cliff hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Pişirdiği bir şeyin tadına ne zaman baksam, yüzünde bu ifade belirliyordu.

"Ne bu?"

Kayıtsız bir şekilde, “Baklava,” diye cevapladı. Elini çenesine dayayıp arkasına yaslandı. Sonra kutuya dikkatle bakarak, “Çok şekerli, değil mi?” diye sordu.

“Senin yaptığın her şey lezzetli oluyor.”

“Hımm,” Koltuğun kolçağına parmağıyla vurdu. En sonunda bana odaklandı. “Bugün giydiğin kazak çok güzel. Gözlerini vurgulamış,” dedi usulca.

Yüzüm kızarıırken alaycı bir kahkaha attım. Bu adam iltifatlarıyla beni etkisiz hale getirmeyi seviyordu çünkü gülümsemesi her defasında gözlerinin kenarına kadar ulaşıyordu. Birden kazağın kolları tenimde fazlalıkmiş gibi hissettirdi, hemen kıvırdım.

“Ne düşünüyordum biliyor...”

“Ah, hayır,” diye sözünü kestim ve gülümsemesine dair düşüncelerimi kafamdan atmaya çalıştım.

Bana sırtıtarak baktı.

Altdudağımı ısırp kendimi gülmemek için zorladım. “Evet, ne düşünüyordun, Cliff?”

“Bir kamera alsam nasıl olur?”

“Video kaydedenlerden mi?”

“Tek kullanımlık da olabilir.”

Bir zarfı açarken, “Neden?” diye sordum ve faturaları ayrı bir yerde topladım.

“Ne kadar düzenlisin,” dedi hayranlıkla.

“Bahsettiğin konuya dönelim.”

“Doğru ya.” Koltuğunda pozisyonunu değiştirerek dirseğine daha da yaslandı. “Doğrusu... Brittany’nin yaşındayken Emily’nin neredeyse hiç videosunu çekmemişim. Daha fazla anı biriktirmek istiyorum. Bu konuda çok iyi sayılmam.”

“Ah, ne tatlı.”

“O zamanlar kamera alacak paramız yoktu ama şimdi var.”

“Öyleyse al.”

Postaları tek tek ayırıp ya faturaların yanına koymaya ya da çöpe atmaya başladım.

“Kamerayı aldım diyelim,” diye devam etti. “Ya kullanmazsam?”

“O zaman kızlar kullanır.”

Dişlerini sıktı. “Ama o zaman içinde Josh’ın fotoğrafları da olur, değil mi?”

Bana gülmemi bekliyormuş gibi baktı ama omuz silktim.

Gözlerini fal taşı gibi açtı. “Ne? Artık o oğlanla dalga geçmiyor muyuz?”

“Belki de...”

Cliff nefesini tuttu. “Seni de kandırmış. İkili oynayan bir ajanmışsın. Kimliğin açığa çıktı.”

Gülmemek için yanağımı ısırdım. “Bence... ona bir şans vermeliyiz. Akşam yemeğine falan davet edebiliriz. Kızına güvenmiyor musun?”

Cliff derin bir nefes alıp iç çekti. “Güveniyorum.”

“Öyleyse en azından bir akşam onunla vakit geçirmeyi dene.”

Cliff bir saniye mırıldandı, ardından başını salladı. “Tamam ama sen de dahil olacaksın.”

Başka bir mektubu kurcalarken güldüm. “Beni karıştırma.”

“Tabii ki karıştıracağım. Sen de geliyorsun, Michelle.”

Süslü harflerle yazılmış bir zarf elime geçince nefesim ke-sildi. Fazla süslü bir zarf ve sadece bir doktorun yazabileceği türden zar zor okunan harfler... Kalbim sıkıştı.

“Michelle?” dedi Cliff.

“Pardon...” Başımı sallayarak gözlerimi kapattım, ardından gözümü yeniden açıp baktım. El yazısı hâlâ duruyordu. “Başka bir doğum günü kartı daha.”

Cliff kaşlarını çattı, elini uzattığında nedense kartı avucuna koydum. Artık otomatik pilota çalışıyordum ve görünüşe göre

varsayılan ayarım da Cliff'e güvenmekti. Uzun parmağımı zarfin boşluğundan soktu, yırtıp içinden kartı çıkardı. Bir anlığına bakakaldı, sonra kartı açtı. Kartın ön yüzündeki resim bana bakıyordu. Pastanın üzerinde zıplayan bir tavşan bulunuyordu.

Doğum Günün Kutlu Olsun.

Cliff dişlerini sıkarak kartı bana çevirdi, böylece içinde yazanı görebildim. Klasik bir "*Mutlu Yıllar!*" mesajı vardı ve el yazısıyla yazılmış tek şey imzasıydı. Çok tanıdık bir A harfi.

Eski kocamdan otuzuncu doğum günüm için aldığım tek şey buydu. Özensiz bir imzaydı. Doktor olarak imzaladığı tüm evraklardaki gibi...

Başka tarafa baktım. Bu adamın sevdiği tek bir şey varsa o da kartlardı.

"Sekreterinin doğum günleri ve yıldönümleri için bir dosyası var," diye mırıldandım "Her zaman hastalarına önceden imzalanmış kartlar gönderir. Belli ki işe yeni birini almış, o da beni listeden çıkarmayı unutmuş."

Bu noktaya geldiğimize inanamıyordum. Muhtemelen market kasasında görüp bana gönderileceğini bilmeden aldığı, sıradan bir *Hallmark* kartıydı. Kendimi aşağılanmış ve öfkeli hissediyordum.

Gözlerimdeki yanma hissini bastırdım.

"Şşt, sakın ol." Cliff koltuktan yanıma indi. Bir bacağına arkama uzatıp diğer dizini bacağımın yanına bükerek oturdu. "İyi misin?"

"Evet," diye fısıldadım. "Evet, iyiyim."

Oysa değildim. Ellerim titriyordu.

Cliff ellerime bakıp nazikçe birini tuttu. Fazla yakın bir hareket değildi, parmaklarımızı birbirine kenetlemedi. Sadece elimi avucunun arasında tutuyordu. Yine de kalp atışlarım hızlandı. Kenara koyduğum doğum günü kartına bir bakış atınca yine aynı şeyi hissettim.

“Konuş benimle,” diye ısrar etti.

“Bu çok sinir bozucu...” Derin bir nefes verdim.

“Nefes al.”

Yutkundum. “Artık aptal, standart bir karttan ibaretim. Her şey... anlamını yitirdi.”

Cliff “her şey” derken ne söylemek istediğimi açıklamamı beklemedi. Bu da iyi bir şeydi çünkü ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Sonuçta kastettiğim evliliğimiz de olabilirdi. Hayatımız da. Ben de.

Onun için hiçbir anlam ifade *etmiyordum*.

Önceki on yılın çoğunu birlikte geçirdiğim adam olmadan yeni bir on yıla ayak basıyordum ve bu... biraz amaçsız hissettiriyordu.

Mutfağın kapısı yemek odasına doğru açıldı ve Emily bizi yerde oturmuş, el ele halde görünce şaşırıp kaldı. Brittany de hemen peşinden geliyordu ama Emily onun yüzünü avuçlarıyla kapatarak onu mutfığa geri itti.

Brittany boğuk bir sesle, “Ne yapıyorsun...” derken spor ayakkabıları ahşap zeminde gıcırıyordu.

Emily onu mutfığa sürükledi. “Bir *Pop-Tart* daha istiyorum, Britt Britt. Ya gelirsin ya da hepsini ben yerim.”

“Emily!” diye sızlandı Brittany.

“Çekil, yoksa günlüğünü okurum.”

“Kilitli ki!”

“Ama plastik.”

İki kız yeniden mutfığa yönelirken kavga seslerine rağmen Cliff elini elimden ayırmadı.

“Bana bak,” diye fısıldadı.

Yüzüne baktığımda gözlerinin kenarını kırıştıran bir gülümsemeyle karşılaştım.

“Onunla hiç tanışmadım ama... eski kocan pisliğin teki. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Karta bakarken zorla da olsa gülümsedim. “O... gerçekten de öyle.”

“Yıllarca evli kaldığın birinden, doğum günü kartından daha fazlasını almayı hak ediyorsun.”

“Beş yıl,” dedim.

“Beş yıl,” diyerek beni tekrarladı.

“Yirmili yaşlarımdan çoğunu onun için heba ettim. Şimdi de o... hayatına öylece devam ediyor. Sanki aramızdakiler hiç yaşanmamış gibi.” Kartı avucuma vurdum. “Adımı alıcı listesinden çıkarmak bu kadar zor muydu?”

“Aslında çok kolay.”

“Yeniden başlamak zorunda olduğuma inanamıyorum. Otuzlu yaşlardayım, hiçbir erkek otuz yaşındaki bir kadımı istemez.”

Cliff sırtıttı. “Ben otuzlu yaşlardaki kadınlardan *hoşlanırım*.”

Ona ters bir bakış atıp saçımın ucunu çektim. “Geçen sabah ilk kez beyaz bir saç gördüm, biliyor musun?”

“Kulübe hoş geldin,” dedi gülerek. “Benimkilerde de bir sürü beyaz var.” Parmağını uzun saçlarının arasından geçirip şakaklarındaki tutamları ortaya çıkardı.

Nefesimi tuttum. “Bugüne kadar nasıl fark etmedim?”

“Sır gibi sakladım.”

Başımı yana eğdim. “Bak işte, seninki çekici.”

“Çekici mi?”

“Erkekler yaşlanmaktan korkmaz. Yaşlandıkça olgunlaşıyorsunuz ama biz kadınlar... ya cadı olarak ya da bunak bir kadın olarak görülüyoruz.”

“Bana sorarsan bu oldukça güvenilir bir Cadılar Bayramı kostümü.”

Ona sert bir bakış attığımda gülümsedi.

“Öyleyse sana bir sır vereyim. Erkekler daima kadınları ister. Nokta. Otuz üstü. Kırk. Hatta altmış üstü. Kısıymış, uzun-

muş, esmermiş, sarışınmış... inan hiç fark etmez. Hepsi hoşumuza gidiyor. Özellikle de otuz üstü.”

Burun kıvırdım. Yüzündeki gülümseme genişledi ve bana doğru eğildi.

“Özellikle de beyaz saçlı olanlar.”

Parmak uçlarım, onun bu kadar yakımdayken titredi. Üzerine sinen vanilya ve tarçın kokusunu alabiliyordum. Farklı bir şey daha vardı... Narenciyeye benziyordu.

“Lisa duymasın,” diyerek güldüm, sesim titriyordu. “Beyaz saçlı kadınlar kısmını yani.”

Cliff sırtıttı. “Ah, çok memnun olur.”

Başımı eğip tekrar kucağımdaki kartla oynamaya başladım ama sonra göz göze geldik. Hep böyle oluyordu. Ne zaman masmavi gözlerine baksam dünya daracık kalıyor, içinde bir tek biz varmışız gibi hissediyordum.

“Bu kulüp daha güzel, emin olabilirsin,” diye fısıldadı.

Utana sıkıla, “Erkekler benim gibi kadınları istemez,” diyerek itirafta bulundum.

“Nasıl kadınları?”

Eğlenceli olmayan, fazla ciddi, işkolik.

“Bilmem,” diye mırıldandım.

Şeytani, yaramaz bir gülümsemeyle baktı. “Bence erkekler *tam* da senin gibi kadınları gizliden gizliye arzular.” Sonra bana biraz daha yaklaştı. “İstemeyenler de korkaktır.”

Yutkundum, *k* harfini vurgulaması kalp atışlarımı hızlandırmıştı. Güçlülükle nefes aldım.

“Öğleden sonra sana yardım etmeme izin ver.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne?”

Aniden etrafımızdaki tüm gürültüyü yeniden duymaya başladım. Uzaktan bir televizyon uğultusu geliyordu. Kızlar mutfakta konuşuyor, üst kattaki ayak sesleri ahşap zemini gıcırdatıyordu.

“Pansiyon için.”

“Neden?”

Omuz silkti. “Çünkü senin biraz rahatlaman gerek. Rezervasyonları kontrol eder ya da yatakları toplarım. Birdie liste...”

“Buranın tüm detaylarına hâkim misin?” diye sordum.

Başını önce bir yana, sonra diğer yana eğdi. Ardından gülümsedi. “Evet. O yüzden bırak da yardım edeyim.”

Başımı salladım. “Tamam.”

Cliff yerden kalkıp elini uzattı. Beni birden yukarı çekince sendeledim ve ona yaklaşıp avuçlarımı göğsüne dayamak zorunda kaldım. Tahmin ettiğimden daha sertti. Bu ani temasın ardından gözlerimi kırpıştırarak geri çekildim ama fark etmiş gibi görünmüyordu. Belki de öyle davranıyordu.

Yere eğilip kartı aldı, sonra da bana uzattı. “Almak ister misin?”

Yutkundum. “Evet.”

Nostaljik davrandığım için hayal kırıklığına uğrayacağını düşünüyordum ancak beni yargılamadan kartı uzattı.

“Bu akşam yemeğe gelmek ister misin?” diye sordu.

“Şey... işle ilgili bir projeyle ilgilenmem gerekiyor.”

“Seattle’daki iş mi?”

Başımı salladım. Neredeyse acıma dolu bir gülümsemeyle yüzüme baktı.

“İşkolik,” diye alay etti. “Ben bir yükünü hafifletiyorum, sen kendine başka bir iş buluyorsun.”

Midem kasıldı. “Evet,” demekle yetindim.

Elini uzatıp omzumu sıkınca içimde bir kez daha kıvılcımlar çaktı.

“O zaman ne yapman gerekiyorsa onu yap.”

“Teşekkürler, Cliff.”

“Ne zaman istersen.” Elini omzumdan çektiğinde bu teması arzuladım.

O akşam, güneş ışınları incecik perdelerimden süzülüp içeriyi bronz, altın sarısı ve beyazın hafif tonlarına boyayana kadar yatağımda uzandım. Işık o kadar parlaktı ki, ufukta kaybolana dek gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Bütün geceyi belgelere bakarak geçirmiştim. Ancak artık hepsi birbirine karışıyordu ve odamda net olan tek şey, Allen'ın masanın üstünde duran doğum günü kartıydı. Yatağa yığılıp gözlerimi tavana diktim ama karanlıktan hiçbir şeyi göremiyordum. Lambayı yakmaya bile tenezzül etmedim, güneş giderek daha erken batmaya başlamıştı.

Burkelerin mutfak penceresi her zamanki gibi açıktı. Britany akşam yemeğini beklerken sızlanıyor, çok geçmeden bir şeylere kıkırdıyordu. Carol evin diğer ucundan bağırırken Emily de bağırarak ona cevap veriyordu ve aralarda Cliff'in boğuk kahkahaları duyuluyordu.

Gözlerimi kapattım ama uyuyamıyordum. Bu yüzden Rocket'ın horlamasının ve ara sıra esen rüzgârın hışırdattığı yaprak seslerinin arasında karanlıkta öylece yatmaya devam ettim.

Beni akşam yemeğine davet etmişti ama reddetmişim. Ya bir daha davet etmezse?

Neredeyse bir ay olacaktı, ilk defa kendimi çok yalnız hissediyordum. Ben ve samimiyetsiz doğum günü kartı... Bu kadar öfkelenmiş olmasaydım ve kanım bir lav gibi kalbimden boşalıp kibir damlaları halinde mideme akmasaydı ağlardım. Kulaklarım öyle güçlü çınlamaya başladı ki, her *damlanın* sesini duyuyordum.

Pıt.

Pıt.

Pıt!

Gözlerimi aniden açtım.

Pıt!

Yataktan kalktım. Pencereden dışarı baktım ve Cliff'in mut-fak penceresindeki silüetini görünce sıçradım. El salladı, ben de karşılık verdim. Diğer eliyle pencereye bir şey attı. Camdan da *pıt* sesi gelince irkildim.

Yatakta öne doğru eğildim ve pencere pervazının altına bakınca çimlerde altı tane kiraz olduğunu gördüm.

Mutfakta duran Cliff, tek parmağını kıvrarak beni çağırdı. Bu hareketin etkisine kapıldım. Parmağı, vücuduma bir ip bağlanmış gibi göğsümü kendine çekistirmeye başladı.

Yerimden kıpırdamadığımda Cliff dudaklarını oynattı. "*Lütfen.*"

Gülmemek için kendimi zor tutarak işaretparmağımı kaldırdım ve bir dakika içinde geleceğimi ima ettim. Kararımı gözden geçirmeme fırsat kalmadan pencerenin önünden kayboldu. Ayağıma ev ayakkabılarımı geçirip bol bir kazak giydim.

Rocket kendi yatağından başını kaldırdı. "*Gizli gizli nereye gidiyorsun?*"

"Yan komşuya," diye fısıldadım.

"*Onu sevmediğini sanıyordum.*"

Tereddüt ettim. "Biz arkadaşız."

Rocket uyuklu uyuklu homurdanarak başım yatağa yasladı.

Koridordan çıkıp mutfakın arka kapısını açtım. Gül çalılarının arasından Cliff'in bahçesine geçerek mutfakın arka kapısındaki üç basamağı çıktım. Kapıyı çalmama fırsat kalmadan sürgülü kapı gıcırtyla açıldı ve birden karşımda beliren Cliff içeri girmemi engelledi.

Elinde tuttuğu ipek kravatı salladı. "Arkam dön."

Bu adam bir gün beni kalp krizinden öldürecekti.

Tuhaf bir şekilde gülümsedim. "Nedenmiş?"

"Çünkü öyle yapmanı istiyorum."

"Ne yapacaksın?"

Kravatı indirip başını yana eğdi. "Bir kez olsun şüpheli davranmasan olmaz mı?"

“Ama çok şüpheli davranışların var, Cliff.”

Yumuşak bir hareketle kravatı tekrar kaldırdı. Parmaklarının arasından kaydırarak bana zararsız olduğunu göstermeye çalışıyordu. Kravatın bazı yerleri yıpranmış, dikişleri kabarmış ve tüylenmişti. Gözüme tanıdık geldi. Bu kravatı çok daha ciddi, yabancı ve sıkıcı Cliff takmıştı. Benim bildiğim pastacı Cliff değil.

“Bana güveniyor musun?” diye sordu.

“Hayır.” *Evet.*

Bir kahkaha attı. “Arkanı dön. Gözlerini kapatmam gerek.”

Topuğumun üstünde arkamı dönerek karanlık arka bahçeye baktım. Kumaşı gözlerimin üzerine getirmeden önce gördüğüm son şey, çitin karşısındaki evden gelen turuncu Cadılar Bayramı ışıklarıydı.

Cliff yumuşak ipeği başımın arkasına bağlarken parmaklarıyla yanaklarımı okşadı. Nefesinin ensemdeki saçlara değdiğini hissediyordum. Kumaşın hışırtısı kulağıma gelirken elini bozduğu saçlarımı düzeltiyormuş gibi onların üstünde gezdirdi.

“Tamam,” diye fısıldadı. “Şimdi yatak odama gideceğiz.”

Kalbim boğazımda atmaya başladı. Yüksek sesle, “Cliff!” diye çıktım.

“Şşt, kızlar uyuyor,” dedi gülerek. Avucunu kolumun içinden geçirip koluma girdi.

Eve girdikten sonra mutfak kapısını dikkatlice kapattı. Beni koridora yönlendirirken tökezledim. Ara sıra kendine yaklaşıyor veya avucunu belime dolayıp beni köşelerden döndürüyordu.

“Sadece ellerinle gözlerimi kapatsan olmaz mıydı?” diye fısıldadım.

“O zaman aralardan bakıp sürprizi bozardın.”

“Yani bu bir sürpriz.”

“Başka neden gözlerini bağlayayım, Michelle?”

Aklıma birkaç neden geliyor. Zihnimde yankılanan düşünceler yüzünden yüzüm anında kızardı.

Boğuk bir kahkaha attı. “Yaramaz şey... Ama bizim arkadaşlığımız o *türden* değil.”

Komik olan şuydu, inkârı kalbimi sıkıştırmıştı.

Yutkundum. “Onu düşünmüyordum.”

“Eminim öyledir,” diye fısıldadı Cliff.

Duvara çarptığımda güldü ama ağzını kapatmış gibi sesi aniden boğuklaştı.

“Bir de *bana* yaramaz diyordun,” dedim usulca.

“Şşt.”

Gülümsemeden edemedim.

Bir köşeyi daha döndükten sonra Şükran Günü kokan küçük bir odaya girdik. Kapının kapanma sesi geldi, ardından Cliff avuçlarını kollarımın iki yanına koydu.

“Burada bekle,” diye fısıldadı.

Ellerini üzerimden çekince aniden odanın soğukluğunu hissettim. Cliff’in ayak sesleri uzaklarda bir yerde ahşap zemini gıcırdatıyordu. Burada böyle dikilmek hoşuma gitmiyordu. Ellerim titriyordu ama çok geçmeden sıcaklık avuç içleri ellerimi sardı.

“İşte bu kadar, gerginlikler kraliçesi. Hazır mısınız?”

Bir kahkaha attım. “Elektrikli testere var, değil mi?”

Güldü. “Hayır, onu gelecek haftaki Cadılar Bayramı’na saklıyorum.”

Cliff parmaklarıyla saçlarımı okşadı ve kravatın düğümünü çözdü. Derin bir nefes aldığımda burnuma yine o hafif narenciye kokusu geldi. Normalde bir pastacıya yakışır biçimde vanilya ve tarçın kokardı ama bugün onda farklı bir şeyler vardı. Ona özgü bir koku hissediyordum. Herkesin görmesini istediği karizmatik pastacının altında gizlenen kişiyi ortaya çıkarmıştı. Acaba kaç kişi ona bu kadar yakın olabiliyor ve bunu fark edebiliyordu?

Kravat yanaklarıma hafifçe temas ederek gözlerimden kaydı.

“Gözlerini aç.”

Birkaç kez gözlerimi kırptırdıktan sonra Cliff’in odasına göz gezdirdim. Tavandaki lamba sönüktü. Odadaki tek ışık kaynağı köşedeki lambanın turuncu ışığı ile krem rengi duvar kâğıdında dans eden gölgelerdi. Odanın duvarları onun ve kızlarının ahşap çerçeveli fotoğraflarıyla doluydu. Duvarlara alçak kitap rafları monte edilmişti. Bazılarının üstünde de polisiye roman ve birkaç Stephen King kitabı yığılmıştı. Köşeye bir masa yerleştirmiş, üstüne lamba koymuştu. Sarı kâğıtların üzerine bir şeyler karalamıştı. Ayrıca kare televizyonu vardı. Yatağın başındaki kahverengi saatin kırmızı rakamları yanıp sönüyordu. Saat neredeyse on bir buçuk olmuştu. Yatak odanın büyük bir bölümünü kaplıyordu. Üzerinde kesme tahtasının üstüne kaba konmuş, ortasına üç mum dikilmiş bir tavuklu tart duruyordu. Mumlardan birinin kenarı yavaşça aşağı doğru akıyordu.

“Doğum günün kutlu olsun,” dedi Cliff. “Büyük kutlamaları sevmediğini söylemiştin. Bu akşam da yemek yemediğine eminim. Ayrıca...” Televizyonun kumandasını aldı. “Bu akşam televizyonda ne varmış diye baktım da *Saturday Night Live*’a* yetişiyorsun.”

Ağzımı açtım ama fazla bir şey söyleyemeden kapattım. “Cliff...”

“Bu akşam *Chris Farley* sunacak...”

Güldüm. “Cliff... bu...”

“Uygun mu?” diyerek sözümü keserken ses tonu tereddütlüydü. “Sana uyar mı?”

“Uygun,” dedim. Ancak kelime ağzımdan daha çok “*bayılırım*” diyormuşum gibi bir ses tonuyla çıkmıştı. Onun da bunu anladığını biliyordum. Küpemle oynamak için elimi kulağıma

* Amerikan NBC kanalında her cumartesi yayınlanan, politik hiciv, canlı skeçler ve müzik performanslarının yer aldığı, ünlülerin konuk edildiği program. (ç.n.)

götürdüm. “Bunun, şey... bugünkü kart meselesiyle bir ilgisi yok, değil mi?”

Yüzünü buruşturdu. “Bana doğum gününden bahsettiğin günden beri bunu planlıyordum.” Cliff kaşlarını oynatmaya başladı. “Alex’in yaptığı şeyden dolayı benim jestim daha iyi göründü.”

“Allen,” diye düzelttim.

“Biliyorum,” derken yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi.

Ben de ona gülümsedim, titreyen mum alevlerini ve hareket eden gölgeleri izledim.

“Sende gerçekten bir şey var, Clifford Burke.”

Kıkırdadı. “O *bir şeyin* tam olarak ne olduğunu kendi hayal gücüme bırakıyorum.” Nefes alıp verdi. “Peki o halde...”

Cliff odadan çıkacakmış gibi kapıya doğru bir adım attı ama hiç düşünmeden uzanıp eline dokundum. Gözleri kocaman açıldı, bakışlarını parmaklarımdan yukarı kaydırarak yüzüme baktı. Dudaklarını araladı, derin bir nefes alırken göğsü genişledi ve göz göze geldik. Bu yüz ifadesi benim için o kadar yeniydi ki, bir an için hiçbir şey söyleyemedim. Cliff’i böyle şaşırtabileceğimi bilmiyordum.

“Gitme,” diye fısıldadım.

“Pansiyonun dışında biraz yalnız vakit geçirmek istersin diye düşünmüştüm.”

“Yoksa doğum günümde beni yalnız mı bırakacaksın?”

Elime bakarak gözlerini kırıştırdı, ardından avucunu çevirip elimi sardı.

“Bu vicdansızlık olur.”

“Hem de çok.”

Gülümsedi ve elimi bırakıp yataktan tavuklu tartı aldı.

“Üçüncü kanalda.”

JULIE OLIVIA

Başımı yastığa yaslayana kadar yatakta geriye doğru kaydım. Ev ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı uzattım, parmaklarım taytımın altında kıpır kıpırdı.

Ben kanalı değiştirirken Cliff iki dilim kesip bana ve kendine birer tabak hazırladı. Yatağın üzerine eğilerek tabağın birini bana uzattı.

Sonra da kendi tabağıyla birlikte yatağın diğer tarafına geçti ve kabarık, bej renkli yorganının üstünden kayıp yanıma kuruldu. Bacaklarını uzattı ama siyah çorapları ayaklarımdan epey uzaktaydı. Yan yana ayak parmaklarımızı kıpırdatmaya başladık.

Lambanın loşluğu ve televizyondan yansıyan mavi ışığın altında küçük çatallarımızla tabağımızdakini yedik.

15. Bölüm

CLIFF

“Yastığı uzatır mısın?”

“Al.” Michelle konuk odasındaki yastığı fırlatınca yüzüme çarptı. Gülmemek için ağzını kapattı. “Bana bakıyorsun sanmıştım.”

Yastığı alıp ona geri fırlattım. Yüzüne hafifçe isabet ettiğinde nefesini tuttu.

“Clifford Burke...” diyerek parkeden aldığı yastıkla bana vurdu.

Kendimi ikinci darbeye karşı korurken gülerek kollarımı kaldırdım. Gülmemek için kendini zor tutarken altdudağını ısırды. Yastığı ondan alıp başının üstüne kaldırdığımda kollarını göğsünde kavuşturdu ve derin bir nefes verdi.

Yanına sokulup, “Bana kızgın kalamazsın,” diye mırıldandım.

“Yanlış.” Yastığı elimden kaptı ve yatağın üzerine, diğer üç yastığın yanına fırlattı. Sonra da alaycı bir gülümsemeyle bana döndü. “Sana hep kızgıyım.”

“Haklısın, kabul.”

Yatağın üzerindeki pembe yastık kılıflarının hepsi ya fir-

fırlıydı ya da dantelliydi. Kendimi Lisa'nın bebekleriyle dolu odalarından birinde gibi hissettim. Dışarıda yağan yağmur, ortamı daha da tedirgin edici hale bürüyordu.

Kapının eşiğine yaslanarak, "Kim balayında böyle bir şey ister ki?" diye sordum. "İyy."

"Balayı hazırlığıma mı 'İyy' dedin?" diye sordu Michelle.

"Birdie'nin balayı hazırlıklarına 'İyy,' dedim." Michelle kapıdan çıkarken bana bir kalça hareketi yaptı, sonra da ışığı kapattı. "Pembe yorganın üstüne balayı paketi işareti konmuştu, yani elimizdeki bu."

"Hımm," dedim. "Doğrusu balayı için Cadılar Bayramı'nı seçmek havalı mı, yoksa ürkütücü mü karar veremiyorum."

"Sanırım havalı," dememe fırsat kalmadan, "Ürkütücü," diye atıldı Michelle.

Sonra da kaşlarını kaldırdı.

Merdivenleri indik ve son birkaç basamağı birlikte atladık. Girişe benden önce vardı.

"Üç iki oldu."

"Tamam ama geçen sefer zıplamıştım," dedim. "O sayılmaz."

"Mızıkçı."

Gülümseyerek gözlerimi devirdim ve köşeyi dönüp salona girdik. Televizyondan tüyler ürpertici, tiz bir çığlık yükselince Michelle elini göğsüne götürdü.

"Ciddi misiniz?!" diyerek onlara çıkıştı. Derin bir nefes verip Emily ve Josh'a bakarken dudaklarını birbirine bastırdı. Verdiğim talimat gereği kanepede aralarında altmış santimetre olacak şekilde oturuyorlardı. "Gün ortasında korku filmi mi izliyorsunuz?"

Emily masumca omuz silkti. "Bugün konuk girişi olmayacak demiştin."

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Güldüm. “*Charlie Brown’ın Büyük Balkabağı*”nı falan izlersiniz diye düşünmüştüm.”

“Onun adı öyle değil,” diye araya girdi Michelle.

“Josh mağazada onu bulamadı,” diye açıkladı Emily. “Biz de *Çılgılık***’ı aldık.”

“Hiç değilse uygun bir isim seçmişler,” dedi Michelle dalgınca.

“Baba, sen buna bayılırsın.”

“İzledim zaten.”

“Ne zaman? Bensiz mi izledin?”

“Geçen yıl sen annene gittiğinde.”

Emily kendi kendine homurdandı.

“Üzgünüm, tatlım.”

Michelle televizyonun önünden geçip mutfığa yöneldiğinde Emily koltuğunda kıpırdandı.

“Bekle, Michelle! Şuna bak.”

Michelle arkasına döndü.

Ben de hemen arkasına geçip televizyonun önünde dikildim ve tabii ki, “Baba, çekil!” tepkisiyle karşılaştım.

Ekrana bakıyormuş gibi yaptım ama gözücuyla Michelle’i izliyordum. Bu filmi daha önce izlemiştim, maskeli bir katil elinde bıçakla gençlerin peşine düşüyordu. Her saniye Michelle’in yüzü yavaş yavaş değişti. Dudaklarını araladı, yüzünü buruşturdu ve kaşlarının arasındaki küçük kırışıklıklar derinleşti.

“Tanrım. Bu çok vahşi, Em,” diye mırıldandı.

“Hayır, hayır. Garaj kapısı aç...”

“İğrenç,” diye araya girdi Josh. Ben de yüzümü buruşturdum.

Josh’ın hayatımızda olmasına çok *hevesli* sayılmazdım ama

* 1966 yılında yayımlanan Cadılar Bayramı temalı animasyon televizyon özel bölümüdür. (ç.n.)

** ABD yapımı bir korku gerilim serisinin ilk filmidir. (ç.n.)

nedense Emily'yi mutlu ediyordu. Bizim de evde olduğumuz bir zamanda görüşebileceklerini söylediğinde Emily mutluluktan havalara uçmuştu. Yani bir süre bu Bay İncir Rulosu'na katlanmam gerekecekti.

Rocket yanlarındaki kanepede yatmış, burnunu da kanepenin minderine gömmüştü. Adeta kanlı sahnelerden kendini korumaya çalışıyordu.

Michelle onun arka bacağını okşadı. "Rocket, iyi misin?"

Köpek onu onaylarcasma kuyruğunu kanepeye vurdu.

Mutfağın yanındaki düğmeyi göstererek, "Baba, ışığı kapatır mısın?" diye sordu Emily.

Rocket'ı okşarken, "Aferin, oğlum," diye fısıldadı Michelle. Işığı söndürdüm.

Başımı geriye eğdiğimde Michelle bana dönüp sırtıttı.

"Sana demedim, Cliff."

Emily kıkırdadı.

Michelle'e mutfak kapısını açtım. "Sesini biraz kısın." Michelle geçmek için kolumun altından eğildi. İkisini işaret ederek, "Ellerinizi de Rocket'ın görebileceği bir yerde tutun," dedim.

Rocket'a baktım ama ona verilen görevi yerine getirmiyordu.

"Ayrıca kardeşin içeri girecek olursa onu hemen çıkarın, tamam mı?"

"Tamam. Güle güle!" Son kelimesi fazla pişkindi ama uzatmadan el salladım ve mutfağa, Michelle'in yanına geçtim.

Diğer kapıdan geçip giriş bölümüne yürümeye başladı. Sık sık pansiyonun içinde dolaşüyor, önceden yaptığı işleri bir kez daha kontrol ediyordu.

Girişteki taze kesilmiş çiçekleri düzelitti. Vazonun etrafında her yıl Copper Run meydanında düzenlenen Cadılar Bayramı partisinin broşürleri duruyordu. Etkinlik, Winston'ın her defasında bahçesine kurduğu hayaletli labirent kadar korkunç bir

tasarıma sahip değildi ve çocuklara uygundu. Ancak Brittany ikisinden de çok korktuğundan dolayı evde kalıp kaldırımları turlamakla yetinecektik.

Ön kapı aralık bırakılmıştı, sessiz akşamüstü yağmurunun şırıltısı usulca kapıdan sızıyordu. Yağmur damlaları verandanın üstündeki oluklardan şapır şapır akarken, çocuklar su birikintilerine bisikletle dalıyordu. Brittany de sokağın sonunda oturan arkadaşının doğum günü partisindeydi ve muhtemelen eve her yanı çamur olmuş bir vaziyette dönecekti.

Dirseklerimi resepsiyon masasına dayayıp odaların anah-tarlarının olduğu üç küçük dolabı inceledim. Ön masadaki zile uzandım ama Michelle hemen onu elimden çekti. Sonra da bana bakıp gülümsedi.

“Pekâlâ, Carol beni öldürmeden pastaneye dönmem gerek,” dedim. “Bu akşam planın ne?”

“Bilmem. Planım ne, Cliff?”

Kıkırdadım. “O ne demek?”

Michelle başını yana eğdi. “Benim sosyal hayat planlayıcım sensin.”

“Ne zamandan beri?” diye sordum gülerek.

“Sen planları yapıyorsun, ben de katılıyorum. Gelmesem bile sen bir şekilde beni buluyorsun. Söyle bakalım, plan ne?”

“Emily akşam yemeği için spagetti yapacak. Gelir misin?”

Alaycı bir ses tonuyla, “Tabii ki, sayın planlayıcım,” dedi Michelle. Bu tavrı bende açıklaması güç bir etki yaratmıştı.

“Durum o kadar mı kötü?” diye sordum gülerek. “Sana sürekli iş çıkarıp seni rahatsız mı ediyorum?”

Omuz silkti. “Sayende bir şeylerle meşgul oluyorum.”

“Anladım, peki.” Olduğum yerde kıpırdanmaya başladım. “Ama çok... nasıl desem... bunaltıcı değilim, değil mi?”

Başını masaya eğmişti ancak bakışlarını bana kaydırды. “Dalga mı geçiyorsun?” diye sordu. “*Tabii ki öylesin.*”

JULIE OLIVIA

Altdudağımı ısırp kendimi gülümsemeye zorladım. “Doğru.”

Bir kez daha omuzlarını silkti ve kâğıda bir şeyler yazmaya devam etti. “Ama ben de fazla sıradanım, o yüzden sorun yok. Birbirimizi dengeliyoruz.”

Hayatımda ilk kez biri bana hem bu kadar açık sözlü hem de istemeden de olsa bu kadar nazik davranıyordu.

İşte Michelle böyle bir kadındı.

Gülümsedim. “Sıradan falan değilsin.”

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı ancak iltifatımı kabul etmedi. Ben de üstüne gitmedim. Kâğıtları kenara kaydırıp zarfları bölmelere yerleştirmesini ve konuk defterini çıkarmasını seyretmekle meşguldüm. Kalemimi kenarlarında küçük el izlerinin olduğu, üzerinde “*Teşekkürler Birdie*” yazan kupanın içine koydu.

Kupayı görünce gülümsedim ve içindeki kalemlere dokundum. “Bunu hatırlıyorum.”

Başını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

“Evet.”

Yeniden kâğıtlara gömülmeyince geriye yaslandım. Michelle annesinden nadiren söz ederdi ama son zamanlarda bu konuda eskiye göre daha açıktı. Sanki bunlar onu bir yere götürecekmış gibi kırıntıları toplamakla ilgileniyordu. Nereye varmak istediğini bilmiyordum, yine de ihtiyacı olan her kırıntıyı bırakacağımdan emin oluyordum.

“Unutmam mümkün mü?” diye yeniden konuşmaya başladım. “Geçen yıl Şükran Günü ondaydı. Biz de komşu çocuklarını toplayıp onun için bu kupayı yapmıştık. Çok hoşuna gitmişti.”

Michelle top küpesiyle oynamak için kulağına uzanırken bardağa baktı. Belki de ne cevap vermesi gerektiğini düşünüyordu ama hiçbir şey söylemedi.

“Peki öyleyse.” Masaya vurdum. “Seni yalnız bırakayım.”

“Hı-hı,” dedi konuk defterini açarken. “Teşekkürler.”

“Ne zaman istersen.”

Kapı koluna uzandığım anda beklenmedik bir çığlık koparınca duraksadım. Arkamı döndüğümde ellerini ağzına götürdüğünü gördüm. Kaşları alnına yaklaşmıştı, nefes nefese görünüyordu. Aniden kalbim sıkıştı.

“Ne?” diye yanına koştum. “Ne oldu?”

“İlk övgümü almışım,” dedi heyecanla. “Cliff, şuna bak!” Gülerek nefesini verdi ve konuk defterini yüzüme doğrulttu.

Defteri elinden aldım. “Hadi canım.”

“Okusana!”

Boğazımı temizleyip okudum. “*Burası Vermont’ın, hatta tüm New England’ın en iyi oda-kahvaltı pansiyonu. Michelle çok sevimli biri, her sabah özenle servis edilen kahvaltının keyfini çıkarırken size arkadaşlık ediyor.*”

Michelle elini salladı. “Devam et!”

Bir sonraki satırı önce içimden okudum. Sonra da gülerek, “*Sabahları servis edilen tarçınlı çörekler olağanüstüydü,*” diye ekledim.

Eliyle her heceyi vurgulayarak, “O-la-ğan-üs-tü,” dedi Michelle.

Defteri elimden bıraktım. “Olağanüstü!”

Bir kez daha, “Olağanüstü!” diyerek masadan kalktı ve kollarıma atladı.

Bedenlerimiz birbirine çarpınca nefesim kesildi. Ellerini boynuma doladı. Ben de avuçlarımı beline koyup ona sıkıca sarıldım ve o hafif yanık şeker kokusunu içime çektim. Saçlarında biberiye –evet, biberiye- kokusu vardı. Yumuşak bukleleri burnumun üstüne dökülmüştü.

Kollarımda zıplayarak geri çekildi. İsteksizce ondan uzaklaştım, yüzünde kocaman gülümsemeyle konuk defterine tekrar bakmak için masaya oturmasını izledim. Heyecanlı ve coşkulu

hali öyle güzeldi ki... Kendine ne yalanlar söylediğini bilmiyordum, sıradan biri olmasına imkân yoktu.

Masada duran telefon çalınca ahizeye uzandım.

“Cliff, dur!” dedi gülerek.

Onu uzak tutmak için boşa kalan elimi uzattım, sonra da telefonu kulağım ve omzumun arasına sıkıştırdım.

“*Bird & Breakfast*’ı aradığınız için teşekkürler. Kahvaltımızda çıkan tarçınlı çöreklerimiz *olağanüstüdür*. Ben Clifford. Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Cliff.” Michelle güldü ve yanımda zıplayarak telefonu almaya çalıştı.

Onun elinden kurtulmaya çalıştım ama ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşıyım peşimden ayrılmıyordu. En sonunda göğüsleri göğüskafesime değdi, kolumu beline doladım ve...

Nefesimi hızla verip telefonu ona uzattım.

Ne olduğunu fark etmemiş gibi görünüyordu, gülümseyerek telefonu aldı. Ben ise nefes nefese kalmıştım.

Masanın olduğu bölümden çıkıp içeride amaçsızca dolaşmaya başladım. Avucumu saçlarımın arasından geçirdim, saç tellerim alnıma dökülürken ön verandanın kenarından akan yağmuru seyrettim. Sanki kalbim boğazımda atıyordu. Dönüp baktığımda Michelle telefondaki kişiye başını sallıyordu, kalemin ucunu dişlerinin arasına almıştı. Küçük lambanın ışığı pembeleşmiş yanaklarına vururken gözlerine gölge düşürüyordu. O an sırtarak bana baktı.

Yer yarılmış da aniden yerin dibine, dünyanın merkezine doğru düşüyormuş gibi hissettim.

Tanrım, o kadar nefes kesiciydi ki.

Telefondaki kişiye birbiri ardına sorular yöneltirken bütün gün durup o dolgun dudaklarını seyredebilirdim. Dolgun, koyu renk ve inci gibi dişlerinin bir kısmını görebileceğim kadar aralanmış o dudakları...

Onun bu yönünü görme ayrıcalığına nasıl erişmiştim?

Michelle akıllı bir kadındı. Güçlüydü. Hiç değilse önümüzdeki iki veya beş ay boyunca toplumun üst tabakasının katılacağı etkinliklerle dolu kalın ajandası elinde, şehrin kalabalık sokaklarında yürüyecek türden bir kadındı. Oysa benim her akşam tek işim eve dönüp iki kızım ve kardeşimle vakit geçirmektir. Ara sıra Lars'la bir şeyler içiyor, bazen de George beni davet ederse bingo gecesine katılıyordum.

Yani ikimiz çok farklıydık. Michelle şık kemerlerin, özel dikim gömleklerin ve tasarımcıların çeşit çeşit ayakkabılarının kadınıydı. Bense flanel kumaş gömleklerle spor ayakkabıların adamıydım. Çoğu zaman da elimde, kolumda un veya şeker hamuru parçaları kalıyordu.

Yine de...

Ondan hoşlanıyordum.

Midem düğümlendi.

Michelle'den hoşlanıyordum.

Ona karşı bir *çekim* hissediyordum. Bunun bir süredir farkındaydım ama kalp atışlarımı hızlandıran bu sevgi... bana hem yabancıydı hem de garip bir şekilde tanıdıktı. Neredeyse on altı yaşından beri hissetmediğim bir şeydi. Michelle istese de istemese de komik olabilen biriydi. Çok güzeldi. Kibardı. En önemlisi de aptalca davrandığımda bunu bana söylemekten çekinmiyordu.

Sesli bir şekilde yutkunup bakışlarımı başka yöne kaydırdım.

Ulaşamayacağım bir kadına âşık olmuştum.

Belki başka bir dünyada bu ilişki yürüyebilirdi. Nasıl bir dünya olduğunu bilmiyordum ama benim tam bir kasırğa gibi olduğum, onun ise çok güzel ve iki ay sonra buradan gidecek olduğu bu dünya olmadığı kesindi.

Ben eşikte dururken Michelle başını kaldırıp gülümsedi.

Bana eliyle git işareti yaptı ve dudaklarını, “*Defol buradan!*” diyerek oynattı.

Kıkırdadım.

Evet, buradan defolup gitmem gerekiyordu.

Aceleyle pastaneye döndüm, önünde küçük bir kuyruk oluşmuştu. Pencereye kabaklar ve bir *Drakula* resmi çizilmişti.

Ellerimi kaldırdım. “Çok özür dilerim.”

Carol bana hayal edilebilecek en kötü bakışım fırlattı.

Kolları çiçekle dolu halde mutfağa doğru yürürken, “Cliff! *Muffin* kaldı mı?” diye sordu Sandra. Büyük olasılıkla bir teslimat öncesi uğramıştı.

“Senin için mi? Elbette.”

Başka biri de sanki bu cevabı bekliyormuş gibi avuçlarını ovuşturmaya başladı.

Bu insanların akbaba gibi olduğuna yemin edebilirdim.

Hemen işe koyularak günün ikinci partisini hazırlamaya koyuldum. Sabah dörtte gelip pişirdiklerim çoktan bitmişti. Bu yüzden önceden hazırladığım mamulleri buzdolabından çıkarak birbiri ardına fırın tepsilerine yerleştirdim.

Öğle yemeği sonrası yoğunluk azalmca kuyrukta uzun süre bekledikleri için gönüllerini alacak birkaç ikramda bulundum ve sonunda küçük bir tepsi milföyü fırına atabildim. Üzerlerine ahududuyla biberiye reçeli sürdüm. Uzun zamandır pişirmiyordum. Bu kasabada çok tercih edilen bir ürün değildi ama belki bazıları beğenirdi. Mesela Michelle.

Carol sonunda mutfağa geldi ve tezgâha yaslanarak, “Öğleden sonrayı nerede geçirdin?” diye sordu.

“Pansiyonda.”

“Yine Michelle’le mi?”

Gülümsedim. “Evet,” dedim sakince.

“Ne yaptınız?”

“Neden bu kadar sorguladın?”

“Bir sebebi yok,” dedi ama sesindeki kayıtsızlık samimi değildi. Bir sebebi olduğuna emindim.

Boynumdan yükselen sıcaklığı saklayamadım. “O benim arkadaşım, bunu sen de biliyorsun.”

“Arkadaşın mı?”

“Evet,” dedim alaycı bir şekilde.

“İlk kez *arkadaş* ediniyorsun.”

“Lars da benim arkadaşım.”

“Bıyığı olmayan, pizza ve *donut* dışında şeyler de yiyen kadın bir arkadaştan bahsediyorum.”

Başımı yana eğerek avuç içlerimi kavisli tezgâhın kenarına yasladım. “Ne ima ediyorsun, Carol?”

Tezgâha eğildi. “Yapma... Sadece arkadaş olamaz. Michelle göz kamaştırıcı.”

Kalbim sıkıştı.

“Elbette öyle,” dedim ve alaycı bir ses tonuyla fısıldadım. “Ama sadece arkadaş.”

Carol dişlerini sıktı. “Ondan hoşlanmanın neresi yanlış ki?”

“Evet, *zaten* hoşlanıyorum.”

“Ne demek istediğimi anladın.” Carol dudaklarını birbirine bastırdı. “Hâlâ Tracy’ye takılı kaldığın için mi?”

“Hayır,” dedim aceleyle. Başımı salladım ve sinirlerim gerilirken tekrarladım. “Tanrım, hayır.”

“İyi,” cevabı duyuldu ama ses Carol’dan gelmemiştir.

Lars mutfağın kapısında belirmişti. Üzerinde beyaz bir gömlekle küçük pizza desenli kırmızı kravatı vardı.

“Lars, arada sırada çalışsan nasıl olur?” diye sordum.

Omuz silkti. “Pizzacı geç açılıyor. Dükkan sahibi de benim. Yani ne zaman istersem gelirim.” Carol’a baktı. “*Donut* var mı?”

Carol her öğleden sonra yaptığı gibi bir peçetenin üzerine

koyup kenara ayırdığı şeker kaplamalı *donut*'ı ona uzattı ama gözünü benden ayırmıyordu.

“Trace'den mi bahsediyorsunuz?” diye sordu Lars. “Yoksa Michelle'den mi?”

Ben, “Hayır,” derken Carol da aynı anda, “Evet,” diye cevapladı.

“Carol, kes şunu,” dedim sertçe.

“Kesmeyeceğim çünkü seni yıllardır bu kadar mutlu görmedim ve neden bunun senin için bir anlamı yokmuş gibi davrandığını anlamak istiyorum.”

Lars ağzımdan küçük kırıntılar saçarak araya girdi. “Ah, evet. Herkes bunun farkında.”

Avucumu yüzümde gezdirdim. “Benim dışımda konuşacak konunuz var mı?”

“Sürekli senden bahsediyoruz,” dedi Lars. “Betty'yle geçen gün Michelle'i bulmak istiyorsan, önce Cliff'i bulmalısın di-yorduk. İkiniz hep aynı yerdesiniz.”

Carol “*Gördün mü?*” diyen bir bakış attı.

“Biz arkadaşız,” dedim ama sesim kendimi tekrar eden bir CD gibi çıkınca kendime kızdım.

Carol kollarını kavuşturdu. “Artık buna devam edemeyeceğim.”

“Neye?”

“Ağlak Clifford'ı görmeye.”

Lars bir kahkaha attı ve ağzındaki lokmayı yutamadan öksürdü.

Dalgın dalgın en yakın arkadaşımın sırtına vururken, “Ciddiyim,” diye devam etti Carol. “Yıllarca Tracy seni üzdü. Berbat biri...”

“Carol, o benim çocuklarımmın annesi.”

“Eee, yani?” Carol burun kıvırdı. “Aynı zamanda kimsenin sevmediği eski karın.”

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Yutkundum, göğsüm sıkışmıştı. “Neyden bahsediyorsun?”

“Yapma ama,” diye inledi Carol. “Sırf Trace diye ona katlandık ama hepimiz seni hak etmediğini biliyorduk. Her şeyi gördük. Ayrıca ben en ön sıradaydım ve olanların her anından nefret ettim. Fakat benim kardeşimsin. Mutlu olduğunu söyledin, ben de sana inandım.”

Lars son bir kez daha öksürüp göğsüne bir yumruk attı. “Ama hepimiz farkındaydık.”

Carol iç çekti. “İçinde bulunduğun durumu anlıyorum, insanların onu sevmesini sağlamaya çalışarak ailen için çabalıyordun. Ona dair tek iyi şey sendin.”

“Carol, bence boş...”

“Hayır. Ne düşünüyorsam onu söyleyeceğim ve sen de bir kez olsun susacaksın, *ağabey*.”

Sessizlik. Radyodan gelen *The Smashing Pumpkins* ve Lars’ın öksürükleri dışında normalde gürültülü olan mutfak ölüm sessizliğine bürünmüştü.

Lars bir ona bir bana baktı. “Şey... çıkmalı mıyım?”

Carol konuşmaya devam etti. “Çok daha iyisini hak ediyorsun. Michelle tam bir afet. Tracy’nin olmak *istediği* gibi bir kadın. Tek farkı, bu kadın da senden hoşlanıyor. Hem de sadece kendin olduğun için.”

Alaycı bir şekilde gülümsedim. “Benden hoşlanmasına imkân yok.”

Lars elini ağzına götürüp öksürdü. “Saçmalıyorsun.”

“*Su ister misin?*” diye sordum.

Carol inledi. “Sen çok sempatisin, Cliff. Tracy berbat biriydi ve sana kendini kötü hissettirdi. Bunun için onu yumruklayabilseydim, bir an bile tereddüt etmezdim.”

Bir sessizlik daha oldu. Lars elindeki peçeteyi buruşturup dudaklarını büzdü. “Şimdi gidip restoranımla ilgilenebilirim. Bu mola beni hiç dinlendirmedir.”

JULIE OLIVIA

“Ortamı gerdiğim için özür dilerim,” dedi Carol. Ancak Lars’a bakmıyordu. Kaşlarını kaldırarak gözlerimin içine baktı. “Yine de söylediklerimden pişman değilim.”

O esnada fırından gelen zil sesi biberiye kokulu yeni hamur işlerinin piştiğini haber verdi.

Fırını incelerken, “Milföy mü? Bunlar kime?” diye sordu Carol.

Ne diyeceğimi bilemeyip dilimi yanağıma bastırdım, hemen anladı.

“Sadece arkadaşmış, hadi oradan.”

16 . Bölüm

MICHELLE

Pansiyon dolup taşıyordu. Cadılar Bayramı'na iki gün kala insanlar adeta buraya akın etmişti. Üstelik balayı çiftinin dışında iki aile daha vardı. Pansiyonda da sadece üç misafir odası olduğundan kapasitemiz dolmuştu.

Yorgun bir hali olan anneye dönerek, “Şişme yatağı hazırladım,” diye açıkladım. “Üstüne de *Power Rangers** çarşaflarını serdim, böylece kimin yatacağı belli.” Elinde aksiyon figürüyle salonda koşturan ikiz oğullarına baktım. “Yatak sizin.”

Kadın derin bir nefes aldı. “Sen tam bir azizesin, Birdie.”

Elime dokunduğunda sırtımdan bir ürperti geçti.

“Ah.” Donakaldım. “Birdie annem, ben Michelle.”

Kadın elini yanağına götürdü ve şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. “Tanrım, çok özür dilerim. Günlerdir neredeyse hiç uyumuyorum.”

Zorla gülümsedim. “Önemli değil.”

Doğrusu bu hata kaçınılmazdı. Tabelaların tamamını ve pansiyon sahibi bilgilerini güncellememiştik. Bu karışıklığın

* İyi uzaylıların yardımıyla, dünyayı kötü uzaylılardan kurtaran gençlerin maceralarını anlatan Japon yapımı *Super Sentai* serisinden uyarlanan Amerikan dizisidir. (ç.n.)

ayın sonlarına doğru, burada yeterince uzun süre kaldığım için sorun etmeyeceğim bir zamanda yaşanması belki de daha iyiydi. Yine de göğsüme bir sızı çökmesine engel olmadı.

Mutfaktaki telefon çalınca döner kapıdan geçtim.

Emily ve Brittany, masaya kâğıtlar saçmış halde oturma köşesine kurulmuştu. Brittany, *Lisa Frank*'in boyama kitabıyla; Emily de ödevleriyle meşguldü. Rocket'ın yatağına takılınca neredeyse telefonun üzerine düşecektim. Emily başını kaldırıp baktı, gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

Telefon yanımda çalmaya devam ederken, "İyi misin?" diye sordum.

"Evet."

"Emin misin?"

Emily'nin omuzları çöktü. "Josh bugün aramadı."

"Öyle mi? Çok..." Telefon ısrarla çalmaya devam edince inledim. "Bir dakika." Ahizeyi kaldırdım. "*Bird & Breakfast*'ı aradığınız için teşekkürler. Ben..."

"Shells!"

Kız kardeşimin sesini duyunca çok heyecanlandım ama hemen ardından da suçluluk duygusuna kapıldım. En son ne zaman konuştuğumuzu bile hatırlamıyordum.

"Sara," dedim hızlıca. Pansiyondaki işlerin telaşına kapılarak geri kalan her şeyi aklımdan silip atmam ne garipti.

"Yanlış zamanda mı aradım?" diye sordu.

"Hayır, hayır. Müsaitim," diye yalan söyledim.

Emily kalemini bırakıp bana yargılayıcı bakışlar attı. Ben de iki kaşımı birden kaldırarak ona karşılık verdim.

"Pansiyon dolu," diye açıkladım. "Malum, Cadılar Bayramı."

"Ah, ne güzel."

Telefonun diğer ucunda deri koltuktan gelen gıcırtıyı duydum. Koltuğa kuruluyordu, bu da dikkatli olmazsam bir saatlik

telefon görüşmesi yapabileceğimizi gösteriyordu. Normalde bunu sorun etmezdim, bir iki haftadır konuşmuyorduk ama hem sırtım hem de bütün gün burada koşturup durmaktan ayaklarım ağrıyordu.

“Evet. Epey yoğun, Sara.”

Emily’nin gözleri kocaman açıldı.

Telefonu avucumla kapatıp, “Kız kardeşim,” diye fısıldadım.”

“Kız kardeşin mi?”

Hattın diğer ucundan, “Kim o?” diye sordu Sara.

Küpemle oynarken gözlerimi sıkıca kapattım. “Pardon, Cliff’in kızı.”

“Şu seksi komşunun mu?”

Aynı anda Emily de, “O da mı Seattle’da?” diye sordu.

“Evet,” dedim ikisine de.

“Aaa! Bak şu işe, Shells. Demek onu seksi buluyorsun.”

“Sara. O...” Cümlemini tamamlamamaya karar verdim çünkü bu aşmak istediğim bir eşik değildi.

Sessiz kalmam onu şaşırttı. “Yok artık!”

Emily somurtarak araya girdi. “Ona erkeklerin neden böyle aptal olduğunu sorabilir miyim?”

“Bana sorabilirsin,” diye yanıtladım.

Sara güldü. “Neyi? Onu seksi bulup bulmadığını mı?”

“Sara,” diye onu bir kez daha uyardım. “Sadece arkadaşız.”

Bu defa Emily nefesini tuttu. “Babamdan mı bahsediyorsunuz?”

Parmağımla ona işaret ettim. “Bir saniye bekle.”

“Ben mi?” diye sordu Sara.

“Hayır, sen değil.”

“Ben değil mi?” diye araya girdi Emily.

“İşleri zorlaştırma.”

Sara güldü. “Ben mi?”

“Hayır!”

Mutfak kapısı açılınca sırtımı duvara yasladım. Misafirlerin ikiz oğullarından biri atıştırma bir şeyler bulma umuduyla içeri süzüldü.

Neyse ki Emily yerinden kalkıp bana başparmağıyla bir işaret yaptı ve çocuğu sessizce salona itti. “Annen nerede?” diye sordu.

Kapının arkasından anlaşılmaz bir konuşmanın uğultuları gelmeye devam ediyordu ama o kadar boğuktu ki, ben bile dikkat kesildiğimde duyabiliyordum.

“Kusura bakma,” dedim nefesimi verirken. “Burası biraz karışık.”

“Ama rahatlamış gibisin.”

“Öyle de denebilir. Hiç değilse pansiyon işleri yolunda.”

Emily başını kapıdan içeri uzattı. “Ona sor...”

“Em!” diye bağırdım gülererek. “Lütfen müsaade et!”

Emily de abartığının farkındaydı, sırtıttı ve ortadan kayboldu.

“Bu genç kız beni öldürecek,” diye mırıldandım kız kardeşime ve iç çekerek başımı duvara yasladım. Kardeşim bir süre sessiz kalınca, “Sara, orada mısın?” diye sorma ihtiyacı hissettim.

“Sesin mutlu geliyor, Shells.”

Zoraki bir kahkaha attım. “Öyle mi? Çünkü epey stresli hissediyorum.”

“Sen meşgul olmayı seversin. Arkadaş da edinmişse benziyorsun.”

Ciddi bir ses tonuyla, “Tabii. Kim on altı yaşında bir arkadaş istemez ki?” diye sordum.

“Ondan bahsetmiyorum. Babasına arkadaşım demedin mi?”

Zincirimin üzerindeki kolye ucumla oynadım. “Ah, tabii... çünkü arkadaşım.”

“Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum!”

“Geliyor musunuz?”

“Evet, babam gelmek istediğinden bahsetti.”

Donakaldım, altdudağımı yalayarak ayaklarımı birbirine sürttüm. Babamı bir kere bile sormamıştım. Tam da planladığım gibi Copper Run’da kaybolmuştum. Ancak şu an pansiyonu canlandırmak, buradaki yaşantıya ayak uydurmak ve işlerle ilgilenmekle çok meşgul olduğumdan *tamamen* kaybolmuş haldeydim.

“Babam nasıl?” diye sordum.

“Daha iyi. Artık dizi tekrarlarını izlemiyor. Yürüyüşlere çıkıyor.”

Nefesimi verdim. “Harika haber.”

“İyi gidiyor,” diye mırıldandı. “Düşündüm de Şükran Günü tatilinde ziyarete gelebilirim.”

“Harika olur.”

“Hem şu seksi bekâr babayla da tanışırım.”

Güldüm ama yüzümdeki gülümseme hemen söndü. “Biliyor musun, bence çok iyi anlaşırsınız. Çok komik biri ve sanırım sarışınlardan hoşlanıyor.” Neden böyle bir şey söylediğimi anlamamıştım, ağzımdan birden çıkmıştı.

Cliff arkadaşımdaydı. İki yıl önce boşandığından bu yana kimseyle olmamıştı. Kız kardeşim ise güneş ışığım bir şişeye hapsedmişsiniz gibi ışıltılıydı. Cliff’in biraz güneşe ihtiyacı vardı.

“Gerçekten mi?” diye sordu. “Aranızda bir şey yok mu?”

Göğsüm sıkıştı. “Hayır, hiçbir şey yok.”

“Yani, eğer yakışıklıysa,” diye kıkırdadı. “Hayır demem.”

“O zaman ona sorarım.”

Daha önce kız kardeşime birini hiç ayarlamamıştım. Bu fikri aklıma getirecek bir erkek arkadaşım bile olmamıştı. Belki de midemin bulanmasının sebebi buydu. Çöpçatanlık becerilerimin eksikliği. Kız kardeşimin de Cliff’in de incinmesini istemiyordum.

JULIE OLIVIA

Mutfak kapısı açıldı ve Carol başını içeri uzattı.

“Tanrım, dışarısı çok gürültülü.” Cebinden sigara paketini çıkardı.

“Cliff nerede?” diye sordum.

Paketi açmaya çalışırken kaşlarını çattı. “Pastanede. Erken kapattık. Son dakika verilen Cadılar Bayramı siparişleriyle meşgul.”

Sırıttım. “Yapmadan duramıyor.”

“Aynen öyle.” Carol boş paketi çöp kutusuna atıp Brittan-y’nin yanına oturdu. “Ben de seni bebek bakıcılığından kurtarmaya geldim.”

Kapı bir kez daha açıldı, bu defa içeri iki çocuklu kadın girdi.

“Çok özür dilerim. Adınız neydi? Birdie olmadığından...”

“Michelle,” dedim çabucak.

“Böldüğüm için üzgünüm, Michelle. Yukarıda havlu var mı?”

“Evet...”

“Ben hallederim,” dedi Carol ve itiraz etmeme fırsat kalmadan kapıdan geçip koridora çıktı.

Hattın diğer ucundan, “Birkaç gün sonra tekrar ararım,” dedi Sara.

Dikkatimi telefona verdim. “Dur...”

“Sorun değil, meşgulsün. Şimdi kapatıyorum. Konu tartışmaya kapalı. Seni seviyorum.”

Beni göremese de başımı salladım. Göğsümdeki düğüm, parmak uçlarıma kadar yayılan bir sıcaklıkla giderek sıkıştı.

“Seni seviyorum,” dedim ve tam o anda telefonun kapanma sesini duydum.

Carol, Lisa ve Emily’nin peşinden içeri girince telefonu bıraktım.

Lisa elini omzuma koydu, kalm gözlüğünün arkasındaki gözleri minik misketleri andırıyordu. “Günün nasıl geçti?”

YETER Kİ SEN MUTLU OL

“Yoğun.”

“Kalabalık aileler mi?”

“*Kalabalık* aileler,” diye onayladım. Karnım guruldayınca elimi mideme koydum. “Off, sanırım öğle yemeği yemeyi unuttum.”

Carol’ın bakışları karnımdan yüzüme, sonra da Lisa’ya kaydı. Sonra birbirlerine anlamlı bir bakış attılar.

“Hadi, çık buradan,” dedi Lisa.

Kaşlarımı kaldırdım. “Ne?”

“Git,” dedi Carol. “Kendine Betty’den bir sandviç veya başka bir şey al.”

Burun kıvırdım. “Gidemem.”

“Evet, gidebilirsin,” dedi ısrarla. “Bir saatliğine pansiyondan uzaklaş. Biz hallederiz. Hem Emily de var.”

Emily şaşkın şaşkın ona baktı. “Ne, şimdi de burada mı çalışıyorum? Ya Josh ararsa?”

Carol onu dürtüp bana başını salladı. “Git, Michelle. Seni buradan kovuyorum. Buna itirazın var mı? Hem bana da yardımcı olmuş olursun çünkü...” Cebinden beş dolar çıkardı. “Gelirken bana da bir paket sigara alırsın. Gördün mü? Yarıdım.”

Lisa burnunu çekti. “Carol, tatlım, bu çok kötü bir alışkanlık.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ben de desteklemiyorum.”

Yüzü asıldı. “İkiniz de Cliff gibi konuşuyorsunuz,” dedi ama beş doları uzatmaktan vazgeçmedi. “Hadi git. Hemen.”

Ayaklarım nereye gideceğini benden iyi biliyormuş gibiydi. Pansiyondan çıktıktan on dakika sonra kendimi *Burke’s Bakery*’nin kilitli kapısını tıklarken buldum.

Ellerimi deri ceketimin ceplerine soktum ve kapının açılmasını beklediğim sırada meydana seyrettim. Park bu cuma şeker

toplamaya gelen çocuklar için hazırlanmıştı. Siyah ferforje çitlerle mızraklı balkabakları kaldırım boyunca dizilmişti. Ayrıca plastik iskeletler, çardakta duran sallanan sandalyelerin üzerine konmuştu. Ezilmiş kâğıttan yapılan hayaletler ağaçların dallarından sarkıyor, ağaçtaki tek tük kırmızı ve sarı yapraklara çarpıyordu.

Seattle'daki Cadılar Bayramı ile Copper Run'daki Cadılar Bayramı birbirinden bir hayli farklıydı. Burada arabaların korna sesi yerine esen rüzgârın hafif ıslığı duyuluyordu. Davetliler için ayrılmış, gizli ve ürkütücü partiler yerine tüm kasabada bir şenlik havası hâkimdi. Bahçeler temaya uygun süslerle donatılmış, dükkânlar camlarını *Frankenstein* veya cadı figürleriyle kaplamıştı.

Doğrusu böyle bir bayram havasına alışkın değildim.

Pastanenin kapısı *ding* sesiyle açıldı. Cliff kapının pervazına yaslandı. Saçları dağınıktı, normalde sonbahar yapraklarını andıran saç telleri şimdi pudra şekeriyle kaplanmıştı. Muhtemelen kapı pervazına koyduğu eli de aynı sebepten beyazdı. Önlüğünde turuncu ve beyaz şekerleme lekeleri vardı, üstelik altına sadece beyaz bir tişört giymişti. Onu ilk kez kısa kolluyla görüyordum. Pastanenin içinden çok sık duyduğum ama adını bir türlü hatırlayamadığım bir *Billboard Hot 100* alternatif rock şarkısı çalıyordu.

Cliff'in dudaklarının kenarındaki kırısklık derinleşti ve dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Ne hoş bir sürpriz."

Kolunun altından geçip içeri daldım. "Kız kardeşin beni kovdu."

Cliff gülerek kapıyı arkamızdan kapattı ve sürgüyü çekti. Pastanenin girişindeki ışıklar kapalıydı, arkada floresan ışık yanıyordu. Vanilya, tarçın ve kek aromaları birbirine karışmışken içerisi inanılmaz kokuyordu. Tıpkı Cliff gibi.

"Bu sefer ne yaptın?" diye sordu.

“İşimi.”

“Carol’ın çalışan insanlardan nefret ettiğini hâlâ öğrenemedin mi?”

Peşimden mutfağa kadar geldi ama içeriyi görür görmez durdum. Mutfak çok dağınık ve karmaşık bir haldeydi. Çelik tezgâh, oraya buraya rasgele bırakılmış krema torbaları, kurabiye kalıpları, her yere saçılmış şeker ve üstlerinden buhar çıkan tepsilerle doluydu.

“Sebepe olduğum felaket seni etkiledi mi?” diye sordu. “Carol beni bu fırından kovabilseydi eminim kovardı.”

“Neden kovamıyor?”

Cliff bana doğru eğilip homurdandı. “Çünkü pastacılıkta kimse benim kadar iyi değil.”

Dudaklarında kibirli bir gülümseme belirdi ve sert göğsünü sırtıma değdirerek yanımdan geçti. Olduğum yerde donakaldım. Böyle konuşması, kendinden bu kadar emin olması başlı başına bir yetenektir.

“Meşgul görünüyorsun,” diye mırıldandım.

“Keşke sadece öyle *görünsem*. Gerçekten öyleyim.”

“Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Fırından bir tepsi çıkarırken, “İşkoliksin,” diyerek benimle alay etti. Sonra da çenesiyle fırını işaret etti. “Bunu almak ister misin?”

Ben de dediğini yaptım. Kollarını masaya dayamıştı, bakışlarının omuzlarımda gezindiğini fark edebiliyordum.

“Saçların böyle çok güzel oluyor.”

“Hımm,” dedim. “Topluyken mi?”

“Evet, güzel görünüyorsun.”

“Saçımdandır.”

“Hem saçın hem de fırından tepsiyi çıkarırkenki tavırların,” dedi Cliff. “Çok doğalsın ve hiç değilse elini yakmadın.”

“Sen öyle san.”

Dalgın bir halde tepsiyi koyabileceğim bir raf gösterip tezgâhtan uzaklaştı. Sonra bana yaklaşıp elini dirseğıme koydu ve başparmağıyla kolumun kıvrımındaki yanık izine dokundu. Güçlkle yutkundum, tüylerim diken diken olmuştu.

“Rengi açılmış,” dedi usulca.

“Bir süre daha kırmızı kalacak, değil mi?” diye sordum.

“Sonsuza kadar da öyle kalabilir. Bu bir savaş izi. Hepimizde vardır.”

Gözlerimi devirdim. “Sende de mi? Profesyonel bir pastacıda bile mi?”

“Profesyonel mi? Lütfen ama.”

Tişörtünün kısa kollarım kıvırdı, kollarım öne uzattı ve ters çevirdi. Cildindeki bu soluk yara izleri daha önce hiç dikkatimi çekmemişti. Hep kazak veya kollarını biraz kıvırdığı flanel kumaş gömlek giydiğinden izler gizlenmişti. Ancak şimdi daha önce hiç farkına varmadığım güçlü kollarının üzerinden geçen bir veya iki iz olduğunu görebiliyordum. Bir tane de kaslı omzunun yakınında bir iz vardı.

“Vay canına. Gerçekten de pastacılar kulübüne girmişim.”

Alaycı bir kahkaha attı. “Üyelik kartını ben alırım. Yenilenebiliyorlar.”

Gülümseyerek gözlerimi devirdim.

Cliff tişörtünün kollarını indirdikten sonra yeni bir parşömen kâğıdı alıp üzerine un serpti ve az önce açtığı hamuru tekrar yaymaya başladı. Hamuru yoğuran ellerini izledim. Köşeye attığı şekerleme kaplarından birine uzanırken bileği büküldü. Normalde kaotik olan enerjisinin tezgâhta çalışırken bir lazer gibi hedefe odaklı olması komikti.

“Efendim?” dedi birden.

İrkildim. “Ne?”

“Çok yüksek sesle düşünüyorsun. Daha önce biri sana bunu söylemiş miydi?”

YETER Kİ SEN MUTLU OL

“Evet, sen.”

“Ah,” diyerek bana anlamlı bir gülümsemeyle baktı. “Bu arada, şuradaki küçük kutu senin için. Pastacılara özgü garip bir alışkanlığın diğer versiyonu.”

Gülümsedim. Bu tuhaf yiyecekleri dört gözle beklemeye başlamıştım.

Kutuyu açınca içinden ortasında reçele benzer bir dolgunun bulunduğu, iki kenarı ortada birleştirilmiş, elmasa benzeyen bir tatlı çıktı. Üzerine de pudra şekeri serpilmişti. Çok lezzetli görünüyordu. Tadına bakmamı söylemesine gerek yoktu çünkü çoktan yarısını ağızıma götürmüştüm.

Bir ısırık almam, lezzetinin cennetteki herhangi bir yiyeceğe rakip olduğunu anlamama yetti. Bir nefes alıp verdim.

“Cliff...”

“Güzel mi?” diye sordu.

“Şimdiye kadarki en iyilerden.”

Pastayı nazikçe kutuya geri koydum ama bunu görünce iç çekti.

Peçeteyle ağızımın kenarını sildim. “Hiç tatmin olmuyormuş gibisin.”

“Çünkü olmadım,” diye yanıtladı. “Eee, günün nasıl geçti?”

“Konuyu böyle mi değiştireceksin?”

“Evet. Yoğun muydu?”

Cliff bir karar verdiğinde fikrini değiştiremeyeceğimi artık öğrenmiştim, bu yüzden başımı sallayıp cevap verdim. “Evet. Bir de kız kardeşim aradı.”

“Kötü bir haber mi?”

“Hayır. Babamla Şükran Günü için buraya geleceklermiş.”

Cliff birden, “Paulie!” diye haykırdı. “Onu çok özledim.”

Paulie. Birdie.

Gözlerimi kapattım. Tanrım, kadın bana annemin adıyla seslenmişti.

JULIE OLIVIA

Bu hareketini neden bu kadar... *tuhaf* bulmuştum?

Radyoda başka bir popüler *rock* baladı çalıyordu. Ayağımı diğerinin önüne atıp onu hamur yoğururken izlemeye devam ettim. Sonra da iç çektim.

Cliff güldü ve gözlerini kısarak bana baktı. “Eee, canını sıkan şeyi anlatacak mısın?”

Başımı kaldırdım. “Hımm? Sanırım hayır.”

“Peki o zaman,” dedi dudaklarını bükerek.

“Bu mu yani?”

Avuç içini hamura bastırıp omuz silkti. “Eğer kendine saklamak istiyorsan sen bilirsin. Zorlayamam.”

Ağzımı açtım ama bir şey söylemeden kapattım, bu yeni mantığı anlamaya çalışıyordum.

Allen genelde anlatmam için ısrar ederdi ama bu yaklaşım onunkinden çok farklıydı. Cliff’e konuşmak istemediğimi söylediğimde bana mantıklı geleni yapmama, bu şekilde var olma izin veriyordu. Bu tür bir anlayışla ilk defa karşılaştığımdan ne yapacağımı bilememiştim. İşin komik kısmı, bu tavrı daha çok konuşmak istememe neden oluyordu. Belki de bunu amaçlamıştı. Belki ters psikoloji uyguluyordu ama içimden bir ses öyle olmadığını söylüyordu.

“Aslında anlatabilirim.” Cevabımı değiştirdim. “Beni rahatsız eden şeyi konuşmak istiyorum.”

Cliff hamuru bırakıp avuçlarını birbirine vurdu ve tezgâhın üzerinde bir un bulutu yükseldi. Gülümsedi. “Tüm dikkatim sende, Michelle.”

Başımı yana çevirirken nefes aldım. “Bugün biri bana Birdie dedi.”

Yüzü asıldı. “Ah.”

“Dert değil.”

“Peki nasıl hissettin?”

Omuz silktim. “Sanırım onun pansiyonunu yönettiğimi hatırladım.”

“Bu kötü bir şey mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. “Doğrusu otomatik pilotta çalışıyordum ve bu dünyanın dışında başka bir dünya olduğunu unutmuştum. Ve...” Bakışlarım geniş göğsünün üzerinde kavuşturduğu kollarına kayd, sonra başka yöne baktım. “Biraz dikkatim dağılmıştı,” dedim ve hızla ekledim. “Adını tekrar duymak garip geldi.”

Bakışlarımı mutfağın her köşesinde gezdirirken kollarımı sıkıp gevşetmeme rağmen, Cliff gözünü üstümden ayırmıyordu.

“Keşke buradaki hayatına dair daha çok şey bilseydim,” diye devam ettim. “Senin onunla olan anılarını yaşayabilseydim. Daha fazla fotoğrafımız olsaydı...”

“Sakın Brittany’ye bunu söyleme,” dedi homurdanarak. “Kamera alma fikrimden çoktan bahsettim.”

“Şimdi durmadan bunu konuşacak, değil mi?”

“Sürekli,” diye inledi. “Peki Birdie hakkında bilmek istediklerin neler?”

Bu sorusu beni mahvetti. Ciddi bir konuşmadan kaçmış ama şimdi konunun merkezine çekiliyormuşum gibi hissettim.

Ufak bir tereddütten sonra, “Şefkatli biri miydi?” diye sordum.

“Hem de nasıl.”

“Brittany’yle ilgileniyor muydu?”

“Kendi torunu gibi.”

Gülümsedim. “Sara’yla ikisini izlemek çok hoşuma giderdi.”

“Öyle mi?”

“Evet,” dedim düşünceli bir şekilde ve kalçamı yanımdaki duvara dayadım. “Birlikte bahçede koştururlardı. Annem hep gül dikerdi, büyüdüğümüz evde bile vardı. Sara da onları koparırdı ve annem çok sinirlenirdi. Daha doğrusu sinirlenmiş gibi yapardı.” Gülümseyerek bir itirafta bulundum. “Kimse Sara’ya gerçekten kızgın kalamaz.”

JULIE OLIVIA

“Peki bu esnada sen neredeydin?” diye sordu.

Bakışlarım ona kaydı. “Nasıl yani?”

“Onlar dışarıda güllerle oynarken sen neredeydin?”

Omuz silktim. “Bilmem, içeride. Kitap okuyordum.”

“Yanlarına gitmek istemedin mi?”

Yüzüm düştü, yutkundum. “Hiç davet edildiğimi hissetmedim.”

“Bu Birdie’nin yapacağı bir şey değil.”

“Karmaşık bir durum. Ben küçükken çok üzgündü ama Sara doğduğunda her şey yeniden bir anlam kazanmış gibi oldu. Ailemize hayat verdi. Açıklaması güç.”

“Kardeşinden bahsetme şeklin hoşuma gidiyor.”

“Dünyadaki en sevdiğim insan kardeşim,” diye itiraf ettim.

Yüzünde anlayışlı bir gülümseme belirince boynumdan yanaklarıma doğru bir sıcaklık hissi yayıldı.

“Bu kadar duygusallık yeter,” diye mırıldandım.

“Haklısın,” dedi başını sallayarak.

Onu teşvik ediyormuş gibi botumu hafifçe öne kaydardım. “Sıra sende,” dedim. “Sende ikimize de yetecek kadar duygusallık var.”

Bir kahkaha attı. “Öyle mi?”

“Kesinlikle. Eminim en ufak bir şeyde ağlarsın.”

“Olabilir,” diye itiraf etti. “Söyle bakalım... Ne bilmek istiyorsun?”

“Nasılsın?”

“Nasıl mıyım?” diye sorumu tekrar etti. “Hımm. Bilmem. Pastane patlamak üzere. Emily’nin sevgilisi var. Brittany ise güreşçi olmak istediğini söyleyip duruyor. Yani her zamankinden daha stresliyim diyebilirim. Trace’e gelince...” Duraksadı. “Bilmiyorum. Sanırım kaygılı. Tipik anne dertleri.”

Kolye ucumla oynayıp ne söyleyeceğimi düşündüm. Tracy’den bahsedince nasıl tepki vereceğimi bir türlü kestiremi-

yordum. O kadar uzun süredir birliktelerdi ki, ne söylersem söyleyeyim uygunsuz olacakmış gibi hissediyordum. Kendi beş yıllık evliliğimi, onun on dört yıllık evliliğiyle nasıl karşılaştırabilirdim ki?

“İyi biri,” diyerek konuşmaya devam etti. “Sadece...” İç çekti. “İşler biraz karmaşık.” Tebessüm etti. “Gerçi bunu söylemeye hakkım yok, yorucu biriyim.”

Yüzüm düştü. “Hayır, değilsin.”

Bana bir bakış attığında omuz silktim. “Yani biraz öylesin ama... bu seni *sen* yapan bir şey. Bence çoğu insan bundan hoşlanır.”

Cliff derin bir nefes verdi. “Hayatım boyunca çoğu kişiden enerjimin *fazla* olduğunu duydum. Nezaket göstermene gerek yok.”

“Eğer sen yorucu biriysen, ben de öyleyim,” dedim. “Beklentisi yüksek. Tartışmacı. Sert. Hatta eski kocama göre sıkıcı.” Güldüm.

Parmağını sertçe bana doğrulttu. “Öncelikle kendini asla böyle tanımlama,” diye uyardı. “İkincisi de ben başka kelimeler kullanırdım. Zarif. Düşüncelerinden emin ve güçlü kadınlarla başa çıkamayacak erkekler için korkutucu. Ben bu yanını çok seviyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Fazla kapalı kutuyum.”

“Sevdiğin insanlara karşı değilsin.”

“Ben kimseyi sevmem.”

“Hiç de bile. Beni seviyorsun.”

Göğsüm titrerken dudaklarımı büktüm. Ardından, “Bazen,” dedim alaycı bir şekilde.

“Bazen, asladan iyidir.”

Radyodaki şarkı bir kez daha değişti. Bu sefer bildiğim bir parçaydı. *Eddie Vedder*’ın mırıldanarak söylediği şarkıyı tanımak zor değildi. Ritme uyup biraz sallandım ama Cliff’in sırtarak bana baktığını fark edince donup kaldım.

“Ne?”

“Dans etmek ister misin?” diye sordu.

“*Pearl Jam* çalarken mi?”

Cliff’in gülümsemesi genişledi. “Evet.”

Alaycı bir kahkaha attım. “*Pearl Jam*’de yavaş dans edemeyiz.”

“Elbette ederiz.”

Yavaşça yanıma geldi ve elini dirseğime koydu. Ben de kollarımı açtım, bir eliyle elimi tutarken diğerini belime doladı. Beni kendine doğru çekip yanağını yanağıma yaklaştırdıncaya nefesimi tuttum.

Yerimizde sallanmaya başladık.

En sonunda o bir adım öne çıktı, ben de bir adım geriye attım. Sonra yana doğru bir adım atınca onu takip ettim. Dansta yönlendiriliyordum ve yönlendirilmekten nefret ederdim. Oysa Cliff’leyken kontrol elimdeymiş gibi hissetmiyordum. Benimle hareket ediyordu ve bu da bir kişinin ezici gücüyle değil, iki kişinin ortaklaşa yaptığı bir dans gibi hissettiriyordu.

“Bu şarkıyı ilk kez duyduğum anı hatırlıyorum,” derken sıcacık nefesi kulağımı gıdıkladı. Boynum karıncalandı. “Emily’yi doktora götürüyordum. Çok öksürüyordu. Zavallı şey, fazlasıyla mutsuzdu ve benim de sabrım tükenmişti. Günlerce uyumamıştım. Ancak radyoda bu şarkı çalınca öksürüğü bir anda kesilmiş gibi oldu. Bunu nasıl açıklarım, bilmiyorum ama Emily de o geceyi hatırladığını söylüyor. Belki bu hikâyeyi o kadar çok anlattım ki, o da yaşadığına ikna oldu.”

“Bu hikâyeyi sevdim,” diye fısıldadım.

“Hımm. Harika bir şarkı ama bu tür anılar... Bilmiyorum... *Eddie Vedder*’dan başka bir şeyle ilişkilendirilmeliydi.”

Kıkırdadım. “Sana bir sır vereyim mi?”

“Michelle’in sırrı, ha? Sonunda.”

“Aslında bu şarkıya bayılıyorum,” dedim ve o boynumun dibinde gülerken devam ettim. “Allen bu şarkıdan nefret ederdi.”

“Kim bu şarkıdan nefret edebilir ki?”

“Komik, tanıştığımızda yirmi üç yaşındaydım ve ne olduğunun bir önemi yoktu... benim beğendiğim her şey onun için fazla genç işiydi. Daha doğrusu çocukça.”

“Sen ve çocukça?”

“*Pembeli Güzel*”den de nefret ederdi. O konuyu hiç açmayalım.”

“Bu adam kaç yaşındaydı?”

“Allen benden on iki yaş büyük.” Cliff sessiz kalınca bir parçam bundan utandı. “Sanırım onun... yetişkinliğine hayran oldum. Anlarsın ya. Annem veya kız kardeşime yaptığım gibi ona bakmak zorunda olmamaya. Belki biri de benimle ilgilenir diye düşündüm.” Gülerek nefesimi verdim. “Sence bu aptalca mı?”

Cliff beni daha yakınına çekti. “Hiç de bile. Sen ilgilenilmeyi hak ediyorsun, Michelle.”

O konuşurken yutkundum. “Beni arayan kadın... onun da yirmi ikiden fazla olduğunu sanmıyorum. Belki de yaşlanmam hoşuna gitmedi. Bilmiyorum.”

Cliff yine güldü ama bu sefer benimle alay ediyormuş gibi gelmedi. Sesi içimde yankılanıp omuzlarımdan aşağıya, omurgama kadar indi ve sanki vücudumdaki tüm sinirleri tutuyormuş gibi avucunun içine gelince durdu. Koruyucumdu.

“Beni... aldattığını öğrendiğimde şaşırmadım,” diye itirafta bulundum. “Üstelik dürüst olmak gerekirse, onu o kadar özlemiyorum. Özlediğim... ses. Yalnız olmak çok sessiz.”

* 1980’lerin lise hayatını, sınıf farklarını ve ergenlik ilişkilerini işleyen Amerikan romantik komedi filmidir. (ç.n.)

Cliff başparmağını ve işaretparmağını nazikçe çeneme koydu, beni yavaşça kendine doğru çevirdi.

“Geçecek.”

Dudaklarımı aralayıp güçlükle nefes aldım. “Umarım,” dedim usulca.

“Bana başka bir sır ver,” diye mırıldandı ve sorusu kulağımda uğuldadı.

“O kadar çok var ki,” diyerek itiraflarıma devam ettim. “Nereden başlayacağımı bilemiyorum.”

“İstedliğini anlat.”

“Hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.”

Kıkırdadı. “Sırrın, beni tanımak istemek mi?”

“Tracy’yle işler neden yürümedi?”

Cliff aniden sessizleşti.

İçimi bir korku kapladı ve yüzüm kızardı.

“Gördün mü?” dedim güçlükle nefes alırken. “Fazla kaba biriyim.”

Elini elimden çekti ama uzaklaşmak yerine dirseklerimi yukarı iterek kollarımı omuzlarına dolamamı sağladı. Sonra da beni göğsüne doğru çekti. “Öyle söyleme.”

Ellerimi boynunun arkasına doladım ve sadece, “Tamam,” diyebildim. Çünkü ses tonundaki titreme acı doluydu. Sanki ağzımdan çıkan kelime onu öfkeliendirmişti.

“Bir gün Tracy, artık burada olmak istemediğine karar verdi. Hepsi bu kadar basit. Uzun zamandır bunu düşündüğünü, Britany doğmadan önce bile aklında olduğunu söyledi.”

“Ayrıldığınızda Brittany kaç yaşındaydı?”

“Üç,” diye cevapladı. “Başka bir çocuk daha yapabileceğimizi söylediğinde şaşırmıştım. Emily artık yeterince büyümüştü. Beraber daha çok şey yapabiliyorduk. Genç yaşta ebeveyn

olmanın getirdiği o kısıtlılıktan biraz kurtulmaya başlamıştık ama Trace bu defa planlı bir çocuk istediğini söyledi. Nasıl hayır diyebilirdim ki? Baba olmak çok hoşuma gitmişti.

“Ancak Brittany’dan sonra aradığı şey o değilmiş gibi hissetmiş olmalı. Çünkü bir gün beni oturtup artık benden *hoşlanmadığını* söyledi. *Sevmediğini* değil, aradaki farkı çok net hatırlıyorum. Benden hoşlanmıyordu. Ne zamandan beri böyle hissettiğini sordum. Belki de en başından beri böyle olduğunu söyledi.”

İçimin sızladığımı hissettim. Huzursuzdum. *Kim birine böyle bir şey söyleyebilirdi ki? Kim Cliff’e böyle bir şey söyleyebilirdi?*

“Çok üzüldüm,” diye mırıldandım.

Alaycı bir kahkaha attı. “Üzülme,” dedi Cliff. “Her şeyi şakaya vuruyorum, beni çoğu zaman ciddi göremezsin. Birinin benden hoşlanması zor.”

Bunlar hiç onun söyleyeceği cümlelere benzemiyordu, sanki Tracy’nin düşünceleriymiş. Yıllar önce ekilmiş, filizlenmek için zamanını beklemiş ve şimdi de içine kök salmış cümlelerdi.

“Gayet de kolay, Cliff,” dedim usulca. “Ciddiyim. Çoğu insandan hoşlanmam ama haklıydın, senden hoşlanıyorum. O yüzden şakaların için özür dileme. Şakaların bana keyif veriyor.”

Cliff nefesini burnundan verdi. “Bana fazla nazik davranma.”

“Peki. Şakalarına devam ettiğin sürece mizah anlayışını övmeyeceğim.”

Kıkırdadı. “Anlaştık.”

Başımı omzuna yasladım. Avucuyla başımın arkasını okşadı ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Samimiydi. Kibardı.

“Bu aptal şarkıda dans ettiğimize inanamıyorum,” dedim nefesimi vererek.

“Ben de seni buna ikna ettiğime inanamıyorum.”

Güldüm, o da gülerek bana daha sıkı sarıldı. Ben de başımı boynunun kıvrımına iyice gömdüm. Tişörtünden vanilya ve tarçın kokusu geliyordu. Fakat altında eşsiz narenciye kokusu, duvarlarının ardında sakladığı o sırrı da vardı.

Sırtımı okşadı ancak Cliff’in bana dokunmasının tek sebebinin alışkanlık olduğunu biliyordum. Yanındaki kim olursa olsun böyle biriydi. Yine de bir yanımla Cliff’in bana sadece ben olduğum için dokunmasını arzuluyordu.

Başımı hafifçe kaldırdım, o da yanağını yanağıma yasladı.

“İşe dönmelisin,” diye fısıldadım.

“Evet,” diye mırıldandı.

“Sırlarını paylaştığın için teşekkürler.”

“Dinlediğin için teşekkürler.”

Arkama yaslandım ama kollarımı boynundan çekmedim. Ellerini belimin kıvrımına indirdi ve başparmaklarıyla daireler çizmeye başladı. İşaretparmağımı ensesindeki saçlarda gezdirdim. Bakışları dudaklarıma kaydı ama çok geçmeden yukarı çıktı. Bana böyle baktığı anlarda sakinleşmiyordum. Aksine, kalp atışlarım düzensizleşiyordu ve göğüslerimiz birbirine temas ettiğinden onunkinin de hızlandığını hissedebiliyordum.

Yutkunma sesimi duydum. Masmavi gözlerinin ışıltısını, içindeki küçük ela renkli noktaları görebiliyordum. İçimi görüyor, beni derinden sarsıyor ve ayaklarımı olduğum yere adeta mıhlıyordu. Kalbim boğazımda atarken belki de... kim bilir...

Pastanenin kapısı gürültüyle çalınca sıçradım ama Cliff kıpırdamadı. Eli belimdeydi. Gözleri tamamen benimkilere sabitlenmişti ama ardında ne aradığını bilmiyordum.

Kapıda bir yumruk sesi daha duyuldu.

Gözlerimi kırptırıp kollarının arasından çıktım. “Açmak istersen...”

“Evet,” diye sözümü kesti. Elini saçlarının arasından geçirerek mutfaktan çıktı ve kapıya doğru yürüdü.

Cliff kapıyı açarken üzerindeki zil çaldı.

“Bay Burke...”

“Josh,” diye seslendi Cliff.

Pastanenin içine doğru yürürken Josh’ın yüzünün renginin attığını, bakışlarının benimle onun arasında gidip geldiğini fark ettim.

Cliff dişlerini sıkarak, “Seni gördüğüme *ne çok* sevindim,” diye konuşmaya devam etti. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Emily burada mı diye soracaktım. Hiç uğramadı da normalde uğrar.”

Nedense nefes nefese kalmış bir halde, “Pansiyonda,” diyerek araya girdim. “Senden telefon bekliyor.”

“Kahretsin, biliyordum,” diye sızlanmaya başladı Josh. “Annem telefonu elinden bırakmıyor, sanırım radyo üzerinden yapılan çekiliş gibi bir şey kazanmış.”

“Tüh,” dedi Cliff ama o da benim kadar konuşmadan kopmuş görünüyordu.

Ne olduğundan tam emin değildim. Hatta bir şey olup olmadığından bile emin değildim. Fakat kafam fazlasıyla karışmıştı. Bir dakika önce dans ederken şimdi kendimi çok gergin hissediyordum. Normalde onun yanındayken hiç bu kadar gergin olmazdım.

“Öyleyse pansiyona gideyim,” dedi Josh.

“Ön kapıdan geçebilirsin,” diye seslendim.

“Teşekkürler. Şey, bir de Bay Burke...”

Cliff gözlerini kapattı. “Efendim, Josh?”

“Bana... onun en sevdiği tatlının ne olduğunu söyleyebilir misiniz? Düşündüm de... nasıl desem... onu pişirmeyi öğrenmek istiyorum.”

Cliff’in omuzları çöktü ve başını salladı. “Elma dolgulu kızarmış hamur.”

JULIE OLIVIA

“Elma dolgulu kızarmış hamur,” diye tekrarladı Josh.

“Tarifimi veririm.”

“Teşekkürler, dostum. Şey, Bay...”

“Bana Cliff de.”

Josh’ın yüzünde öyle neşeli bir gülümseme oluştu ki, o an Copper Run kasabasının tümüne enerji aktarabilirdi.

“Teşekkürler, Cliff. Görüşürüz.”

Pastanenin kapısı kapandı ve Cliff gıcırdayan botlarıyla yavaşça kapıya sırtını döndü.

Ellerini ceplerine sokup bakışlarını önce saçlarımdan dudaklarıma, oradan da tekrar yukarıya kaydırды. Beni tepeden tırnağa süzüyordu. Bana her zamanki gibi bakmasına, yani bakışlarıyla *içimi* gördüğünü hissetmeme rağmen ilk defa bu kadar savunmasız kalıyordum.

Yüzüm kızardı, tenimin alev aldığım hissettim. Isınan tek yer yanaklarım veya göğüs kafesim değildi. Karnım, hatta daha da tehlikelisi bacaklarımın arası da ısınmıştı.

“Gitmem gerek,” dedim çabucak. “Lisa’yla Carol muhtemelen çok meşguldür.” Cebime uzanıp beş doları çıkardım. “Ona bir paket sigara almam için para vermişti.”

Cliff yutkunup zorla gülümsedi, bana değil ayakkabılarına bakıyordu. “Ah, sakın alma.”

“Almayacaktım.” Parayı tezgâhın üzerine bıraktım. “Düşürdüm derim.”

Cliff sırtıttı. “Yarın gizlice çantasına geri koyarım.”

“Teşekkürler.”

Başka hiçbir şey söylemeden yanından geçtim ve kapıdan çıktım. Cliff arkamdan kapıyı kilitledi.

Arkamı dönüp bakmak, beni izleyip izlemediğini bilmek istemiyordum. Dudaklarının kenarında beliren o tebessümü görünce kalp atışlarımın hızlandığını fark etmek istemiyordum. Özellikle yeni sırrımı onaylamayı hiç istemiyordum.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Cliff Burke'ten *hoşlanıyordum*. *Hoşlanmak*, tıpkı Emily'nin yaşındaki bir çocuğun yapacağı türden bir şeydi.

Kuru mizahından, dağınık ve karmaşık yaşantısından hoşlanıyordum. Oksijene ihtiyaç duyduğu kadar temasa da ihtiyaç duymasından hoşlanıyordum. İstedikini açıkça söylemesinden, ne istiyorsa almasından ve bunların hiçbirini için özür dilemesinden hoşlanıyordum. Gün sonunda, arkadaşım olması çok hoşuma gidiyordu.

Cliff Burke'ten hoşlanıyordum ama bütün kasabayı parmağında oynatan bu çekici adamın benim kadar sert bir kadından asla hoşlanmayacağını da biliyordum.

17. Bölüm

CLIFF

Cadılar Bayramı, Copper Run'ın en büyük bayram günüydü. Elbette kuru dallarda biriken kar taneleri ve sıcak çikolata tezgâhlarıyla Noel'i de seviyorduk. Ancak Copper Run'ı gerçekten coşturmak için, bahçelere birkaç iskelet yerleştirip son ses *Monster Mash** açmak gerekiyordu. Burada yaşıyorsanız, iyi bir vatandaş olmak için korku filmlerine bayılmanız ve *her defasında* kostüm giymeniz bekleniyordu.

Emily'nin boy aynasındaki çıkartmaların arasından kendime bakıp iç çektim.

“Beni hayalet yaptığın zamanları hatırlıyor musun?” diye sordum. “Ya da *Batman*. Neden beni yine *Batman* yapmıyorsun?”

“Çünkü şu an moda *Hayalet Maskeli***,” dedi kayıtsızca.

Küçüklüğünden beri kostümlerimi Emily seçer veya hazırlardı. Bu yıl da geçen yılın işkence ve kan dökme konusunda en popüler korku filminden, sezonun en çok sevilen kostümünü seçmişti. Kostümün koluyla siyah eldivenlerim arasında bir santimlik açıklık kalmıştı.

* *Bobby “Boris” Pickett* tarafından kaydedilen ünlü bir Cadılar Bayramı şarkısıdır. (ç.n.)

** Çılgılık filminde ortaya çıkan ikonik maskeli karakterdir. (ç.n.)

Öne doğru eğilerek ayak parmaklarına siyah oje sürmeye devam etti. “Son kalan parçaydı, baba. Giymek zorundasın,” dedi Emily.

Emily’nin komodininde duran beyaz maskeyi alıp yüzüme taktım. İnce, siyah kumaşın üzerinde gözleri sarkmış ve esneyen bir ağzın olduğu yüz duruyordu.

Maskeyi çıkardım. “Kız kardeşini korkutacağım.”

“Çoktan gösterdim. Eski bir çocuk programından aldığımı söyledim. Komik buldu.”

“Em, bu yaptığın büyük sorumsuzluk.” Omuzlarımdaki siyah pelerini düzelttim. “Ama bir yandan da çok dâhice. Cezan iptal.”

Başımı kaldırdı. “Bir dakika, ben cezalı değildim ki?”

“Vermeyi düşünüyordum.”

Uzun kapüşonu kafama geçirip maskeyi yüzüme tekrar taktım. Plastığın ve kumaşın arasından nefes almak zordu.

Ofladığımda Emily güldü. “Bana güven, oradaki en havalı adam sen olacaksın.”

“Ben zaten havalıyım.”

“İşte ama biraz daha havalı olsan fena olmaz.”

“Kimseyi etkilemek gibi bir çabam yok.”

Emily alaycı bir şekilde, “*Michelle*’i bile mi?” diye fısıldadı.

Göğsüme görünmez sıkı bir ipin dolandığını hissettiğimde neredeyse öksürecektim. Maskeyi çıkarıp sinirli sinirli siyah eldivenimle oynadım ve ucunu bileklerime dek çektim.

“Zaten bu kadar havalı olduğum için çekiniyor,” diyerek ona takıldım. “Neden kendisini daha kötü hissetmesine sebep olalım?”

Emily tırnaklarına üfledi. “Hayır, *Michelle* için havalı tabirinin *yanından* bile geçmezsin.”

“Bunun ne önemi var?”

Bana normalde, “Hadi canım!” dedikten sonra yüzünde be-

liren o ağız açık ifadeyle baktı ama bu defa iç çekmekle yetindi. Sonra da kedi kulaklarını takıp yataktan kalktı.

En sonunda ağzını açtığında bana acıyarak iç çekti. “Ah, baba, ah.”

“Sana ceza vermeyi yeniden düşünmeye başladım.”

“Baba!” O esnada Brittany, tek boynuzlu at yastık kılıfını elinde sımsıkı tutarak odaya daldı. “Bak!”

Elindekine bakınca ağzım açık kaldı. Emily görür görmez kahkahalara boğuldu.

Altı yaşındaki kızım başına bir kel kafa peruğu takmıştı. Daha doğrusu takmaya çalışmıştı. Belki de fazla geriye çekmişti çünkü peruk başının tepesini fazla büyümüş bir mantara çevirmişti. Altan saç telleri görünüyordu ve burnunun altına bir bıyık, çenesine de sakal çizmişti. Üzerinde kot pantolonla siyah bir yelek vardı. Yeleğin, geçen hafta *Bird & Breakfast*’ın zemininde duran siyah çarşaflardan yapıldığını hatırlıyormuş gibiydim.

“Vay canına. Em, Brittany’yi gördün mü?” diye sordum ve sesimi alçalttım. “Çünkü şu an Steve Austin odaya girdi!”

Kollarımı iki yana açarak eğildim ve onu omzuma attım. Brittany kahkahalara boğulurken Emily’nin yatağına doğru koşup onu yatağa bıraktım.

“Dur, baba. Steve her zaman kazanır!” diyerek somurttu Brittany. Daha doğrusu somurtmaya çalıştı, bu kadar gülmese inandırıcı olabilirdi.

“Doğru ya.” Avucumu alnıma vurdum. “Benim hatam.” Brittany omuzlarıma bastırırken kendimi yatağa bırakıp hareketsiz kaldım.

Emily elini çarşaflara vurdu. “Bir, iki, üç! Steve Austin kazandı!”

Brittany zafer işaretiyle kollarını havaya kaldırdı.

Onu tekrar kollarıma alıp havada sallarken Emily’yle, “Yenilmez şampiyon! Yenilmez şampiyon!” diye tezahürat yaptık.

“Ah, bekle!” Brittany onu yere indirene kadar kollarımda kıvrandı. Hemen sonra, “Bir şey unuttum,” deyip kapıdan dışarı koşmaya başladı. Koridordan yatak odasına doğru koşarken ayak sesleri uzaktan bir yankı gibi geliyordu.

Aynaya dönünce Emily’nin bana baktığını gördüm.

Yerimden sıçradım. “Ne?”

“İstersen Michelle’le konuşabilirim.”

Kalbim bir kez daha sıkıştı. “Michelle’le kendim konuşabilirim.”

“Evet ama ya...”

Brittany odaya döndü. Bir *klik* sesi duyuldu, ardından da bir ışık parladı. İçerisi karanlığa gömüldükten sonra küçük baloncuklar belirdi. Gözlerimi ovuşturdum ve odayı tekrar görebilmek için gözlerimi kırptım. O an Brittany’nin küçük avuçlarında sarı, tek kullanımlık fotoğraf makinesinin durduğunu gördüm.

“Onu nereden buldun?” diye sordum gülümseyerek.

“Shell verdi!”

Bu gece kalbim bir kez daha boğazıma gelecek olursa bayılacaktım. Kafamın en son ne zaman bu denli karıştığını hatırlamıyordum. Tek bir kişinin adı geçtiğinde bu kadar afallamak çok sinir bozucuydu. Özellikle bu kişi beni hiç heyecanlandırmaması gereken biriymen.

“İncelik etmiş,” dedim. “Teşekkür ettin mi?”

“Ay, hayır,” diyerek kamerayı elinden indirdi.

Brittany’nin sırtını okşadım. “Onu görünce mutlaka teşekkür edelim. Hadi, sokaklar kalabalıklaşmadan şeker mi şaka mı oynayalım.”

Emily’nin mor telefonu komodinin üzerinde çalınca hemen uzandı.

İnledim. “Em...”

“Bir dakika,” diye sızlandı.

JULIE OLIVIA

“Elini çabuk tut. Gitmemiz gerek.”

Fakat heyecanlı heyecanlı, “Merhaba, Josh,” deyişine bakılırsa beni duymamış gibiydi.

Çığlık maskemi aldım ve Brittany’yi dışarı yönlendirirken, “Onu beş dakika bekleyeceğiz, gelmezse de korkutacağız,” diye fısıldadım.

Brittany başını sallayarak kıkırdadı.

Merdivenlerden aşağıya, oturma odasına indik. Kapıyı açınca caddeyi kaplayan yüksek sesli müzik, çığlıklar ve çocukların kahkahaları içeriye doluştu. Cadde boyunca hayalet, mumya ve şeytan kılığına girmiş çocuklar koşturuyordu. Carol siyah bir perukla sivri bir şapka takmıştı. İçeri girince kapıyı arkasından kapattı. Caddenin yoğun “şeker mi yoksa şaka mı” telaşı bir süreliğine kesildi.

“Yine cadı mı oldun?” diye sordum.

“Elimdeki tek kostüm bu.” Kanepeye çökerek televizyon kumandasını eline aldı. “Buraya gelirken neredeyse birkaç çocuğu ezip geçecektim.” Hızla kanalları değiştirip tanıdık bir korku filmi buldu. “Bunu ilk defa izliyorum.” Yastıkların arasına iyice kuruldu.

Brittany’yi omuzlarından tutup mutfığa yönelttim.

Bacaklarımın arasından televizyona bakmaya çalıştı ve bir adamın elinde tuttuğu testereyi görünce, “O ne?” diye sordu.

“Küçük kızların görmemesi gereken bir şey,” dedim ve onu diğer odaya itip kulaklarını avuçlarımla kapattım.

Ayaklarımız mutfağın fayansına değdiği an arka kapı açıldı. Rocket içeri fırlayarak çılgınca Brittany’nin etrafında dönmeye başladı. Michelle kapıda durmuştu, bir tutam saçını kulağının arkasına atarken kapıyı kapattı.

Alaycı bir ses tonuyla, “Artık kapıyı çalma nezaketi kalmadı mı?” diye sordum. Elimi cebime sokmaya çalıştım ama elim, cepsiz pelerinin üstünde kaydı. Böyle olunca iyice tedirgin hissettim.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Tanrım, Michelle'in yanında kendimi *tedirgin* hissediyordum. Üstelik bunun nedeni sevimli kostümtü değildi çünkü zaten kostüm giymemişti. Bu konuyu ona sürekli hatırlatacağıma şüphe yoktu. Yoksa Michelle her zamankinden daha güzel diye mi böyle hissediyordum? Hayır, imkânsızdı. Sebebi burada ve kendisi gibi olmasıydı.

Josh dün pastaneye uğramasaydı, sonrasında neler olacağım bilmiyordum. Bir yanımda onun pansiyona geri döneceğini, benim de hamur işleriyle ilgilenmeye devam edeceğimi biliyordu. Ancak içimden bir ses, sözsüz bir sınırı aşıp aşmayacağımızı merak ediyordu.

Şehirden gelen, özgüvenli kadın Michelle ve kasabanın pastacısı ben. Şu anda da en yakın arkadaşım ile bir... sınırı aşıyorduk.

Koyu kahverengi kirpiklerinin ardından bakan kısık gözleri, bugüne dek hiç görmediğim bir yoğunlukta idi. Ellerimi saçlarında gezdiriyordum, dudaklarını aralamıştı ve sıcak nefesi dudaklarıma değiyordu. Kalbim deli gibi atıyordu.

Sonra Josh'ın geleceği tutmuştu.

O zamandan beri onu öldürmek için en az beş farklı plan yapmıştım.

Michelle dudaklarını birbirine bastırdı. "Ben de giyinmeliydim."

"Kesinlikle," dedim gülümseyerek. "Ama böyle de güzel-sin. Rahat görünüyor, yakışmış."

Brittany'nin yüzü düştü. "Sen kostüm giymeyecek misin?" diye sordu.

"Senin muhteşem kostümünün önüne geçmek istemedim," dedi Michelle. Çömelip Brittany'nin dağılmış kel peruğunun altına birkaç saç teli sıkıştırdı.

Göğsüm sızladı. Brittany'ye çok şefkatli davranıyordu.

"Yoksa kostümle dolaşmak için fazla mı havalısın?" diyerek onunla alay ettim.

JULIE OLIVIA

Kolumu iterek, “Aksine, *yeterince* havalı değilim,” dedi Michelle.

İkimiz de güldük ama gözleri üzerimde takılı kaldı ve ikimizin de ne olduğunu anlayıp aynı anda güçlükle nefes aldığımızı yemin edebilirdim. Michelle asla şakacı şekilde bana dokunmazdı.

“Sen kimsin?” diye sordu.

Avuç içimi uzattım. “*Hayalet Maskeli*. Tanıştığımıza memnun oldum...”

Elimi sıkarken altdudağını ısırды. Elleri, eldivenli kocaman ellerimin arasında kayboldu.

“Michelle,” diye cevap verdi.

Hâlâ el sıkışıyorduk.

“Öyleyse bu gece Copper Run’da Cadılar Bayramı rehberin ben olacağım, Michelle.”

Hâlâ el sıkışıyorduk.

“Çok teşekkür ederim, Bay *Hayalet Maskeli*.”

Hâlâ el sıkışıyorduk.

Ellerimiz birbirinden ayrılmamaya devam etti.

Sonunda elimi elinden çektim. “Hadi, artık gidelim.” Britany’nin omzunu sıkıp, “Hazır mısınız?” diye sordum.

“Evet.” Kamerasını kaldırarak bir fotoğrafımı daha çekti.

Parlayan gözlerimi kırıştırdım.

“O elindekine dikkat et, Britt.” El yordamıyla mutfak telefonunu aradım. Telefonu kulağıma götürdüğümde Josh’ın *R.E.M*’in davulcusunun gruptan ayrılışıyla ilgili bir şeyler söylediğini duydum.

Telefonu dudaklarıma yaklaştırdım ve elimden gelen en iyi *Hayalet Maskeli* taklidiyle, “Korku filmlerini sever misin?” diye bağırdım.

Yukarıdan Emily’nin, hattın diğer ucundan da Josh’ın çığlığı duyuldu.

“A... aman Tanrım,” diye kekeledi Josh.

“Şunu yapip durma, baba!” diye bağırdı Emily.

“Kostümü bana sen verdin, Em. Bu sesi çıkarma hakkım var. Artık telefonu kapat.”

Korkmuş bir nefes verirken, “*Her neyse*,” diyerek sızlandı. “Sen tam bir oyunbozansın.”

“Zaten iki saniye sonra görüşeceksiniz.”

“E... evet, Bay Burke.”

Emily inledi. “Josh, sana arayabileceğini söy...” Cümlenin devamını duymadım çünkü telefonu yerine koyup vedalaşmaları için onları baş başa bıraktım.

Sonra da ellerimi çırttım. “Hadi, şov başlasın.”

Michelle’e döndüm, kapıda durmuş doğrudan dudaklarıma bakıyordu. Kalbim bir kez daha o korkunç şeyi yaptı, sudan çıkmış balık gibi çırpındı. Boğazımı temizlediğimde gözlerini yüzüme kaydırıldı.

“Hazır mısın?” diye sordum gülerek. Kendim hiç de hazır olmadığım halde sesimi sabit tutmak için çaba harcadım.

“Sen hazırsan ben hazırım,” diye cevapladı hızlıca. Annesinin kolyesini iki parmağının arasında tuttuğu zincirinden çekerek yanımdan geçti ve oturma odasına gitti.

Bunu sadece gergin olduğunda yapıyordu.

Acaba gergin miydi?

Boş bir yastık kılıfı kafasının üstünden uçarken Emily merdivenlerden koşarak indi. “Hadi, şeker toplamaya gidelim!”

Brittany altı yaşındaki bir kızıdan güreşçiye benzer bir ses ne kadar çıkabilirse, o ses tonuyla, “Hadi!” diye bağırdı.

Evin kapısını açar açmaz ilk Brittany dışarı fırladı, sonra da Emily kolumun altından geçip koştu.

Çenemi eğerek Michelle’e geçmesini işaret ettim. Bana

JULIE OLIVIA

bakmadan o da kolumun altından geçmek için eğilince saçları pelerininin sarkan kollarına değdi ve elektrik çarptı. Gülümseyip saçlarını düzelttim.

Yine dudaklarıma baktığına yemin edebilirdim, sonra da bunu gizlemeye çalışıyormuş gibi gülümsedi ve dönüp hızla kızların peşinden kaldırımında yürümeye başladı.

“Cadılar Bayramı için size iyi eğlenceler!” diye seslendi Carol. “Çok korkmayın!”

Yutkundum. “Elbette!”

Doğrusu bu gece, benim için hayaletlerden çok daha korkutucu bir şey olduğunu hissediyordum.

18 . Bölüm

MICHELLE

Sokaklar koşturan çocuklar, gruplar halindeki ergenler ve hem kostüm giymemiş hem de çocuklarının kostümleriyle uyumlu anne babalarla dolup taşmıştı. Burke ailesinde ise korku filmlerinin kötü adamı, onunla son derece uyumsuz bir güreşçi ve bir kediyle kostümler epey çeşitliydi.

“İlk defa bu kadar coşkulu bir bayram görüyorum.”

Cliff sırttı. “Biz Cadılar Bayramı’nı çok ciddiye alırız. Lars meydanda pizza yarışması düzenliyor. Hayalet şeklindeki pizzanın hepsini bitiren, bir yıl boyunca bedava pizza dilimleri kazanıyor.”

Şaşkınlıkla nefes alıp, “Böyle bir etkinlik var ve sen beni bundan mahrum mu ettin?” diye sordum.

“Kazanabileceğini mi sanıyorsun?”

“Olabilir.”

“Denediğini görmek hoşuma gider.” Elini belime koyup beni başka bir sokağa yönlendirdi. “Bu taraftan.”

Zaten bu kadar telaşın içinde kaybolmuşken elinde sahte testereyle koşturan bir grup çocuğun yanından geçtikten sonra

iki kez sıçradım. Ancak bunların hiçbirisi, Cliff belime elini koyduğunda göğsümde beliren titremeyle kıyaslanamazdı.

Önümüzde Josh ve Emily el ele tutuşmuştu. Emily'nin kedi kuyruğu, Josh'ın kâğıttan köpek kuyruğunun yanında sallanıyordu. Yürürken omuzlarımı birbirlerine hafifçe vuruyorlardı.

“Ona bir şans vermemi söylediğin için teşekkürler,” dedi Cliff. “En kötü tercih sayılmaz.”

Burun kıvırdım. “Bunu Josh’a iltifat olarak görebilir miyiz?”

“Hakaret olmadığı kesin.”

“Olgunlaşmaya başladın, Cliff.”

Cliff gözlerini devirdi. “Aksine, bir tane daha ergen kızım olsa bu yaşta kalp krizi geçirirdim sanırım.”

“Bunu söylemek istemezdim ama...” Elinde topladığı şekerlerle biraz ağırlaşmış yastık kılıfıyla, garaj yolunda koşturan Brittany’yi işaret ettim.

Yanında da *Steve Austin*’den nefret ettiği söylenen, *Undertaker** kostümlü Luke vardı. Brittany’ye bir sonraki eve kadar yarışmayı teklif etti, onlar koşmaya başlayınca Rocket da tasmaı Brittany’de olduğundan peşlerinden sürüklendi.

“Desene mahvoldum,” dedi Cliff gülümseyerek.

Altdudağımı ısırarak yüzüne baktım. Kendime hâkim olamıyordum. Dudaklarının yanında beliren küçük çizgiler ve gözlerinin yanındaki kırışıklıklar hoşuma gidiyordu.

En son ne zaman kendimi bu kadar endişeli hissettiğimi hatırlamaya çalıştım. Allen’la ilk randevumuzda o kadar gerindim ki, neredeyse tek lokma yiyememiştim. Oysa son beş yılda iletişimimiz giderek azalırken, hastaneden her gün geç dönerken ve beni uyandırmamak için misafir odasında uyumaya başlayıp en sonunda da başka bir neden olmaksızın bu odaya taşınırken... tek hissettiğim kötü duygular uyandıran kaygıydı.

* Asıl ismi olan *Mark William Calaway* olan oyuncu ve profesyonel güreşçidir. (ç.n.)

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Peki Cliff'in yanındayken hissettiğim bu kelebekler kötü müydü?

Uçuşanlar kelebek miydi, yoksa güve mi?

Hem Tanrı aşkına, hangi dünyada bu potansiyel kelebekleri hissediyor olabilirdim?

Kesinlikle bu dünyada. Kalabalık sokaklarda yürüdüğümüz, şeker mi şaka mı diye soran çocukların kaldırımları görmemezlikten geldiği ve arabaların kalabalığın arasında salyangoz hızıyla ilerlediği bu dünyada. Vermont'ın bu küçük kasabasının pastacısı için midemde kelebekler uçuşuyordu. Bu adam için. Yani bir arkadaş için. Annem olmasaydı ve boşanmasaydım, bu hayatta asla tanışamayacağım bu adam için. Fakat şu an buradan başka bir yerde olmayı istediğimden emin değildim ve işin en korkutucu kısmı da buydu.

"Baba, Rocket da bir şeker kaptı!" Brittany koşarak bize doğru gelirken yastık kılıfını açtı ve biraz eğip şeker paketlerinin arasında duran küçük köpek mamasını gösterdi.

Cliff, kuyruğunu sallayan Rocket'a baktı. "Vay canına, aferrin ona."

Copper Run'a geldiğimizden beri Rocket'ı hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Daha doğrusu ikimizi de.

"Sıradaki ev!" diye bağırdı Brittany. Ardından gürültülü hayalet çılgınlıklarının ve sis makinesinin seslerinin duyulduğu eve doğru koşmaya başladı.

Cliff kulağıma eğildi. "Dikkatlice soluna bak," diye fısıldadı.

Bana bu kadar yaklaştığında omurgamdan bir ürperti geçti ama dediğini yaptım. Yakınımızdaki bir bahçede Betty ve Lisa ileri geri sallanıyordu. İkisinin de elinde, bir tarafına sırttan bal kabağı çıkartmaları yapıştırılmış parlak ve turuncu şişeler vardı.

"İçki mi içiyorlar?" diye sordum şaşkınlıkla.

JULIE OLIVIA

Gülümsedi. “Cadılar Bayramı’nda yaptıklarımızdan sorumlu tutulamayız.”

“Annemin burada yaşadığına inanamıyorum. Burası çok... farklı.”

Derin bir nefes aldıktan sonra güldü. “Lisa’yla ikisi çok yaramazlık yapardı,” diye ekledi.

“Gerçekten mi?”

“Geçen yıl perili evdeki hallerini görseydin, onların bu kadar çılgınca eğlendiğine ilk kez şahit olmuştum.”

Bir kahkaha attım. “Vay canına.”

“Sana mezarın üzerine basıp düştüğü hikâyeyi anlattım mı?”

“Hayır.”

“En iyi kısmı da ne biliyor musun? O gün Cadılar Bayramı bile değildi.”

Birbiri ardına kahkahalar atarken bu neşe hali bana çok yabancı geldi ama içimdeydi, yıkılmış bir barajdan son sürat akıyordu. Sesimin daha yüksek çıkmaması için elimi ağzıma götürdüm. Cliff benden *başka* hiçbir şeyi görmekle ilgilenmiyormuş gibi gülümseyerek bana baktı.

Karanlıkta parlak bir ışık çakınca parıltıların arasından gözlerimi kırptım.

“Aman Tanrım...”

Cliff şok olmuş bir halde gözlerini ovuşturup başını salladı. “Britt, bize haber vermeliydin,” diye güldü.

Brittany, ona verdiğim kamerayı avucunun içinde sıkıca tutarken kıkırdadı. Sonra da koşarak uzaklaştı ve habersiz bir başka parıltı daha belirdi.

“Birilerinin gözünü kör edecek, hâlâ etmediyse tabii,” diye mırıldandı.

“Ya da onlarla güreşecek.”

“Onu sen mi aldın?”

“Kamerayı mı?” diye sordum.

“Evet.”

“Hımm. Bir kameraya en çok ihtiyacı olduğu gün bugündür.”

Gülümsedi. “Teşekkürler.”

“*Steve Austin*’e kim hayır diyebilir ki, Cliff?”

“Doğrusu ben de pes ederdim.”

Önümüzdeki Emily arkasını dönüp bize baktı. Ardından alt-dudağını ısırdı ve Josh’a bir şey fısıldadı. Yüzümdeki gülümseme kayboldu, o an kendimi fazlasıyla savunmasız hissederek kaskatı kesildim. Cliff’in kolunun bana neredeyse değdiğini, yanımızdan geçen diğer insanlarla kıyaslandığında aramızdaki mesafenin çok az olduğunu fark ettim.

“Gençleri fısıldaşırken görmekten nefret ediyorum,” diye mırıldandı Cliff. “Zorbalığa uğruyormuşum gibi hissediyorum.”

“Hiç zorbalığa uğradın mı?” diye sordum.

“Tabii ki uğradım. Sınıfın palyaçosu bendim ama benim hakkımda konuşulan ne varsa hepsi zaten kendime söylediğim şeylerdi. Bir dakika.” Cliff aniden kolunu omzuma attı ve beni sol tarafa yönlendirdi. “Winston’ın evini görmelisin.”

Sokağın başında insanlar ayaklarını sürüyerek örtülü duvarlara doğru ilerliyordu. Sis, siyah perdenin arkasında kaybolan insanların üzerini kaplıyordu. İçeride çığlıklar ve testere sesleri yankılanıyordu. Ses, neredeyse yan evin hoparlörlerinden gelen gulyabani inlemeleri kadar yüksekti.

“Hayaletli labirent mi?”

“Hayaletli labirent,” diyerek başını salladı Cliff.

Yüzümü buruşturarak, “Buna hazır mıyım?” diye sordum.

“Muhtemelen değilsin ama hazır olsan da olmasan da yapacağız.”

“Öyle mi?”

“Bana güven. Sosyal hayat planlayıcınım, unuttun mu?”

“Güveniyorum,” diye mırıldandım.

Aramızda bir sessizlik oldu, ona döndüğümde derin bir nefes verip gözlerimin içine baktı.

“Beklediğine degecek, söz veriyorum.” Arkasına dönerek, “Em! Brittany ve Rocket’a birkaç dakika göz kulak olur musun?” diye seslenince mideme bir ağrı saplandı.

Sokağın aşağısında içi şekerden ağırlaşmış yastık kılıfını sürükleyen Emily, babasının yaramaz gülümsemesini andıran sırtışıyla bir bana bir babasına baktı. Gözlerimi kıstım, gülümsemesi iyice büyüdü.

“Tabii ki!” diye seslendi. “İyi eğlenceler.”

Avucumun içine sıcak bir eldiven değdi, Cliff’e tekrar baktığımda kafasına maskesini geçirmişti. Birden irkilerek çığlık attım.

Maskenin ardındaki boğuk kahkahalarını duyabiliyordum. Elimi nazikçe tutup beni hayaletli labirente çekti. Avucunu benimkine dolayarak parmaklarımızı birbirine kenetledi ve el ele yürümeye başladık. Omurgamdan bir ürperti geçerken vücudum titremeye başladı.

“Düşündüğümde daha ürkek çıktın,” dedi sıraya girdiğimizde. Sonra da kulağıma eğildi. “Sarsılmaz Michelle’e böyle korkmak yakışıyor mu?” diye fısıldadı.

“Hayır,” dedim güçlükle yutkunarak. Ancak işin en üzücü kısmı, bu tepkiyi önümüzdeki karanlık tünele mi, yoksa iç içe geçen ellerimize mi verdiğimden emin olamamamdı.

Çok korkuyordum.

Winston’ın eşi bahçenin girişinde durmuş, yanındaki hoparlörden gelen neşeli melodinin ritmine uyarak kalçalarını sağa sola sallıyordu. Bu melodiyle karşımızda bizi bekleyen kan donduran çığlıkları bastırmaya çalıştığına emindim.

Kollarını ve kalçalarını sağa sola sallayarak gülümsedi. “Hazır mısın?”

Çenemi dikleştirdim. “Hazırım,” dedim meydan okurcasına. Cliff güldü. “Aferin kızıma.”

Elini sıkıca tuttum, o da tutuşunu sıkılaştırdı ve siyah masa örtülerinden yapılmış ağır perdelerin arasından perili tünele girdik.

Botlarımız çimlerin üzerinde ilerlerken çıtır çıtır sesler çıkarıyordu. Dar koridorda yavaşça yürümeye başladık. Sokak lambalarının ışığı, derme çatma duvarların siyah köşelerinden içeri sızmaya çalışıyordu ama önümüz zifiri karanlıktı.

Bir çığlık duyuldu. Aniden durdum ve sırtım Cliff'in sert göğsüne çarpınca kıkırdadı.

"İstersen geri dönebiliriz."

"Hayatta olmaz."

"İyi çünkü aksi takdirde dönek olurdun."

"Kapa çeneni," diye fısıldadım.

Bir kahkaha attı, güven vermek için avucunu omzuma koyup okşadı. Nedense bu hareketi beni daha da tedirgin etmişti. Özellikle de elini kolumdan aşağı kaydırıp bileğime dokunması ve parmaklarımızı bir kez daha birbirine kenetlemesi gerilimi artırıyordu.

Köşeyi döner dönmez bir palyaço önüme atladı. Çığlığı bastım ama Cliff'in de çığlık attığını duyunca güldüm.

"Ne o? *Korktun* mu, Clifford?" dedim alayla.

"Yoo," diye mırıldandı.

Tavandaki ızgaralardan bir iskelet önümüze düştü.

"Winston!" diye bağırdım. Cliff arkamda gülüyordu ve kap-kara duvarların ilerisinde küçük bir çocuğun kahkahalarını duyduğuma yemin edebilirdim. Muhtemelen Winston'ın ailesiydi.

Cliff başparmağıyla omurgamın ortasını dürttü. "Yürü."

Sonra yavaş yavaş avucunu açıp sırtımın üzerinde gezdirmeye başladı ve kıyafetimin kıvrımlarına dokundu. Dokunuşları karşısında donup kalarak yavaşladım.

Bir kez daha, "Yürümeye devam etmelisin," diye tekrarladı. Boğuk nefesini enseme hissediyordum.

Vücudum fazlasıyla ısınmıştı, isteksizce birkaç adım daha attım.

Köşeyi döneceğimiz sırada karşımıza deri maskeli bir adam çıktı, diğer sapakta da bir kurt adamla karşılaştık. Sıradaki şeytandı. Belki de giderek duyarsızlaşıyordum. Diğer olasılık da dikkatimin tamamen arkamdaki adamda, belime yayılmış parmaklarında olmasıydı.

Göğsü sırtıma yapışmıştı, nefesini saçlarımda hissediyordum. Bu kadar uzun boylu olduğunu bu ana dek fark etmemiştim, arkamda koruyucu bir kalkan gibi yükseliyordu. Dikkatlice arkama uzanıp parmaklarımı parmaklarına kenetledim, o da başparmağıyla bileğimin etrafına küçük daireler çizdi.

Bu adam, bu çekici adam bana çok yakındı. *Neden ben?*

Labirent, Winston'ın evinin yanında son buluyordu. Bir adam, elinde elektrikli testereyle bize doğru koşmaya başladı ve Cliff'le kahkahalar atarak çıkışa doğru koşup tünelden uzaklaştık.

Çimlerin olduğu bahçede, çıkmaz sokakla karşılaşana kadar koşmaya devam ettik. Sağda yolun iki yanına toplanmış yaprakların bulunduğu bir patika vardı. Solda sahte örümcek ağlarıyla kaplı uzun çalılar, ortasında da gizlice geçilecek küçük bir boşluk vardı.

Yolun ikiye ayrıldığı yere geldiğimde durdum.

İki seçenek olmasından nefret etmiştim.

Sola dönersem ne olacağını düşünmekten nefret etmiştim. Cliff'le çalılıklarda yalnız başımıza saklanırsak ne olacağım düşünmekten de öyle. Sahi, ne olurdu? Veya bir şey olmasını istiyor muydum?

Arkamı döndüğümde bana bakan beyaz bir maskeyle karşılaştım ve öyle yüksek sesli bir çığlık attım ki, Cliff kahkahalara boğularak eliyle ağzını kapattı.

Elinin baskısı altında, "Bu saçma masken aklımdan çıkmış," dedim boğuk bir sesle.

Çok geçmeden kahkahalarımız dindi, avucu dudaklarımın üzerindeyken orada donup kalmış vaziyette durduk. Midem düğümlendi.

Sonra kararımı verdim. Aklımın bana ne zaman ayak uydurduğunu bilmiyordum ama çoktan çalılıklara doğru geri bir adım atmıştım. Cliff de peşimden geldi.

Ben geri geri gidiyordum.

O da üzerime doğru yürüyordu.

Kalbim boğazımda atarken her adımda çalılıkların arasında biraz daha kaybolduk. Sessiz, yalnız ve dünyadan soyutlanmış bir yola girdik.

Çalılıkların ilerisinde dikenlerle dolu zemin ayaklarımızın altında kapkaraydı. Sırtım Winston'ın evinin paneline çarptı. Uzak-taki sokak lambalarından ve süslemelerden süzülen ışık çalılıkların arasını çok az aydınlatıyordu. Cliff maskesini kaldırdı. Maskesi gözlerini gizliyordu ama bana baktığını hissedebiliyordum.

Avucunu ağızımdan çekti. Elinin tersiyle yanağımı, boynumu ve omzumu okşamaya başladı. İkimiz de kesik nefesler almaya başlarken başparmağını köprücük kemiğime bastırdı.

O an atmosfer tamamen değişti, gece boyunca durgun olan hava aniden esmeye başladı ve yapraklar hışırdadı. Düşen bir yaprak Cliff'in kapüşonuna takıldı. Almak için uzandığımda kolum yanağına değdi ve Cliff'in nefesi kesildi.

Bana iyice yaklaşarak avucunu başımın dibinde duran duvara dayayıp beni duvarla kendi arasına sıkıştırdı. Diğer elini kolumda aşağı kaydırarak eldivenli parmaklarının arkasıyla kıyafetimi okşadı. Aramızda kat kat giysiler olmasına rağmen tüylerim ürperdi. Normal nefesler alıp vermeye çalıştım ama zorlanıyordum.

Onu öpmek istiyordum.

Cliff'i öpmek istiyordum. Hem de o kadar çok istiyordum ki, canım yanıyordu ama fazla temkinliydi. Fazla dikkatliydi.

Acaba emin olamadığı için mi böyle davranıyordu? Onu suçlayamazdım.

“Pişman olacağın bir şey yapma,” diye fısıldadım.

Tereddüt etmeden başını salladı. “Bundan asla pişman olmam.”

Elini boynumun kenarından yukarı kaydırduğında nefesimi tuttum.

“Sen olur musun?”

Ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Kalbim göğsümü delip geçecek gibi atıyordu.

Bu öpücüğün bizim için ne anlamı olurdu? Kendine sonbahar aşkı mı arıyordu? Peki ya ben? Yoksa bu çok daha fazlası mıydı? Cliff arkadaşımı. En iyi arkadaşımı. Hayatta kız kardeşim dışında hiç yakın arkadaşım olmamıştı.

Sessizliğim uzun sürünce Cliff boğuk bir kahkaha attı, sonra da elini başımın yanından çekip benden uzaklaştı. Vücudunun sıcaklığını kaybetmek içimi sızlattı. Geri çekilirken endişeye kapıldım.

Maskesini tekrar yüzüne geçirip başını yana eğdi. “Çok sevdiğin bir korku filmi var mı?” diyerek bana takıldı. Ses tonu, maskenin altından giydiği kostüme uygun bir şekilde uğultulu ve ürkütücü geliyordu.

Cliff taklidine gülünce ben de kendimi tutamadım.

Gerginliği bozmayı ona bıraktım.

“Hadi, Michelle,” dedi kendi normal sesiyle. Gülümsediğini anlayabiliyordum. “Geri dönelim.”

O an onu öpmem gerektiğini anladım çünkü risk almasına rağmen, benim rahatsız olacağımı düşündüğünde hemen geri çekilmişti. O böyle bir arkadaştı, böyle bir adamdı.

Öpücüğün sonunun nereye varacağını bilmiyordum. İki ay sonra buradan gidecek olmamın bir önemi olacak mıydı, bilmiyordum. Belki iletişimimiz kesilirdi, belki kesilmezdi. Belki de

bu, sonrasında gülerek hatırlayacağımız bir şey olurdu. Bir hayli belirsizlik olsa da kesin olan tek şey vardı. Cliff'ten emindim. Alaycı, gürültücü ama açık sözlüydü. Allen gibi suskun değildi. Daha önce çıktığım ve kendini erkek zanneden, fedakâr sanan erkeklerden çok daha adamdı. Allen'dan daha adamdı.

Uzaklaşmak üzere adım attı ama elimi uzatıp dirseğini tuttum. Birden irkilerek bana döndü. Maskesi... hayır, Cliff'in ta kendisi... aniden kalbimin korkuyla çarpmasına sebep oldu. Yine de kolundan tutup onu kendime çektim. Bana doğru gelirken yapraklar botlarının altında çıtırdıyordu. Bu defa bana öncekinden de yakındı. Göğüslerimiz birbirine değiyordu.

Başparmağımla maskesinin altını yukarı doğru ittim ve ay ışığında gök mavisi gözlerini görebilecek kadar yukarı kaldırdım. Kaşlarını hafifçe çatmıştı, kalbinin benimki kadar hızlı attığını hissedebiliyordum.

"Pişman olmam," diye fısıldadım.

Cliff gözlerini kırptı, bakışlarını bir gözümünden diğerine kaydırды. "Olmaz mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Cliff parmaklarını yavaşça çenemde gezdirdi. Eldivenin kumaşı pürüzlüydü, boynumu kavrarırken saçıma takıldı.

Dudaklarını alnıma bastırduğunda gözlerimi kapattım. Bir an orada kaldı. Ardından öpücüklerini şakağıma, yanağıma ve çeneme doğru kaydırды. Cliff dokunmasına izin verdiğim her zerremen tadını çıkarıyormuş gibi yavaş hareket ediyordu.

Geri çekildi. Gözlerimi açtığımda Cliff'in dudaklarıyla aramda bir santim bile mesafe kalmadığını gördüm. Nefesinin sıcaklığını tenimde hissedebiliyordum.

"Michelle," diye fısıldadı ve başım yana eğdi. "Yapamayız."

Mideme bir örs inmiş gibi hissettim. Dudaklarımdan sadece, "Ah," kelimesi döküldü.

Cliff hemen gülümsedi. "Yani şu an yapamayız demek iste-

dim.” Sonra bana yaklaşıp muzip muzip sırıttı. “Sonunu getiremeyeceğim bir şeye başlamak istemem.”

Bir kez daha, “Ah,” dedim ama bu defa yanaklarım kızardı.

Sesli bir şekilde nefesini verip saçımı kulağımın arkasına itti. “Winston’ın çalılıklarında... *yaramazlık* yapmak... sanırım çok iyi bir fikir değil. Bunu asla unutmaz.”

“Haklısın,” diyerek başımı salladım. “Mantıklı.”

Cliff ciddi bir gülümsemeyle bana baktığında ben de gülümsemem ama kalp atışlarım yavaşlamak bilmiyordu. Vücudum enerjiden titrerken geçen her saniyede gülümsemesinin yavaş yavaş yüzünden silindiğini görebiliyordum. Gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar kayboldu, dudaklarını birbirine bastırdı ve sonunda nefesini verdi.

“*Siktir et.*”

Elini saçlarımın arasına götürüp başımı avuçladı ve dudaklarım gömüldü.

Nefesim kesilecek gibi oldu. Sendeledim ama belimden tuttu ve göğsümde yanan alev, boğazıma kadar yükseldi. Yanıyordum. *Yanıyordu*. Parmaklarımı pelerinininden yukarı kaydırıp kumaşı tutarak onu kendime çektim. Sert göğsü benimkine temas ettiğinde eridim.

Dudaklarımızı aynı anda açtık. Utanç verici bir halde inledim ama o da aynısını yaptı. Daha önce ondan hiç bu denli çaresiz bir ses çıktığını duymamış, umutsuzca bu sesi yeniden duymayı arzulayacağımı hayal etmemiştim.

Altdudağını ısırdım, dilimi ağzının içine soktum. Kapüşonunu çekip maskesini yere düşürdüm. Beni geriye doğru bastırınca omurgam arkamdaki duvara yapıştı. Kalçalarını vücuduma bastırduğunda nefesim kesildi.

Ellerimiz hevesle birbirimizin boynunda, çenesinde ve saçlarında geziniyordu. Yanağıma koyduğu elinden bile kalp atışlarını hissedebiliyordum. Nefesimi ona doğru verdim.

Sonra ateşli öpücüklerimiz yavaşladı. Daha tatlı, daha nazik bir hal aldı. Başparmağıyla yanağımı okşadı. Elimini üstünden çektim, belime koyduğu elini kıvrımlarımda yukarı aşağı gezdirirken öpücüklerimiz uzamaya başladı.

Ardından dudaklarıma son öpücük gibi hissettiren bir öpücük kondurup geri çekildi ama birazcık eğilince dudaklarıma yeniden gömülerek aramızdaki bu tatlı anı uzattı. Bir türlü doyamıyordum. Onu sonsuza dek öpebilirdim.

En sonunda birbirimizden ayrıldık ve gözlerimizi açtığımızda ikimiz de gülmeye başladık. Gerginliğimizi atmak için güldük. Saçlarımin karman çorman olduğunu ve yanaklarının kızardığını fark edince güldük.

Elimini uzatıp dudaklarının üstündeki küçük yara izine ve ağzının yanındaki derin çizgiye dokundum. O da gülümseyerek parmaklarımin ucunu öptü.

Kendimi güvende hissediyordum ve çok uzun zamandır ilk kez mutluydum.

Ta ki uzaktan bir ses gelene dek. “Cliff! Cliff nerede?”

Başka biri daha, “Cliff”i bulun!” diye bağırdı.

Fakat Cliff”i harekete geçiren asıl şey, “Baba!” çığılığıydı.

Hemen sokağa doğru koştuk.

19. Bölüm

CLIFF

Michelle'in elinden tutup dikenli çalılarının arasından geçtim ve yapraklarla dolu bahçede bana bağırarak kızımı aramaya başladım. Kalbimin deli gibi atışı, Michelle'in avuçlarında hissediliyordu.

Daha bir saniye önce elimi bu güzel kadının beline dolamıştım, mutluydum ama şimdi... şu an...

Ödüm kopuyordu.

Sesin kaynağını bulmamız uzun sürmedi.

Bir grup insan, yağmur suyu kanalının etrafında toplanmıştı. George beni görünce ciddi bir yüz ifadesiyle el salladı. Koşarak yanlarına gittiğimde kalabalık yer açtı. Sadece benim geçebileceğim bir boşluk olunca Michelle elimi bıraktı. Brittany, betonun üstünde dizini tutarak hıçkırıklara boğulmuştu. Midem düğümlendi.

Belki yine kabak tarlasındaki gibi olmuştur. Sadece düşmüştür.

Dizlerinden biri sadece çizilmişti ama diğeri... o kadar kolay kurtulamamıştı. Kesik derin görünüyordu. Yanına çömeldiğimde kalbim boğazımda attı.

“Hey, Britt.” Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. “Ne oldu? Anlat.”

Burnundan akan sümük üstdudağına inerken hıçkırıklara boğulmuştu. Ağzından sadece “Ah” “O” ve “Korkunç” gibi kelimeler çıkıyordu. Parmağıyla Rocket’ı işaret etti.

Köpek Emily’nin yanına ilerledi, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp mırıldanmaya başladı. Emily tasmağını sıkıca tutuyordu.

Emily’ye dönüp, “Ne oldu?” diye sordum.

“Rocket bahçedeki hayaletlerden korktu,” diye yanıtladı. “Brittany onu okşamak için eğilince korkup kaçmaya çalıştı ama tasmağı elinde olduğundan Brittany’yi de peşinden sürükledi.”

İlk tepkim Rocket’a kızmak oldu. Fakat öfkem hızla dinince üzıldüm çünkü Brittany ona ihanete uğramış gibi bakıyordu, hayvana acıdım.

Brittany hıçkırarak ağlıyor, gözyaşları boğazında düğümleniyordu. Elinin tersiyle yaşları silmeye çalıştı ama düşerken çarptığı yerler de çizilmiş ve kanamıştı. Ellerini yüzünden çekip başparmağımla yanaklarını sildim.

Michelle -Michelle- Emily’nin elinden tasmayı çabucak aldı ve Rocket, Michelle’in bacaklarının arkasına saklanıp yerden fazla kalkmadan sızlanmaya devam etti. Michelle çömelerek onun tüylerini okşamaya çalıştı ama Rocket iyice kaskatı kesildi, rahatsız olduğunu göstermek için hırladı.

Korkmuştu.

O an köpek tarafından ısırılan küçük Clifford’ın, şu anda bu köpeğe bakan adamla aynı kişi olmadığını fark ettim.

Rocket’ın suçu yoktu. Cadılar Bayramı’ndaydık ve her köpek bu kadar iskeletin, hortlağın ve şeytanın etrafında tedirgin olurdu. Ancak kızımın zarar görmesi veya Rocket’ın öfkesini Michelle’e yöneltmesi hoşuma gitmemişti. Sonuçta bir hayvan-

dı, onda mantık aramak saçmaydı. Yine de öfke beni ele geçirdi ve ona baktığım her saniye öfkem daha da arttı.

Brittany olduğu yerde gözyaşları içinde kıpırdanıyordu. Derisi yarılmıştı. Kesik, yara bandının işe yaramayacağı kadar derindi. Dikiş atmak gerekip gerekmediğini merak ettim.

Kalbim deli gibi atıyordu.

Gitmeliydik.

Kollarımı sırtına ve dizlerinin altına götürüp Brittany'yi kucakladım.

“Acile gidiyoruz. Emily, sen burada kalıp Carol’a haber ver.”

Endişeli bakışlarla peşimden geldi. “Emin mi...”

“Gitmemiz gerek, tatlım,” dedim. “İyi olacak.”

“Yardım edebilirim, baba.”

Brittany tekrar ağlamaya başladı.

“Em, şimdi olmaz. Tamam mı? Üzgünüm.”

Emily’nin çenesi kasıldı. Josh avucuyla sırtını okşadı ama Emily kaşlarını çatarak omuz silkti ve elini çekmesini ima etti.

“Ben de geliyorum,” diye ısrar etti.

“Şu anda iki şeyle birden baş edemem, tatlım.”

Emily donakaldı. “Şey mi? Bana şey mi dedin?”

Midem düğümlendi. Gözlerimi sıkıca kapattım. “Öyle demek isteme...”

“Neyse ne,” dedi Emily sertçe.

Sonra da yumruklarını sıkıp öfkeyle uzaklaştı.

“Emily!” Şimdi ben de sersemlemiş haldeydim ve her şeyi nasıl düzeltebileceğimi düşünürken kafam allak bullak olmuştu. Meseleler çok fazlaydı. Üstelik kollarımda altı yaşında, ağlayan bir çocuk vardı.

Michelle’in yanına gittim.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Keşke ona bunun benim için çok yeni bir şey olduğunu, neredeyse yirmi yıl sonra kendimi ilk defa *yaşıyormuş* gibi hissettiğimi söyleyebilseydim.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Acaba pişman olmuş muydu? Burada, kollarımda küçük kızıyla karşısına dikilmem ona ağır gelmiş olabilir miydi? Öyleyse bile elimden bir şey gelmezdi çünkü kızlarım benim için dünyanın merkeziydi.

Acaba Michelle fikrini değiştirmiş miydi? Çok mu zorlamıştım?

Durup bunlara kafa yoracak vaktim yoktu. Zihnim, kızımın durumuyla ilgili endişelerimle doluydu.

Alabama ne kadar çabuk ulaşabilirim?

Cadılar Bayramı olduğu için şehirden çıkarken trafik var mıdır?

Brittany'ye kaç dikiş atılması gerekecek?

Emily'ye ne diyeceğim?

Sanki aklımı okumuş gibi, “Ben Emily’yle ilgileneyim,” dedi Michelle.

Ona sarılmak istedim.

Beni yıllardır kimsenin tanımadığı kadar iyi tanıdığını söylemek istedim.

Michelle’e, Winston’ın evindeki çalılıklarda söylediğim her şeyde samimi olduğumu hissettirecek şekilde dokunmak istiyordum. Onu öptüğüm için pişman değildim ve gecemizin böyle bitmesi hiç hoşuma gitmemişti.

Oysa sadece, “Teşekkür ederim,” diyebilirdim. Ardından koşarak eve, arabaya doğru yola koyuldum.

Aklımdaki son soru, kulaklarımın endişeden çınlamasına sebep oldu.

Michelle’i duvara sıkıştırıp dudaklarına gömüldükten sonra aklımdan geçmemesini dilediğim soru. Hayatımda ilk kez başka birini öptüğüm an kalbimi çarptıran heyecanı bölen, aklıma getirmeyi hiç istemediğim biri.

Bunu bilmesi gerekmiyordu.

Onun onayına da ihtiyacım yoktu.

JULIE OLIVIA

Ancak kollarımda taşıdığım ikimizin kızıydı ve bu telefonun, Cadılar Bayramı'nda almak isteyeceği türden bir haber olmadığını biliyordum. Zaten benim de son yapmak istediğim şey bu konuşmaydı. Şu an kafamı kurcalamasını istediğim en son soruydu.

Tracy'ye ne diyecektim?

20 . Bölüm

MICHELLE

“Em...”

“Kimseyle konuşmak istemiyorum.”

“Emily,” diyerek iç çektim.

“Beni rahat bırak!”

Küçük grubumuz -kucağında Rocket’la ben ve kuyruğu yanından sallanan Josh- onun peşinden evin içinde koşturmaya başladık. Carol kanepeden kalkınca turuncu kâsesi yere düştü ve içindeki şekerler halıya döküldü.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Çok şey oldu,” dedim sertçe.

Hem de *çok*.

Bu gece yaşananları bir türlü kafamda toparlayamıyordum. Korku labirenti. Brittany’nin bacağındaki yara. Emily. Cliff.

Cliff.

Belimi sıkıca saran elleri. Beni sertçe öpen, umutsuz dudakları. Kalp atışlarım düzensiz ve normalden çok hızlıydı, patlayacakmış gibi hissediyordum.

Şimdi de onun evinde kızını kovalıyordum. Merdivenleri tırmandım ama genç kız kapısını yüzüme çarptı.

Üçümüzün de başı aynı anda geriye savruldu, birbirimize bakakaldık. Carol'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Josh ürkmüştü. Ben de kararlı bir şekilde Rocket'ı göğsüme bastırıyordum.

Kıvranınca onu halının üzerine bıraktım. Bacaklarımın arasına çöküp oturdu. "Brittany düştü," dedim saçlarımı toplarken. Emily'nin peşinden koştururken terlemiştim ve aşırı heyecanla birleşince yapış yapış olan saçlar boynumu rahatsız ediyordu.

"Şimdi nerede?" diye sordu Carol.

"Cliff onu acile götürdü."

"*Aman Tanrım. Durumu iyi mi?*"

"Muhtemelen dikiş atılması gerekecek," dedim ama kelimeler ağzımdan çıkınca duraksadım.

Dikiş atılması gerekecek.

Cliff'i çalılıkların arasına çekip Winston'ın evinin arkasında öperken köpeğim altı yaşındaki kızım betonun üzerinde sürüklemişti.

Rocket'a baktım, yüzüme bakmıyordu ve burnunu patilerinin arasına almıştı.

O hayaletlerden uzak durmak için bir ay boyunca mahalenin farklı yollarına saptıktan sonra onu yalnız bırakmamam gerektiğini bilmeli, daha dikkatli olmalıydım. Cliff'in kızıyla yakından ilgilenmeliydim.

Cliff'i kızlarından uzak tutup bencillik etmiştim, her zamanki gibi daha fazlasını istemişim. *Kendim için.* Bu hisler bir tsunami gibi üzerime çöküp beni duvara itti, gözlerimi sıkıca kapattım.

"İyi misiniz, Bayan Michelle?" diye sordu Josh.

Gözlerimi aralayıp dilimi yanağıma bastırdım. Sonra da sessizce başımı sallayarak öne atıldım ve Emily'nin kapısını tıklattım.

"Hey! Aç kapıyı, Em."

"Hayır!" Sesi net çıkıyordu.

Josh dudaklarını bükerek küçük adımlarla kapıya doğru ilerledi. “Gün ışığım...”

“Bana *gün ışığım* deme, Joshua.”

İkimiz de tereddüt ediyorduk.

Tekrar kapıyı tıklattım. “Emily...”

“Hayır.” Bu seferki itirazında sesi biraz daha titrekti.

“Babana seninle konuşacağıma söz verdim.”

Carol yanıma yaklaşıp kapı koluna dokundu. “Hey, Em...”

“Kapa *çeneni*, Carol!”

Carol başını sallayarak geri çekildi. “Tam tahmin ettiğim gibi.”

Elini cebine attı, sigara aradığının farkındaydım.

Nefesimi verdim, dişlerimi sıkarak kapıya vurdum.

“Emily, sen istesen de istemesen de konuşacağız. Herkesin önünde mi olsun, yoksa yalnız mı?”

Garip bir sessizlik oldu, ardından yataktan bir gıcırta geldi ve kilit açıldı.

Kapı biraz aralanınca kalbim sıkıştı.

Yüzünden akan yaşlar, boyadığı kedi bıyıklarını silmişti. Gözleri kızarmıştı ve akan makyajı yüzünden etrafı lekelenmişti.

Yumuşadım. “Girebilir miyim?”

Burnunu çekerken bakışlarını yana kaydırıp ve beni içeri almak için kapıyı biraz daha açtı. “Zaten gireceksin.”

Omuz silktim çünkü haklıydı.

Carol ve Josh’a baktım. Josh kâğıttan yapıp saç bandına tutturduğu ve saçlarına doğru sarkan köpek kulaklarıyla duvara yaslanmıştı. Carol ise kollarını göğsünde kavuşturmuş, büyük bir ciddiyetle başını sallıyordu. Rocket patilerini yüzünden kaldırmadan hâlâ aynı yerde yatıyordu.

Eşiği geçer geçmez Emily kapıyı arkamdan kapattı.

Etrafa bakındım. Emily’nin odasına daha önce hiç girme-

miştim ve burada olmak, çocukluğımın tüm aşamalarını gözler önüne seren bir albüme benziyordu. Duvarlar toz pembe renkteydi. Yerde ve dağınık yatağın üzerinde pelüş hayvanlar vardı. Tavan karanlıkta parlayan yıldızlarla kaplanmıştı ve bir tarafta sarı bir gülen yüz posteriyile *Leonarda Dicaprio*'nun *Romeo Juliet*'inden bir poster vardı. Duvarları albümlerden koparılmış, üstüne notlar karalanmış sayfalarla doluydu. Kapının pervazının iki yanında da *Goosebumps* ve *The Baby Sitters Club* kitaplarının olduğu kitaplıklar vardı.

Emily burnunu çekti. “*Babam* ne söylemeni istedi?” diye sordu, sesi küçümseyici geliyordu.

“Bir şey söylememi istemedi. Sadece sana göz kulak olacağımı söyledim.”

“İyi, buradayım. Hayattayım,” diye alay etti. “Memnun musun?”

Başımı yana eğdim. “Öfkeni benden çıkarma,” diyerek kollarımı kavuşturdum. “Bana neye üzüldüğünü söyle.”

“Anlamazsın.”

“Anlamama yardımcı ol.”

Çıkardığı boğuk ve alaycı sesi duyduğumda, canının gerçekten yanıp yanmadığını merak ettim. “Seçilmedim. Bir kez daha. Bir kenara atıldım. Bir kez daha. Babam bana güvenmedi. Bir kez daha.”

“Baban sana güveniyor ama o an çok telaşlıydı.”

Bana baktı. “*Brittany* hep daha önemli.”

Onun yaşındayken benim de aynı sözleri söylediğimi hatırlıyordum. Ne zaman annemle Sara'yı çimlerde uzanırken görsen, odamda somurturken babama böyle diyordum.

Sevgili Sara.

Oysa bu ne Sara'nın suçuydu ne de annemin. Yine de canımı yakıyordu.

“*Brittany* daha çok küçük,” diye mırıldandım. “Kendi başına hastaneye gidemez.”

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Emily gözlerini kırpı. “Bunun *farkındayım, anne.*”

Vücudum kaskatı kesildi. Ne söyleyeceğimi bilemedim ve ben sessiz kalırken Emily endişeli bir ifadeyle bana baktı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı.

Başımı salladım. “Önemli değil.”

“Artık ikinci sırada olmak istemiyorum. Bundan bıktım.”

Mideme bir bıçak saplandı.

Cliff’i meşgul etmişim.

Hem de ne için? Sadece iki ay sonra terk edip gitmek için mi? Bu ailedeki hassas dengeyi bozmak için mi?

Yatağın kenarına oturdum. “Baban asla aranızda sıralama yapmaz.”

“Ama annem yapar,” diye mırıldandı.

“Baban yapmaz. O öyle bir adam değil.”

Burnunu çekerek yaşlı gözleriyle bana baktı. Sonra aniden yüzünü gömleğime gömünce donup kaldım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bana kız kardeşim dışında böyle sarılan olmazdı. Kollarım havada asılı kaldı, en sonunda yavaşça sırtına dolayıp onu kendime çektim.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Carol başını içeri uzattı. Emily geri çekildi, Carol’a tekrar bağırmasını bekliyordum ama alt dudağını sarkıtıp halasına sessizce başını salladı. Carol içeri girince Emily koşarak halasının kollarına atıldı.

Cliff’in kızı halasının kollarında ağlarken başım döndü. Boğazımdaki yumruyu yuttum. Şu an kendimi davetsiz misafir gibi hissediyor, gitmek istiyordum.

Emily’nin, Cliff’in kızlarının ihtiyacı olan buydu. Seattle’da inşa etmek için çok çabaladığım bir hayatım vardı. Sevdiğim bir hayat. Neden buradaydım ve bu kızlara annecilik yapıyordum? Bu çok büyük sorumsuzluktu. Gideceğimi bildiğim halde bencillik ediyordum.

“Baban kötü biri değil,” diye fısıldadı Carol. “Bana güven.”

JULIE OLIVIA

Emily burnunu çekerek başını onun göğsüne yasladı ve başını salladı.

Copper Run benim için geçici bir duraktı, oysa Burke ailesi için yuva demektir.

Pansiyonu işletmenin geçici mutluluğuna kapılmıştım ancak Cliff'in dikkatini, onun için asıl önemli olan şeyden uzaklaştıramazdım. Hayatımda çok arkadaşım olmasa da arkadaşlığın böyle bir şey olmadığını anlamak zor değildi.

21. Bölüm

CLIFF

Acilden eve dönüş yolu, gidişten daha uzun gelmişti. Britany dizini kaplayan büyük sargı bezi ve birkaç dikişle yanımda sızmıştı. Tam üç dikiş atılmıştı. Bu sayı uzun bir süre aklımdan çıkmayacaktı.

Tracy telefonda, “Üç dikiş,” diye tekrarlayıp durmuştu.

O an kalbim sertçe atıyordu. Sakinleşecek zamanım olmasını dilerdim ama acilde ne kadar kalacağımızı bilmiyordum ve çoktan madeni parayı ahizeye atmıştım. Yani telefon kesilene dek yirmi beş sentlik azar işitecektim.

“Kızların bu yıl Şükran Günü’nü benimle geçirmesini istiyorum.”

Olduğum yerde sendeledim. “Ne? Noel’de zaten geleceksin.”

“Kızları istiyorum.”

Mantığını kafamda oturtmaya çalışırken burnumu sıktım.

“Trace,” dedim. “Ciddi olamazsın.”

“Clifford, sanırım... Sanırım buna ihtiyacım var.”

Gergin olduğunu anlayabiliyordum. Korkmuştu, olanlardan rahatsızdı ve bunu anlayabiliyordum. Yine de ayaklarımın altından zemin kaymış gibi hissettim.

“Nasıl desem... onun tek başına bilmediğin köpeklerle oynamasına izin veriyorsun.”

“Köpek ona bir şey yapmadı ki. Korktu.”

“Peki Emily neredeydi?”

“Yanındaydı ama kimsenin elinden bir şey gelmezdi.”

“Kızımızın bir hayvanla *arkadaş* olmasına izin vermeyebirdin.”

Başımı soğuk telefon kulübesine yasladım.

“Trace, lütfen onları Şükran Günü’nde alma.” Onunla yalvarırcasına konuşmaktan nefret ediyordum ama kendimi tutamadan kelimeler ağzımdan çıkmıştı. “Bu onların en sevdiği gün. Her sene komşularla büyük bir akşam yemeğinde toplanıyoruz.”

“Ama Macy’nin Şükran Günü Geçit Törenini canlı izleyebilirler. Bu hoşlarına gitmez mi?”

Brittany çok sevinirdi, Emily bile buna bayılabilirdi. Fakat bu durumda yanımdan gitmeleri gerekirdi. Onları göndermek istemiyordum.

“Evet ama...” Hayatımda kendimi bu kadar çaresiz hissettiğim bir an olmamıştı ancak bencil olmayan tek bir argüman bile bulamadım.

“Tatili onlarla geçirmek istiyorum,” dedi Tracy. “Bebeklerim bir an olsun aklımdan çıkıyor mu sanıyorsun?”

Gayet de öyle sanıyordum.

Tabii bunu ona söyleyemezdim, bu yüzden tartışmadım.

“Evet, haklısın,” dedim usulca. “Geçit töreni de çok hoşlarına gider. Yani olur ama tek şartım var. Ertesi gün geri dönecekler.” Tracy karşı çıkmadı.

Kafasını emniyet kemerine yaslamış, dudaklarını yavru köpek gibi aralamış, horul horul uyuyan Brittany’ye baktım.

Kızlara Şükran Günü’nde birlikte olamayacağımızı nasıl söyleyecektim?

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Kamyonetimle Copper Run tabelasının önünden kapalı köprüye ilerledim ve meydandan geçip birkaç bina ilerideki evimize doğru sürdüm. *Bird & Breakfast*'ın sarı ve turuncu renkli veranda ışıkları Michelle ile Carol'ın oturduğu salıncağı aydınlatıyordu.

Gaza basan ayağım titremeye başladı. Geçen ay boyunca Michelle'den bir iki binadan fazla uzak kalmamıştım ve gece aramızda olanlardan sonra bu mesafe beni rahatsız etti. Bu durum, iç dünyama dair ne söylüyordu bilmiyordum ama iyi bir şey olmadığı kesindi.

Garaj yoluna girdim, Brittany'nin emniyet kemerini nazikçe açtım ve onu kucağıma alıp yatak odasına taşıdım. Ayakkabılarını çıkarırken biraz mızızlandı ancak çok geçmeden onu yatağına yatırdım. Pelüş tek boynuzlu atını kollarına alıp gözlerini açmadan yorganının altına girdi.

Emily'nin odasının önünden geçtim. Kapısı kapalıydı, ışığı yanmıyordu. Hafifçe tıklattım ama cevap gelmedi.

Birkaç saat önce caddedeki gürültüyle kıyaslandığında şu an ev anormal şekilde sessizdi ve bu sakinlik beni tedirgin ediyordu.

Aşağıya indim. Telefonun yanında Lars'ın, George'un, Betty'nin ve Sandra'nın aradığının yazılı olduğu bir not vardı. Sanırım olayı tüm kasaba duymuştu.

Arka kapıyı iterek açtım ve sürgüyü arkamdan çektim.

Michelle'in bahçesine doğru ilerlerken botlarım yapraklarla dolu garaj yolunda çıtır çıtır sesler çıkarıyordu. Yanlarına giderken Carol ve Michelle konuşmayı kesti. Bir şey söylemem gerektiğini biliyordum ama Michelle'in endişeyle kalkmış kaşları ve araladığı dudakları dikkatimi dağıtıyordu.

Geçen ayın bir noktasında, tam olarak ne zaman başladığımı bilmesem de ayrılmaz bir ikili olmuştuk. Aramızdaki durum, bir önceki gün pasparlak ve yemyeşil olan yaprakların birdenbire

JULIE OLIVIA

kahverengi ve turuncu renge bürünüp yerlere düşmesine benziyordu. İlişkimizin mevsimleri rızam olmaksızın değişmişti ve şimdi durumu nasıl yorumlamam gerektiğini bilmiyordum.

Öpüşmüştük ama bu ne anlama geliyordu?

Saçlarındaki biberiye kokusunu hayal edebiliyor, dudaklarındaki tarçın tadını alabiliyordum ve o öpücükleri tekrar tekrar deneyimlemek istiyordum. Ancak iki ay sonra gidecekti. *İki ay*. Bu da aramızdakileri karmaşık bir hale sokuyordu.

Ülkenin diğer ucunda onu bekleyen bir işi varken uzun vadeli bir plan yapmak mümkün görünmüyordu. Fazla iyimser ve sorumsuzcaydı.

O Seattle'ı seviyordu. Başka birini daha Copper Run'a bağlamaya çalışamazdım. Yapamazdım.

En sonunda, "Eee?" diye sordu Carol. "Brittany iyi mi?"

"İyi. Üç dikiş attılar." Bu üç kelime kafamda bir *gong* sesi gibi yankılandı.

Michelle iç çekti. "Zavallı çocuk."

Avuçlarımı saçlarımdan geçirdim. "Evet, yol boyunca uyudu."

Carol altdudağını ısırp kıkırdadı. "Hâlâ kostümlü olduğunun farkında mısın?"

Botlarımın üzerine sarkan, göğsüme yapışmış ve verandanın basamaklarında dalgalanan dev pelerine baktım.

"Farkına varmamışım." Zar zor güldüm çünkü kızımı, kafasında kel bir perukla acile götürürken 1997'nin en korkunç seri katili gibi giyinmiş halde olmamı hayal edemiyordum. Hiç değilse maskem yoktu. Michelle çıkarmıştı...

Yutkundum. "Emily buna çok gülecek."

Michelle ve Carol birbirlerine baktı, verandanın korkuluğuna yaslanıp kollarımı kavuşturdum.

"Emily nasıl?" diye sordum. "İyi mi?"

İkisi de yüzünü buruşturdu. Şartlar başka olsa aynı anda verdikleri tepkiye gülerdim.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

“Durum o kadar mı kötü?”

“Görmezden gelindiğini hissetmiş,” diye açıkladı Carol.
“Bu konuda ne kadar hassas olduğunu biliyorsun.”

İnleyip parmaklarımı bir kez daha saçlarımın arasından geçirdim. Her şey fazla rahatsız ediciydi. Bu bol pelerin. Büyük kızımın yalnız hissetmesi. Yarın kızlarıma söylemek zorunda olduğum o korkunç gerçek. Üstelik sonuncusu işleri daha da kötüleştirecekti. Bir de Michelle’i öptüğüm an... kafamın üstünde asılı duran bir balta gibiydi.

Carol dizlerine vurdu. “Ben gitsem iyi olacak. Şeker ve dramadan bıktım.” Ayağa kalkarken Michelle’e el salladı, sonra da omzuma vurdu. “Sabah erkenden görüşürüz, Cliff.”

Elini avucuma alıp okşadım. “Tamam, görüşürüz.”

Carol bahçeyi geçip garaj yoluna döndü, eski arabasını çalıştırdı ve birkaç bina ilerideki evine doğru yola koyularak Michelle’le beni yalnız bıraktı.

Botumu verandanın ahşap zemininde gezdirip boğazımı temizledim. “Şey...”

“Ben...”

“Önce sen,” dedim ve korkuluğun üstüne atlayıp dizlerimi iki yana açtım, sonra da ellerimi kenetleyip öne eğildim.

Michelle de duruşunu dikleştirdi. Bacak bacak üstüne atarak narin parmaklarını kucığına koydu. Her zamanki gibi sakın ve çok güzeldi.

Nefesini verdi. “Özür dilerim.”

“Neden özür diliyorsun?” diye sordum.

“Dilememem için bir sebep var mı? Kızlarına vermen gereken vaktini çaldığım için...”

“Böyle olmasını ben istedim...”

“Rocket, Brittany’yi korkuttuğu için...”

“O da korkmuştu...”

“Seni öptüğüm için özür dilerim.”

JULIE OLIVIA

Bir an üst üste konuştuk.

“Öpüştüğümüz için mi özür diliyorsun?” diye sordum.

“Bunun üzerine biraz düşündüm.” İlk defa gözlerime bakmıyordu.

“Ben de.”

“Ve...” Parmaklarını eteğine dolamaya başladı. “Copper Run’da sadece iki ayım kaldı. Seattle’da beni bekleyen bir hayat var. Senin de burada, Vermont’ta bir hayatın var.”

“Doğru...”

“Ayrıca hoşuma gidiyorsun, Cliff.” Michelle söylediklerine inanamıyormuş gibi bir kahkaha attı.

Gülümsedim. “Sen de benim hoşuma gidiyorsun, Michelle.”

“Ama...”

“Ama biz sadece arkadaşız,” diyerek cümleyi onun yerine tamamladım.

“Evet. Sen benim arkadaşımın,” diye beni onayladı.

Rahatlamış mıydım, yoksa daha mı huzursuz olmuşum bilemiyordum. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk çünkü ikimiz de aynı sayfadaydık. Yine de bunu yüksek sesle duyunca kalbimin sıkışmasına engel olamadım.

Aşağı atlayıp yanma oturduğumda salıncağın zincirleri gıcırdadı.

“Muhtemelen sadece...” Gülümseyerek gözlerini devirdi. “Boşanmış ve aşırı yalnız iki yetişkiniz, ayrıca şimdiye dek biriktirdiğimiz güzel anıların bir kaçamak için mahvolmasını istemem.”

Kıkırdadım, haksız sayılmazdı. Özellikle de cümlenin son kısmında. Hoş, ilk kısmında da bir miktar doğruluk payı vardı. Ellerimi saçlarının arasına geçirip onu daha fazla öpmek istedim. Parmaklarımı eteğinin altına doğru kaydırmak da istiyordum ama bunların yanı sıra onunla gülmek de istiyordum.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

İstediğim son şey, yanımda olacağı iki ay boyunca onu kaybetmekti. Onu elimde tutabilmek için o öpücüğü unutmam gerekiyordu. Bir de mümkün olduğunca çabalamalıyım.

“Haklısın. Zaten sadece bir öpücüktü, yanılıyor muyum?”

Kulağındaki küpeyle oynamaya başladı. “Haklısın.” Yüzü asıktı. “Bu iş fazla karmaşık.”

Yüzünü ellerimin arasına aldım. “Bana bak.”

Ona dokununca donup kaldı.

“Hep yanımdayım, tamam mı?”

Başını yana eğerek yanağım elime yasladığında şaşırdım. İçim sıcacık oldu.

“Senden hoşlanıyorum, Cliff. Birinin sana bunu söylemesi gerekiyordu.”

Bu cümle bile beni gülümsetmeye yetti. “Söylediğin için teşekkür ederim.”

“Ne zaman ihtiyacın olursa söylerim.”

Güldüm. “Bunu sana hatırlatırım.”

Gözlerini devirdi. “Yeni biriyle olmayı hak ediyorsun, bunu sen de biliyorsun,” diye mırıldandı.

“Öyle diyorlar.”

Yutkundum. Başparmağımla yanağımı okşadıktan sonra gözümü kapattım ve alnına bir öpücük kondurdum. Kalbim deli gibi atarken nefesi boynumu gıdıkladı. Sonra ondan yavaşça uzaklaştım ve gözlerinin içine baktım.

“Arkadaş mıyız?”

Yutkunduğunu gördüm. “Arkadaşız.”

Cadılar Bayramı gecesinin hafif esintisi omurgamda bir ürperti oluşturdu. Yanımdaydı, aramız iyiydi. Buna rağmen kalbimin bir parçası, onun kısa sürede ele geçirdiği yanım rüzgârda savrulan bir yaprak gibi uçup gitmişti.

“Peki,” dedim sessizliği bozarak. “Öyleyiz.”

Avuç içimi dizine koydum ve her zaman yaptığım gibi onu

JULIE OLIVIA

rahatlatmak için sıktım. Ancak bu defa farklıydı, uygunsuz gelmişti.

Yerinde kıpırdandı. “Yatmam gerek. Geç oldu.”

Başım la onayladım ve benim de uykum gelmiş gibi davrandım. Oysa bütün gece uyanık kalacağım dan emindim.

“Benim de,” diye mırıldandım.

“Teşekkürler. Gerçekten çok eğlenceli bir akşamdı.”

Eğlenceli.

“Elimden geleni yapıyorum,” diyerek ona takıldım.

Haklıydı, eğlenceliydi. Hepsi buydu.

İki yalnız, boşanmış arkadaş birlikte eğleniyordu.

Kasim 1997

22. Bölüm

MICHELLE

Brittany artık pansiyona gelmiyordu. Bir zamanlar çocukların kahkahalarıyla inleyen duvarlarda, şimdilerde gündüz kuşağındaki programların sesleri yankılanıyordu.

Rocket hâlâ her gün, saat üç civarında sanki okul otobüsünden her an inecekmiş gibi arka kapının kenarına yatıp onu bekliyordu. Birkaç defa ona gelmeyeceğini söylemiştim ama sanırım beni duymuyordu ya da duymamış gibi yapıyordu.

Ekim ayının esintisi, yerini kasımın sert soğuğuna bırakmıştı. Yağmur, ağaçlarda kalan son yaprakları da koparıp bahçelerde ıslak yığınlar halinde sürüklüyordu. Islanan yapraklar botlarımızın altında ezilirken tırmıkla toplanması imkânsız bir hal alıyordu.

Seattle'daki kariyerim giderek daha az ilgi çekici gelmeye başlamıştı ve bu durum beni endişelendiriyordu. Birkaç rapor ile yeni fikir fakslamıştım ama henüz bir yanıt almamıştım. Telefonla arayacak kadar umutsuz durumda olmadığımdan pansiyonun reklamlarıyla ilgilenmeye koyuldum. Böylece hem dikkatim dağılacak, hem de kendimi yeniden evimdeymiş gibi hissedecektim.

Her akşam kazağımla battaniyemin altına giriyor, evraklarımı kucağıma alıp kahvemi yudumluyordum. Cliff'in Brittan-y'y'i arabayla eve bırakmasını izliyor, Brittany'nin koşup yanıma gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Ancak ne zaman Rocket'ı yanımda, tasmaşı veranda direğine bağlı bir halde yataırken görse koşarak eve giriyordu.

Kızları uyuttuktan sonra Cliff çoğu gece pansiyona geliyor, salıncağa oturuyor ve iç çekip evrakları elimden alıyordu.

"Bugünlük işin bitti," dediğinde evrakları bir kenara bıraktım.

"Brittany ne durumda?" diye sordum.

"Rocket hâlâ bir numaralı düşmanı."

Onu okşamak için eğildim. "Üzgünüm, canım."

Rocket avucumdan kaçtı ve tasmaşının izin verdiği en uzak mesafeye doğru ilerledi, sonra da olduğu yere çöktü. Artık kimse-
nin yanında mutlu hissetmiyordu.

Ara sıra *Bird & Breakfast*'ın konukları da bize verandada eşlik ediyordu. Biz de memnuniyetle Cadılar Bayramı'nın tüm detaylarını onlarla paylaşıyorduk. Tabii ikimizin de hiç yaşanmamış gibi davrandığı hayaletli labirent hariçti.

Arkadaşlığımıza kaldığımız yerden devam etmeye karar verdiğimiz için mutluydum. Cliff'le olan ilişkim benim için Copper Run'daki her şeyden daha önemliydi. Doğrusu, birkaç hafta önce böyle bir cümle kuracağımı hayal dahi etmezdim ama onu özleyecektim. Burke ailesinin her bir ferdi-
nini özleyecektim.

Fakat bu 1998'in meselesiydi. Bunu şapşal, küçük kasaba hoşlantımın yanında otururken düşünmeyecektim. Ayrıca bu hisleri daha sonra kahkaha atarak anımsayacağımdan da emindim. Sonuçta Cliff sadece bir hoşlantı olabilirdi. Alçak sesle attığı kahkahası ve gözlerinin yanında, onu daha yakışıklı gösteren kırışıklıklarını hatırladıkça tebessüm edeceğim bir hoş-

lantıydı. Parmaklarımı dudaklarının üstündeki küçük yara izinde gezdirdiğimi hayal edeceğim bir hoşlandı...

Kahkahalarla dolu geçen gecelerim, kasvetli öğleden sonralarımdan çok farklıydı. Emily her gün işten sonra oturma odasındaki kanepeye yayılıyor, kanalları değiştirip en sonunda gösterişli, tempolu bir *MTV* kanalında karar kılıyordu.

Bugünün de diğerlerinden bir farkı yoktu. Emily bir yanağını avucuna yaslamış, kısa tişörtünün üzerine büyük boy kırmızı bir flanel kumaş gömlek giymiş halde kanepede uzanmış televizyon seyrediyordu. Yağmur damlaları pencereye vururken manzara iyice iç karartıcı bir hale bürünüyordu.

Ahşap dolaba yaslanıp kollarımı kavuşturdum. “Babana hâlâ kızgın mısın?”

“Evet,” diye mırıldandı.

“Bir hafta oldu.”

“Eee?”

“Kız kardeşin bile olayı unuttu. Hem de bacağıma dikiş atılmasına rağmen.”

“Ona kimse ‘*Siktir git*’ demedi.”

Bakışlarımı cumbalı pencerenin minderli koltuğunda oturan konuğa çevirdim. Yağmurlu bahçeyi seyrederken kanepede bezgin halde yatan geveze kızın konuşmalarından rahatsızmış gibi görünmüyordu.

“İlk olarak,” diye fısıldadım. “Lütfen konukların yanında küfretme.”

Çekinerek başını eğdi. “Özür dilerim.”

“İkinci olarak da Cliff öyle bir şey demedi, bunu sen de biliyorsun.”

Emily inledi. “Söylemedi ama *ima* etti. Tıpkı annemin yaptığı gibi. Şimdi de beni Şükran Günü’nde evden gönderiyor? Artık babam beni istemiyor. Kimsenin tutmak istemeyip elden ele verdiği bir şey gibiyim.”

JULIE OLIVIA

Söyledikleri beni üzmemiş olsaydı gülerdim. Cliff, Brittan-y'nin Şükran Günü'nü New York'ta geçirecek olmasından çok memnun olduğunu söylemişti ama anlaşılan Emily... onunla aynı fikirde değildi. Bunu da herkese yansıtıyordu.

"Yanlış düşünüyorsun," dedim usulca. "Annen Şükran Günü'nde seni görmek istiyor."

Gözlerini o kadar sert devirdi ki, bir an öyle kalacağını sandım.

"Bu numarayı yutmadım," diye mırıldandı.

Pencere kenarındaki minderli koltukta oturan kadın sıfırtaymış gibi elini kaldırdı.

Gülümsedim. "Merhaba, Marge. Nasıl yardımcı olabiliyim?"

"Öğleden sonra kahveniz var mı?"

"Tabii ki. Hemen hazırlayayım. İstersen kurabiye de yaparım."

Marge memnuniyetle başım salladı, sonra tekrar dışarıya döndü. En sessiz konuklarımdan biriydi. Çok soru sorsa bile gürültücü ailelerdense onun isteklerini yerine getirmeyi tercih ederdim.

Mutfağa giderken Emily'nin önüne dikilip televizyonu görmesini engelledim. Başını yana eğerek etrafımdan bakmaya çalıştı.

"Baban sana kötü bir şey söylemek istemedi," diye tekrarladım. "Cadılar Bayramı hepimiz için zor geçti."

Emily gıcırdayan kanepede ayağa kalktı.

Ellerimi belime koydum. "Eğer böyle somurtmaya devam edersen, seni kız kardeşimle tanıştırmam."

Bu cümlem dikkatini çekmişti.

Hızla yerine otururken, "Ne?" dedi heyecanla. "Kaliforniya'dan gelen şu havalı, sanatçı kız kardeşin mi?"

Söylediklerine neredeyse alınacaktım ama haklıydı, Sara o

havalı kız kardeşlerdendi. Neşeliydi, harika biriydi ve bu kasabadaki herkesi benden çok daha hızlı kendine hayran bırakabiliyordu. Hırdavatçının sahibi iriyarı adamla hâlâ bir kez olsun konuşmamıştım ve bunu şimdi yapmanın daha da garip olacağını düşünüyordum.

“Evet ama bütün zamanını böyle somurtarak geçirirsen...” Parmağımı yüzüne karşı salladım. “Ona senin böyle donuk, sıkıcı biri olduğunu...”

“Yüzüm gülüyor! Bak. Gülümsüyorum.” Emily’nin yüzünde dişleri görünen, abartılı bir gülümseme belirdi. “Ona soracak o kadar çok şeyim var ki. Mesela Kaliforniya nasıl bir yer? Görüldüğü gibi mükemmel mi?”

Avuçlarımı yukarı kaldırıp güldüm. “Tamam, sen çok fazla televizyon izlemişsin.”

“Mutlu biri olacağım,” dedi Emily. Bir kez daha kocaman gülümsedi.

Burun kıvrarak güldüm. “Kurabiye yapacağım.”

“Bana da ayır!”

Mutfığa girip dolapları karıştırdım ama parça çikolata almadığımı fark edince iç çektim. Doğrusu, meydana gideceğim için hiç de rahatsız değildim.

Kasabanın pastacısı arkadaşımken neden kurabiye yapacaktım ki?

Salona döndüm. Annemin çantasını askıdan alırken pencerede nöbet tutan Rocket, beni kayıplara karışan oyun arkadaşı zannederek başını çevirdi.

“Hemen dönerim,” dedim Emily’ye. “Bu sırada kahveyi hazırlar mısın?”

“Kurabiye yapacağını sanıyordum.”

“Parça çikolata bitmiş.”

Yavaşça başını salladı. “Babamın yanına uğrayacak mısın?”

“Bu kasabada ondan iyi kurabiye yapan yok, değil mi?”

“Hı-hı.”

Cliff’e uğrayarak ona ihanet ediyormuşum gibi yüzü düştü. Üzerinde babasının gömleği olduğunu ona hatırlatmadım.

“Hemen dönerim. İstersen *muffin* kalmış mı diye de sorarım.”

“Elma dolgulu kızarmış hamur,” diyerek beni düzeltti.

Ona yan bir bakış atıp sııttım. “Elma dolgulu kızarmış hamur.”

Rocket yatağından fırlayıp kapıda beklemeye başladı, tasmaını takmamı bekliyordu.

“Çok yağmur var.”

Tısladı. “*Bana ne!*”

Cadılar Bayramı’ndan beri her zamankinden daha huysuzdu ve evden çıkmak için çok hevesliydi.

Belki de çıkmak ikimize de iyi gelirdi. Onun kalbi Brittan-y’yi beklerken kırılmazdı, ben de umutsuzca çekici pastacıyla geçirebileceğim her anı değerlendirmek istemezdim.

Bu çok acması, hatta bencilceydi.

İki ay sonra Rocket da ben de mutluluğun daha az kafa karıştırıcı bir versiyonuna geri dönecektik.

23. Bölüm

CLIFF

“Brittany, tezgâhtan in. Kusura bakma, George.”

George gülümsedi. “*Dert değil*” dercesine elini salladı. Brit-tany bacaklarını dışarı sarkıttı, sonra da ön tezgâha doğru geri çekti ama topukları asılı tabelaya çarptı.

“Britt Britt, doğru mutfağa!” Sırtına hafifçe dokunup onu sakinleştirmeye çalıştım. “Eminim halan, Steve’in dün gece nasıl dövuştüğüne dair detayları duymak ister.”

Brittany ağzını kocaman açtı ve hemen tezgâhtan atlayıp mutfağa koştu.

Derin bir nefes verirken parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

“Okuldan sonra pansiyona gitmiyor muydu?” diye sordu George.

Avuçlarımı tezgâha dayadım. “*Donut* istiyor musun, George?”

“Evet.”

“Güzel. O zaman lütfen soru sorma.”

“Cadılar Bayramı yüzünden mi?”

“George...” derken dişlerimi gıcırdattım.

Ellerini havaya kaldırdı.

“Paketleri arabana hemen getiriyorum,” diye mırıldandım.

George homurdanarak başını salladı, sonra da zil sesi eşliğinde kapıdan çıktı.

Mutfağa geri döndüm. Brittany son güreşin nasıl geçtiğini anlatırken Carol gözlerini kocaman açmış vaziyette dikkatle başım sallıyordu.

İlgileniyormuş gibi yaparak, “Demek öyle? *Vay canına!*” dedi Carol.

Tezgâhın üstüne oturan Brittany’nin yanına gittim.

“Bir de neler yaptı...”

Sözünü keserek, “Ödevin var mı?” diye sordum.

Cümlesini tamamlayamadan başını salladı. “Hı-hı.”

“Harika. Öyleyse ofisime git, ödevine başla. Ben de kapıyı kilitleyip anahtarı dışarı atacağım.”

Kıkırdadı. “Baba!”

“Hadi ama. Bugün fazla hareketlisin.” Ellerimi koltuk altlarına soktum ve onu kaldırdım. “Okulda sana enerji içeceği falan mı verdiler?”

Onu kucağıma aldığımda, “*Pixi Stix,*” diye karşılık verdi.

“Neredeyse aynı şey,” diye mırıldanıp ofisimin kapısını ayağımla ittim.

Masam dağınıktı, üzerinde karmakarışık bir halde duran kâğıtlar şimdi kapıdan esen rüzgârın etkisiyle yere uçmuştu. Fişler *Tupperware* kaplarından taşmış, bazı numaralar şekerleme iziyle gölgelenmişti. Hiçbir şey yerli yerinde durmuyordu. En hafif tabiriyle buraya bir süredir dikkatimi verememiştim.

Durumu umursamadan masanın üstündekileri kolumla tek tarafa topladım, birkaç kalem yere düştü.

“Sırt çantan burada mı?” diye sordum.

“Evet!” Brittany köşeyi işaret etti.

Ben çantasını açıp klasörünü masanın üstüne koyarken san-

* İnce, uzun bir kâğıda sarılmış bir şekerleme. (ç.n.)

YETER Kİ SEN MUTLU OL

dalyede dönmeye başladı. Koltuğun arkasını tutup onu durdurdum.

Tükenmez ve kurşun kalemlerle dolu bir bardağı önüne koydum. “Kalemler burada, arkada su şişeleri var. Köşede de onsuz yaşayamadığın kahve makinesi.”

Kıkırdadı. “Ben kahve içmem ki.”

Alnına bir öpücük kondurdum. “Bir saat sonra tekrar gelirim, tamam mı?” dedim. “Saati kontrol etmek istersen duvara bak.” Duvarı işaret ederken saatin tik takları, zihnimin içinde metronom kadar yüksek ses çıkarıyordu.

Bardaktan bir kalem aldı. “Tamam.”

Tam kapıyı kapatacağım sırada, “Baba!” diye seslendi.

“Efendim?”

“Gerçekten kilitlemeyeceksin, değil mi?”

Gülümseyerek gözlerimi devirdim. “Tabii ki kilitlemeyeceğim.”

Kapıyı arkamdan kapattım ve iç çekerek mutfağa geri döndüm. Cadılar Bayramı’ndan bu yana geçen bir hafta hayli uzundu. Brittany, Rocket’tan korktuğu için artık pansiyonun yanma bile yanaşmıyordu ve bu yüzden okuldan sonra pastaneye geliyordu. Emily ise benimle neredeyse hiç konuşmuyordu. Michelle’e gelince, yaşananlar tamamen halı altına süpürülmüştü.

Yani her şey gerçekten harikaydı.

Hiç de değil. Emily’nin ergen sesi kafamın içinde yankılandı.

Geçen gece Cadılar Bayramı bir kez daha rüyama girmişti. Bir an için sahiden onun yanındaymış gibi hissettim. Avuçlarım Michelle’in sırtında ve belinin kıvrımında geziniyor, yanaklarını okşuyordu. Ancak gözümü açtığımda gördüğüm tek şey tavanda dönen pervaneydi.

Tadı dudaklarımdan gitmiyordu. Onun için pişirmeye çalıştığım her şeyin, aslının yanma bile yanaşamadığını fark ettim. O tarçın değil, baldı ve tadına tekrar bakmam gerekiyordu.

“Ücretsiz bebek bakıcılığı hizmetin elinden gittiği için üzgünüm,” dedi Carol.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ama ne yaparsam yapayım tutamlar yüzüme düşüyordu.

“Brittany’nin Rocket’tan korkmasını engelleyemem,” dedim usulca. “Bu gayet anlaşılır ama pastanenin biraz daha sakin olmasını tercih ederdim.”

Kapının üstündeki zil bir kez daha çalınca, “Hemen geliyorum, George,” diye seslendim.

Rafta soğumaya bıraktığım *donut*’ları aceleyle alırken Carol kapıya yöneldi.

“Ben onu oyalarım.”

“Teşekkürler,” dedim gülümseyerek. Yanımdan geçerken omzuna hafifçe vurdum.

Ancak *donut*’ları tepsiden alıp kutuya yerleştirirken Carol çabucak geri döndü.

“Michelle’miş. Üç şeftalili turta istiyor.”

Sadece ismini duyunca bile içimi bir telaş kapladı.

“Üç mü?” diye bir kahkaha attım. “George’dan beter çıktı.”

Pastanenin ön tarafına ilerleyerek köşeyi döndüm. Yağmur damlaları kaldırıma dökülüp pencerelere sıçrarken pastanenin ortasında, yağmurlu günü hiç de fena bir hale getirmeyen bir kadın duruyordu. Belki de sebep onun daha büyük bir fırtına bulutu olması ve bunun da hoşuma gitmesiydi. Rocket ayaklarının dibinde oturmuştu. Burnunu oynatıp fırından taze çıkmış son kruvasan tepsisini kokluyordu.

Michelle’e yaklaşıırken, “Üç tane şeftalili turta mı?” diye sordum. “Ciddi misin?”

Omzunu kaldırdı. “Hayır, sadece kurabiye. Bir de elma dolgu kızarmış hamur.”

“Dikkatimi çekmek için mi yaptın?”

“Evet.”

“Kızarmış hamur Emily için mi?”

“Çok zekisin.”

“Kızımı tanıyorum.”

Sipariş kâğıtlarını kurcalayıp başparmağımla kalemin üstüne tıkladım ama neredeyse elimden düşürecektim. Gergin hissediyordum. Arkadaş olarak aramız iyiydi ancak artık ne zaman yakınımda olsa göğsüm sıkışıyordu. Tadını hafızamdan silmek bir gecede ya da yedi gecede yapabileceğim bir şey değildi.

Zoraki bir konu açıp, “İhtiyar Paulie dönüş mü yapıyor?” diye sordum.

Aramızdaki uzun sessizlikler artık hoşuma gitmiyordu ve sadece gülümsemeyi de fazla yapmacık buluyordum.

“İhtiyar Paulie,” dedi gülümseyerek. “Evet, babam ve kardeşim haftaya buraya gelecek.”

“Heyecanlı mısın?”

“Evet,” dedi derin bir nefes verirken. “Babamın durumu biraz daha iyi gibi görünüyor. Kız kardeşim de buraya geleceği için çok heyecanlı. Ona yeter ki gezmek olsun, tam bir hippie ruhlı!”

“Öyleyse ona bir minibüs almalıyız.”

“İstiyor zaten.”

Gülümsedim. “Kız kardeşinle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Senin yarın kadar açık sözlü ise ay sonuna kadar kendimle ilgili birçok yeni şey öğrenirim.”

“Hayır, Sara benden daha kibardır. Güneş ışığı gibidir. Nazik ve cömert.”

“Sen de öylesin. Onun için buraya gelerek birçok şeyden vazgeçtin.”

Aniden sessizleşti, sanki bunu daha önce hiç fedakârlık olarak görmemişti. Gözlerini kırıştırmaya başladı. Tabii ki görmüyordu.

“Aslında...” dedi sessizce. “O benim her şeyim.”

Bunu söylerken gözleri parladı ve tebessüm etti. Yüzünde hayranlıkla memnuniyet karışımı bir ifade vardı. Sanki izlemem gereken bir şeye tanık oluyormuşum gibi hissettim.

JULIE OLIVIA

Rocket kapının yanındaki koltuğu kokladı ama yerinden kıpırdamadı. Heykel gibi duruyordu.

Michelle'le göz göze geldik.

"Rocket onu öznlüyor," diye mırıldandı.

"Öyle mi?"

Cadılar Bayramı'nda olanlar için onu suçlamıyordum. Ne de olsa bir köpekti. İnsanların... daha doğrusu küçük bir kızın en iyi dostuydu.

Vitrini açıp bir kurabiye aldım ve bir parçasım kopararak tezgâhın arkasından çıktım. Eğilip kurabiyeyi uzatırken Rocket beni dikkatli gözlerle izledi, koklayarak yavaş yavaş yaklaştı. Sonra da dikkatli bakışlarını benden ayırmadan parmaklarımdaki kurabiye parçasını kemirdi.

Yetişkin bir adam olarak gerektiğinden daha gergindim. Ancak kafasını okşadığımda başını avucuma yasladı ve o an bunun düşündüğüm kadar da kötü olmadığını fark ettim.

"Her gün arka kapıda onu bekliyor," dedi Michelle.

"Senin her gün beni ön kapıda beklediğin gibi mi?" diye sordum.

Bana alaycı bir gülümsemeyle baktı. "*Hiç* de bile."

"Hadi ama itiraf et. Götüm kalkmaz, kalkarsa da sen indirsin."

"Çok sinir bozucusun."

"Yaa, bak."

Gülmemek için kendisini zor tutarken kolye ucunu zincirde kaydırmaya başladı.

Tekrar ayağa kalkıp tezgâhın arkasına geçtim. "Ailen konusunda sana yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Bilmiyorum," dedi düşünceli bir şekilde. "Brittany'nin Rocket'ın yanında tekrar rahat etmesi için benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Desene cevaplar ikimizde de yok." Gülümsedim.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

“Eee, ne var ne yok?”

“Bildiğin gibi.”

Şakalaşmanın ardından yüzümde kocaman bir gülümsemeyle Michelle’in kurabiye siparişini kaydettim. “Cadılar Bayramı’nda söylediklerimde ciddiydim,” dedi çok geçmeden. “Bence... bence yeniden bu işlere dönmelisin.”

Kalemi sayfada hızlıca hareket ettirdim.

Bakışlarımı kâğıttan ayırmadan, “Hangi işlere?” diye sordum.

“Flört.”

“Dönmeli miyim?” dedim sertçe.

“Dönmelisin,” diye onayladı. “İki yıl olmuş. İkinci bir şansı hak ediyorsun.”

Küçük bir kahkaha attım. “Hımm, belki de. Bilmiyorum.” Ensemi ovuşturdum, hâlâ yüzüne bakmıyordum. “Tracy dışında kimseyle flört etmedim. Akşam yemeklerinde ne konuşuluyor ki? *Sevdin mi tavuğu? Benim seçimim domuz olurdu. Fena sayılmaz ama sakın şarabı deneme, işe yaramaz.*”

“Senin her lafın böyle kafiyeli mi biraz?”

“Bak, sen de yaptın. Bulaşıcı işte.”

Güldü. “Ciddiyim, birileriyle çık. Bak bakalım sonu nereye varacak? Kendin ol.”

“İlkinde çok iyi bir yere vardı ya...”

Sonunda başımı kaldırıp ona baktım. Kaşlarını çatmıştı.

“Mutlu olmanı istiyorum, Cliff.”

Kimseyle çıkmak istemiyordum. Bunun nedeni kendimi rahat hissetmemem değil, önümdeki fırtına bulutunu istememdi. Ulaşılmaz olanın peşindeydim. Asıl mesele de bu kadına hiçbir şekilde hayır diyemiyor olmamdı.

“Tamam,” dedim. “Denerim.”

Gülümsedi. “Ben de etrafı yoklarım. Lisa senden hoşlanıyor.”

JULIE OLIVIA

Alaycı bir şekilde, “Evli kadınlar ilgimi çekmiyor,” diyerek gözlerimi devirdim ama göğsümdeki sızı dinmemiştii.

İki ay.

İki ay sonra gidecekti.

Arkamdan küçük ayak sesleri geldi. Brittany tezgâhın arkasından Rocket’a bakıyordu ama Rocket onu fark edince hemen başını geri çekti.

“Zaman alacak,” diye mırıldandım.

Ne yazık ki, ikimizin de en çok ihtiyacı olan şey zamandı.

24 . Bölüm

MICHELLE

Kız kardeşim, kocaman gülümsemesine yakışan pembe şemsiyesini bir çiçek gibi açtı.

“Shellfish!” Sara bana doğru koşmaya başladı ama garaj yolundan veya taş döşemeli yoldan geçmektense çamurlu bahçeye dalıp yağmur botlarıyla çimleri ezdi.

Yağmurun sesini bastırmaya çalışarak, “Dur, çimlere basma!” diye bağırdım.

Beni ya duymuyor ya da umursamıyordu çünkü koşmaya devam etti. Sonra da verandanın tentesine girince şemsiyesini bir kenara fırlatıp bana kemiklerimi kıracak kadar sıkı sarıldı.

“Seni özledim,” dedi nefes nefese.

Sara benden kısaydı. Ben 1.75 boyundayken o 1.57 civarındaydı, bu yüzden bana iyice sokulup yüzünü bir tavşan gibi göğsüme gömdü.

Yorgun bir kahkaha attım. “Dur,” diye inledim.

Ellerini cebine sokup bir adım geri çekilirken, “Bunun geleneksel bir selamlaşma olduğunu bilmiyordum,” dedi Cliff. “Aylardır yanlış selam veriyormuşum.”

Ona bir dirsek atınca sırttı. “Ah!”

“Yolculuk nasıldı?” diye sordum.

“Berbat,” diye söylendi. “Kiralık arabamız neredeyse bozuluyordu. Son *bir saati* korku içinde geçirdim.”

“Bazen bunu sırf eğlencesine yaptıklarını düşünüyorum,” dedi Cliff. “Hayatta kalma oyunu gibi bir şey. Kim vahşi doğada hayatta kalır, görmek için. Ya da bir otoyolda.”

Sara’nın bakışları yavaşça Cliff’e kaydı ama çok geçmeden gözlerine bir gölge düştü. Bakışlarını takip edince gerildim.

Cliff her zamanki gibiydi. Üzerinden çıkarmadığı flanel kumaş gömleğinin üstüne örgü desenli bir kazak geçirmiş, kat kat giyinmişti. Kahverengi botlarında pastaneden kalma birkaç leke vardı. Sara meraklı bakışlarını önce gülümsemesine, oradan da pantolonunun cebinden görünen bileklerine kaydırırken kaşlarını kaldırdı.

Bileklerinin bir tek benim dikkatimi çektiğini sanmıştım.

Elini uzattı. “Merhaba, ben Sara.”

Hiç utanmadan altdudağını ısırp ona çarpıcı, gamzelerini belirginleştiren bir gülümsemeyle baktı.

Cliff elini cebinden çıkardı ve tokalaştılar. Sara onun büyük, damarlı eline bakakaldı.

“Ben de Cliff, yan komşu.”

“Duydum.”

“Öyle mi?” Hâlâ tokalaşırlarken Cliff bana alaycı bir şekilde gülümsedi, sonra tekrar Sara’ya döndü.

Hâlâ tokalaşıyorlardı.

Ellerini bırakacak gibi durmuyorlardı. Tıpkı bizim tanıştığımız gün olduğu gibiydi. Midem kasıldı.

“Sonunda tanıştığımıza çok memnun oldum,” dedi Cliff.

Hâlâ tokalaşıyorlardı.

Sara gülümsedi ve elini sıkmaya devam ederken gamzelerini iyice belirginleştirdi. Çok sevimli görünüyordu. “O zevk bana ait, Cliff.”

Bugün havayı soğuk bulanlar yanıliyordu çünkü aniden iç-ten içe yanmaya başlamıştım.

Boğazımı temizleyip elime şemsiye almadan verandadan çıktım. “Ben bir babama bakayım.”

Cliff arkamdan, “Yardım ister misin?” diye seslendi.

“Teşekkürler, ben hallederim.”

Kiralık arabanın yanına gidene kadar kollarımla başımı korudum. Kapı kolunu birkaç kez çektikten sonra kapı nihayet açıldı. Gıcırdayan kahverengi, deri koltuğa oturup kapıyı arkamdan kapattım.

Babam sürücü koltuğundaydı, yavaş nefesler alıp veriyordu. Arabadaki tek ses, tavana düşen yağmur damlaları ve *Bob Dylan*’ın kısık sesiydi.

“Merhaba, baba.”

Gülümsedi ama içten değildi. “Merhaba, Shellfish.”

Birkaç ay öncesiyile kıyaslandığında daha iyi görünüyordu. Biraz kilo almıştı. Kel kafasında kalan birkaç tel saç telini yıkamıştı ama hâlâ dalgın dalgın uzaklara bakıyordu. Bakışlarını takip edince garaj yolunun sonunda park halinde duran arabaya baktığını gördüm. Annemin arabası, üstü ıslak yapraklarla kaplıydı.

Belki biraz konuşur umuduyla, “Yol nasıl geçti?” diye sordum.

“İyi. Biraz yağmurluydu.”

“Yol boyunca mı?”

“Sonlara doğru.”

“Cliff geldi. Seni göreceği için çok heyecanlı. Kızları ve Carol da akşam yemeğine kalacak.”

“Ah, Cliff,” dedi ve sonunda yüzüme bakıp gülümsedi. “Ne ilginç biri, değil mi! Ama iyi bir çocuk.”

“Ben de aynısını söylemişim. Hatta bir keresinde Rocket’a benzer bir şekilde seslenirken Cliff kendi...” Gülümseyip elimi salladım. “Neyse, boş ver.”

Bu kasabaya dair anlattığım hikâyeler, özellikle de Cliff'in dahil oldukları bana kendimi fazla aptal hissettiriyordu çünkü hiçbiri o anki kadar komik gelmiyordu.

Verandanın yanındaki bebek melek heykelini görünce babamın az da olsa mutlu hissettiği o an, yerini melankoliye bıraktı. Heykelin küçücük kanatları, kalm ayak bilekleri ve yüzünde yaramaz bir gülümsemesi vardı.

“Annen o adamı çok severdi. Adının Stu olduğunu biliyor muydun?”

“Hayır, Cliff ona *Bodur Charles* diyor.” Cliff’le aramızdaki sayısız şakalardan yalnızca biriydi.

Babam gülerek nefesini burnundan verdi. Çok samimi değildi ama bu da kabulümdü. İç çekip elimi koluna koydum.

“Burada olmaktan rahatsız mısın?” diye sordum.

Dizime hafifçe vurdu. “Şükran Günü’nü geçirmek isteyeceğim başka hiçbir yer yok.”

“Lisa ve George da seni gördüklerine çok sevinecekler.”

“Onlar nasıl?”

“İyiler. Her zamanki gibi meraklılar işte.” Gülümsedim. “Ama iyiler.”

“Peki pansiyon?” diye sordu. Sesi endişeli geliyordu. “İşler iyi mi?”

“Harika,” dedim kendimden emin bir şekilde. “Tarçınlı çörek bile yapıyorum. Her gün taptaze. Konuklar *olağanüstü* bulduklarını söyledi.”

Babam başını salladı. “Güzel, Shells. Güzel.”

“Gel, içeri girelim.”

Arabadan inmeden önce babam beni durdurmak için elini uzattı.

Koluma dokunan eline bakınca koltuğa geri yaslandım. “İyi misin?”

“Seni tekrar gülümserken gördüğüme sevindim.”

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Kalbim bir an duracak gibi oldu ve güldüm. “Sara ve sen buradasınız, nasıl yüzüm gülmesin?”

“Benimle ilgisi yok,” derken bana anlamlı bir şekilde baktı. “Bu kasabanın büyüüne kapılmışsın, belli oluyor.”

Nedense boğazım düğümlendi.

Tebessüm ettim. “Gel. İçeri girelim.”

Bird & Breakfast’ın yemek salonu ilk defa bu kadar kalabalıktı. Uzun masanın bir tarafında Emily, ben, babam ve George otururken karşımızda da Cliff, Sara, Carol ve Lisa vardı. Masanın başında, ayak dibimde yatan Rocket’tan mümkün olduğunca uzakta Brittany oturuyordu. Rocket’a şüpheyile bakarken ya huzursuzca kıpırdanıyor ya da kendinden emin bir duruş sergiliyordu.

Çatalını kaldırarak, “Bu et güveci harika olmuş,” dedi Cliff. “Gerçekten çok lezzetli, Michelle.”

Objektif olarak bakıldığında lezzetli değildi.

Bu öğleden sonra Emily bana güvecin nasıl yapılacağını öğretmişti. Yemek kupkuru olmuştu ama Cliff övmeye devam ediyor, sanki diğerlerinden de aynı tepkiyi bekliyordu.

Etten bir parça koparıp Rocket’a uzattığımda başımı çevirdi. “*Beni zehirleme, Shelly.*”

Rocket’ın dürüstlüğüne her zaman güvenebilirdim ama Cliff masanın altından bir parça ekmek uzatınca Rocket yaklaşp parmaklarını yalamaya başladı. Cadılar Bayramı’ndan bu yana Rocket, Cliff’e daha çok alışmış gibi görünüyordu.

Cliff bana göz kırpıp sessizce dudaklarını oynattı. “*Gördün mü? Beğendi.*”

Boğazıma bir şey takılınca öksürmeye başladım, öksürük nöbetim ancak su içince geçti. Emily sırtımı hafifçe okşadı, kalbim adeta boğazımda atıyordu ve patlayacak diye korkuyordum. O göz kırpma hareketi yasaklanmalıydı.

Cliff tabağını kenara itip ellerini birbirine kenetledi. “Eee, Paulie. Kaliforniya nasıl? Güneşin tadını çıkarıyor musun?”

Babam gülümsedi. “Orada hava her gün muhteşem.” Cevabı fazla hızlıydı ve sohbetin uzamasına fırsat bırakmıyordu. Şarap kadehini eğip bir yudum aldı.

George hafifçe onun koluna dokundu.

“Harika,” dedi Cliff yapmacık bir gülümsemeyle.

Gözlerini kocaman açmış, “*Şimdi ne olacak?*” diyormuş gibi bana bakıyordu.

Boğazımı temizledim. “Sara, okul nasıl gidiyor? Emily öğrenmek için can atıyor.”

Emily gergin bir şekilde gülümsedi. “Yani aslında *can attığım* falan yok.”

Fazla ilgili görünmek istemiyordu. Ben gülümserken Cliff de gözlerini devirdi.

“Ne yaptığını gördüm, baba,” dedi Emily ters bir şekilde.

“Hiçbir şey görmedin,” diye karşılık verdi Cliff.

Sara, Emily’ye doğru eğildi. “Sanat okuluna *bayılırdın*. Teslim tarihlerine yetişmek için uykusuz kalıp çizim yapmak, sonra da eleştirilmek için erkenden kalkmak harika.”

Emily burnunu kırıştırdı. “Kulağa hiç eğlenceli gelmiyor.”

Cliff bana bir bakış atınca aramızdaki gerginliği hissettim. Sanki birbirimize çekildiğimiz, görünmez bir ip vardı ve kimse fark etmeden birbirimize anlamlı bakışlar atıyorduk.

“Sabah olduğunda herkes yorgun hissetse bile gece geç saatlere kadar oturmaktan daha keyifli hiçbir şey yoktur. Stüdyoda her zaman birileri olur, bu yüzden içerisi hep yaratıcı enerjilerle dolu. Hem bazen gizli gizli içki de içiyoruz.”

Emily doğruldu. “Ben de ondan bahsediyordum. Şarabı uzatır mısın lütfen?”

“Em,” diye uyardı Cliff. “Sen daha on altı yaşındasın.”

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Brittany kıkırdayarak tekrarladı. “*Sen daha on altı yaşındasın.*” Tartışmaya katılmak istiyordu.

“Yirmi bir yaşına fazla kalmadı,” diye karşı çıktı Emily.

“Beş yıl var,” dedi Cliff. “Beş yıl önce on bir yaşındaydın.”

Carol kendi şarabını yudumladı. “Evet ama on bir yaşında çocuklar içmek istemez.”

Cliff ellerini havaya kaldırdı. “Anlaşıldı, ikiniz de inat olsun diye zorluk çıkarıyorsunuz.”

“Baba, ben de içebilir miyim?” diye sordu Brittany.

Cliff onlara döndü. “Ne yaptığınızı gördünüz mü?”

Emily ona küçümseyici bir bakış attı.

Çatalımı masaya bıraktım. “Mikrofonu Burke’ün komedi saati programından geri alma vakti geldi.”

Cliff gülerek tabağıma bir parça brokoli attı. “Bak ya!”

“Sadece gerçeği söyledim.”

Aramızdaki diyalogu izlerken Sara gözlerini kırıştırıp gülümsedi. “Ne kaçırdığımı bilsem çok daha erken gelirdim,” diyerek Cliff’in omzuna şakacı bir şekilde dokundu.

Cliff de kendisinden bekleneni yaparak ona karşılık verdi. Bu manzara karşısında omurgam kaskatı oldu, gözlerimi kaçırıp ağzıma bir çatal dolusu berbat et tıktım.

“Söyle bakalım, pansiyonu devralacağın için heyecanlı mısın?” diye sordu Cliff.

Sara duruşunu dikleştirip başını salladı. “Evet! Tabii ki. Salonu boyamak için aklımda birkaç fikir bile var.”

“Sahiden mi?” diye merakla sordu Cliff. “Desene büyük yenileme planları var.”

Sara omuz silkti ama daha çok kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. “Muhtemelen hafta sonları falan boyarım.”

“Eminim konuklar evin her yerinde senin resimlerini görmeye bayılır,” diyerek onu cesaretlendirdim.

JULIE OLIVIA

Sara gülümsedi ve şarabından bir yudum daha aldı. “Evet, olabilir.”

Akşam yemeğinde Copper Run’daki Şükran Günü süslemeleri hakkında konuştuk. Babam eskinin favorilerinin tekrar yapılacağını söyledi. Meydan turuncu ve kahverengi bayraklarla, bereketi simgeleyen boynuzlarla doluydu. Ayrıca ilkokul çocuklarının yaptığı hindilerle dolu posterlerin yer aldığı bir pano bulunuyordu. Cliff, gururla Brittany’nin hindisinin en önde ve en ortada asılı olduğunu söyledi. Emily de çatalını ağzına götürürken bir şeyler mırıldandı.

Dirseğimle ona hafifçe dokunduğumda bana yan bir bakış attı.

Sara sanat okulundan hikâyeler anlatarak bizi eğlendirirken Cliff de esprilerini yapıp duruyordu. Sara her esprisinde gülüp onun koluna dokunurken dişlerimi gıcırdattım. Cliff’i ben de komik buluyordum ama bunun için onun mizahına biraz alışmak gerekiyordu. Sara henüz alışmamıştı. Ya da tanıştığımızda ben onun mizacını anlamakta sorun yaşamış, ona fazla yargılayıcı davranmıştım.

Huzursuz bir halde yutkunup çoğunluğun sevmiş gibi yaptığı yemeklerle dolu tabakları toplamayı teklif ettim. Mutfağa girince Rocket peşimden geldi ve minderine kıvrılıp burnunu kenara gömdü.

İç çekerek, “Britt sana merhaba demediği için üzüldün mü?” diye fısıldadım.

Rocket burnundan soludu.

“Üzgünüm.”

Kapı açıldı ve Sara elinde şarap kadehiyle sendeleyerek içeri girdi.

Kıkırdarken kadehini salladı. “Başka şişe var mı?” diye sordu.

Kız kardeşim sarhoşken çok tatlı görünürdü. Yanakları pem-

beleşir, gamzeli gülümsemesiyle köpüklü, tatlı ve daima eğlen-
celi anlarda servis edilen şampanyanın insanda vücut bulmuş
hali gibi olurdu.

“Seni hiç bu kadar içki içerken görmemiştim,” dedim gül-
lümseyerek.

“*Sen* de daha çok içsen iyi olur.”

“Ben içkiden çok hazzetmem.” Daha doğrusu vücudumun
kontrolünü kaybetmekten hoşlanmıyordum.

“Sanat okulu beni bu hale getirdi.”

“Resim yapmaya nasıl zaman buluyorsun?” diye sordum.

“Sakin keyfimi bozma,” diyerek dudaklarını büktü. “Başka
şarabımız var mı?”

Dolaba uzanıp annemin yıpranmış yemek kitaplarının ve
sahte asma dallarının arkasına koyduğu şarap koleksiyonuna
baktım. Bir şişe uzattım.

Sara dolaba hayretler içinde baktı. “Vay canına, annem şa-
rap mı saklıyormuş?” diye sordu.

“Ben de senin kadar şaşırdım.”

Boş kadehini kaldırdı. “Öyleyse anneme. Burada birlikte ol-
duğumuz için mutlu olurdu.”

Beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Ahududu ve sakız ko-
kuyordu, yakından bakınca yanaklarının parladığını gördüm.
Sara’yla ilk kez bu mutfakta bir araya geliyorduk. Pastel renk
bluzu, çilekli duvar kâğıdıyla uyumluydu ve buraya fazlasıyla
yakışıyordu.

“Belki annemin ruhu da buradadır,” dedi usulca.

İstemsizce kasıldım.

“Hayaletlere inanmıyorum.”

“Çok sıkıcısın,” diyerek benimle alay etti.

Gülümseyip vidayı mantara taktım ve çevirmeye başladım.

Geri çekilip parmağını bana uzattı. “Bu arada haklıymışsın.”

“Hangi konuda?”

Gözlerini kapalı kapıya çevirip eğildi. “Cliff *çok tatlı*.”

Mantarı çıkarırken midem aynı anda düğümlendi.

“Evet,” dedim çabucak. “Yani... yakışıklı, sanırım.”

Mantarı şarabın yanma koyup elimi kadehine uzattım. Neredeyse elinden düşürüyordu. İki elimle sıkıca tutunca Sara kırdadı.

Utangaç bir şekilde, “Eee...” dediğinde şarabı doldurmaya başladım.

“Evet?”

Küçük botunu benimkine vurdu. “Bir şeyler var mı?”

“Nerede?”

“Cliff’le aranızda. Yok demiştin ama bir şeyler değişmiş gibi hissediyorum.”

Elim titrerken şarap şişesi kadehlere çarptı. “Bizim mi? Ah, hayır. Hiçbir şey yok.”

“Ciddi misin?”

“Evet. Neden sordun?”

“Bazen onu sana tuhaf tuhaf bakarken yakalıyorum.”

“Tuhaf bir adam,” diyerek ona takıldım ama bu hakaret ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Bunu yüzüne söylemek başka, arkasından söylemek başkaydı.

“Hımm...” Dilini şaklattı. “O zaman... Ne bileyim, belki aramızı yaparsın.”

Kalbim önce duracak gibi oldu, sonra tekrar atmaya başladı ve en sonunda boğazımda düğümlendi. Kadehine doldurmaya devam ederken şarabı sıkıca kavradım. Kalp atışlarımın sesini kulaklarımda duyduğuma yemin edebilirdim.

“Onun için biraz genç değil misin?” diye sordum.

Tekrar derin bir nefes verdi ama benimle alay mı ediyordu, yoksa çok içtiğinden miydi emin olamadım. “Hiç de bile. Daha büyüklerle görüşmüşlüğüm var.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Gerçekten mi?”

Gülümseyip parmağını dolgun dudaklarının önüne koydu.

“Şşt.”

“Ne kadar büyük?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Kırklı yaşlar.”

“Sara!”

Kıkırdadı. “Babama söyleme.”

“Babamın arkadaşlarından biri bile olabilir.”

Koluma dokunup, “Her neyse,” dedi Sara. “Eee, Cliff sarışınlardan hoşlanıyor, değil mi?”

“Öyle miymiş?”

“Bunu bana sen söyledin.” Birden güldü. “Aman Tanrım, Shells. *Niyetin* beni sarhoş etmek mi?”

Şarap kadehini neredeyse ağzına kadar doldurduğumu ancak fark ettim.

“Üzgünüm.” Dikkatim dağılmıştı. “Neyse, sarışınlardan hoşlandığını ne zaman söyledim?”

Kadehi yavaşça ona uzattım, şarap kadehin kenarından aktı.

“Ha, Cliff! Doğru ya, telefonda. İyi anlaşıcağımızı, ayrıca sarışınlardan hoşlandığını söylemiştin. Bunun için *şükürler olsun* çünkü *çok* tatlı biri.”

Sahiden de öyle demiştim ama bu Cadılar Bayramı’ndan önceydi. O... şeyden önceydi. *Neyse*. Bunun hem Cliff hem de benim için bir önemi yoktu ve tekrarlanmayacaktı. Hem böyle si daha iyiydi, doğrusu buydu.

“Benim için onunla konuşabilir misin?” diye sordu. “Lütfen, lütfen, lütfen?”

Sara ve Cliff. Cliff ve Sara. Kız kardeşim ve çekici komşum. En iyi arkadaşım ve kız kardeşim.

Sara gözlerini kıstı. “Tabii *sen* ondan hoşlanmıyorsan...” diyerek kadehini elinden bıraktı. “Aranıza girmek istemem.”

Ona kaşlarını çatarak baktığımı çok geç fark ettim.

“Hayır,” dedim çabucak. Nefesimi verip başımı salladık-

tan sonra kendime de bir kadeh doldurdum. “Tanrım, hayır. Cliff’ten bahsediyoruz. O... hayır, olmaz.”

Gözlerini daha da kıstı. “İkiniz gayet yakın görünüyorsunuz.”

Şarap şişesini tezgâha sertçe koydum. “Kızlarıyla daha yakınım diyelim,” diyerek yalan söyledim.

“Hımm. Anladım... Peki...” Altdudağını muzip bir şekilde ısırp botuyla benimkine vururken cümlesini tamamlamadı.

Onları bir araya getirmeliydim. Mantıklıydı. Cliff’le flört *etmeyeceğime* göre ikisi arasında yaşanacak potansiyel bir mutluluğu neden onlardan çalacaktım ki? Sonuçta yeni yıldan sonra komşusu ben değil, Sara olacaktı. İyi anlaşılırlarsa sevdiğim iki insanın mutluluğuna aracılık etmiş olurdum.

Sara güneş ışığı gibiydi. Cliff ise yaşadığı onca şeyden sonra güneş ışığını hak ediyordu.

Şişenin tıpasını gıcırtyla taktım. “Gerçekten hoşlandıysan, senin için onunla konuşurum.”

Nefesini tutarak üzerime atladı. “Gerçekten mi?”

“Elbette.”

Sara ellerimi avuçları arasına aldı. “Teşekkür ederim! Teşekkür ederim, teşekkür ederim!”

Zorla gülümsedim ve onu yemek odasına doğru ittim. Kadehini aldı, sinsice şişeyi de kaparak sallanan kapıda kayboldu.

O mutfaktan çıkar çıkmaz tezgâha yaslandım. Yerden kısık bir havlama sesi geldi. Kafamı omzuma yaslayıp Rocket’a baktım.

“Ne var?” dedim.

Gözlerini yavaşça kırıp kapıya baktı, sonra tekrar bana döndü. “*Komik adamla arasını yapmayı gerçekten istiyor musun?*”

“O kadar da komik değil,” diye homurdandım.

Bir iki kez gülmüş olabilirdim.

“Sen mizahtan ne anlarsın ki?” diyerek onunla alay ettim ve şarabımı yudumlarken kapıdan geçip sofraya geri döndüm.

25. Bölüm

MICHELLE

Cliff'in evine gizlice sızdığım da saat ona geliyordu.

Zil zurna sarhoş olan kardeşimi yatağına yatırdım. Babam da gece haberlerini izledikten sonra nihayet misafir odasına gitmişti. Bulaşıkları yıkadım, sabun köpüklerine bakarken zihnim deli gibi çalışıyordu. Bütçe hesaplarını kontrol etmeye çalıştım ama odaklanamadım. İşten de hâlâ faks gelmemiştir, birçok açıdan karanlıkta kalmış gibi hissediyordum.

Tüm ışıkları kapattıktan sonra ev terliklerimi giyip Rocket'in tasmağını aldım ve Cliff'in bahçesine giden çalılıkların arasından geçtim. Güllerin arasında beni hemen gördü.

O meşhur kahkahasını patlattı. "Michelle?"

"Merhaba," diye fısıldadım. "Uyanık mısın?"

Çalılıkların arasından geçerek dirseğinden tuttu ve beni kenara çekti.

"Elbette," diye cevapladı. "Ne yapıyorsun?"

"Konuşmaya geldim." Yüzüne dikkatlice baktım. "Bir dakika, sen burada ne arıyorsun?"

Bu saatte çok farklı görünüyordu. Verandasının ışığının altında saçları normalden daha dağınıktı. Kareli pijaması ve

üzerine geçirdiği rengi solmuş, bol *Chicago Bulls* tişörtüyle karşımda dururken gözlerinin altı çökmüştü. Ayrıca çerçeveli, yuvarlak bir gözlük takmıştı.

Gülmemek için altdudağımı ısırđım. “Gözlük mü takıyor-sun?”

Gözlüğünü çıkarıp inceledi, ardından tekrar taktı. “Takıyor muymuşum?”

“Ha-ha.”

Sırıttı. “Gözüm bozuk.”

“Bunu bilmiyordum.”

“Kusurlu olduğumu bilmeni istemedim,” diyerek alay etti.

Gözlerimi devirdim. “Neden uyanıksın?”

Omuz silkti. “Uyku tutmadı. Peki ya sen?”

“Seni arıyordum. Yürüyüşe çıkmak ister misin?”

Çamura bulanmış mavi terliklerime bakıp gülümsedi. “Ta-bii, çok isterim.”

Kolunu belime dolayıp beni önce garaj yoluna, sonra da kaldırıma doğru çekti. Rocket yanımızda koşturuyor, burnunu bulduğu her bitkiye sokarak zıplıyordu.

“Dürüst ol. Akşam yemeği nasıldı?” diye sordum.

“Yemek...”

“Berbat mı? Berbattı, değil mi?”

Güldü. “Berbat mı?” dedi alaycı bir şaşkınlıkla. “Hayır, ke-sinlikle öyle değildi.”

Omzuna hafifçe vurunca güldü.

“Ah, şu dala dikkat et. Tanrım, canın yanacak.” Beni bahçe-ye doğru çekti, kendisi de kaldırımın aşağısına indi. “Bu, yeme-ğinden bile kötü sonuçlanırdı.”

Uykuya dalmış bir mahallede olması gerekenden çok daha yüksek bir sesle, “İyiye gittiğimi söylemiştin,” diye cevap verdim.

Avuç içini ağzıma götürüp gülümsedi. “Şşt.”

YETER Kİ SEN MUTLU OL

En son ağzımı kapattığımda Cadılar Bayramı'ndaydık ve elinde eldiveni vardı. Çıplak tenini dudaklarımda hiç hissetmemiştim. Sıcacıktı. Avuç içleri çalışmaktan sertleşmişti. Kocamandı, çenemi tamamen kaplıyordu. Göğsümde bir sıcaklık hissettim.

Ellerini çekince sonunda rahat bir nefes aldım.

“Hamur işlerin güzel.” Sesi alçak ve boğuk çıkmıştı. Cırcır böceklerinin ve havadaki azıcık esintinin üstüne çıkmamak için çaba gösteriyordu. “Ama et?” Elini uzatıp sağa sola salladı. “Şöyle böyle.”

“Kaba.”

“Dürüst.” Gözlerini kıstı. “Dürüstlüğün takdir ettiğin bir nitelik olduğunu sanıyordum.”

“Öyle.”

Yere düşen bir taşı tekmeleyip gökyüzüne baktı. Kapkaraydı. Aralıklı olarak yerleştirilen sokak lambaları, üç metrede bir bulanık sarı ışık halkaları yayıyordu. Birinin altından geçerken ışık yüzünü aydınlattı. Çıkık elmacıkkemikleri, gülümsediğinde gözlerinin yanında beliren küçük çukurlar ve dudaklarının kenarındaki çizgiler kendini gösterdi. Yürümeye devam ettik ve bir kez daha gecenin karanlığına daldık.

“Tuhaf değil mi?” diye sordu.

“Ne?”

“Kardeşini burada görmek. Eminim senin için tünelin sonundaki ışık gibidir. Muhtemelen geri dönmek için sabırsızlanıyorsundur.”

Yutkundum. “Yani, biraz.” Gülümsedim. “Yöneticiliğe dönmek istiyorum. Sabah koşularımı, sokağın sonundaki kahve dükkânımı, şehrin gürültüsünü özledim.”

“Yoksa hâlâ uyuyamıyor musun?”

“Evet. Ayrıca, Tanrım...” Öfkeyle inledim. “Mark’ın işleri batırdığından eminim ve müşterilerime neler olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Lanet olası Mark,” dedi sırtarak.

İç çektim. “Her şeyi özledim ama... doğruya doğru, buraya gelmeyi seçerek ne yaptığımın farkındaydım.”

“Nasıl yani?”

Omuz silktim. “Bu kadar uzun süre izin alıp döndüğünde işe kaldığın yerden devam etmeyi bekleyemezsin. Yapılması gereken buydu, ben de yaptım ama döndüğümde de yapmam gerekeni yapacağım.”

“Ve bunun her anından keyif alacaksın, değil mi?”

“Elbette. Zor olacak ama ben hep zorluklardan keyif almışımdır.”

“Biliyorum.”

Cliff gülerek spor ayakkabısını zemine sürttü. Bu ara sıra utanan hallerini özleyecektim. Meydanda düzenlenen etkinlikleri, hatta Winston’ın şimdi ortasına dev bir hindi standı diktiği bahçesini bile özleyecektim. Ancak her şey gibi, mevsimler gibi bu duygular da gelip geçecekti.

Cliff sessizliği bozarak, “Ee, ne konuşmak için gelmiştin?” diye sordu.

Donakaldım. “Doğru ya. Şey...” Aniden bu konuşma gözüme çok daha makul görünmeye başladı. Sonuçta yakında buradan *gidecektim*. “Aslında kız kardeşim hakkında konuşmak istiyordum.”

“Kız kardeşin mi?”

“Seni tatlı buluyormuş,” dedim kolye ucumla oynarken.

“Ne zarif.” Hızla cevap verince ikimiz de güldük ama sonra tekrar sessizliğe gömüldük.

“Ben, şey...” Başımı yana eğip dudaklarımı büktüm. Zinciri o kadar sert çektim ki boynuma battı. “Ona ikinizin arasını yapacağımı söyledim.”

Cliff’in adımları bariz bir şekilde yavaşladı, neredeyse duracaktı. Sonra yeniden hızlandı ama sokağın karanlığından yüzünü göremiyordum.

En sonunda, “Neden?” diye mırıldandı.

“Senin için iyi olur diye düşündüm.”

“Hımm.”

Yavaşça yeni ışık halkasına girerken yüzünün görünmesini bekledim. İfadesizdi. Gülümseliyordu.

“Birileriyle flört etmeni konuşmuştuk ya,” diye çabucak kendimi açıkladım. “Bence mükemmel olur. Seni de tanıyorum, kız kardeşimi de. İkiniz de mutlu insanlarsınız.”

Burnundan bir nefes verdi. “İyi bir eşleşmenin tarifi bu mu?” diye sordu.

“Olabilir. Hem sen pastacı değil misin?”

Minik bir kahkaha attı ve karanlıkta ayaklarını sürüyerek bir sonraki sokak lambasına doğru ilerledi. Parmaklarımı kolyemden ayırmadan birkaç adım önünden gidiyordum.

İç çektiğini duydum. “Bu flört işini neden bu kadar zorluyorsun, Michelle?”

Cevabı düşünürken dudaklarımı araladım ama doğru kelimeleri bulamadım. Yanıt vermem uzun sürünce konuşmadaki duraksama tuhaf bir sessizliğe dönüştü fakat Cliff bu sefer sessizliği bozmak için hiçbir şey yapmadı. Bir cevap istiyordu.

En sonunda nefesimi verip cevapladım. “Mutlu olmayı hak ediyorsun da ondan.”

Avuç içlerini ceplerine götürdü, ayağını betona sürtüyordu.

Aramızdaki o acı verici sessizlik devam edince, “O senin tipin,” diye mırıldandım.

Cliff derin bir nefes aldı ve bana doğru yavaşça birkaç adım attı. Bir. İki. İyice yaklaşıp bizi aydınlatan ışık halkasına girdiğinde nefesim kesildi. En sonunda onu tekrar görebiliyordum. Kaşlarını çatmıştı. Göğsüyle aramda sadece birkaç santim mesafe kalmıştı.

“Hımm,” diye mırıldandı. Gözlerimin içine bakarken sesi alçak çıkmıştı. “Benim tipim neymiş, Michelle?”

Duruşumu dikleştirdim. “Sarışın ve neşeli.”

Dudaklarını ısırды. Biraz kızgın görünüyordu ama bu hali karşısında duruşumu dikleştirdim. Daha önce bana hiç böyle davranmadığından ne yapacağımı bilmiyordum.

“Doğru,” dedi sakince. “Sanırım haklısın. Sarışın ve neşeli. Bu tanım, boşandığım kadına mükemmel bir şekilde uyuyor.”

Ses tonu küçümseyiciydi ve göğsüme nişan almış gibi bir bir kalbime saplandı. Ne yazık ki okların geldiğini bile fark etmemiştim.

Sabit bir ses tonuyla, “Bana kızdın mı?” diye sordum.

Cliff nefesini serbest bıraktı, stresli olduğumu yeni fark etmiş gibi omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ama tutamlar yine yüzüne döküldü. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Kardeşini neredeyse hiç tanımıyorum.”

“Randevuya çıkmanın amacı da bu değil mi?”

Bakışlarını yana kaydırırken çenesi seğirdi. “Bilmiyorum, Michelle...”

“Artık hayatına devam etmek istemiyor musun?” diye sordum.

Gözlerini kırıştırarak bana baktı, sanki bakışları beni *delip* geçiyordu.

“Düşüneceğim.”

“Güzel,” dedim usulca.

“Güzel.”

Rocket da bu konuşmadan en az benim kadar kurtulmak istiyormuş gibi tasmaını çekiştirip önden yürümeye başladı.

Yürüyüşümüze devam ederken bir binayı daha geride bıraktığımızda Cliff’in gerginliği uçup gitti ve tekrar normal bir şekilde sohbet etmeye başladık. Az önceki şey hiç konuşulmamış gibi gülümsüyorduk fakat her kelime sert, bir bıçak gibi keskindi.

Tavrına değinmiyordum bile çünkü bunun bir anlamı yoktu.

Ne yaptığımın farkındaydım ve kaybedeceğimi bildiğim bir tartışmaya girmeye değmezdi.

26 . Bölüm

CLIFF

Michelle'in kız kardeşiyle randevuya çıkmak istemiyordum.

Sebebi onu tatlı bulmamam değildi. Sara çok güzeldi, neşeli birine benziyordu. Başparmaklarımı içine sokabileceğim kadar derin gamzeleri, akıllı ya da akılsız herhangi bir erkeği kendine takıntılı hale getirecek masmavi gözleri vardı.

Fakat ne yazık ki ben biraz huysuz, kontrolcü esmerlere karşı sinir bozucu bir çekim hissediyordum. Ona hayır diyemezdim, bu yüzden beş dakika sonra kız kardeşini randevuya çıkaracaktım.

Hattın diğer ucundan, "Sana bir masa ayırtayım," dedi Lars. İnledim. "Bunu büyük bir mesele haline getirme."

"Ama bu büyük bir mesele."

"Hiç de değil."

"Çiçek ayarladım."

"Lars."

Tartışmaya devam edemeden telefonun kapanma sesini duydum.

İç çektim. Lars'ın meydandaki pizzacısında akşam yemeği yiyecektik. Kaçınılmaz olarak Copper Run'ın her bir sakini bizi

görecek, dedikodumuzu yapacak ve önümüzdeki üç veya beş gün boyunca çeşitli sorular yöneltecekti.

Bunu tahmin etmeliydim ama Sara'ya bir akşam yemek yemeyi teklif ettiğimde düşündüğüm tek şey şuydu: *Michelle'i mutlu edecekse yaparım.*

En iyi kazağımla bej rengi kumaş pantolonumu ve bol ceke-timi giydikten sonra aynaya baktım. Ardından elimi saçlarımın arasına sokup karıştırdım.

“*Tanrım.*” diye mırıldandım. Parmaklarımı yeniden saçla-rımda gezdirdim ama en sonunda pes ettim. Bay Fiyasko farklı bir saç kesimi yapmadığı sürece, saç telleri yüzüme dökülmeye devam edecekti.

Hayatım boyunca sadece iki kez randevuya çıkmıştım. İl-kinde on altı yaşındaydım. Ailem beni ve Tracy'yi sinemaya götürmüştü, ben de doğum günü harçlığımla ona patlamış mısır almıştım. Birkaç hafta sonra da Tracy, Emily'ye hamile kal-mıştı.

İkincisi de boşanma belgelerini imzaladıktan bir ay sonray-dı. Carol dışarıda *tutkuyu* yeniden yakalayabileceğimi, dene-mem gerektiğini söylemişti. Tanışma ilanlarına bakıp çocukları sevdiğini iddia eden bir kadını aramıştım. Burlington'a fazla erken varmış, restoranda rezervasyon yaptırmadığımı fark et-miştim. Bu yüzden sokağın aşağısındaki bir sandviç dükkânına gitmiş, işten ve gelecekten sohbet etmiştik. Üç çocuk istiyordu ama *kendisinin* olmalıydı. Sonra aniden, “*Hayır, beş de olabi-lir,*” demişti ve tatlı yemeden kalkmaya karar vermiştik. Bir daha ne ben onu aramıştım ne o beni aramıştı.

Merdivenlerden inip oturma odasına geçtim. Emily ve Carol televizyonun önünde oturmuş, *Meg Ryan*'ın oynadığı bir ro-mantik komedi izliyorlardı. *Meg Ryan* güzel bir kadındı ama ben sarışınılardan hoşlanmıyordum. Hem de hiç.

“Ben çıkıyorum,” diye seslendim.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Başlarını kaldırıp bana bakmalarını beklemiyordum. Emily soğuk davranıyordu ve aniden halasıyla iyi anlaşası gelmişti. Ancak ikisi de aynı anda bana döndü.

“Vay canına,” dedi Emily. “Gece gece nereye gidiyorsun, baba?”

Carol da şaşırmışa benziyordu. Abartılı bir nefes alıp, “Yoksa ateşli bir buluşmaya mı?” diye sordu.

Ceketimin kollarını düzelttim. “Öyle de denebilir.”

Emily’nin ağzı açık kaldı. “Hadi canım. Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Hiç randevuya çıkmazsın ki,” dedi Emily.

“Bir kez çıktım sayılır.”

Bir saniye sonra Emily’nin dudaklarında mesafeli bir gülümseme belirdi. “Ah, anladım.” Carol’a elini uzattı. “Çıkar parayı.”

Carol elini cebine attı. “Haklıymışsın.”

Gözlerimi kısarak parmağımı ikisine doğrulttum. “Burada neler oluyor böyle?”

Emily sırttı. “Ben demiştim.”

“Neyi?”

“Michelle’le ikinizin *kesinlikle* takıldığını.”

Başımdan aşağı sadece soğuk değil, resmen buz dolu bir kova dökülmüş gibi hissettim.

“Emily. Burke.”

Kızım irkilince sesimin istemsizce sert çıkıp çıkmadığını merak ettim. Gerçi kalp atışlarımın hızlanmasına bakılırsa bunu kasıtlı yapmış da olabilirdim.

“Ah,” diye inleyerek gözlerini devirdi. “Çıktığınızı demek istedim.”

“Michelle’le çıkmıyorum.”

“Ne?!” diye araya girdi Carol.

“Şşt! Brittany uyuyor.”

“Ne demek Michelle’le çıkmıyorum?” dedi ters bir şekilde.

“O zaman kiminle çıkıyorsun?” diye sordu Emily.

“Sara.”

İkisi de aynı anda, “Michelle’in kardeşi mi?!” diye bağırdı.

“Şşt! Evet.”

Carol burnunu kırıstırıp en sonunda kıyafetimi inceledi.

“Tanrım, o zaman ayakkabılarını değiştirmelisin.”

“Ne? Neden?” Kahverengi botlarımı oynattım.

“Çünkü bu bildiğimiz Cliff,” diye yanıtladı. “Birkaç randevu sonrasında göstereceğin karakterin.”

“Ama Michelle’le çıkıyor olsaydım, bir şey demeyecek miydin?”

Carol omuz silkti. “Demezdım çünkü o seni zaten tanıyor ve olduğun gibi seviyor.”

Nefesimi tuttum, Carol’ın söyledikleri üçümüzü de sessizliğe gömdü. Bu durum hiç hoşuma gitmemişti.

Emily dudaklarını büzdü. “Ceketine uymuyorlar, baba. İlk izlenimin iyi olmalı.”

Ellerimi çırparak parmağımı onlara doğrulttum. “Fikrinizi sormadım, yine de teşekkürler.”

Arka kapıya yaklaştığımda, “Senden hoşlanmasını istiyorsan ayakkabılarını değiştir!” diye bağırdı Carol.

Eşikte bir an tereddüt ettim ama ayakkabılarımı değiştirmeden kapıyı arkamdan kapattım.

Bird & Breakfast’ın kapısını çalarken başımı iki yana sallayıp yanağımı ısırdım. Kendimden utanıyordum.

Copper Run’da birinin kapısını en son ne zaman çalmıştım?

Bir şey eksikmiş gibi huzursuz hissediyordum. Ocağı kapatmayı mı unutmuştum? Belki de cüzdanımı yanıma almamıştım. Kapı açıldığında cüzdanımı kontrol etmek için ceplerimi yokluyordum. Nedense kapıyı Michelle’in açacağını düşün-

müştüm, herhalde alışkanlıktandı ama karşımda Sara'nın gülün yüzü belirdi.

“Merhaba,” dedi nefesini verirken.

“Hey, selam.” Garip bir durumdu, tuhaf hissediyordum.

Sara benden çok farklı giyinmişti. Üzerimdeki ceketle kendimi bir anlığına eski kafa bir ihtiyar gibi hissettim. Sara çok tatlıydı -fazla tatlı- ve gençti. Kendi kızımın şen şakrak bir versiyonuna benziyordu, bu fikir tüylerimin ürpermesine yetmişti.

Saçlarını karmaşık bir şekilde örüp topuz yapmıştı ama topuzdan fırlayan sivri uçlar saçında bir şey patlamış gibi görünüyordu. Bunu nasıl yaptığını çok anlamamıştım. Boynunda Emily'nin de taktığı, boğazı sıkıca saran örgü kolyelerden vardı. Eteğinin üzerine göbeğini açıkta bırakan bir kazak geçirmişti.

Bense kumaş pantolon giymiştim.

“Çantamı alayım!” dedi konuşmama fırsat bırakmadan.

Koşarak merdivenleri çıktı, muhtemelen misafir odalarından birinde kalıyordu. Eşikte bekledim. *Bird & Breakfast*'a rahatça giremediğim bir an olmamıştı. Ancak randevuya çıkmak için geldiğimi düşününce birden kendimi ailesinin evine giryormuşum gibi huzursuz hissettim.

Bu yüzden içeri girmek yerine başımı yana eğdim...

Gülümsedim. *İşte oradaydı.*

Michelle bacaklarını altına toplamış, salondaki kanepede oturuyordu. Kucağında bir defter vardı, çalışıyordu.

Gülümsedim. Her zamanki gibiydi.

Bir elinde kalem, diğerinde de dumanı tüten bir kupa vardı. Onu birazcık tanıyorsam kahve içiyordu.

Alçak bir ıslık çaldım. Başını kaldırıp beni görmek için eğildi.

“Merhaba. Ben Cliff. Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Cadell.”

Elimi havaya kaldırdığımda, Michelle de tebessüm ederek elini uzattı. Altı metrelik mesafeden tokalaştık.

JULIE OLIVIA

“Bana Michelle deyin. Tanıştığımıza memnun oldum, Cliff.”

Elimi sallamaya devam ediyordum.

“Eviniz çok güzelmiş.”

Elimi sallamaya devam ediyordum.

“Teşekkür ederim,” diye seslendi.

Elimi sallamaya devam ediyordum.

Çenemle kahvesini işaret ettim. “Gece yarısına kadar uyuyamazsın.”

“Bir fincan içtikten saniyeler sonra bile uyuyabilirim.”

Gülümsedim. “Biliyorum.”

Michelle dudaklarını büktü, sonra elini indirdi. Ben de indirdim. Bir kez daha benden saklanmak için arkasına yaslanınca yüzümdeki gülümseme kayboldu.

Sara elini tırabzana koydu ve neredeyse her parmağına taktığı yüzükler, basamakları ikişer ikişer inerken yüzeyde kayarak ses çıkardı. Pembe, parlak dudaklarım birbirine bastırdı.

“Hazırım!” Çantasının askısını düzelttikten sonra, “Nasıl olmuşum?” diyerek kendi etrafında döndü.

Zoraki gülümsedim. “Çok güzel olmuşsun.”

“Teşekkürler.” Gözlerini abartılı bir şekilde kırıştıtarak beni güldürdü.

Başparmağımla dışarıyı işaret ederken, “Çıkalım mı?” diye sordum.

Omuz silkti. “Tabii,” diye mırıldandı. “*Evet, olur. Fark etmez,*” diyormuş gibi bir hali vardı.

Elimi beline koyup onu kapıdan geçirdim.

Tam çıkarken, “Çok geç kalmam, Shells!” diye seslendi.

Sara’nın peşinden gitmeden önce kafamı eğip salona baktım. Michelle de köşeden bana bakıyordu. Göz göze gelince hemen kaçtı.

“İki, Lars.”

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Arkadaşımnın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve bunun ne anlam geldiğini çok iyi biliyordum. İç çektim. Kasabanın bekârı Clifford Burke, biriyle yemeğe çıkmıştı. Hem de sıradan bir yemek değildi. Sara gibi genç, sevimli biriyle birlikteydim.

“İki,” diye beni tekrarladı Lars.

“İki,” diyerek bir kez daha onayladım ve dudaklarımı birbirine bastırıp kaşımı kaldırdım.

Lars gülmemek için kendini zor tutarak iki menü aldı. Bizi kırmızı beyaz kareli bir örtünün serildiği bir masaya götürürken, Betty’nin Sandra’yla akşam yemeğinde olduğunu gördüm. Luke da kendi anne babasıyla oturuyordu. Gözler üzerimizdeydi, beş dakika içinde değilse bile yarın tüm kasabanın dilinde olacaktım.

Sara’nın sandalyesini çektim ve o otururken geri ittiğimde, sert zeminde gıcırdayan bir ses çıktı. Ben de karşısına geçtim. Lars parmaklarını kımıldatıp duruyordu.

“Sen mi servis yapacaksın?” diye sordum.

“Tabii ki.”

“Ama sen patronsun.”

“Çalışanlara örnek olmalıyım, değil mi? Şarap ister misiniz?”

Ona sert bir bakış attım.

Burada şarap bulunmazdı ki.

“Teşekkürler, Lars. Şimdilik iki su alalım.”

“Tabii,” derken bizi süzmeye devam etti. Yerinden kımıldamıyordu.

“Lars?”

İrkildi. “Ah, tabii. Hemen getiriyorum.”

Lars masadan hızlıca uzaklaştı ama Sara’nın görüş alanından çıktığında bana başparmağını kaldırdı. Gözlerimi devirip menüyü aldım.

“Neler var?” diye sordu Sara.

“Peynirli, etli ve sebzeli pizzaları var,” diye cevapladım.
“Bir de kahve.”

“Kahve mi?”

Gülümsedim. “Burası hem pizzacı hem de kahveci. İnan bana, Lars’ın mantığını hiçbirimiz anlayamıyoruz.”

“Ah, peki makarna var mı?” diye sordu umutla.

“Maalesef. Makarna konseptle fazla uyumlu olurdu.”

Kıkırdadı. “O zaman pizza. Önerin var mı?”

“Eti bol. Hayatımın geri kalanı boyunca sadece onu yesem yine bıkmam.”

Bir anlığına sessizce menüye baktık. Köşedeki parlak oyun makinelerinden gelen yüksek ses, hoparlörde çalan *Third Eye Blind* şarkısıyla adeta yarışıyordu. Sara’ya baktım. Güzel, neşeli ve enerjikti. Ancak benimle randevuya çıkacak türden birine benzemiyordu.

“*Cheeseburger* pizza nasıl?” dedi ve ardından, “Tanrım, ne-dense Michelle’in bunu seveceğini düşündüm,” diye mırıldandı.

Tebessüm ettim. “Yok, o hardal sevmez.”

Sara bakışlarını üzerime kaydırды, sonra bir an gözünü kırpıp gülümsedi.

“Öyleyse benimki de eti bol olsun,” dedikten sonra menüyü dikkatlice masaya bıraktı.

“İyi seçim.”

“En iyisi bu dediler.

Kıkırdadım. Tatlı bir kızdı, onu renkli makaronlara benzetsem yanlış olmazdı.

“Eee,” dedim kendi menümü masaya koyarken. “Demek sanat okuyorsun, ne güzel.”

“Evet!” Aniden yüzündeki ifade değişti. Sanat kelimesini duyar duymaz ruhu adeta aydınlanmıştı. “Kendi stüdyomu açma hayalim var. Eser yerleşimleri her ay değişecek falan, o tür bir şeyler düşünüyorum.”

“Kulağa iddialı geliyor.”

“Eee, iddia bizde aile geleneği.”

Nefesimi burnumdan vererek, “Haklısın,” diye onayladım. “Michelle istese de işinden kopamaz.”

“Onun bana göre daha iddialı olduğunu itiraf etmem gerek.”

“Öyle mi? Nasıl yani?” diye sordum ama konuyla fazla ilgilenmiş görünmemek için çabalıyordum.

“Şey...” Başım yana eğdi. “Yirmili yaşlarının başında şehirde yaşamaya başladı ve bu benim *asla* yapmayacağım bir şeydi. Ama o bir şekilde tutunmayı başardı. Kendine bir iş bulup kariyer basamaklarını tırmandı. Sana şirketinin ilk kadın yöneticisi olduğunu söylemiş miydi?”

Gülümsedim. “Gerçekten mi?”

“Evet. Şimdi de... Tanrım...” Gözlerini kocaman açıp başını sallamaya başladı. “*Bird & Breakfast*’ı çabucak devraldı.” Derin bir nefes verdi. “Michelle benim süper kahramanım. Bu kadar kısa sürede işleri öğrenmek için nasıl çaba sarf ettiğini hayal bile edemiyorum.”

“Hızlı öğreniyor,” diye gülümsedim. “Hem de çok.”

Sara titreyerek nefesini verdi. “Öğrenecek çok şey var.”

Bakışlarını masaya dikince yüzüne baktım. “Yapma, eminim sen de harika bir iş çıkaracaksın.”

“Evet.” Sandalyesine geri yaslandı ve “*boş ver*” dercesine elini salladı.

“Neyse, benden bu kadar. Sen anlat, pastacı olmaya nasıl karar verdin?”

“Aslında...” Parmak eklemlerimi masaya vurdum. “Bu hayallerimin mesleğiymi. Lisedeki Ev Ekonomisi dersleri çok hoşuma gidiyordu ve meydanda, hatta bir bina kadar ileride bir dükkân boşalmıştı. Ben de boşandıktan hemen sonra... Nasıl desem, gerçek sandığın her şey bir anda ortadan kaybolunca insan hayata biraz farklı bakıyor. Aptalca hayallere daha sıkı sarılıyorsun.”

Sara bana bakıp sözlerimi içselleştirircesine başını salladı.

“Bayıldım buna,” dedi. “Yani *boşanmana* değil, belli ki yürümemiş. Ama hayalinin peşinden gidip bunu gerçekleştirmen hoşuma gitti.”

Hiç boşanmamış insanların bu konudan bahsetmesini hep tuhaf bulmuştum. *Yürümemiş* demek her şeyi fazla basitleştirmek gibi geliyordu. Zoraki gülümsedim.

“Kaç yaşındasın?” diye sordu birden.

“Otuz üç.”

“Yirmi dört,” diye karşılık verdi.

“Uf!” diye homurdandım ve başımı sallayıp tereddütle bir kahkaha atarak dilimi yanağımda gezdirdim.

Gülümsedi. “Fazla mı genç?”

Evet çünkü kızımın aranızda on yaş bile yok demek istiyordum ama bunu kibarca ifade edemeyeceğimden başımı eğdim.

“Sana bir şey soracağım, Sara.”

“Sor bakalım,” dedi heyecanla.

“Neden okuldan birileriyle flört etmiyorsun?”

“Bu soruyu baba yönünle mi soruyorsun?”

Kıkırdadım. “Olabilir.”

Sara duruşunu dikleştirdi. “Okuldaki erkekler ilgimi çekmiyor. Sörf yapmaktan, sigara içmekten ve aptal müzikler dinlemekten hoşlanıyorlar. Ayrıca... ne bileyim, tipim değil.”

“Senin tipin ne?” diye sordum.

“Yaşı büyük babalar.”

Bir kahkaha attım ve burun kemiğime dokunup gözümü kapattım. “Fazla özgüvenlisin, hakkını vermem gerek.”

Sara gülümseyerek sandalyesine yerleşirken omuzlarını oynattı. “Teşekkürler.”

“Michelle senden övgüyle bahsediyor. Tam hayal ettiğim gibi biri olduğunu görmek güzel.”

Gözlerini kırptırdı. “Ne? Gerçekten mi?” diye sordu.

“Evet. Dünyadaki en favori insanısın.”

Biraz daha öne eğildi. “Öyle mi dedi?”

Güldüm. “Evet, gün ışığı demeti...” dedim yavaşça. “Neden şaşırdın? Sanki bu sana garip gelmiş gibi.”

“Çünkü öyle.”

“Yapma ama. Senin için her şeyi yapar. Bu da bunun kanıtı.”

“Neymiş o?”

“Pansiyonu devralması. İşini başka kimse için feda etmezdi.”

“Michelle... yani...” Sara başını iki yana salladı. “Haklısın, öyle. Duygularını fazla belli etmiyor. En azından bana.”

Gülümsemeden edemedim. “Konuşması insana bir lütuf gibi, değil mi?”

Sara ağzını açıp kapattı ama bir şey demesine fırsat kalmadan Lars yanımıza geldi. Siparişlerimizi verdikten sonra uzaklaşırken yine bir ona bir bana baktı ve sır saklıyormuş gibi dükkanın arkasına koştu.

“Tuhaf hareketler yapma, Lars!” diye seslendim arkasından.

Sara’nın bakışları benimkilerle, Lars’ın çıktığı kapı arasında gidip geliyordu. “Bu da ne demek şimdi?”

Masaya doğru eğildim. “Haberin olsun diye söylüyorum,” diye fısıldadım. “Biz buradan kalkmadan kasabanın tamamı bu randevuyu öğrenecek.”

“Gerçekten mi?” diye sordu.

“Gerçekten. Hepsi akbaba gibi.” Etrafıma şöyle bir göz gezdirince birkaç kişinin bize baktığını gördüm. Betty’ye önüne dönecek kadar nezaket gösterene kadar el salladım.

Sara dudağını ısırdı. “O zaman onlara konuşacak bir şey vereyim.”

Kaşlarımı kaldırdım ama kalbim deli gibi atmaya başladı.

“Şey, olabilir,” diye cevap verdim.

“Ben bir şey uydururum, merak etme.”

“Ne bulacaksın?”

“Konuşulacak bir şeyler,” diyerek şakacı bir şekilde göz kırptı.

JULIE OLIVIA

Bir kahkaha attım. “Siz ikiniz çok farklısınız, değil mi?”

“Biz kim?”

“Sen ve Michelle.”

“Ah, evet. Annem de hep öyle derdi,” diye cevapladı. “Aynı madalyonun iki yüzü gibiyiz. Güneş ve ay. Sarışın ve esmer. Yay ve akrep.”

Kıkırdadım. “Burçlardan hiç anlamam.”

“Öyleyse şöyle anlatayım, akrep burcu insanlar ciddidir. Michelle de öyle.”

“Kesinlikle öyle,” diyerek onu onayladım. “Ondan nefret dışında bir tepki görmek çok uzun zamanımı aldı, yine de...” Komplo teorimden bahsediyormuşum gibi ona doğru eğildim. “Hâlâ benden nefret ettiğinden eminim.”

Sara güldü ama çok geçmeden yüzü düştü ve dudaklarını büzdü.

“Michelle ne düşünüyorsa onu söyler.”

Gülümседim. “Onun en sevdiğim yanı da bu.”

Sara bir anda gözlerimin içine baktı, biraz huzursuz edici bir andı. Ardından dirseklerini masaya dayayıp ellerini birbirine kenetledi.

“Şimdi de benim sana bir sorum var, Clifford,” dedi az önceki ses tonumu taklit ederek.

Gülümseyerek bardağıımı kaldırdım. “Sor bakalım.”

“Kız kardeşime âşık olduğunun farkında mısın?”

Bir anda öksürerek suyu püskürttüm. Sonra da bir peçeteye masayı sildim.

“Hı-hı,” dedi dudaklarını büzerek. “Ben de tam olarak öyle düşünmüştüm.”

“Öyle değil...” Gerginliğim giderek artarken gülmeye çalıştım. “Biz arkadaşız.”

Sara gözlerini kıstı. “Bana bile söylemediği şeyleri sana anlatıyor.”

“Tamam, *yakın* arkadaşız diyelim.”

“O da sana âşık, değil mi?”

“Hayır, öyle bir şey yok.”

Peçetesiyle ve çatala oynamaya başladı. “Bu randevuya çıkmayı *sen* mi istedin?” Gözlerimin içine baktı.

Kalbim sıkışmıştı.

Nefesimi yavaşça serbest bıraktım. “Sen çok tatlı birisin.”

“Ama...”

“Michelle yeniden birileriyle flört etmemi istedi. Seni de gerçekten çok seviyor, bu yüzden mantıklı buldum. Senden sürekli övgüyle bahsediyor ve sahiden çok tatlısın. Ancak... Uzun zamandır kimseyle flört etmedim. Daha doğrusu etmek istemedim. Yani bunun seninle bir ilgisi yok.”

Gülümsedi. “İyi o zaman. Çünkü gerçekten de *tatlı* biriyim. Ayrıca Michelle’in senin gibi bir arkadaşı olduğu için de çok mutluyum.”

Başımınla onayladım. “Michelle benim için çok önemli. Ayrıca iki ay sonra gidiyor, ben de...” Durup gözlerimi kırptım. “Bu kısa sürede onunla arkadaşlık edebildiğim için mutluyum, hepsi bu.” Omuz silktim. “Benim için özel biri.”

Sara’nın ağzı açık kaldı, “*Aman Tanrım*, ona abayı yakmışsın.”

Başımı iki yana salladım ve rahatsız edici bir kahkaha daha attım. “Yakmadım.”

“Bu delilik. İkinizin arasında bir şey olmadığını söyledi.”

Kalbim hızla atmaya devam ediyordu. “Ah... öyle mi?”

“Evet. Yani...” Sara gözlerini kırıştırdı, sanki aynı anda çok fazla şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi ellerini kaldırdı. “Tanrım, bana bununla ilgili bir *şaka* bile yaptı.”

Şaka mı?

Boğazımı temizledim. “Gerçekten mi?” Aniden oturduğum yerde rahat edemedim. Sandalyem fazla sert gelmeye başlamıştı. Pozisyonumu değiştirip dilimi şaklattım. “Hımm.”

Sara'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şey, ben..."

"Hayır, hayır, sorun değil," diyerek gülümsemeye çalıştım. "Evet," dedim yavaşça nefes alıp verirken. "Senin de dediğin gibi sadece ne düşünüyorsa onu söyler."

"Aslında... onun gerçekten ne hissettiğini anlamak zor."

"Biliyorum," diye onayladım. "Haklısın."

Elbette tam o anda, Lars iki pizzayla yanımıza geldi. Tabakları masaya bırakıp sırtıtmaya başladı.

"Başka bir şey ister misiniz?" diye sordu. "Mesela mum?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, Lars. Teşekkürler."

O bayıldığım pizzanın tadı, ilk defa o akşam bana iğrenç gelmişti.

Kesinlikle rezaletti.

27 . Bölüm

MICHELLE

Kahvem saatlerdir beklemekten soğumuştı. Saate baktım. Onu biraz geçiyordu. Bu yüzden yeniden ısıtamazdım, yoksa bütün gece uyanık kalırdım. Zaten zihnim o kadar çok çalışıyordu ki, uyanık kalacağımdan emindim.

Rocket kanepenin diğer köşesinde homurdandı. Ayaklarımı sallayıp durduğum için başının altındaki yastıkların zıplamasına neden olduğumu fark ettim.

“Shelly, sakın ol.”

Soğuk fincanımı daha sıkı tuttum. “Özür dilerim.”

“Benden özür mü diliyorsun?”

“Özür dileyebiliyorum,” diye karşılık verdim. Kahvemi sinirli bir şekilde yudumlarken burnumu kırıştırdım. Yine soğuk içiyordum.

Saatlerdir bu kanepede aynı pozisyonda oturmuş, Sara ve Cliff randevularına çıkmadan önce geçen her saniyeyi kafamda yeniden yaşıyordum.

Cliff’in evden çıkarkenki görüntüsü hoşuma gitmemişti. Elbette üstündeki ceketle çok hoş görünüyordu. Cenazeler dışın-

da böyle şık giyinebildiğini bilmiyordum ama Sara'ya, "güzel" derken sesindeki yumuşak tondan hoşlanmamıştım.

Kız kardeşim olağanüstü biriydi ve onu tanımlamak için *güzel* kelimesinin yeterli olacağını düşünüyorsa kör olmalıydı. Ancak ona iltifat ettiğini hatırlamak beni huzursuz etti ve koltukta kıpırdandım. Cliff'in sadece bir erkek, hem de iyi bir erkek olduğunu aklımdan çıkaramıyordum. Tabii ki güzel göründüğünü fark edip bunu ona söyleyecekti.

Ancak...

Bir de onun beline dokunması vardı. Cliff'in herkese dokunduğunun farkındaydım, uzun süre birine temas etmeden dursa ölebilirdi. Yine de onları böyle görünce kalbimin sızlayacağını hesaba katmamıştım. Verandada ayak sesleri duyuldu. Rocket hemen başını kaldırdı, ona sessiz olmasını işaret ettiğimde homurdandı.

"Havlamadım bile, Shelly."

Ön kapıdaki mırıldanmaları zar zor duydum ama bir iki kahkaha dışında bir şey anlamadım.

İyi vakit geçirmiş gibilerdi.

Acaba iyi geceler öpücüğü öncesinde son konuşmalarım mı yapıyorlardı?

Cliff, Cadılar Bayramı'nda bana yaptığı gibi onu da mı yavaşça evin arka tarafına götürüyordu?

Kanepeden kalkıp mutfak kapısını açtığım an, ön kapıdan anahtar sesi geldi ve Sara içeri girdi.

Donup kaldım. Mutfaktaki saatin tik taklarıyla Rocket'ın linolyum zeminde hareket eden patileri eşliğinde birkaç saniye garip bir sessizlik oldu.

"Michelle?" diye fısıldadı Sara. "Uyanık mısın?"

Kahve fincanımı kayıtsızca masaya bırakıp boğazımı temizledim. "Evet, selam," diye fısıldadım. "Mutfaktayım. İşim uzadı, saatin farkına varmamışım."

Mutfak kapısı içe doğru açılınca ne topuzunun ne de dudak parlatıcısının bozulduğunu fark ettim.

Fincanla oyalanıp dibinde kalan kahveyi izlerken, “Nasıl geçti?” diye sordum.

Sara boş tezgâha baktı. “İşin mi vardı?” diye sordu, sesi şüpheliydi.

Tezgâhın üzerinde hiçbir kâğıt olmadığını fark ettim ama yine de, “Evet,” diye yalan söyledim.

Gözlerini kısarak bana baktı. “Beni mi bekledin?”

Yüzüme rahat bir gülümseme kondurmaya çalıştım. “Ah, tabii ki hayır. Sen yetişkin...”

“Ayrıca randevuya senin arkadaşınla çıktım.” Kahvaltı bölümüne oturdu ve bacaklarını sandalyeye uzatıp üst üste attı.

“Elbette. Nasıl geçti?”

Altdudağını ısırarak beni baştan aşağı süzdü. Gözlerini kısmıştı.

“Aslında çok iyiydi,” dedi halinden memnun bir gülümsemeyle. Oturduğu yerde iyice yayıldı. “Yani...” Gözlerini kapatarak iç çekti. “*Cidden* çok iyiydi.”

Midem düğümlendi.

Titrek bir sesle, “Öyle mi?” diye sordum ve soğuk kahvemden bir yudum daha alıp yüzümü buruşturdum. “Harika.”

“Harika demek az kalır,” dedi. “*Olağanüstüydü*. Cliff... şey...” Bakışlarını yere kaydırıp ve derin bir nefes alıp vermeden önce tekrar bana baktı. “Gerçekten çok iyi öpüşüyor.”

Benim rızamı almadan, popom aniden en yakındaki sandalyeye çökmeye karar verdi. Darbe düşündüğümünden daha sert inmişti. Bakışlarım bulanıklaştı.

“Ah... demek öyle,” dedim ama sesim o kadar kısık çıkmıştı ki, kendi sözlerimi zar zor duyabiliyordum.

“Evet,” dedi Sara gülümseyerek. Bu gece için Tanrı’ya şükrediyormuşçasına tavana baktı. “Restorandan çıkana kadar

beklemeye çalıştık ama kendini tutamadı. Cliff kesinlikle sandığın gibi bir beyefendi değil...”

Duvarlar üzerime çöküyormuş gibi hissediyordum.

“Harika,” diye fısıldadım.

Sanki görüşüm daralıyordu. Sara’dan başka hiçbir şey göremesem de Cliff’in yan odadan gelen neşeli kahkahalarını işitebiliyordum. Olağanüstü bir randevudan yeni dönmüş bir adamın kahkahalarıydı. Ancak bunu ben istemiştim.

Değil mi?

Kendimi gülümsemeye zorladım ama uzanmam gerekiyordu. Bunun sorumlusu bendim. Onunla yemeğe çıkmasını ben söylemiştim. Şimdi de birlikte olacaklardı ve...

Sara aniden çantasını masanın üzerine fırlattı ama diğer tarafa kayıp koluma çarparak yere düştü.

Geri çekildim. “N’oluyor...”

“Tanrım, sana öyle kızgınım ki,” diye tısladı.

“Bana kızgın mısın?”

“Ondan hoşlanıyorsun!”

Gözlerimi kırptım. “Sen neyden bah...”

“Aramızda hiçbir şey olmadı!” diye sızlanarak ellerini mağlup olmuş bir halde havaya kaldırdı. “Yalan söyledim çünkü bir anlığına da olsa kıvrandığını görmek istedim.” Kolunu masaya dayayıp bana doğru eğildi. “Shells, bana gece boyunca senden bahsetti. Gece. Boyunca.”

Duyduklarıma inanamayarak, “Hayır, öyle yapmamıştır,” diye mırıldandım.

“Yaptı.”

“Yani öpüşmediniz mi?”

Güldü. “Dalga mı geçiyorsun?” diye sordu. “Dekolteme bile bakmadı, üstelik inanılmaz görünüyordu. Üzerine parlatıcı bile sürmüştüm.”

Gülmemek için kendimi tuttum. “Ne yani? Parlak göğüslerine bakmadı mı?”

YETER Kİ SEN MUTLU OL

“Bakmadı işte,” dedi donuk bakışlarla. Ardından koluma vurdu. “Cliff senden hoşlanıyor, Shelly. Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Sorunu anlayamadım.”

Her kelimeyi tek tek telaffuz ederek bir kez daha, “Ne. Yaptığını. Sanıyorsun?” diye çıkıştı. “O adam, atla desen köprüden atlar. Ne yazık ki çoktan atlamış ve nehrin dibine batmış, ona bir sonraki hamlesini söylemeni bekliyor.”

Alaycı bir kahkaha attım. “Sara...”

“Cliff yakışıklı, nazik ve komik. Kapımı tuttu. Sanat okuluyla ilgili saçmalıklarımı dinledi, *gerçekten* dinledi. Erkekler bunu yapmaz. Emin ol.”

“Sara...”

“Bana bir iyilik yap,” diyerek beni tersledi.

“Ne iyiliği?”

“Git onunla seviş.”

Gözlerimi kırpıştırarak duruşumu dikleştirdim. “Sen ne saçmalıyorsun?”

Kollarını masanın üzerinden uzatıp ellerimi tuttu. “Sana *abayı yakmış*, biraz sersem ama harika olan komşunla mutlu ol diyorum.”

Cliff bana abayı mı *yakmıştı*?

Bu düşünce çok saçmaydı. Benden hoşlanıyordu ya da bir zamanlar hoşlanmıştı ama hepsi buydu. Hayranlık gibi bir şeydi. Daha fazlası olamazdı. Ancak midemdeki düğümlenme hissi daha da şiddetlendi ve kendime yalan söylüyormuşum gibi hissetmeye başladım.

Sara parmaklarını yüzümün önünde şıklatıp öfkeli bir halde, “Düşünmeyi bırak,” diye uyardı. “Aklından ne geçiyor, söyle. Yüksek sesle.”

“Bunu yapmayacağım.”

“Ama Cliff’e her şeyini anlatıyorsun, yanılıyor muyum?”

Gözlerimi devirdim. “Ona her şeyi anlatmıyor...”

“Bal gibi de anlatıyorsun. Bana olan hislerini bile ondan öğrendim.”

Kollarımı onun elinden çekerek göğsümün üzerinde kavuşturdum ve sandalyemde arkama yaslandım. “Neyden bahsediyorsun?”

“Beni ne kadar sevdiğini bana hiç söylemedin.”

Vücudum kaskatı oldu. “Hep söylüyorum,” dedim nefesim kesilmiş bir halde.

“O iki sıradan kelime, ona anlattıklarının yanında hiçbir şey. Beni... güneş ışığı gibi gördüğünü söyledi. Böyle bir şey düşündüğünü bilmiyordum.” Sandalyesini benimkine yaklaştırdı. “Hatta bu dünyada en sevdiğin kişi olduğumu da söyledi. Gerçi...” Alayla dilini şaklattı. “Sanırım bu konuda artık Cliff’le ciddi bir rekabet halindeyim.”

Gülerek başımı iki yana salladım.

“Ayrıca dedi ki... Michelle, buraya nasıl gelebildin? Yani pansiyonu birkaç aylığına işletmeni diyorum. İşinden izin aldın, değil mi?”

Yutkundum. “Tabii ki aldım.”

“Bu yüzden zor durumda kalmadın mı?” Omuzları çökmeden önce verecek hızlı bir cevap bulamadım. “Bunu neden yaptın?”

“Mezun olman gerekiyordu. Annem bunu isterdi.”

“Ama senin de uğruna *çok çabaladığın* bir hayatın var.”

“Sen benim için hepsinden daha önemlisin.”

Sara başını iki yana sallayıp kaşlarını çatı. “Mutlu olmayı hak ediyorsun. Cliff’le konuş.”

“Bu iş asla yürümez.”

“Denemek bile istemiyor musun?”

Küpeme uzanıp onunla oynamaya başladım. “Ülkenin iki farklı ucunda yaşıyoruz...”

“Eee?”

“Daha yeni boşandım.”

“Eee?” Sara’nın sesi bu defa daha vurgulu çıkmıştı.

“Normalde ilgimi çekecek bir adam değil.”

“Zengin bir doktorla yaptığın evlilik çok iyi gitti ya...”

Ona uyarıcı bir bakış attığımda inledi.

“Çok zor birisin ama her neyse.” Sara ellerini havada salladı. “Ne istersen onu yap, hayat senin. Ben ne bilirim ki?”

“Çok şey.”

“Bilmem mi? Hem akıllı *hem de* güzel olmak çok zor,” diyerek alaycı bir şekilde güldü.

Mutfığa sessizlik çöktü, buzdolabının uğultusu ve masaya vuran tırnaklarımın tıkırtısı dışında bir şey duyulmuyordu.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım.

“Neyi bilmiyorsun?”

“Hiçbir şeyi. Ben...” Boğazımı temizledim. “Cliff birden hayatıma girdi ve bir daha da hiç çıkmayacakmış gibi hissettirdi. Başta ondan nefret ediyordum. Çok... *yorucu* biri ama yanındayken olmadığım biri gibi davranmama gerek kalmıyor.”

“Yani... ondan hoşlanıyorsun.”

“Evet.”

“Eee, o zaman...” Elini sallayarak konuşmaya devam etmemi istedi.

Ona yan bir bakıştım. “İma ettiğin buysa evet, benim için çok önemli biri.”

“Tanrım, hiçbir şeyi açık açık söylemeyeceksin, değil mi? Ona karşı hislerin var, söyle işte, Shells.”

Söyleyemezdim. Çünkü Cliff’e âşık olduğumu söylersem, sadece düşünmenin aksine, ağzımdan çıktığında bunu geri alamazdım. Hem ne işe yarardı ki?

“Ne olursa olsun *bence* birbirinize yakışırırsınız.”

“Çok tatlısın.”

JULIE OLIVIA

“Ciddiyim.”

Tebessüm ettim. “Teşekkürler.”

“Birlikte yatalım mı?” diye sordu. “Eski günlerdeki gibi?”

Gülümsedim. “Otuz yaşındayım.”

“Ne olmuş yani? Rocket’ı da yanımıza alırsınız.”

Rocket’ın bakışları ikimiz arasında gidip geldi. “*Asla olmaz.*”

Gülümsedim. “Bu fikre sıcak bakmıyor gibi.”

Sara burnunu kırıstırdı. “Konuşmayan bir köpek için fazla gürültülü, değil mi?”

“Kesinlikle,” dedim. “Ama hiç de fena sayılmaz.”

Gözucuyla bakınca Rocket’ın kuyruğunu salladığını gördüm.

“Shells?” diye fısıldadı Sara.

“Hımm?”

“İtiraf edersen kimseye söylemem.” Serçeparmağını uzattı.

“Söz veriyorum.”

Kalbimdeki kasların gerildiğini hissettim. Kendimi korumak istercesine kollarımı göğsüme çekmek istedim ama içimdeki bu küçük parçayı bir kutuya kilitlemiş, her şeyden saklamaya çalışıyordum.

En sonunda nefesimi verip kilidi açtım. “Ondan gerçekten hoşlanıyorum, Sara. Ve ne yapacağımı hiç bilmiyorum,” dedim fısıltıyla.

28. Bölüm

MICHELLE

“Üçümüz tek yatağa sığamayız.”

“Ama uyumaya çalışırken kamp ateşi şarkıları söyleyebilir-dik!” diye alay etti Sara.

Babam, *The Wall Street Journal*’ın üstünden bize bir bakış attı. “Eğlenceli olabilir.”

Gözlerimi kapatıp burun kemerimi sıktım. Sara kahvesini yüksek sesle yudumlarken güldü. Ben ortada gülünecek bir şey görmüyordum.

Oteldeki tüm odalarımız dolmuştu. Şükran Günü’nde kalabalık olacağımızı tahmin etmiştim ama bir yanım da insanların bugünü kendi evlerinin konforunda, aileleriyle kutlamak isteyeceğini düşünüyordu. Oysa en az üç kişi, çılgın amcaları veya huysuz büyükanneleriyle siyaset ya da din tartışması yaşamak istememişti. Şimdi odaların üçü de doluydu. Ben, kız kardeşim ve sırt ağrıları çeken babam için geriye yalnızca büyük boy bir yatak kalmıştı.

“Anlaşıldı,” dedim ve koridordaki dolaba gidip şişme yatağı aldım. “Ben bunda yatarım.”

Babam gazetesini katladı. “Sen şişme yatakta yatma, Shellfish. Ben yatar...”

Sara’yla ikimiz aynı anda, “Olmaz,” diye bağırdık.

“Yatakta sen yatacaksın, tartışmaya kapalı,” deyince Sara da kararlı bir şekilde başını salladı.

“Bu pansiyonu sen çekip çeviriyorsun,” diye karşı çıktı babam. “İyi bir uykuya ihtiyacın var.”

“Uyumadan da idare edebilirim.”

Bu doğru değildi, açıkçası uyku konusunda biraz fazla nazlıydım. Her zaman uyku bandıyla kulak tıkacı takıyordum. Bir keresinde sabahın üçünde yanlışlıkla birini çıkarmıştım, ertesi gün kalktığımda gözlerim şişmişti ve elimde koca bir kahveyle kaldırımda sendeleyerek işe gitmiştim. Ancak bunu babama söylemememe gerek yoktu.

Arka kapı açıldı ve Emily sırt çantasıyla içeri daldı. Kapı kapanana kadar içeri sızan soğuk hava yüzünden panjurlar pencereye çarptı.

“Okula gitmeden önce kahve alacağım,” dedi yüzümüze bakmadan. “Hemen çıkmam gerek, Britt dışarıda bekliyor.”

Yana doğru eğilip bakınca üzerinde renkli rüzgârlığıyla dişleri takırdayarak dışarıda bekleyen küçük kıızı gördüm. Pembe sırt çantasının askılarını sıkıca tutuyordu.

“Brittany içeri girmek istemiyor mu?” diye sordu Sara.

Emily inledi. “Hâlâ Rocket’tan korkuyor ama...” Dolaptan bir fincan aldı ve omuz silkip konuşmaya devam etti. “Hiç değilse bahçene girdi. Bu da bir gelişme.”

Sanki ona işaret etmişim gibi Rocket kulaklarını bize doğru dikti. Ardından pencereye ilerleyip patilerini pervaza dayadı. Burnunu cama dayayarak kuyruğunu dikkatlice salladı, camın yüzeyine sıcak nefesini üflüyordu.

Brittany bir anlığına ona baktı, sonra yavaşça elini kaldırıp selam verdi. O sırada Rocket kuyruğunu daha da hızlı sallamaya başladı.

“Aman Tanrım, Rocket’ı tamamen unuttum!” Sara sandalyede arkasına yaslandı. “Yani hafta boyunca bir odada üç yetişkin ve bir *köpek* mi kalacağız.”

“Ne?” diye sordu Emily.

“Bir şey yok,” dedim. “Pansiyon rezervasyon kapasitesinin üstüne çıktı. Önemli bir mesele değil.”

“Aslında biraz önemli,” diyerek araya girdi Sara.

“Ben şişme yatakta yatabilirim,” diye mırıldandı babam.

“Baba,” dedim uyarıcı bir ses tonuyla.

“Sen bizde kal!” diye bağırdı Emily.

Ailem, kasım rüzgârı bizi iliklerimize kadar dondurmuş gibi sessizliğe gömüldü ama dönüp onlara baktığımda, babamın da kardeşimin de bu fikri mantıklı bulmuş gibi başlarını salladığını gördüm.

Belki de bu fikre şok olan tek kişi bendim.

Pansiyon hem Şükran Günü arifesinde hem de o akşam doluydu. Yani iki geceden söz ediyorduk. Emily, *iki gece* boyunca Cliff’le aynı çatı altında uyumamı mı bekliyordu?

Aklımı okumuş gibi Sara bana şeytani bir gülümsemeyle baktı. Terli ellerimi eteğimin üzerinde gezdirdim. “Em, bunun için önce babanla konuşman gerekmez mi?”

Ofladı. “Şşt, onun bu konuda söz hakkı yok. Benimle iyi geçinmeye çalışıyor.”

“Yine de babana böyle emrivaki yapamazsın.”

Arka kapı tekrar açıldı ve kışın yaklaştığının habercisi soğuk, Cliff’le bir kez daha içeri doldu. Üzerinde koyu kahverengi kadife bir ceket vardı, bordo gömleğinin manşetleri ceketin kenarından görünüyordu. Bana dönünce yeni tıraş edilmiş çenesi yakasına sürtündü.

JULIE OLIVIA

Omzunun üzerinden dışarıyı işaret ederek, “Em, kız kardeşin neden dışarıda bekliyor?” diye sordu.

“Rocket yüzünden,” dedi Emily ve termosun kapağını çevirip iyice sıktı. “Yanına hemen dönecektim.”

Cliff derin bir nefes verdi. “Kahve iyi fikir. Kamyoneti çalıştırdım.”

“Isıtıcıyı açarım. Bu arada, Michelle’i birkaç günlüğüne misafirliğe davet ettim.” El bombası atmış gibi hızla kapıya ilerledi. Arkasını dönüp, “Görüşürüz, hoşçakalın!” diye seslendi.

Cliff’in bakışları önce benimkilere, sonra Sara’ya kaydı. Başından beri bana bakmak istemiyormuş gibi aniden kardeşime odaklanmıştı.

Kaşlarımı çattım.

“Emily şaka yaptı,” diye mırıldandım.

“Neden öyle bir şey söylesin ki?”

Cliff bir Sara’ya bir babama baktı, gözlerini benden kaçırıyordu.

Babam gazetesinin arkasından, “Şükran Günü için pansiyon doldu,” deyince konuşmalara kulak misafiri olduğunu anladım.

“Hımm,” dedi Cliff. “Öyleyse Michelle benim yatağında yatabilir.”

Zaten durumu bu kadar doğal karşılayacak biri varsa, o da Cliff’ti.

Başımı iki yana salladım. “Olmaz... bunu yapmıyoruz.”

“Konu kapandı,” dedi Cliff çabucak. Hem cömert bir teklifte bulunması hem de beni bir daha evine yaklaştırmayacakmış gibi davranması çok garipti.

Bana kızgın mıydı?

“Harika!” diye atıldı Sara.

Başımı iki yana salladım. “Hayır...”

“Benim için sorun değil,” dedi Cliff.

“Belki de...”

Rocket bir anda havladı. “*Neden bu kadar gerildin, Shelly?*” Gözlerimi kapattım. “İki saniye sözümü kesmeden duramaz mısın?”

Oda yine sessizliğe gömüldü.

Gözlerimi açtığımda Cliff’in bana baktığını gördüm. Dudakları gerilmişti. Onu bir kitap gibi okuyabilmekten hiç hoşlanmıyordum. Ayrıca onu daha önce hiç böyle görmemiştim ama olasılık eleme yöntemiyle bunun yeni bir tepki olduğunu hemen anlamıştım.

İyi ama neden kızgındı?

“Bende kalırsın,” diye ısrar etti.

Hayal kırıklığı içinde nefesimi verdim ve altdudağını dişlerinin arasına almış, omuzlarım kulaklarına kadar kaldırmış halde duran Sara’ya baktım. Bana hayal edebileceğim en küstah gülümsemesiyle bakıyordu.

“En mantıklısı bu,” dedi masumca. “Cliff’i senin kadar tanımıyorum.”

Gözlerimi kısıtım, ne yaptığının gayet de farkındaydı.

“Harika,” dedi Cliff.

Ses tonundan dolayı söyledikleri kulağıma hiç de harika gelmiyordu. Azıcık bile.

Sara’ya dönerek, “Bana da kahve var mı?” diye sordu.

Bana değil, Sara’ya sormuştu.

Neden benimle konuşmuyordu?

“Yarım fincan kadar kaldı. Alabilirsin,” diye cevapladı Sara.

Ona gülümseyip yanından geçerken sırtına dokundu.

Benimkine değil, onunkine.

Cliff, kızı kadar samimi bir şekilde kahvesini hazırladı. Arasında kısacık bir sıcaklık ve tarçın kokusu bırakarak yanımdan geçip giderken göğsüm sıkışacak gibi oldu. Ona hem yakın hem de uzağında tutuluyor gibi hissediyordum. Uzun süre birbirine çekildikten sonra birbirini iten mıknatısın aynı iki ucu gibiydik.

Ona el sallayarak, "Hoşça kal, Cliff!" dedi Sara.

"Görüşürüz, millet."

Cliff, bana bir kez bile bakmadan kapıdan çıktı.

Yeter artık.

Üzerimde kot pantolonum ve onun içine soktuğum gömleğimle çıplak ayak arka kapının taş basamaklarına çıktım. Kapı arkamdan sertçe kapanırken soğuk taş ayaklarımı dondurdu. Titreyerek kollarımı sıkıca kendime sardım ve yürümeye başladım.

"Cliff!"

Kahve fincanını dudaklarına götürürken aniden arkasına döndü. Bakışları titreyen vücudumda geziniyordu.

"Efendim, Michelle?" Ses tonu neredeyse bitkin çıkmıştı.

Yüzüm düştü, ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. "Ben... şey, sadece..." Cümleleri toparlayamadığımda kendimden nefret ediyordum. Konuşurken kontrolümü kaybetmek en sevmediğim şeydi ve kelimelerin beni bu kadar esir aldığı bir an daha önce hiç olmamıştı. Karşımda duran benim Cliff'im değildi. Ona hiç mi hiç benzemiyordu. "Gergin görünüyorsun."

Cliff tereddüt etmeden, "Öyleyim," deyince biraz geri çekildim. Çok soğuktu, benimle mecburiyetten konuşuyormuş gibi davranıyordu.

Ben de aynı sert tonda, "Neden?" diye sordum.

Garaj yolunda duran kamyonete baktı, egzozun dumanı soğuk havayı biraz olsun ısıtıyordu. Radyoda yüksek sesli bir müzik vardı. Brittany, Emily'nin omzuna dokunup duruyordu ve Emily de kız kardeşini her an öldürecekmiş gibi görünüyordu.

Cliff tekrar bana döndü. Bakışları önce dudaklarıma kaydı, sonra gözlerimin içine baktı.

"Aramızdaki durumla ilgili kafam allak bullak, bunu çözmeye çalışıyorum da ondan," diye itiraf etti.

Vücudum tepeden tırnağa ısınırken tüylerim diken diken

oldu. Belki de ilk defa Cliff'in bu kadar dürüst olmasından hoşlanmamıştım.

"Aramızdaki mi?"

"Aramızdaki," diye tekrarladı. "Arkadaş kalmamızın sorun olmadığı konusunda anlaşmıştık ama... sonra bana kız kardeşinle randevuya çıkmamı söyledin ve bu... bilmiyorum. Kabul ettim, yani benim de suçum var."

"Madem tuhaf hissettirdi, neden kabul ettin?"

"Çünkü bana önüme bakmam gerektiğini söyledin. Tamam, haklısın ama..." Kendine kızıyormuş gibi inledi. "Fakat sonra senin aslında benimle aynı şeyleri hissetmediğini anladım ve..." Başını iki yana salladı. "Bunu duymaktan hoşlanmadım. Özellikle de bir başkasından."

Dilim tutuldu, ağzımı açıp kapattım ama içim boşalmış gibi hiçbir şey söyleyemedim. İçimden bir parça kopmuş, adeta ikiye bölünmüştü... çünkü Cliff'e karşı bir şey *hissetmemek mi?* Kendi düşüncelerime öfkelenirken burnumu çektim. Bal gibi de hissediyordum ve şu an hepsi hayal kırıklığına dönüşmek üzereydi.

"Cliff..."

"Sorun yok," dedi usulca. "Gerçekten. Atlatırım."

"Hayır, var. Gel bunu konuşalım."

"Sonra konuşuruz."

"Neden şimdi olmuyormuş? Sana öyle bir şey demedim. Ayrıca bu doğru değil."

Burun kemerini sıktı. "Michelle, saat sabahın yedisi. Dörtten beri pastanede uğraşıyorum ve kızları tatil öncesi okulun son gününe götürmem gerek, geç kalacağım." Eliyle işaret etti. "Sen de bahçede donuyorsun. Yani..." Alaycı bir şekilde güldü. "Bu şartlar altında ne tür bir konuşma yapmamızı istiyorsun?"

Kalp atışlarımın sesi kulaklarımda yankılanıyordu.

"Bilmiyorum," dedim keskin bir tonda. Ardından kendimden

emin bir şekilde derin bir nefes aldım. “Bilmiyorum, Cliff. Ama sana karşı hislerim vardı, hâlâ var.” Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum, belki de haklısın. Bunu şu an konuşamayız.”

Anlayışla başını salladı ve bu hareketiyle bir anlığına karşımda tanıdığım Cliff’i gördüm. “Tamam.” Arabaya doğru yürüdü, hemen sonra iç çekip geri döndü. “Bu arada bil diye söylüyorum, bizimle kalmanın tabii ki bir sakıncası yok. Gerginliğim arkadaşlığımızı etkilemez, böyle düşünme.”

Duyduklarıma inanamıyormuş gibi bir kahkaha attım. “Nasıl olacak o?”

“Sen benim için basit, kafa karıştırıcı bir öpücükten çok daha fazlasısın.”

Etrafımızdaki sessizlik kulaklarımı neredeyse sağır edecekti. Rüzgâr kulaklarımı tırmalarken birdenbire artık üşümediğimi hissettim.

Boştaki eliyle saçlarımı okşadığında, küçük bir tutam yüzüme düştü. “Benimle kal.”

“Ne?”

“Şükran Günü’nde. Kızlar olmayacak, ben de birinin odasında yatarım.”

Olduğum yerde donakaldım, sert rüzgârda soğuktan titriyordum.

Kollarıma bakarken beni ısıtmak istiyormuş gibi öne doğru sendeledi ama çok geçmeden durup dişlerini sıktı. “Tanrı aşkına, artık içeri gir. Üşüteceksin.”

Cliff yumruğunu bir sıkıp bir açarken yerimden kıpırdamadım. En sonunda topuklarının üzerinde dönerek taş kaldırımında yürümeye başladı, botları zeminde güm güm ses çıkarıyordu. Bahçelerimizin arasındaki sert toprağın ve kurumuş çimlerin üzerinden geçip kamyonetine bindi. Kapıyı kapattıktan sonra radyonun sesini kısıtı ve Britany’yle Emily pencereden bana gözlerini kırıştırarak bakarken kamyonetiyle garaj yolundan çıktı.

29. Bölüm

CLIFF

Brittany'nin okulunun dışındaki katlanır masaya bir torba konserve yiyecek bıraktım.

Sonra da, "Sen tam bir hırsızsın," diyerek ona takıldım. "Her yıl bu konservelerle beni dolandırıyorsun."

Brittany'nin ilkokul müdürü, benim de eski anaokulu öğretmenim gülümseyerek başını salladı. "Merhaba, Cliff."

"Merhaba, Debra."

Debra klipsli dosyasına bir şeyler karalayıp başım kaldırdı. Altdudağını ısırması, tatlı tatlı sırtıyordu.

Şüpheyile gözlerimi kıstım ve gülerek, "Ne?" diye sordum.

"Şey, kuzenimin pastacılara zaafı var ve..."

Vücudum kaskatı kesildi.

"Deb..."

Debra bugün bana sevdiği birini ayarlamak isteyen beşinci kişiydi, üstelik daha öğlen vaktindeydik. George'la Lisa, sevimli torunlarının polaroid fotoğrafıyla pastanenin önünde bekliyordu. Sandra ise elinde çiçekler ve bir avuç fotoğrafla koşarak içeri dalmıştı. Boşanma süreçleri, "Teyzemin en yakın

arkadaşının kızı da bekârmış...” cümlesini işitmekle karşılaştı-
rılınca çocuk oyuncağı gibi geliyordu.

Debra’ya zoraki bir gülümsemeyle baktım. Tahammül ede-
mesem de komşularımın çöpçatanlık çabalarına nankörlük etti-
ğimi düşünmelerini istemiyordum.

“Kimseyle flört ettiğim yok, Deb.”

Yüzü düştü. “Ne? Ama Lars seni Michelle’in kız kardeşiyle
gördüğünü söyledi.”

Midem altüst oldu.

“Tek seferlik bir şeydi.”

O gün Michelle’den ne kadar çok bahsettiğimizi düşünün-
ce utandım ama Sara ilişkimize dair her şeyi bilmek istemişti,
ayrıca ondan bahsetmek beni rahatlatıyordu. Flört etmeyi bil-
miyordum ve Michelle’i düşünmek konforluydu.

Gece ilerledikçe Sara’nın yüzündeki gülümseme iyice ge-
nişlemişti. En sonunda koluma dokunup, “Ona söylemelisin,”
demişti usulca.

“Olmaz,” diyebilmişim sadece.

Birkaç hafta önce bana Michelle’le flört etmek isteyip isteme-
diğimi sorsalardı; bunun bir önemi olmadığını, arkadaş olduğu-
muz ve birlikte geçirebileceğimiz her anın tadını çıkaracağımı
söyledim. Ancak Sara’yla yemek yediğimizden beri içimde bir
şeyler değişmiş, kalbimde adeta derin bir delik açılmıştı.

Artık kimseyle randevuya çıkmak istemiyordum. Michelle’i
istiyordum, hem de ne bir arkadaş ne de bir kaçamak olarak.
Onu hayatımda istiyordum ama kendimin de aramızdaki du-
rumun ne olduğunun da gayet farkındaydım. Michelle, Seatt-
le’daki hayatını seviyordu ve tek isteği oraya geri dönmekti.
Boşanmadan sonra hayat hiç kolay olmuyordu, bu yüzden alış-
tığı rutinde olması çok önemliydi. Onun iyi olmasını istiyor-
dum, bu fırsatı ondan çalmak bencillikti. Başından beri bana ait
olmayan bir şeyi almak, en son isteyeceğim şey olurdu.

Boğazımı temizleyerek bir elimde pasta kutusu, diğerinde de başka konservelerle şimdiki ana döndüm.

Kutuyu masaya koyup açtım. “*Donut* ister misin?” diye sordum. “İstediğin kadar alabilirsin.”

Gözleri parladı. “Teşekkürler,” diyerek içinden limon dolgulu bir *donut* çıkardı.

Debra’nın *donut* tercihini uzun zaman önce çözmüştüm. Şekerli, kaplamalı ve limon dolgulu *donut* içindeki o sevecen, ilkokul öğretmeni ruhuna yakışıyordu. Bazı insanları öngörmek çok kolaydı. Diğer yandan Michelle...

“Fikrini değiştirecek olursan diğer kuzenim de diş hekimi ve çok tatlı bir kızdır.”

Kıkırdadım. “Aklımın bir köşesine yazarım, Deb.”

“Son zamanlarda fazla meşgulsün evlat, ha? Luke’un Britany’den hoşlandığını biliyorsun, değil mi?”

“Luke mu? Kızımı iten Luke mu?”

“Evet. Güreşe bayılan iki küçük sevgi pıtırıcığı.”

Alaycı bir tonda, “Yok canım!” diye mırıldandım. “Buna hayatta izin vermem.”

Josh’a daha yeni alışmıştım, şimdi başıma bir de Luke mu çıkmıştı? Nasıl oldu da Burke ailesi hiç bu tarz durumlar yaşamazken birden her türlü ilişki meselesinin ortasına düşmüştü? Debra *donut*’ı boş bir peçetenin üzerine koyup parmağında kalan şekeri yaladı ve bir parça kâğıt uzattı.

“Hindi?” diye sordu.

“Okul, eve gönderecek başka el işi bulamadı mı?”

Yüzünde ciddi bir ifade belirdi. “Diğer kuzenim...”

Kâğıttan hindiyi alıp havada salladım. “Harika. Hindi için teşekkürler.”

“Şükran Günün kutlu olsun, Cliff,” diyerek elini salladı.

JULIE OLIVIA

Donut kutusunu alıp üstüne rasgele bir çocuğun çizdiği hindiyi yapıştırdıktan sonra liseye, günün ikinci gıda yardımı etkinliğine doğru yürümeye başladım.

Hava soğuk, gökyüzü bulutluydu. Sonbahardan kalma yapraklar çoğunlukla paramparça bir halde kaldırımların kenarında ve çukurlarda toplanmıştı. Şükran Günü'ne birkaç gün vardı ama ne hava durumu ne de ben bu yıl hindi ve kızılıcık sosu modumuzdaydık.

Kızlarım, New York'a gidip üç gün orada kalacaklardı. İlk defa onlarsız bir Şükran Günü geçirecektim. Bazı geleneklerimiz vardı, onlar olmadan koridorda hindi gibi gıdaklayarak koşturmamın ne anlamı kalacaktı?

Kendime bu bayramı atlatacağımı söyleyip duruyordum. Öyle hissettirse bile dünyanın sonu değildi.

Lisenin dışında köşede yığılmış teneke kutuların olduğu, üzerinde kahverengi bir masa örtüsünün yer aldığı bir sofra kurulmuştu. Market poşetimi masaya bıraktım.

"Nasıl gidiyor, Terri?" Lisenin matematik öğretmeni, sinsî bir gülümsemeyle bana bakınca ağzını açmasına fırsat vermeden, "Kimseyle flört ettiğim yok," dedim. "*Donut* ister misin?"

Kutunun kapağını açıp ona çevirdim.

Dudaklarını büzdü. "Peki ama senin için mükemmel bir adayım var," diyerek kutudan bir tatlı aldı. Ardından şeker kaplamalı kızarmış hamurun üzerinden bana baktı. Başımı sallayarak izin verdiğimde, kutudan gözüne kestirdiği o parçayı da hemen kaptı. "Ayrıca kadın sarışın. Sarışıklardan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Sarışınları sevdiğime dair bu tuhaf varsayım nereden çıkmıştı? Sarışın bir kadından boşanmışken hem de!

Kutuyu kapattım. "Üçüncü için şansını kaybettin."

"Ah, Cliff. Bu kadar abartma. Bu arada senin adına sev..."

YETER Kİ SEN MUTLU OL

“Önüme bakmaya karar verdiğim için mi?” diyerek cümlesini tamamladım. “Öyle bir şey yok.”

“Ama bunu hak ediyorsun! Sen çok iyi birisin.”

Gözlerimi kıstım. “Üçüncü *donut* için bana yalakalık mı yapıyorsun?”

“Hayır, gayet ciddiym,” diye karşılık verdi. “Sen iyi kalpli, harika bir adamsın.”

“Bu cümle sadece çirkin erkeklere söylenir.”

“Yakışıklı olduğunu söylememe fırsat vermedin ki.”

Kutunun kapağını tekrar açtım ve o sandalyesinde sevinçle öne eğilerek üçüncü tatlısını kaptı.

“Sana yiyecek toplama kampanyasında bol şans,” diyerek bıraktığım poşeti işaret ettim.

“Teşekkürler. Bir de Cliff, torunum...”

Gülümseyerek elimi kaldırdım. “Ben böyle iyiyim, Terri. Yine de sağ ol.”

“Fikrin değişirse söyle, sana numarasını vereyim!”

Kaldırımın yarısına kadar gelmiştim ama, “Bakarız!” diye seslendim. Keşke o kapıyı aralık bırakmasaydım.

Pastaneye geri döndüğümde, başımı ellerimin arasına alıp ofis sandalyeme çöktüm. Carol kapıdan kafasını uzatınca avucumu yüzümde gezdirdim.

Yüzünü buruşturdu. “Off, berbat görünüyorsun.”

“Berbat hissediyorum.”

“Akşamki yemek yüzünden mi?”

İnledim ve başımı masanın üzerine, kavuşturduğum kollarımın arasına gömdüm.

“Hataydı,” diye mırıldandım.

“Tabii ki öyleydi çünkü Michelle’le değildi.”

Kollarımdaki kaslar tekrar gerildi.

Yüzümü çevirip, “Benden daha sinir bozucusun, bunu bili-

yor muydun?” diye mırıldandım. “Düşün, bunu ben söylüyorum.”

Carol başını eğdi. “Neden gittin?”

Aynı soruyu kendime defalarca sormuştum. Basit olan cevap Michelle istediği için gittiğimdi. Ancak bu Michelle’e haksızlık oluyordu, ne de olsa kararı veren bendim. Sonuçta Sara’yı akşam yemeğine davet etmem için beni zorlamamıştı. Ceketimi üzerime geçirip beni randevuya yollayan da o değildi. Denemeye karar veren bendim. *Ne aptallıktı ama!* Michelle’e olan hislerimin ikimizin de ifade ettiği gibi “Boşanmış ve aşırı yalnız iki yetişkinden” ibaret olduğunu sanmıştım.

Yanılmıştım.

Ben cevap vermeyince Carol köşedeki katlanır çelik sandalyeye oturdu.

“Keşke ne kadar iyi bir adam olduğunu bilseydin.”

Tek kaşımı kaldırdım. “İltifat ediyorsun.”

Omuz silkti. “Sen benim kardeşimsin, iki veya beş ayda bir sana iyi davranabilirim.” Birbirimize gülümsedik. “Peki neden yürümedi? Yani Michelle’le diyorum, kardeşiyle değil.”

Burnumdan nefes alıp verdim. “Çünkü... işi Seattle’da. Ayrıca orada çok sevdiği bir hayatı var. Benim ise hayatım burada, hem de çok yoğun bir yaşantım var. Uzun saatler çalışıyorum. İki çocuğum var. Bunlar istediği şeyler değil.”

Carol kafa karışıklığıyla gözlerini kırıştırdı. Tam bir şey söyleyeceği sırada pastanenin girişindeki zil çaldı.

Dişlerimi sıktım. “Yine biri elinde başka bir kadın fotoğrafıyla gelmişse, Tanrı yardımcım olsun.”

Kıkırdadı. “Merak etme, yüzün yeterince asık.”

“Hiç de bile.”

“Bunda bir sorun yok, üzülebilirsin.”

“Üzgün değilim!” diye ısrar ettim ama çoktan ofisten çıkmıştı. Bir bakıma iyi olmuştu çünkü bariz yalanımı haklı çıkaracak enerjim yoktu.

Zil sesi tekrar duyulana kadar birkaç dakika bekledim. Sonra ofisten kafamı çıkarıp baktım ve Lars’ın bana aptalca el salladığını görünce inledim.

“Seksi flörtünle işler nasıl gitti?”

“Hiç sorma.”

“Ama hey, bekle! Ne...”

Vitrinin önünden geçerek hindi resimleri ve İngiliz kolonici-lerin çizimlerinin yer aldığı kapıya doğru yürüdüm.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendi Carol.

“Yürüyüşe.”

“Yani kendi kendine somurtmaya mı?” diye sordu Lars.

“Aman ne komik.”

Dışarı çıktım ve ne yazık ki, Lars peşimden geldi. Kaldırımlarda, meydanda volta atmaya başladık. Küçük kolonici şapkalı, Cadılar Bayramı’ndan kalma iskeletlerin üzerindeydi. Ayrıca kartondan kesilmiş hindi çizimleri, saman balyalarının arkasına saklanmıştı. Lars’ın bakışlarında alaycı bir ifade vardı.

“İyi gitmemiş olabilir, sorun yok. Hem... ne olmasını bekliyordun ki?”

“Lars?”

“Evet?”

“Şu an susarsan sana bir düzine *donut* veririm.”

“Anlaştık, dostum,” diye sırtıma vurdu. “Ama seni bu halde bırakmam.”

“Ona diyecek bir şeyim yok.”

Parkın diğer tarafına çıkıp caddeyi geçtik. Kendimi çok amaçsız hissediyordum ve üşümüştüm.

Alnıma bir yağmur damlası düşünce iç çekerek en yakın tentenin altına sığındım. Tavandan tabana kadar uzanan cam

pencerelerden içeri bakıp nefesimi verdim. Video kaset dükânının önündeydik. Emily yine oradaydı, Josh'ın karşısındaki tezgâha yaslanmıştı.

Kapıdan zil sesi gelince arkasını döndü. Gözleri korkudan fal taşı gibi açıldı ve kendini savunmak üzere dudaklarını araladı.

“Hiç başlama,” dedim elimi kaldırarak. “Sinirlenemeyecek kadar yorgunum. Kendime bir film bulmama yardım et.”

Emily ve Josh birbirlerine şaşkın şaşkın baktı. Gözucuyla Lars'ın onlara güven verici bir şekilde başparmağım kaldırdığını gördüm.

Nasıl görüldüğümün farkındaydım. Yağmur saçlarımı ıslatmıştı, ellerim de cebimdeydi. Dün gece iyi uyuyamadığım için muhtemelen mezardan çıkmış bir hortlağa benziyordum.

Emily tezgâhtan kalktı ve Lars'ın yanından geçip bana doğru geldi.

“Baba, iyi misin?” Cadılar Bayramı'ndan bu yana kızım ilk defa beni odasından atmak istemiyormuş gibi görünüyordu.

Gülümsedim. “İyiyim.”

Belli ki ikna olmamıştı çünkü kaşlarını çatıyordu.

“Ne oldu?”

“Somurtup duruyor,” diyerek araya girdi Lars.

“*Donut*'lar on bire düştü.”

“Ah, yapma.”

Emily'ye döndüm. “Siz yokken izleyecek bir film arıyorum.”

“Off,” diye inledi.

Yorgun bir kahkaha atarak sırtını sıvazladım.

“Emin ol ben de hiç istemiyorum, ufaklık.”

Köşeyi dönüp bir diğer reyonun önüne gelince parmağımı rafların kenarına çarptım. *Pembeli Güzel*'in önünde donakaldım, kalbim deli gibi atıyordu. Allen, Michelle'in bu filmi izlemesini istemiyordu.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Ne aptal adam ama.

Filmi elime aldım.

Emily dilini şaklattı. “Burada olman ne tesadüf. Brittany’y-le konuşuyorduk da... gitmeden önce Carol halamla kızlar gecesi yapmak istiyoruz.”

“Kulağa eğlenceli geliyor,” dedi Lars. Suratsız halimi örtbas etmek için elinden geleni yapıyordu.

“Olur,” diye mırıldandım. “Ne zamandan beri bunun için izin istiyorsun?”

“Michelle ve Sara’yı da davet etmek istiyoruz.”

Donup kaldım, adını duymak bile göğsüme bir yumruk yemişim gibi hissettiriyordu. Böyle olmamalıydı. *Michelle*’den bahsediyorduk. Arkadaşım, komşum. *Michelle*.

Lars’ın yüzünde komik bir ifade belirdi. “Ah...”

Derin bir nefes verdim. “Şu sıralar en iyi filmler neler?” diye sordum.

“Hey, kızlar gecesinden bah...”

Josh ellerini ağzına götürüp tezgâhtan, “*Cesur Yürek!*” diye seslendi.

Altdudağımı sarkıtarak ofladım. “İlk kez iyi bir şey söyledi.”

Bay İncir Rulo’sundan daha iyi bir şeye terfi etmiş olabilirdi. Belki pasta? Hiç değilse biraz daha yumuşaktı.

Kızım bana bakıp sarı saçlarını kulaklarının arkasına attı.

“Gerçekten artık birileriyle flört mü edeceksin?” diye sordu. “Nasıl desem, ciddi mi?”

Günüm gittikçe kötüleşiyordu. Bu şekilde olmasını hiç istememişim, herkesle flört eden bir babadan ziyade onlarla doğru zamanda doğru kadını tanıştırmayı yeğlerdim.

“Ben biraz etrafa bakınayım...” Lars sonraki reyona doğru ilerlerken beni Emily’nin kaygılı bakışlarıyla baş başa bıraktı.

“Demek senin de kulağına geldi?” diyerek ona takıldım.

* 1995 yılında vizyona giren, ABD yapımı tarihi-dram filmidir. (ç.n.)

“Dün gece Sara mevzusu vardı, şimdi de herkes babamın bekâr olup olmadığını soruyor. Bu durum *çok* küçük düşürücü.” Yüzünde utangaç bir ifadeyle omuz silkti. “Senin için de zor olmalı, yanılıyor muyum?”

Gülümsedim. “Keyifli olduğunu söyleyemem,” diyerek bir itirafta bulundum. Sonra elime bir kaset aldım. “*Kasırga*”ya ne dersin, Josh?” diye sordum.

“Muhteşem film, Cliff...”

Emily inleyerek araya girdi. “Ne zamandan beri kankasınız?”

Kıkırdadım. “Josh’la bir elmanın iki yarısıyız. Senin haberin yok mu?”

“Neyse, soruma cevap ver. Sara’yla çıkıyor musunuz?”

“Hayır.”

“Tamam. Peki birileriyle görüşmek istemiyor musun, baba?”

“Neden herkes bunu yapmam gerektiğini düşünüyor?” diye mırıldandım. “Josh! Peki *Bağımsızlık Günü*?”**

“Çok iyidir! Geçen yılın en iyi filmiydi.”

“O zaman bunu alayım,” diyerek kaseti diğerinin üzerine koydum. Tezgâha dönmeye çalışırken Emily önüme dikildi.

“Em...”

“Bir sorunun var, baba.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Sorunum mu var?”

“Evet. Sen boşanmış bir baba ve kasabanın pastacısısın. Seni nitelendiren iki şey bunlar.”

Bir kahkaha attım. “Bu neden bir sorun olsun?”

“Çünkü bence boşanmış bir adam olarak tanınmak *hoşuna* gidiyor. Böylece birileriyle çıkıp tekrar âşık olma ihtimaliyle uğraşmana gerek kalmıyor.”

Ona göz kırptım. “Okulda sana ne öğretiyorlar böyle?” diye takıldım.

* ABD yapımı bir doğa felaketi filmidir. (ç.n.)

** Düşman uzaylıların dünyayı istilasını anlatan bilim kurgu-aksiyon filmidir. (ç.n.)

Omuzları çöktü. “Somurtman hoşuma gitmiyor.”

“Somurttuğum falan yok. Bir dakika, bunu Carol’dan mı duydun, yoksa Lars’tan mı?”

“Michelle’le çıkıyor olsaydın, bunu mesele etmezdim.”

Midem düğümlendi. Aradan zaman geçtiğinin farkındaydım ama Tracy dışında birinin evde olmasının Emily’yi ihanete uğramış gibi hissettireceğini düşünmüştüm. Brittany bizi bir çift olarak hatırlayamayacak kadar küçüktü ama Emily on altı yaşındaydı ve büyük olasılıkla bu yaşta, flört konusunda benden daha fazlasını biliyordu.

Çenemi kaldırdım. “Bana kızgın olman gerekmiyor muydu?”

“Evet. En azından birkaç gün daha öyle davranmalıyım.”

“Çok mantıklı,” dedim tebessüm ederken. Sonra da iç çekip devam ettim. “Konumuza dönersek evet, Michelle ve Sara kızlar gecesi için bize gelebilir. Ancak şartım var, bir daha flört meselesi açılmayacak.”

Sırıtarak elini uzattı. “Anlaştık.”

Elini sıktım. “Seninle iş yapmak bir zevk.”

Emily halinden memnun bir şekilde homurdanarak yanımdan uzaklaştı ve beni, birlikte olamayacağım bir kadının evimde kalacağı haberini sindirmek için dram filmleri bölümünde tek başıma bıraktı.

Ne ironik ama.

30. Bölüm

MICHELLE

Patlamış mısır bir kez daha kanepeden yere düşerek Sara'nın ağzını neredeyse otuz santimetre farkla ıskaladı.

Dizlerinin üzerine eğilip, "Tamam, bir kez daha dene," dedi Sara.

Brittany geri çekilerek mısır tanelerini fırlattığında, Sara başını hareket ettirip hepsini yakaladı ve zafer işareti yaparak kollarını havaya kaldırdı. Carol, Emily, Brittany ve ben aynı anda alkışlayıp tezahürat etmeye başladık.

Kardeşim dışında kimseyle kızlar gecesi yapmamıştım, gerçi Sara dışında çok arkadaşım da yoktu. En azından hiçbir piyama partisine çağırabileceğim kadar yakın değildi. Bu durumun benim hakkımda ne söylediğini bilmiyordum.

Burkelerin oturma odasında, yastık ve battaniyelerden yaptığımız geçici bir kalenin içinde oturuyorduk. Çarşaf kanepenin üstünden sarkıyordu, sandalyelerin köşesine tokalar ve bandanalarla bağlanıp televizyonun arkasına tutturulmuştu. Böylece televizyonda oynayan *Köpek ve Arkadaşlarının Yeni Maceraları*'yla birbirimiz dışında hiçbir şey göremiyorduk. Kâselere ve tabaklara bölüştürdüğümüz atıştırmalıklar her yerdeydi.

Brittany yastığın üzerinde kıvrandı. “Shell, saçımı örer misin?” diye sordu.

“Seve seve.” Ben kanepeye oturduğumda o da önüme geçti.

Kalemizin dışındaki kapı gıcırtyla açıldı, sesi duyar duymaz omurgam kaskatı kesildi.

“Nasıl gidiyor?” diye seslendi Cliff.

Neredeyse iki gündür Cliff’le konuşmamıştık. Kırk sekiz saattir sadece kızlarını görmüş, ona ise uzaktan el sallamıştım ama şimdi sesini duyunca ürpererek donakalmıştım.

“Çok eğlenceli!” diye bağırdı Brittany.

Emily ise alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. “Fena değil!” diye cevapladı. Babasıyla dalga geçerek keyif almaktan vazgeçmiyordu.

“Berbat!” dedi Carol.

Cliff minik bir kahkaha attı. “Güzel.” *O meşhur kahkaha...* “Bensiz fazla eğlenmeyin.”

“Baba, mutfağa mı gidiyorsun?” diye seslendi Emily.

“Evet. Ne istiyorsun?”

“Solucan jelibon.”

“Kaç tane yedin?” diye sordu Cliff.

Hepimiz içinde sadece dört tane kalmış büyük jelibon paketine baktık.

“Hiç yemedim!” diye yalan söyledi.

“Boş verin,” Carol araya girdi. “Kızlar gecesindeyiz!”

Emily avuç içlerini birleştirip, “Kızlar gecesi!” diye bağırdı.

Boğuk bir kahkaha atarak, “Tamam, tamam,” dedi Cliff.

“Hemen getiriyorum.”

Cliff’in ayak sesleri kaybolduğunda yeniden nefes alabileceğimi gibi hissettim.

Parmaklarımla Brittany’nin saçlarını taradım ve en sonunda başımı kaldırdığımda Sara’nın dudaklarında bir jelibonla bana baktığını gördüm.

JULIE OLIVIA

Jelibonu emerken, “İyi misin?” diye sordu.

Sertçe başımla onaylayıp önüme döndüm.

İyi değildim. İki gündür Cliff’in söyledikleri aklımdan çıkmıyordu.

“Aramızdaki durumla ilgili kafam allak bullak, bunu çözmeye çalışıyorum da ondan.”

“Sen benim için basit, kafa karıştırıcı bir öpücükten çok daha fazlasısın.”

Konuşacağımızı söylesek de hâlâ konuşmamıştık. Pansiyon zaten çok yoğundu, Cliff de kızlar annelerinin yanma gitmeden önce onlarla olabildiğince fazla zaman geçirmek istiyordu. Yani açıkçası birbirimizden kaçıyorduk.

Onunla konuşmak istiyordum ama ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Sohbetlerimizi o kadar çok özlemiştim ki, canım yanıyordu. Ön verandada geçirdiğimiz geceleri, pansiyonun merdivenlerinde birlikte koşturmayı, mizahını ve bana meydan okuma şeklini özlemiştim.

Cliff’in geldiğini duyunca boynum yine karıncalandı. Damarlı elleri ve çıkıntılı bilekleriyle Cliff, kalemizin perdesini yana kaydırıldı. Dizime, sırtıma, saçlarıma dokunan o elleri öz-lüyordum. Bunun için de kendimden nefret ediyordum. Kafasını içeri uzattı.

Çok iyi tanıdığın birini görmek ama onun yabancıymış gibi hissettirmesi tuhaftı. Aramızda sadece birkaç metre vardı ancak bir yandan da çok daha uzaktı. Brittany’nin saçlarını ören ellerim aniden nemli gelmeye başladı. Sanki karşımdaki Cliff Burke, benim Cliff Burke’üm değil de lisede hoşlandığım popüler çocuktu.

“Keyfiniz yerinde mi?” diye sordu.

Sonra da Brittany’nin ayaklarına dokundu, yani çok yakınıma temas etmişti. Brtittany başını defalarca sallayıp kıkırdadı.

“Em?”

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Emily dudaklarını büzdü. “İyiyiz.”

“Güzel.” Carol’a çarpık bir gülümsemeyle bakıp Sara’ya el salladı.

Umutla bana bakmasını beklerken vücudum gerilmişti ve ayağımı yere vurup duruyordum.

Gör beni, gör beni, gör beni.

En sonunda gördü.

Göz göze geldik.

Her zamanki gibi.

Ne Brittany ne Emily ne Sara ne de Carol. Sadece ben, Cliff ve onun mavi gözleri. Cliff ve yüzünde bir tebessüm belirirken ağzının köşesinde derinleşen o küçük çizgi. Cliff ve burun kemiğinde neredeyse hiç fark edilmeyen o kıvrım. Cliff ve üstduğının üstünde, parmak uçlarımla üzerinden geçtiğim o küçük yara izi. Cliff ve sıkıldığı çenesi.

“Aramızdaki durumla ilgili kafam allak bullak...”

Söyleyecek ne vardı ki? Buradan gidecektim, bir daha ne zaman geleceğimi de bilmiyordum çünkü bunun bir önemi yoktu. Onun hayatı buradaydı, benimse bambaşka bir yerdeydi. Aramızda bir şey olamazdı.

Bu durum, beni üzdüğü kadar öfkeliendiriyordu. Kendime kızıyordum.

Hayatımın kontrolünün elimde olmasından hoşlanırdım ama nedense Cliff’in yanında kendime hâkim olamıyordum. Taksiyle bu kasabaya adım attığım günden beri ufukta bana yaklaşan bir kasırğa gibiydi.

Normal hayatımı geri istiyordum. Ancak o her şeyi mahvediyordu.

“Baba!”

Cliff gözlerini kırptırdı, ben de aynısını yaptım. Sadece

Cliff'e odaklanmış olan görüşüm bir anda bozuldu ve yastıklardan yaptığımız kaleye baktım. Brittany'nin saçlarını ören ellerim gerildi.

"Meşgul olduğumuzun farkında değil misin?" diye inledi Emily.

Başını sallayarak, "Tamam, tamam, anlaşıldı," dedi Cliff. "Siz kız kıza eğlenin."

Gitmeden önce son kez bana bakmasını bekledim, buna çok ihtiyacım vardı ama perde indi ve ben bir kez daha onsuz kaldım.

Yutkunup Brittany'nin örgüsünü bitirdim.

"Toka?"

Elime toka veren olmayınca başımı kaldırdım.

Emily, Carol ve Sara bana bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

Üçü de başka yere bakarak, "*Hiç*," "*Bir şey olmadı*," ve "*Bir şey yok*," gibi cümleler kurdular.

"Keşke Rocket da burada olsaydı," diye sızlandı Brittany.

Emily başını birden kaldırdı. "Gerçekten mi?" diye sordu.

Brittany başıyla onayladı. "Onu özledim."

Parmaklarımı örgüsünün uçlarında gezdirip baştan örmek için çözdüm. "O da seni özledi."

Brittany'nin nefesi kesildi. "Sana öyle mi söyledi?"

Başımı salladım. "Bir bakıma, evet." Saçını boynunun yarısına kadar örmeye devam ettim. "Siz dönünce ön bahçede oynayalım mı?"

"Ama hava soğuk olacak."

"O zaman mont giyeriz."

"Rocket da gelecek mi?"

"Evet, ona da bir mont buluruz."

Brittany gülümseyerek, "Tamam," diye mırıldandı.

"Toka," dedim bir kez daha.

Sara bu sefer bana bir tane fırlattı. Brittany'nin örgüsünü bağlayıp saçını okşadım. Ardından Brittany, Carol ve Sara'yla birlikte oje masasına doğru sürünürken ben de kanepeden kayarak minderli zemine uzandım. Emily yanıma yaklaşıp başını omzuma yasladı.

“Babam kız kardeşinle randevuya çıktığı için üzgünüm,” diye fısıldadı.

Midem kasıldı, buna ben sebep olmuştum. Bunu yapmasını ben söylemiş, onu zorlamıştım. Kendimden başka suçlayabileceğim kimse yoktu.

Zorla gülümsedim. “Neden?”

“Öyle işte.”

Cliff'in o sabahki halini hatırlayınca ona bunu yaptığım için kendimden nefret ediyordum. Aramızdaki sorunların sebebi bendim ve bu o kadar alışıldık bir durumdu ki, neredeyse midem bulanacaktı. Cliff bunu hak etmiyordu.

“Bana bir iyilik yapar mısın?” diye sordum.

“Yaparım.”

“Cadılar Bayramı konusunda artık onu affet.”

Emily kıkırdadı. “Onu terletmek hoşuma gidiyor. Kendini bir şey sanıyor, ona haddini bildirmem gerek.”

Gülerek iç çektim. “Sinirlerini fazla germe, olur mu?”

“Söz.” Emily beni hafifçe dürttü. “Sen de.”

Kalbim deli gibi atıyordu ama sadece, “Deneyeceğim,” diyebildim.

31. Bölüm

CLIFF

Michelle'siz üçüncü günümdü. Yorgundum ve onu özledim.

Yarının Şükran Günü olması da moralime hiç yardımcı olmuyordu. Tıpkı geçen seneki gibi *Bird & Breakfast*'ta olacaktım ama bu defa karşımda gülen yüzü ve tüm güzelliğiyle Michelle olacaktı. Üstelik gece benimle aynı çatı altında uyuyacaktı.

Tanrım.

Bu yıl hiç havamda değildim. Şükran Günü istediği yerde kutlanabilirdi, özellikle kızlarımı New York'a göndermek için otogara geldiğimde bayramı hiç mi hiç umursamıyordum.

Kamyonetin frenini çekerken gülümsemeye çalıştım. Brittany'nin omuzları çökmüş, Emily ise dudaklarını birbirine bastırmıştı. Avucundaki CD çalar dönmeye devam ederken kulaklıklarını boynuna indirdi.

"Hazır mısınız, kızlar?" diye sordum.

Emily müziği durdurup, "*Oley*," diye düz bir sesle yanıtladı.

Brittany masum bakışlarıyla bana döndü. "Sence Rocket beni unuttur mu?" diye sordu.

Gülümseyerek elimi kafasının üzerinden geçirip saçımı okşadım. “Tabii ki unutmaz.”

Kendi kendine başını sallarken pelüş tek boynuzlu atına sıkıca sarıldı.

Arabadan indim. Emily’ye anahtarlığını ve spor çantasını verip Brittany’nin üzerine yansıyan güneş ışınlarıyla neredeyse göz kamaştıran pembe, tekerlekli valizini aldım.

Boşta kalan elimde yolculuk sırasında yemeleri için hazırladığım kutuyu tutarken çantalarını engebeli zeminde çekmeye başladım. Otobüs çoktan gelmişti, uğultuyla çalışıyordu. Her zamanki gibi son dakikacı olduğumuzdan şimdi onlarla vedalaşmak için sadece birkaç dakikam vardı ve bu bana haksızlık gibi geliyordu.

“Sarılma vakti,” deyince ikisi de kollarıma atladı.

İç çekerek ikisini de sıkıca kucakladım ve onlar benden ayrıldığında isteksizce kollarımı indirip dudak büktüm.

“Annenizi üzmeyin, tamam mı?”

Cadılar Bayramı’ndan bu yana ilk kez Emily bana tekrar sarılıyordu, başını omzuma yasladı. Brittany de ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Bu yüzden başını ellerimin arasına alıp ona yaklaştım.

“Ya gitmek istemezsem?” diye sordu Brittany.

“Ama geçit törenini izleyeceksin.” Gülümsedim. “Çok güzel olacak.”

“Sana kızdığım için özür dilerim,” diye mırıldandı Emily. “Şimdi nedenini bile hatırlamıyorum.”

“Cadılar Bayramı,” diyerek hatırlattım.

“Doğru ya. Berbatsın.”

Kıkırdadım. “Biliyorum.”

“Sen de bana kızgın mıydın?” diye sordu.

Sırıttım. “Hayır,” dedim alaycı bir şekilde. “Sana asla kızamazmam.”

JULIE OLIVIA

Brittany de Emily de aynı anda kıkırdadı.

Yan tarafıma hafifçe bir yumruk atıp, "Seni özleyeceğim, şapşal," dedi Emily.

"Bunu da biliyorum."

Saatime baktım. Otobüsleri yakında kalkacaktı, artık binmeleri gerekiyordu. Yeterince vedalaşamamışsınız gibi hissediyordum.

"Hadi, gidelim!"

Bana daha da sıkı sarıldılar. Kollarımı boyunlarına dolayıp ikisi de kıkırdayarak beni itene kadar onları sıkıca sardım.

Son vedalaşmamızı yaptıktan sonra ikisinin de çantasını otobüse koydum. İçi elmalı çörek ve çikolatalı kurabiyeyle dolu kutuyu onlara verdim, ardından otobüsten indim. Pencereden bana el salladılar.

"*Büyük Garfield*'a benden selam söyle!" diye bağırdım.

Emily avuçlarını ağzının etrafına koyarak, "Balonunu patlatacağım!" diye bağırdı.

"Aferin kızıma!"

Brittany yüzünü cama yapıştırırken otobüs gürültüyle uzaklaştı. Gözden kaybolana dek arkalarından el salladım. Sonra da bir dakika öyle sessizce durdum, tek arkadaşım rüzgârdı. Yavaş yavaş kamyonetime doğru yürüdüm. Alnımı direksiyona yasladım ve tekdüze korna sesi otoparkta yankılanırken öylece kaldım.

Şükran Günü'nden bir gün önce otogarda olmak garipti. Midede bir düğüm oluştu ve canımı yakana kadar giderek sıkılaştı.

Kızlarım gitmişti.

Arabadan inip kapıyı hızla çarptım ve otogara doğru yürümeye başladım. Cebimdeki madeni paralara bakıp yirmi beş sent çıkardım ve telefon kulübesine attım. Titreyen parmaklarımla küçük rakamları tuşladım, telefon çalmaya başladı. Her *dıt* sesinde kalp atışlarım giderek hızlanıyordu.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

En sonunda telefon açıldı.

“*Bird & Breakfast*’ı aradığınız için teşekkürler. Ben Michelle. Nasıl yardımcı olabilirim?”

Kalp atışlarım yavaşladı. Sesi yumuşacıktı. Sıcacıktı. Ayrıca rahatlatıcıydı. Günlerdir konuşmamış olmamızın bir önemi yoktu. Bu sese bağımlıydım, kendimi ona bıraktım.

“Michelle,” dedim nefes nefese kalmış bir halde.

“Cliff?”

“Merhaba.”

“İyi misin?”

“Evet.” Kafamı telefon kulübesine yasladım. “Aslında hayır. Ben... kızları otobüse bıraktım ve kendimi iyi hissetmiyorum.”

Ayrıca senin sesini duymaya ihtiyacım vardı. Bunu elbette söylemedim.

“Her şey yolunda mı? Kızlar iyi mi?”

“Evet, özür dilerim. İyiler.” Küçük bir kahkaha attım. “Otobüsteler. Seni endişelendirmek istemedim. Ben... şey... konuşmaya ihtiyacım vardı. Kusura bakma. Acaba... beni biraz oyalayabilir misin?”

“Ah,” dedi sadece.

Bir sessizlik oldu.

İç çektim. “Şey...”

“Babam bu sabah fazla aktif, konukları bile karşıladı. Hatta şu an konuklardan biriyle satranç oynuyor. Adamın ailesinin, pansiyondan çıkmak istediğine eminim ama babam onu kaçamayacağı bir oyuna dahil etti.”

Sözleri nazik eller gibi midemdeki düğümü yavaş yavaş çözdü. Gülümsedim. “Tam Paulie’den beklenecek bir davranış.”

“Bu sabah Lisa ve George uğrayıp yarın için servis altlıkları ile diğer düzenlemeleri yapmama yardım etti. Lisa tabii ki daha

fazla çatal bıçak takımına ihtiyacım olduğunu ima etti. Ben de elimde yeterince olduğunu, yine de isterse kendisinin getirebileceğini söyledim. Ancak bu sefer de birbirine uymayacağını *söyledi.*”

Tekrar kıkırdadım. “Ne yoğun bir sabah ama. Keşke orada olabilseydim.”

Uzun bir sessizlikten sonra, “Gerçekten neden aradın, Cliff?” diye sordu Michelle. “Ne oldu?”

“Kızlar gitti ve... iyi hissetmiyorum. Günlerdir konuşmadık...” *Bunu söylediğim için kendimi aptal gibi hissettim.* “İyi-yim, sadece nefes almakta biraz zorlandım. Telefon kulübesine koştum, ondan da olabilir.”

“Neden koştun?”

Seninle konuşmak için.

“Bir şey unutmuşum,” diye yalan söyledim. Acaba anlayacak mıydı?

Hattın diğer ucundan bir kapı sesi duydum. Uzaktan, muhtemelen Rocket’ın durduğu zeminden bir tıkırtı sesi geldi. Çok geçmeden rüzgârın uğultusu duyuldu. Herhalde dışarı çıkmıştı.

“Bugün hava rüzgârlı,” dedi usulca. “Havada sonbahar ve Noel kokusu var.”

Derin bir nefes alıp otogarın nemli havasını içine çektim ve duyularıma ani, nahoş bir tekme indi.

“Burası leş gibi kokuyor,” dedim gülerek. “Sanırım yakınlarda kanalizasyon falan var. Evi arayıp anlatılacak bir yanı yok.”

“Ama sen... aradın.”

Şu anda yüzünü kaplayan alaycı gülümsemeyi hayal edebiliyordum. *Tanrım, ne kadar güzel görünüyordur.*

Ev. Beni görmemesine rağmen, hatta tam da bu yüzden kendi kendime gülümsedim.

Sonra da sırtarak, “Aradım, değil mi?” diye mırıldandım.

Michelle iç çekti. “Kızlar gittiği için üzgünüm, Cliff.”

Ayaklarımı betona sürtmeye başladım. “Sağ ol...”

Aramızda kısa bir sessizlik oldu, başta ilk seferki gibi hoş ve rahatlatıcıydı ama biraz uzun sürdü. Michelle konuşmak istiyormuş gibi ağzını açtı. Fakat bir şey söyleyemedi.

Sessizliği bozup, “Yatağını hazırladım,” dedim sonunda.

Neredeyse amaçsız bir açıklama yaparak, “Ah, teşekkürler ama muhtemelen geç saatlere kadar gelemeyeceğim,” dedi usulca. “Çalışıyorum, biliyorsun.”

“Peki. Bir şeye ihtiyaç duyarsan, Emily’nin odasında olacağım.”

Sert bir rüzgâr esince omuzlarımı kulaklarıma kadar kaldırdım ama beni esas rahatsız edenin esinti olmadığını biliyordum.

“Tamam öyleyse.”

“Tamam. O halde... akşam görüşürüz, sanırım.”

“Görüşürüz,” diye yanıtladı. “Anlaştık. Ayrıca tekrar teşekkürler, Cliff.”

“Her zaman,” dedim. “Seni daha fazla tutmamalıyım. Yani telefonda.” Neden açıklama yapma ihtiyacı hissettiğimi bilmiyordum ama kendimi berbat hissetmiştim.

“Olur,” diyerek nefesini verdi. “Yarın Şükran Günü’nde görüşürüz.”

O zamana kadar birbirimizi görmeyeceğimizi ima ettiği cümle ufak bir sessizlik yarattı.

“Tabii, görüşürüz.”

Telefonu kapatıp boş otoparkta inledim.

İnatçıydı. Sanırım ben de öyleydim ama birini seviyorsanız, bunun bir arkadaşınız veya arkadaştan daha fazlası olması önem arz etmeksizin onun iyi yanlarını da kötü yanlarını da kabul ederdiniz. Ben de Michelle’i bu inadına rağmen değil, inadı için seviyordum.

Kendimi dünyanın en saf insanı gibi hissediyordum.

Emily'nin yatağına uzanmış, gözümü yıldızlı tavana dikmiştim. *Leonardo DiCaprio* da bana bakıyordu. Gözlerimi yan masadaki saate çevirdim. Saat gecenin biriydi. Michelle saat on birde eve gelmişti ve o zamandan beri uyanıktım ama yerimden kıpırdamıyordum. Sadece ben ve *Leo* vardık.

Derin bir nefes alıp yorganı ittim ve kapıyı açtım. Suya, havaya, herhangi bir şeye ihtiyacım vardı.

Merdivenlerden sessizce inerek mutfığa yöneldim ama ayağım fayansa temas eder etmez, Michelle'in yemek masasına oturmuş, önündeki kâğıtlarla uğraştığını gördüm. Rocket da ayağının dibinde yatıyordu.

Kapının eşiğinde durdum, bütün vücudum yanıyordu. Koyu gri ipek pijamalarıyla bağdaş kurmuş halde çok zarif görünüyordu. Kumaşı kusursuzca ütülenmişti. Parmaklarıyla oynamaya bayıldığı kolye ucu göğsünde duruyordu. Makyajsızdı. Kirpikleri her zamanki kadar uzun değildi, cildinde ton farklılıkları vardı ve dudakları açık pembeydi. Onu ilk defa makyajsız görüyordum ama zırhı olmadan da muhteşemdi.

Bakışları önce göğüs kafesime kaydı, sonra tekrar yüzüme döndü. Altımda *boxer* şort vardı, üzerime tişört giymemiştin. Yani kahverengi kıllarla kaplı göğsüm tamamen açıktaydı.

Aptalca davranıp, "Uyanık olacağını düşünmemiştim," diye kendimi açıkladım.

"Çalışıyordum."

Yanında boş bir kahve fincanı duruyordu.

"Anladım."

"Ses çıkardıysam özür dilerim."

"Çıkarmadın. Pijamalarını beğendim."

Kendine bakınca boynu kızardı. Ona ne zaman iltifat etsem utanıyordu ve en sevdiğim yanı buydu.

"Krep ister misin?" diye sordum.

Tebessüm etti. "Beni her gördüğünde yemek pişirmek zorunda değilsin."

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Gülümsedim. “Benim bu hayattaki yüküm de herkese bir şeyler pişirmek.”

Önce ocağa, sonra bana baktı. “Madem öyle.”

“Anlaştık.”

Başını yeniden kâğıtlara gömerken ocağı açtım. Sessizliğin rahatsız edici bir yanı vardı, ayrıca söz konusu ikimizsek bu son derece tuhaftı. Çok geçmeden sessizliği bozdum.

“Özür dilerim,” dedim usulca. “Geçen sabah, seninle konuşmadığım için.”

“Önemli değil. Benim de konuştuğum söylenemez.”

Mutfak tekrar sessizliğe gömüldü. Raftan bir tabak aldım, tezgâha koyunca biraz ses çıkardı. Malzemeleri ararken dolap kapaklarından sesler geliyor, buzdolabı vızıldıyordu.

Michelle’le bu gece yarısı karşılaşmamızdan ne beklediğimi bilmiyordum ama bundan fazlası olduğu kesindi. Gecenin birinde o kâğıtlarına bir şeyler karalarken sessizce krep pişirmekten fazlasını ummuştum.

Rocket yanıma gelip burnunu bacağıma sürttü.

Pişmiş krepten bir parça koparıp, “Otur,” diye komut verdim.

Oturdu.

Bak sen şuna.

“Aferin, oğlum.”

Kaşlarımı kaldırıp Michelle’e baktım. Başımı bir kez daha kâğıtlara gömmeden önce tebessüm etti. Hepsi bu kadardı. Krepleri pişirmem yirmi dakikamı aldı. Tabağı masaya uzattım ve kendime hiç ayırmadım.

“Bu da tuhaf bir pastacı alışkanlığı mı?” diyerek bana takıldı.

“Tabii ki.”

En sevdiği yiyecek değildi, artık damak zevkini yeterince öğrenmiştim ama bir ısırık alırken utanmadan onu izlemeye

devam ettim. Çatal o muhteşem, yumuşacık ve pespembe dudaklarının arasında kaybolurken düşüncesiz bir şekilde gözümü ona dikmiştim. Ağzının köşesinde kalan balı diliyle yaladı.

Tanrım.

“Harika olmuş,” diye mırıldandı.

“Güzel.”

Tabağını bırakmak için ayağa kalktığında, ben de onunla kalkıp tabağın diğer tarafını tuttum.

“Ben hallederim.”

Göz göze gelince donup kaldık. Bir heykel kadar hareketsizdik, nefes alış verişlerimiz senkronize olmuştu. Yakınımdaydı. Hem de çok. Biraz cesaretim olsa ona biraz daha yaklaşabilirdim.

Yutkunup derin bir nefes aldım. Tabak onun pijamalarına, benim de çıplak tenime değiyordu. Bir kez daha bakışlarımı dudaklarına, oradan köprücük kemiğinin çukurunda duran kol yeye ve pijamalarımın aralığından görünen sutyensiz göğüslerine kaydırdım. Dilimi dudaklarımın kenarına değdirip yalarken nefesimi verdim.

Bakışlarımı tekrar yüzüne kaydırdığımda sonbahar yaprakları gibi sıcacık, kahverengi gözleri dudaklarımla gözlerim arasında gidip geliyordu. Önce çenemden göğsüme, sonra kareli şortuma baktı ve yüzüme dönüp altdudağını ısırdı.

Bir şey söylemek istiyordum. Ona hep bir şey söylemek istiyordum. Ancak şu an ne konuşabilirdik ki? Bir çıkış yolu olmayan bu istikrarsız durumun içine düşmüştük. O Copper Run’dan gidecek, ben kalacaktım. Konuşulacak ne vardı?

Boynumu ona biraz daha yaklaştırdım. Göz kapakları titremeye başladı. Nefes alış verişlerini çenemde hissedebiliyordum. Elimi uzatıp başparmağımı dudağına koymak, başını geriye eğmek ve onu tekrar öpmek istiyordum.

Bu çok kolay olurdu...

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Fakat işler bizim için hiçbir zaman kolay olmayacaktı. Bunu ummak en iyi tabiriyle nahiflik olurdu.

Bir adım geri çekildim. Nefesi o kadar titriyordu ki, canı yanıyor zannettim.

Lavaboya gidip tabağı sudan geçirdim ve bulaşık makinesine koydum. Yanma döndüğümde bana far görmüş tavşan gibi bakıyordu.

“İyi geceler, Michelle.”

Yutkundu. “İyi geceler, Cliff.”

Tüm gücümü kullanarak mutfaktan çıktım ve yemek odasından geçip tekrar üst kata döndüm.

32. Bölüm

MICHELLE

Aslında Şükran Günü'nü severdim. *Normalde.*

Jambon parçasını bana doğru sallayarak, "Sen tam bir *Grinch**'sin," dedi Sara.

Onu başımdan savdım.

"*Grinch*'in sevmediği Noel'di, Sara. Bayramları karıştırdın."

Babam mutfağın köşesinde sosu karıştırırken güldü. "Bence Şükran Günü'nü sever, sonuçta Noel değil."

Jambon parçasını bu defa Rocket'a sallayarak, "Ya da..." dedi Sara. Rocket zıplayıp jambonu kapınca devam etti. "Şükran Günü'nü de sevmiyor çünkü Noel öncesi son bayram. Noel'in geldiğini müjdeliyor. Okuldan önceki gün gibi. Kimse okuldan önceki son tatil gününü sevmez."

Babamla birbirimize baktık, sonra ikimiz de omuz silktik.

"Doğru bir noktaya değindin, tatlım," dedi babam gülümseyerek.

* Dr. Seuss'un 1957'de yarattığı, Noel'i sevmeyen, huysuz ve yeşil tüylü hayali karakter. (ç.n.)

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Ailemle böyle sohbetleri özlediğimi fark etmemiştim. Yıllardır hiç bu kadar birlikte zaman geçirmemiştik. Tatillerde hep Allen'in ailesiyle oluyordum.

Annemin en sevdiği bayram Şükran Günü'ydü. Hindi temalı tabaklar ve küçük, sonbahar yaprakları desenli kalın peçeteler sofrada yerini alırdı. Tam ortaya da etrafı meyvelerle dolu bir bereket boynuzu konurdu ve hindi *her defasında* yanardı. Kendi hindimi pişirmeyi birçok kez denemiştim. Saatlerce, hatta yıllarca ama zaten bir noktadan sonra berbat bir hindi yemek hepimizin hoşuna giden bir geleneğe dönüşmüştü.

Evlendikten sonra ise Şükran Günü'nü coşkuz geçirmek yeni geleneğimiz olmuştu. Ağır, tereyağlı yemekler yerini özenle süslenmiş yiyeceklere bırakmıştı. Kibar konuşmalar ve tatlısız bir sofraya... Şimdiyse sanki çocukluğuma geri dönmüşüm, son beş yıl hiç yaşanmamış gibi hissediyordum.

Geçen yıl Sara da ailemin yanına gidememiş, ülkenin diğer ucuna uçak bileti almak ona fazla maliyetli gelmişti. Keşke eve gitmiş olsaydık. Babam bir kez daha gülümsedi. Acaba en çok şükrettiği şey kızlarının yanında olması mıydı? Artık her şey farklı olsa da bir o kadar da aynıydı.

Sara parmağını sosun içine daldırdı. "Çok güzel görünüyor." O an Lisa mutfığa girip onu kovdu. Ailecek yemek yapmayı bilmiyorduk ama Lisa şirketimizin bazı proje yöneticileri kadar iyi bir Şükran Günü planlayıcısıydı. Onu işe almayı düşünseler iyi olurdu.

"Hiçbir şeye dokunma, tatlım," dedi Lisa sertçe.

George kafasını içeri soktu, babama kaşlarını kaldırarak baktı.

Babam anlayışla başını salladı. "Öyleyse sana nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu.

Ah, babam. Ne akıllı adam.

"Lars yumurta dolması getiriyor." Lisa fırına doğru ilerleyip

yeşil fasulye güvecini çıkardı. “Carol da patates salatası getirecek. Kızlar... daha doğrusu Emily de hep Cliff’in nefret ettiği *brownie* karışımlarından yapardı,” diyerek kıkırdadı.

Cliff.

Arka kapının önünden ne zaman geçsem avuçlarım titriyordu. Her an içeri girebileceğini biliyordum ve dün gecedен sonra normalden çok daha gergindim. Onun evinde bir gece daha kalmaya dayanamazdım.

Emily ve Brittany’yi tanıdığım kısacık sürede bile eksikliklerini hissediyordum. Kardeşlerden birinin mutfağında gezinip muz veya bir fincan kahve çalışının üzerinden sadece yirmi dört saat geçmişti ama şimdiden o küçük ayakkabıların ve çözülen bağcıkların çıkardığı sesi özlemiştim.

Alaycı bir gülümsemeyle, “Peki yanık hindiye kim getiriyor?” diye sordu Sara.

“Yanık mı? Asla olmaz. Hindiye Cliff pişirecek,” dedi Lisa. “Geçen yılki yediğim en lezzetli hindiydi, geleneği bozmaya annen bile aldırış etmedi.”

Demek menüdeki en zor yemek Cliff’e bırakılmış, annem de bunu kabul etmişti, öyle mi?

Kalan tabakları yemek odasına götürdüm. Masanın orta kısmını açıp sofrayı genişlettik. Pansiyondaki misafirler de yemeğe katılacağından ve Copper Run epey kalabalık olduğundan mümkün olduğunca büyük bir alana ihtiyacımız vardı. Pansiyon zaten çok kalabalık ve havasızdı. Ancak herkes televizyona ve Macy’nin Şükran Günü Geçit Töreni’ne öyle dalmıştı ki, kimse bunu umursamıyormuş gibi görünüyordu.

Sara kahve tezgâhına koşup uzaktan kumandayı alırken, “Aman Tanrım, bunlar *Backstreet Boys* mu?” diye bağırdı.

Şarkı başlar başlamaz televizyonun sesi yükseldi. Kendi kendime gülümsedim. New York her zamankinden daha rüz-

gârlıydı. Herkes montlarını giymiş, berelerini takmıştı. Fakat Brittany'nin onları gördüğü için sevinçten zıpladığına şüphem yoktu.

“Hey, şu hindiye bakın!”

George'un hayranlık dolu sesini duyunca arkamı döndüm. Kollarını açarak yemek odasına yürümeye başladı. Kapıda, alüminyum folyo kaplı bir tepsiyle Cliff duruyordu.

Tam da *kendisi* gibiydi. Yeni tıraş olmuştu. Saçları rüzgârda hafifçe dağılmıştı, küçük bukleleri alınına düşüyordu. Ayrıca şakaklarında gizlenen beyaz saçları görünüyordu. Sarı turuncu renkli süveterinin üzerine kalın bir ceket giymiş, yüzüne o meşhur gülümsemesini kondurmuştu.

Lisa hindiyi elinden aldı, ceketini çıkarırken gözümü ondan ayırmadım. Geniş omuzları kazakla birlikte çok güzel görünüyordu. Kollarını sıvadı. Güçlü, damarlı önkolu saatin kapladığı bileğinden altında soluk bir yara izinin kaldığı uzun parmaklarına kadar uzanıyordu.

En sonunda başımı kaldırdığımda mavi gözleri çoktan üzerime kilitlenmişti. Ayaklarım zemine çakılmış gibiydi, kalbim daha da hızlı atıyordu.

“Merhaba, Michelle.” Sesi sert çıkıyordu. Bildiğim Cliff gibi değildi, zoraki gülümsemesi ses tonundan da kötüydü.

“Kızlar nasıl?”

“Bu sabah aradılar. Brittany geçit töreni için çok heyecanlıymış.” Cliff başka yöne dönüp arkamdan televizyona baktı. Gülümsemesi kayboldu.

Daha fazla insan içeri girince Cliff, Lars'ın yanına geçti. Ardından ellerini cebine atıp haberlerden, geçit töreninden veya başka bir konudan konuşmaya başladı. Ondan bu kadar uzakta olmak kendimi çok değersiz ve önemsiz hissettirdi.

Lisa ellerini çırparak, “Herkes hazır mı?” diye sordu.

Kalabalıktan onaylayan mırıltılarla homurtular yükseldi.

“Shells, televizyonu kapatır mısın?” dedi babam.

Hemen kapattım ama televizyonun sesi kesilince Cliff’in yüzünün düştüğünü fark ettim. Acaba kızlarını mı görmek istiyordu? Televizyonu tekrar açacağım sırada Sara kumandayı elimden alıp beni masaya itti. Hızlıca bir sandalye çekerek Cliff’in yanına oturmamı sağladı.

Cliff iğneleyici gülümsemesiyle bana yan bir bakış attı, sonra da sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

“Selam,” diye fısıldadım.

“Selam.” Gülümsedi ama samimi görünmüyordu çünkü gözlerinin kenarı azıcık bile kırışmamıştı. Yine de ses tonu samimi ve tatlıydı.

Yemeğe daldık, sohbet esnasında birbirimize küçük tabakları uzattık. Ancak aramızda hiçbir konuşma geçmiyordu.

Sessizdim, zaten kalabalıkta her zaman suskunlaşmışım. Cliff’in spor ve kitaplar hakkındaki coşkulu sohbetini can kulağıyla dinliyordum. Keşke onun yarısı kadar cana yakın biri olabilseydim.

Dudaklarını su bardağına değdirişini izledim, yutkunurken âdemelmasının hareket edişine hayranlıkla baktım. Birinin söylediği şeye gülerken beyaz dişlerinin bir kısmı göründü.

Derin bir nefes alıp verdim.

“Hiç geçit törenine gittin mi, Shelly?”

Lars’a döndüm, masadakilerin yarısı bana bakıyordu. Göğüs kafesimden boğazıma doğru bir sıcaklık yayıldı. Yüzümün kızardığından emindim. Babam çatalım ağzına götürürken yarı yolda duraksamıştı.

“Ah, hayır,” dedim usulca. “Ben Seattle’da yaşıyorum, New York’ta değil.”

George araya girdi. “Şehre dönmek için heyecanlı mısın?”

Cevap vermekte tereddüt ederken Cliff’e bir bakış attım. Dişlerini sıkmış, gözünü patates püresiyle dolu çatalına dikmişti.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Cevabımı bekliyormuş gibi bir hali vardı ama bana bakmıyordu.

Göğsümde bir öfke dalgası belirip parmaklarıma doğru yayıldı.

Neden yüzüme *bakmıyordu* ki?

Gururlu bir ifade takınıp gülümsedim. “Evet,” diye cevapladım. “Tabii ki.”

“Vay canına, orada yaşamak harika olmalı,” dedi Lars hayranlıkla.

“Öyle. Seattle’ı çok seviyorum.”

“Yine de belli olmaz,” diye atıldı Sara. “Pansiyon işletmekte doğuştan yetenekli çıktı!”

Şarap kadehini kaldırarak, “Aynen öyle!” dedi George.

Gülümsedim ama Cliff de kibarca kadehini kaldırınca gülümsemem yavaşça kayboldu.

En sonunda bana baktığında kalbim duracak gibi oldu. Gülümsedi, tamamen zorlama sayılmasa da biraz hüzünlü bir tebessümdü. Sonra suyunu içip bardağını masaya koydu.

Tek tepkisi buydu. Elbette öyle olacaktı, ne de olsa her zaman yaptığım şeyi yapmıştım. Hayatımdaki herkesi, sınıksız sıkıttığım avucumun içinde kontrol altında tutmaya çalışmıştım. İş yerinde bunu yapabilirdim, işimde bu kadar iyi olmamın sebebi de buydu ve çalışmayı bu yüzden seviyordum. Ancak Cliff gibi birini kontrol etmem imkânsızdı, dünyanın etkilenmeye en kapalı insanı olabilirdi.

Nasıl olur da ona karşı hislerim olmadığını düşünebilirdi?

Elbette ona karşı bir şeyler hissediyordum.

Mutluluk.

Özlem.

Hayal kırıklığı.

Göğsüm öyle şiddetli sıkıştı ki, kendi ellerimle kazdığım iki metrelik mezara giderek daha fazla itiliyormuş gibi hissediyordum.

Elbette ona karşı boş değildim.

Ona...

Zihnimde beliren düşünce karşısında donup kaldım.

Sanırım ona â...

Bir anda başım dönmeye başladı. Çatalım elimden düşerken boğazımdaki yumru öyle büyüdü ki, boğulacakmışım gibi hissettim.

Sara koluma dokundu. "Shells, iyi misin?" diye fısıldadı.

Cliff kaşlarını hafifçe çatıp dudaklarını araladı. Bakışlarımı tabağımda dokunulmadan duran kızılıcık sosuna ve patates salatasına çevirdim.

"İyiyim," diye mırıldandım.

Sohbet hızla akıp giderken eteğimi iyice sıktım. Öğle yemeği için toplandığımız masada zamanın nasıl bu kadar hızlı ilerleyip akşamüstü olduğunu anlayamasam da sonunda sofradan kalkıp tatlıları getirmek için mutfağa yöneldim.

Elmalı *crumble* kek, çikolata dolgulu kruvasanlar ve cevizli turta... Ayrıca üzerinden şeker kaplaması akan tarçınlı çörekle, balkabaklı *cheesecake* de vardı. Tüm bunları sadece tek bir kişi pişirmiş olabilirdi.

Elinde bir fincan kahveyle oturma bölümüne geçerken Cliff'in bana baktığını fark ettim. Önce babamla bir şeyler konuştu, sonra Lisa ve George'u güldürüp misafirlerle sohbetine devam etti. Muhtemelen komiğine giden bir şey olmuştu çünkü mavi gözleri parıldadı ve öyle içten gülümsedi ki, gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar belirdi. Diğerlerinden de kahkaha sesleri geliyordu, buradaki herkesin enerji kaynağı gibiydi.

Dişlerimi sıkıp dudaklarımı büzdüm. Göğsüm sıkışırken yumruklarımı sıktım.

Ve birdenbire zihnimde her şey gün gibi açık hale geldi.

Onu seviyordum.

Onu seviyordum.

Alaycı, dağınık saçlı Clifford Burke'ü.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Kahretsin, kız kardeşimle randevuya yolladığım adamı seviyordum. Bana karşı hislerini çözmeye çalıştığını söyleyen adamı... Fakat sırf inadımdan bunu kabul etmemiştim. Kızlarını annelerine gönderdiğinde panik içinde beni arayan, bana güvenen ve günlerce konuşmadığımız halde bana yatağını veren adamı.

Bu adamı seviyordum.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve ona *âşık* olduğum için mutlu olmak yerine öfkeli olduğumu fark ettim. Kendime mi, yoksa ona mı öfkeli olduğumu bilmiyordum. Beni kendine âşık ettiği ve bunu birdenbire, hem de Şükran Günü'nde fark ettiğim için öfkeliydim. Ona âşık olduğumu hindinin kalanım *Tupperware* kaplara bölüp pansiyonun buzdolabına koyduğunda anlamıştım. Kendine hiç ayırmamıştı çünkü kahretsin ki düzgün bir adamdı.

Düzgün bir adama âşık olmuşum.

Babam ve kız kardeşimle vedalaşırken köşede öfkeli bir şekilde bekledim. Bana doğru yürüdüğünde dişlerimi sıktım. Çenesi gergindi, gönülsüzce bana da sarıldı.

Sıcacıktı. Fırından yeni çıkmış ekmek, vanilya ve tarçın kokuyordu ama hepsinin altından narenciye kokusu geliyordu. Bu benim tanıdığım gerçek Cliff'in kokusuydu. Benim tanıdığım. Başkalarının bilmediği.

Öyle öfkeliydim ki, içim dışıma çıkacak gibi hissettim ve bana herkesten daha kısa sarılınca öfkem iyice arttı.

Cliff kapıdan çıkarken arkasından baktım. Dışarıda esen soğuk rüzgâr mutfağa girip tüylerimi diken diken ederken kısıtığım gözlerimle onu izliyordum. Kapı kapanınca cama çarpan panjurlara bakakaldım.

Olduğum yerde o kadar uzun süre kalakalmıştım ki, gözüm dışarıdaki kuru ağaç dallarıyla otlara takılmıştı.

JULIE OLIVIA

Muhtemelen ona biraz zaman tanımam, benim hatalarım yüzünden aldığı yaraların iyileşmesine izin vermem gerekiyordu.

Ancak ben hiç öyle bir kadın olmamıştım.

Bu yüzden bir hışımla Sara'nın yanından geçtim. Montumu giymeden, soğuğu umursamadan arka kapıyı açtım ve güneş batarken Cliff'in evine doğru koştum.

33. Bölüm

MICHELLE

Kapıyı çalmadım. Bir aydan fazla bir süredir Cliff'in kapısını çalmadan içeri giriyordum, bugün de çalmayacaktım.

Cliff mutfakta değildi, bu yüzden yemek odasından geçip karanlık oturma odasına doğru yürüdüm. Kanepeye uzanmış, kitap okuyan Cliff'i aydınlatan tek şey içerideki loş lambanın ışığıydı. O sırada gözleri fal taşı gibi açılmış vaziyette dönüp bana baktı.

Karşısında heykel gibi duruyordum. Menfezden temiz hava geliyordu, evden alçak bir çatırtı duyuldu. Öne eğilip kitabım sehpa bırakırken kanepenin minderleri gıcırdadı.

Sinir bozucu ölçüde güzel olan bileğinde duran o güzel, deri saatine baktı.

"Neden bu kadar erken saatte geldin, Michelle?"

"Seninle konuşmak için. Her zaman yaptığımız gibi. *Arkadaşların yaptığı gibi.*"

Gözlerini kırıştırdı. "Tamam, peki ne konuşacağız?"

"Öfkeliyim." Gözlerimi kapattım. "Hem de çok."

Başını geriye attı. "Öfkeli mi?"

"Evet."

JULIE OLIVIA

“Peki neden?”

“Çünkü sinirimi bozdun.”

Kaşlarını çatınca içimi bir suçluluk duygusu kapladı.

“Bana öyle bakma.”

Söylediklerime inanamıyormuş gibi güldü. “Benim bildiğim kadarıyla aramızda gerginlik çıkaran hep sensin.”

Gözlerimi kapattım. “Bu kadar sinir bozucu olmasaydın, ben de buna mecbur kalmazdım.”

Çenesini sıktı. “Sürekli bunu tekrarlayıp duruyorsun ama meseleyi açıklığa kavuşturmuyorsun,” diye karşılık verdi.

“Şimdi de sen bana öfkelendin.”

Cliff yavaşça koltuktan kalktı, dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken başını salladı.

“Evet,” diye onayladı. Sanki düşüncelerini toparlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırptı. “Sanırım öfkelendim.”

“Neden?”

“Neden mi?”

“Ben sana kızgıyım. Sen neden bana kızgınsın?”

Cliff avuçlarını uyluklarına vurup kafasını çevirdi, sonra tekrar bana baktı. Sert bakışlarını yüzüme kilitlemişti.

“Çünkü selam bile vermeden karşıma dikiliyorsun. Bana kusurlarımı söylemekten başka hiçbir amacın yok.” Alaycı bir kahkaha attı.

“Bak...” Dudaklarımı yaladım. “Sen gerçekten sinir bozucusun.”

“Sinir bozucu bir adam olduğumu zaten biliyorum. Sence farkında değil miyim?” Bu defa *gerçekten* sinirlenmeye başlamıştı. “On dört yıldır herkesten aynı şeyi duyuyorum. Ha, bil diye söylüyorum, yakın zamanda değişmek gibi bir niyetim de yok.”

Değişmeni istemiyorum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturduğumda, gözlerini kısarak bana baktı.

“Neden bir şey söylemiyorsun? Ne düşünüyorsun?”

“Neden Sara’yla randevuya çıktın?”

Ağzı açık kaldı. Dudağını ısırdıktan sonra, “Bilmiyorum,” diye mırıldandı.

“Yapmak zorunda değildin.”

Bir an duraksadı, ardından derin bir nefes alıp verdi. “Pardon?”

“Hoşuma gitmedi.”

“Sen... sen... Tanrım, sana bir şey söyleyeyim mi? Benim de hiç hoşuma gitmedi. Berbattı.”

“Berbat mı?”

“Evet, Michelle. Gerçekten berbattı. Kendimi çok kötü hissettim.”

“Önüne bakman gerektiğini söylemiştin.”

“Hayır,” dedi sertçe ve parmağını bana doğrulttu. “Önüne bakmam gerektiğini *sen* söyledin.”

Dişlerimi sıktım. “Ama sen de bunu kabul ettin.”

Gözlerini defalarca kırparak bana bakakaldı. Ağzını açtı ama bir şey söylemeden kapattı. Sinirliydi. Benim de öfkem iyice artmıştı. Enerjimi boşaltmak, sesimi yükseltmek ve onunla bağıra çağıra kavga etmek istiyordum. Duygu yoğunluğundan içim içimi yiyordu.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” Yüzünde kibirli bir gülümseme belirdi. “Ne yani? Seninle *tartışacağımı* mı sanıyorsun? Bunun ne kadar imkânsız olduğunun farkında mısın? *Artık* gerçekten imkânsız, ayrıca ne hakkında tartıştığımızı bile anlamadım.” Derin bir nefes vererek sakinleşmeye çalıştı. “Haklısın. Kabul etmemeliydim. Senin değil, benim hatam.”

Hayır, diye düşündüm. *Benim hatam. Sorunlu olan benim.*

Bu cümleleri kafamda döndürüp durdum. Bunu bize ben yapmıştım. O ana dek her şey yolundaydı. Ben gelene kadar *Cliff* gayet iyiydi.

Cliff burun kemerini sıkıp gözlerini kapattı. “Tanrım, bir saniyeliğine de olsa her şeyi düşünmeyi bırak, Michelle. Anlam...”

“Anlamana gerek yok. Ne sana ne de bir başkasına karşı böyle bir yükümlülüğüm var.”

Gözleri benimkilere kilitlendi ve bir anlığına sustu. “İyi.”

“İyi,” diyerek onu tekrarladım.

Ancak yerimden kıpırdamıyor, bunun bitmesini istemiyordum. O noktaya fazlasıyla uzaktım.

“Peki şimdi ne yapacağız?” diye sordum.

“Sen ne olmasını istiyorsun?”

“Hayır,” dedim. “Bu kadar uzlaşmacı olamazsın. Bana ne istediğimi sormayı bırak. Çok...”

“Çok ne...”

“Sen hep...”

“Sen hiç...”

“Her şey çok karmaşık!” Çıkardığım anlamsız tartışmanın gürültüsünü aşmak için sesimi yükselttim. “Senin mutlu olmanı istiyorum ve...”

Sonraki sözler ağzından neredeyse fısıltı gibi çıktı. “Seninle de mutlu olabileceğimi hiç düşündün mü?”

Gerginlikle titrek bir nefes aldım. “Ciddi olamazsın.

“Keşke olmasaydım.”

“Ama dedin ki...”

“O kadar çok şey söylüyorum ki, çoğu zaman ağzımdan ne çıktığını bile bilmiyorum,” dedi usulca. “Ama sen beni mutlu ediyorsun. Durum bu. Sana dair bir türlü kurtulamadığım düşüncelerle kendi zihnimin içinde sıkışıp kaldım. Peki ne yapacağım? Söylesene, ne yapacağım?”

Aniden tartışmamız fazla gerçekçi bir hal aldı. Onu çok zorlamıştım.

Yavaşça nefesini verip ellerini pes edercesine iki yanına

düşürdü. “Hadi, Michelle. Konuş benimle. Lütfen.” Sesi çok çaresizdi.

Başım yana eğip kaşlarını çattı.

Bu çok fazlaydı. Her şey öyleydi. Ona çok fazla zarar vermişim.

Yalnız kalmayı *hak ediyordum*.

Çıkıp gitmek için arkamı döndüm.

Ancak Cliff, “Sakın gitmeye kalkma,” dedi sert bir sesle.

Yerimde donup kaldım ve ona döndüm.

“Bu tartışmayı böyle bitirmene izin vermem. Hadi konuşalım. Söyleyeceğin şeyi fazla düşünmeyi bırak ve çıkar ağzından!” Soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ama yanaklarında beliren kızarıklık onu ele vermişti.

“Benden bu kadar.”

Göz göze geldik. Onu tanımıyor olsaydım, nerede olduğunu unuttuğunu düşünürdüm.

“Bu kadar?” diye tekrarladı.

“Evet.”

Başımı salladı. Tekrar arkamı dönerken ruhumu delip geçen bir gerçeğe parmak bastı. “Hayır, korkuyorsun.”

“Korkuyor muyum?” Alaycı bir kahkaha attım. “Neden korkuyormuşum?”

“Bana sataşıyorsun çünkü korkuyorsun. Bu yüzden buraya geldin. Bir saniye bile mutlu olmaktan korkuyorsun.” Nefes alıp yutkundu ve bana sert bir bakış attı. “Hatta belki de... tekrar âşık olmaktan korkuyorsun.”

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. “Âşık olmaktan mı?” diye sordum ama kalbim deli gibi atıyordu. Belki de biliyordu. Evet, *biliyordu*. Şimdi ne yapacaktım? Biliyorsa ne olacaktı? “Bana bunu söyleyecek son kişisin.”

“Ne?”

“Sen o acımasız cazibenle kasabadaki her etkinliğe koşan, o

aptal hindileri mükemmel bir şekilde pişiren Bay Copper Run! Her şeye yetişen o baba olmak istiyorsun ama *korkuyorsun*.”

“Michelle...”

Bu nazik bir uyarıydı ama kulak asmadım.

Ona doğru yaklaştım. “Kendine bir baksana. Masum pastaneci, komşu pansiyonun yeni işletmecisine yardım teklif...”

Dişlerini sıktı. “Ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Onu buraya geldiği ilk gün akşam yemeğine davet eden, onunla vakit geçiren ve... Bir de kendini çok komik sanıyorsun. Ayrıca...” Kelimeler boğazımda düğümlendi. “Anladığın falan yo...”

“Michelle!”

“Bazen çok sinir bozucusun ve beni delirtiyorsun. Ayrıca beni belki de o kadar da çileden çıkarmadığını söylemek için buraya kadar geldiğime inanamıyorum.”

Bir sessizlik oldu. Hem de ürkütücü bir sessizlik. Bir tek duvardaki saatin tik taklarıyla, buzdolabının mutfaktan gelen uğultusu duyuluyordu. Ev sessizliğe gömülmüştü.

En sonunda derin bir nefes verdi. “Bu da neydi şimdi?” Patladıktan sonraki halime bakarken gözlerini kırıştırdı.

Bana deliymişim gibi bakıyordu. Yumruklarımı iyice sıktım, gözlerim yanıyordu ve çenemin titremeye başladığını hissediyordum.

“Gerçeği söyle, Cliff,” diye fısıldadım. “Perişan halde olduğumu, yalnız kalmayı hak ettiğimi söyle.”

“Söylemeye...”

“Bana yalnız kalmayı hak ettiğimi söyle,” diye bağırdım. İstemsizce yüksek çıkan sesim kızlarının fotoğraflarıyla dolu, huzurlu evinin duvarlarında yankılandı. Oysa bu yuvayı hiç kimse böyle kirletmemeliydi. “Bunu düşündüğünü biliyorum. Haftalardır aklından geçenin bu olduğunu da. Farkındayım...”

Yumruklarım sıktı. “Şunu söylemeyi kes.”

“Ama doğru.”

“Hayır,” dedi dişlerini sıkarak. “Değil.”

“Bana yalan söyleme.”

“Söylemiyorum.”

“Bana hak ettiğimi...”

“İyi! O kadar çok mu istiyorsun?” Öfkeyle üzerime geldi.

Kalbim deli gibi çarparken bir adım geri çekildim.

“Gerçekten bunu mu istiyorsun, Michelle?”

Oda bir anda buz kesti. Biraz önce içeride yankılanan çığlıkları, bana yaklaşıncaya kayboldu. Bakışlarının yoğunluğu, ellerini yanında yumruk yapması öfkemi alıp götürdü.

“Evet,” dedim güçlkle nefes alırken.

O kadar yakınımdaydı ki, göğsü neredeyse benimkine değiyordu.

“Lütfen.”

Dişlerini sıkı. “Gerçekten mi?”

“Evet,” diye fısıldadım ama daha çok çaresizlikten inliyor gibiydim. Bütün vücudum titriyordu.

Onu seviyordum.

Onu çok seviyordum.

Cliff bana doğru bir adım daha attı. Derin bir nefes alırken o da burnundan sertçe nefes verdi.

Yavaşça çenemi kavradı ve başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. “Tanrım, ne inatçısın,” diye fısıldadı.

Ardından beni öptü.

Hislerim canımı acıttı ama bunu hak ediyordum. Acı vericiydi ancak buna ihtiyacım vardı. İkimiz de nefessiz kalana kadar birbirimizin dudaklarında kaybolduk.

Dudaklarımız birbirine baş döndürücü, aceleci öpücükler kondururken kazağını kavrayıp onu kendime çektim. Beni du-

vara doğru iterken elini başımın arkasına koyarak kafamı çerçeveye vurmamı engelledi, sonra da parmaklarını saçlarımda gezdirip kulağımın arkasına attı ve okşadı.

Nefes almaya çalıştım ama dudaklarımızın arasından oksijen zar zor sızıyordu. Kendimi ona bastırırken o da aceleyle beni kendine çekiyordu, adeta bir şey için savaşıyormuş gibi davranıyorduk.

En sonunda dudaklarımızın arasından, “Sana asla yalnız kalmayı hak ettiğini söylemem çünkü etmiyorsun. Bunu bir daha senin ağzından da duymak istemiyorum,” diye fısıldadı.

İnleyerek parmak ucumda yükseldim ve dudaklarımı ona daha sert bastırırken saçlarını sıkıca kavradım.

Bir diğer öpücüğün ardından, “Duydun mu beni?” dedi usulca. “Bir daha asla.” Beni iyice duvara yaslayıp kalçalarını vücuduma bastırdı ve belimi kavradı. Dudaklarımı öyle sert öpüyordu ki morartabilirdi.

Sonra aniden geri çekildi.

İkimiz de nefes nefese almıştık, göğüslerimiz ya nefese ya da birbirimize olan muhtaçlığımızdan hızla inip kalkıyordu. Bakışlarımız birbirini aradı. Teninin kokusunu alabiliyor, herkese karşı takındığı maskenin ardındaki Cliff’i görebiliyordum. Benim Cliff’imi. Her şeyiyle benimdi.

Alnını benimkine yaslayıp gözlerimin içine baktı. “Tanrım, senden çok hoşlanıyorum,” diye fısıldadı. “Ani çıkışlarını, benden nefret etmek için kendine binlerce neden bulmanı seviyorum.” Başını yana eğdi. “Bunların hepsini sıralamak için evime koşmanı da. Tanrı’nın bile aşamayacağı duvarların olsa da.” Başparmağı ve işaretparmağıyla çenemi tutup gözlerimi kendine sabitledi. Genişlemiş gözbebekleriyle her zamanki gibi beni, içimi görebiliyordu.

Konuşmak için dudaklarımı araladım. “*Seni seviyorum,*” demek için. “*Duvarlarımı aşabilirsin,*” demek için.

Ancak sonra Cliff başparmağını altdudağımda gezdirdi. “Seni, Michelle olduğun için seviyorum. Bu benim için yeterli.”

34 . Bölüm

CLIFF

Bana bir yabancıymışım gibi bakarken dudaklarını araladı.

“Neden böyle söyledin?” diye fısıldadı.

Eğer özgüvensiz bir erkek olsaydım, alınabilirdim.

“Neden söylemeyeyim?”

Elimi yanağında gezdirirken yüzünü yana eğdi.

Tebessüm etti, ben de o tembel gülümsemesine karşılık vererek eğildim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. Kollarını omuzlarıma dolayıp boynuma sarılırken öpücüklerinin arasından gülümsediğini hissedebiliyordum.

“Senden hoşlanıyorum,” diye fısıldadım.

Bana inleyerek karşılık verdi.

Ellerimi kadife elbisesinin belinden sırtına, oradan da omuzlarına doğru gezdirdim. Onu kendime olabildiğince yakın tuttum. Haftalardır Michelle’e ufak ufak temas ediyor, dizine ve koluna dokunup okşuyordum. Fakat şimdi istediğim yere dokunabilecek olmak, parmaklarımla cennete temas etmekten farksızdı.

Onun da ince parmaklarını boynumda gezdirip saçlarımla arasına daldırmasıyla kontrolümü kaybettim. Şakaklarımı na-

zikçe okşayan başparmağı, dilimi içine daldırabilmem için aradığı dudakları ve avuçlarımı belinde gezdirirken dudaklarından dökülen küçük inilti...

Onu sıkıca kavrayıp geriye doğru birkaç adım attım. Dizlerimin arkası koltuğun kolçağına çarpınca ona yaslandım ve kalçalarını dizlerimin arasına çektim. Bir elimle daracık elbisesinin altındaki kıvrımlarını okşarken diğeriyle başının arkasını tutmaya devam ediyordum.

Onu sonsuza kadar öpebilir, dudaklarımız acıdan sızlayana kadar saatlerce tadına bakabilirdim. Ancak arzularımın bununla sınırlı kaldığını söylesem yalan olurdu. Onu istiyordum. Koltuktan kalkıp onu yatak odama taşımaya çalıştım ama birkaç adım atmışken beni geri itti. Dengemi kaybedip koltuğa düştüğümde tepemde dikiliyordu.

Karşımda duran kadına büyülenmiş bir halde bakarken ellerimden destek alarak doğruldum. Siyah çorapları, *Mary Jane* ayakkabıları ve kalçalarını sıkıca sarıp omuzlarından dökülen zümrüt yeşili elbisesiyle çok zarif görünüyordu. Benim oturma odama, kanepenin üzerine atılmış bir battaniyeye ve duvarlarda asılı aile fotoğraflarımıza hiç uymayan, bir yılbaşı partisine uygun giyinmiş muhteşem bir şehir kadınıydı. Tamamen farklı dünyaların insanlarıydık ama o burada, benimleydi.

Michelle yavaşça üstüme tırmandı ve dizlerini bacaklarımın iki yanına yerleştirdi. Elbisesinin eteği hafifçe yukarı sıyrılınca ince çorabının altındaki tangası göründü.

Avuç içlerimi bacaklarında gezdirip sıktım. Başparmağımı kalçasının kıvrımına koyduğumda, kumaşı parmaklarımın arasında hareket etti. Bacak arasındaki ince çizgiyi ve iç çamaşırının detaylarını inceledim.

Ensemi kavrayarak kalçalarını vücuduma bastırdı ve sertleşmiş fermuarıma sürtündü. Gözlerimi ondan alamıyordum. Nefes alış verişlerim çok hızlanmıştı. Başparmağımı eteğinin

altına kaydurdum. Şeffaf, siyah çorapla gizlenmiş bacak arasına, sıcacık ve kalp atışlarını andırırcasına parmağımın altında sızlayan bölgesine dokundum.

Dudaklarını araladı, başparmağımla klitorisinin etrafında daireler çizerken nefesini verdi. Diğer avucumla kalçasını kavradım. Onu bir kez daha sertleşen aletime bastırdığımda, algılamayacak kadar hafif bir iniltiyle bana karşılık verdi.

Yüzümde hafif bir tebessüm oluşurken onun yüzünde de aynı ifadeyi gördüm. Parmağını kemerimin halkasına sokup onu açtı ve çıkarmak için çekiştirdi. Deri kemeri çekerken tokasının sesi odada çınlayarak yankılandı.

Bu anı çok uzun zamandır istiyordum. Belki de onu tanıdığım, parmağında yüzük olmadığını fark ettiğim günden beri. Hatta belki de Seattle'da ilk göz göze geldiğimiz andan beri.

Bu düşünce karşısında gülümseyerek başımı salladım.

“Tanrım, o güzel kıyafetlerini üzerinden söküp atmak istiyorum.”

Bana en yaramaz gülümsemesiyle baktı. Sadece benim içindi.

Biraz merak biraz da meydan okumayla, “Yapacak mısın?” diye sordu.

“Bilmem, yapacak mıyım?” Eğildim ve göğüslerinin arasına minik bir öpücük kondurdum. Ardından dişlerimle kadife kumaşı ısırarak elbisesinin yakasını aşağı çektim. Kaşlarımı kaldırıp yüzüne bakmaya çalıştım, nefesini verirken dudaklarından minik bir inilti koptu. Başparmağımı kalçalarının kıvrımına yerleştirdim, çoraba parmağımı takarak kendime doğru çektim. Bir saniye içinde çorap yırtıldı ve parmağım tenine temas etti. Nefesi ağırlaşmıştı.

“Yırtmamı isteyip istemediğini sorardım ama...” Parmağımı çorabın başka bir yerine takıp çekince cümlemini tamamlamama gerek duymadım. Çorabın ortası avucumun altında yırtıldı. “Sana yenisini alırım.”

Yırtığın arasından koyu kırmızı, saten iç çamaşırını açığa çık-tı. Güçlükle nefes alırken adını mırıldandım.

“Michelle, Michelle, Michelle...” Ses tonum, onu bu kadar düşüncesiz davrandığı için azarlıyormuş gibi kısıktı.

Ellerini kotumun d   mesine g   r  p fermuarımı aşağı  e-kerken parmak eklemlerim, a          kle i  çamaşırının dantel detaylarında geziniyordu. O g   zel, ojeli tırnaklarını *boxer*’ımın üzerinde gezdirirken aletim kumaşı delip geçecek kadar sert-le mi ti. Ojeleri yosun ye iliydi, bugün onları vücudumun her yerinde görmek istiyordum.

Elini *boxer*’ımın açık kısmından soktuğunda bütün v  cu-dum kaskatı kesildi. Nefes almakta zorlanıyordum. Tracy dı- ında kimseyle birlikte olmamıştım. Yine de bu kadar gergin olmam çok saçmaydı. Kendi halime güldüm.

Aklımı okumuş gibi, “Cliff,” diye fısıldadı Michelle.

Başımı kaldırdığımda onunla göz göze geldik.

Gözlerinin içine bakmak, uzun süre soğuk havada kaldıktan sonra ılık suya dalmış kadar iyi hissettiriyordu. Sinirlerim  oka girmiş gibiydi, ardından her zerrem tek tek yumuşadı ve g  -  skafesimden parmak uçlarına kadar sakinleştim. Avucumu önce boynunda, sonra ensesinde gezdirip parmaklarımı sa la-rına gömdüm.

Diğer başparmağımı da i  çamaşırının kumaşına dolayıp yana kaydurdım ve ortaparma ımı teninde yukarı aşağı gezdir-dim. Sıcacık ve sırlı ıklamdı, neredeyse parmaklarımdan dam-layacaktı.

Bir kadını orgazm etmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Onu   yle arzuluyordum ki, neredeyse tadım alabiliyordum. Mic-helle’e karşı arzum canımı yakıyordu. İki parmağımı yavaşça i ine sokarken ba ı geriye düştü. Lo  ışıkta boynu mükemmel görünüyordu. Adeta avucumun içinde güzelliğin siluetini tutu-yordum.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Parmaklarımı içinde hareket ettirip her nefes verişinin, her kasılışının ve bana açtığı her parçasının peşine düştüm. Bana tamamını verdi. Yutkunurken dizleri iki yanımda titriyordu. Gövdesini indirip kaldırıyor, parmaklarıma sürtünüyor ve içine girdiğimde kendini daha da aşağı itiyordu. Başparmağımla klitorisini okşadığımda altdudağını emerek direnmeye çalıştı.

Çok yakındı. İçinin parmaklarımın etrafında sıkıştığını hissedebiliyordum. Tanrım, bu halini izlemek istiyordum. Ben onu okşarken inlese de sessizdi. Hatta fazla sessizdi ama bu daha sonra düşüneceğim bir sorundu. Nefesini tuttuğunda bacakları iki yanımda gerildi, avucuyla omzumu kavrarken dudakları aralandı ve kaşlarını çattı.

Göğsü yükselip alçaldı, ağzını açarak derin bir nefes verdi. Göz göze geldiğimizde onunla var olup bu anı paylaşmaya çalıştım. İhtiyaç duyduğu kadar onunla birlikte hazzın dalgalarında süzüldüm.

Titreyerek elini uzatıp *boxer*'ımı indirdi ve çoktan zevkten ıslanmış aletimi çıkardı. Ardından bacaklarımın arasında ileri geri sallanmaya başladı. Kendimi yukarı kaydurdum. Dizlerinin üzerine kalktı, her hareketinde titriyordu. Aletimi tutup ucunu doğrudan bacaklarının arasına getirdim ve pürüzsüz teninde aşağı yukarı hareket etmeye başladım.

Duygu dolu, bir o kadar da tereddütlü bir andı.

“Allen’den sonra kimseyle birlikte olmadım,” diye fısıldadı.

Güçlkle nefes verirken bakışlarım yukarı kaydı. Göz göze geldik.

“Ben de sadece Trace’le oldum.”

“O zaman pişman olacağın bir şey yapma,” dedi usulca.

Ona çarpık bir gülümsemeyle baktım. “Ah, emin ol bundan pişman olmam, Michelle.”

Güzel dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Ben de.”

Eş zamanlı bir nefes aldık ve içine girdim.

Vücudumun onun altında nasıl kaskatı kesildiğini, o üzerimde ileri geri hareket ederken beni nasıl uyardığımı açıklamam imkânsızdı. Birbirimizi ne kadar mükemmel tamamladığımızı açıklamak zordu. Başta beni tamamen içine alamadı ama yavaş yavaş, santim santim içine gömüldüğümü izlemek çok keyifliydi.

Kalçalarımız sonunda birbirine değdiğinde ellerini kollarıma doladı. Başımı kaldırıp başparmağımla çenesini okşadım. Ona hayran olmamak elde değildi, hiç hak etmesem de aynı duygularla bana bakarken avuçlarını boynumdan göğsüme doğru kaydırды.

Sonra ikimiz de kalçalarımızı oynatmaya başladık. Başta yavaştı. Dizlerini kaldırınca belini kavrayıp yavaşça içine girdim ama ritmimiz öyle uyumluydu ki, sanki öncesinde pratik yapmışız ve uzun zamandır birlikte oluyormuşuz gibi hissettiriyordu. Belki de öyleydi. Boynuna dokunduğumda bunun hoşuna gideceğini biliyordum. O da kolumu okşadığımda hoşuma gideceğini biliyordu. Fiziksel açıdan hiç bu kadar yakın bir an yaşamamak da birbirimizi nasıl bu kadar iyi tanıyor olabilirdik?

O anda bir ritim tutturduk. Ben kalçalarını tutarken o da göğsümden destek aldı ve tekrar tekrar üzerime eğilirken onu zevkle izledim.

Avuç içlerimi omurgasında, belinin etrafında ve karnında gezdirdim. Göğüslerinin arasını, omuzlarını, köprücük kemiğinin çukurunu okşadım. Ona doyamıyordum. Vücudunun her kıvrımına dokunmak, her iç çekişini duymak ve boynundaki amber kokusunun tadına bakmak istiyordum.

Üzerimde aşağı yukarı zıplarken çenesini ellerimle kavrayıp onu tekrar öpmek için kendime çektim. Altdudağımlı ısırdım inledim. Sutyenin askısını aşağı kaydırıp göğüsleri dudak hizama gelene kadar yakasını çekiştirdim. Sonra dudaklarından ayrılıp meme ucunu ağzıma aldım. Üzerimde iç çekti, dilimi

meme ucunda gezdirirken nefes almakta zorlandı ve ısırıldığında inledi.

Başparmağımı kalçalarımızın birbirine değdiği yerde gezdirip nefesini kesen noktayı buldum. Fazla sessizdi, böyle olmasını istemiyordum.

“Benim için inle,” diye buyurdum.

Bana bakıp gözlerini kırptı. “N... ne?”

“Sesini duymak istiyorum.”

“Neden?”

Gülümsedim. “Çünkü çok güzel iç çekiyorsun ve o tatlı seslerin kaynağı olduğumu bilmek istiyorum.” Omzundan tutup kalçalarını tekrar kendime çektim. “Hadi, benim için inle.”

Bir an sessiz kaldıktan sonra, “Daha önce kimse benimle böyle konuşmamıştı,” diye fısıldadı.

Allen gerçekten de adam yerine konmayacak biriymiş.

Gülümsedim. “Ben konuşurum. Şimdi, sesini duymak istiyorum.”

Tereddüt etse de kısık sesle iç çekti ve sesini duyunca başım döndü.

“İşte böyle,” dedim içimde derin bir arzu uyanırken.

Bir sonraki iç çekişi daha cesurdu, nefes almaktan ziyade nefesimi kesiyormuş gibiydi.

“Aynen böyle, devam et.”

Adım dudaklarından döküldüğü an... Tanrım, vücudum altında kaskatı kesildi.

Kalçalarımı içine daha sert ittim. “Adımı söylemene bayılıyorum,” dedim inleyerek.

“Konuşmaya devam et,” diye iç çekti.

“Konuşmam hoşuna gidiyor mu?”

“Evet.”

“Tanrım, benim için sıırılsıklamsın.”

“Cliff, lütfen...”

JULIE OLIVIA

“Ve yalvarırken çok güzel oluyorsun.”

Başını geriye düşürüp yüksek sesle nefesini verdiğiinde omzunu ısırdım.

Her ses, her darbe ve tenimin tenine yapışması vücudumun alt kısmındaki gerginliği artırıyordu. Kontrolü ele alıp göğsüme baskı uygularken aletime daha hızlı sürtünmeye başladı. Bacaklarım titriyordu. Hazzın giderek arttığını hissederken zihnim adeta uğulduyor, gözümün önü bulanıklaşıyordu ama içinden çıkmaya çalıştığımda Michelle dizleriyle bacaklarımı sıkıştırdı.

Keskin bir nefes aldı. “Doğum kontrol hapı kullanıyorum.”

Tanrım. Yüzümdeki gülümseme kim bilir ne kadar parlaktı. Bana aynı şekilde karşılık verince iyice *baştan çıktım.*

“Ne şanslıyım.”

İkimiz de güldük. Daha önce seks yaparken bu kadar eğlendiğimi hiç hatırlamıyordum, onun yanında kendimden geçmiştim.

Dilimi meme ucunda gezdirirken başparmağımı klitorisine bastırdım. Derin bir nefes verdi. Sesi o kadar tatlı ve kıymetliydi ki, ritmimi hızlandırdım. Küçük daireler çizerek diğer avucumu saçlarının arasına gömdüm.

Başı geriye düşünce tutup kendime çektim.

“Bana bak.”

Göz göze geldik, dudaklarını aralayıp kaşlarını çatmasını izledim ve gözlerimin önünde hazzın doruğuna çıkarken derin bir nefes aldım.

Ağzını açınca, “*Boşalacağım,*” dediğini sandım. Fakat emin değildim çünkü sesi inlerken boğuklaşmıştı ve aniden aletimin etrafını sıkıca sardı.

Daha önce hiç biriyle aynı anda orgazm olmamıştım. Saçları etrafımızı sararken, orgazm bir tsunami gibi üzerime çöktü. Kafamı kanepenin koluna götürdüm ve içini doldururken inledim.

Adını söylemiş ya da ne kadar güzel olduğunu mırıldanmış olabilirdim. Ne zırvaladığımı bilmiyordum ama bir an kendimi yıldızların arasında gördüm. Bir saniye sonra ise ıslak kahkahalarıyla boynumu gıdıklayıp köprücük kemiğime öpücükler konduruyordu.

Çenesini göğsüme dayadı ve onda ilk kez gördüğüm bir ifadeyle bana gülümsedi.

Saçının bir tutamını kulağının arkasına attım.

“Michelle,” diye fısıldadım.

Elimi yanağına götürdüğümde, o da başını avucuma yasladı.

“Cliff.”

“Sen...” dedim mırıldanarak ama cümlemi tamamlayamadım. Dudaklarımı alına götürdüm. “Muhteşemsin,” diye fısıldadım.

Pespembe yüzü iyice kızardı. Gülümseyerek başparmağımla kızaran yanaklarını okşadım.

Ve aniden bir şeyin farkına vardım.

Bu kadını seviyordum.

Tam olarak ne zaman olmuştu bilmiyordum, mevsimlerin değişmesi gibi yumuşak bir geçişti. Sabahın ilk saatlerinde sokaklara yayılan, fırından yeni çıkmış ekmek kokusu gibiydi. Mükemmel bir sonbahar gününde hasret dolu iç çekmek gibiydi.

Michelle’i seviyordum, hem de çok uzun zamandır.

Karmaşık bir kadındı. Bazen de zordu. Tadı karamelize şekeri ve tarçını andırıyordu ama bunların arasında binlerce farklı lezzet katmanı vardı.

Aniden ne olduğunu tam anlamıyla idrak ettim. O ne bir kruvasan, ne bir *muffin* ne de tarçınlı çörek gibi basit bir şeydi. Bambaşkaydı.

Michelle yanağını benimkine dayayıp kulak mememi ısırıldı.

Gülümseyip avuç içimi omurgalarından omuzlarına kaydırdım. “Dikkat et.”

Ancak Michelle geriye yaslandı ve meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

“Benimle tekrar o şekilde konuşur musun?” diye sordu.

Gülümsedim. “Gerçekten hoşuna gitti mi?”

Başını salladı.

Yanağımın içini ısırıp sııttım. “Ateşle oynuyorsun, kadın.”

Elini göğsüme kaydırıp aramızdaki boşluğa koydu. Dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirdi.

“Peki,” dedim gülümseyerek. “Madem öyle istiyorsun.”

Aralık 1997

35. Bölüm

MICHELLE

“Kıyafeti burada ama Noel Baba’nın kendisi yok. Bu da neyin nesi?” diye sordum.

Kaldırımında durmuş, Winston’ın Harikalar Diyarı’nı andıran bahçesine bakıyorduk. Bahçedeki tüm çimleri şeker kamışı, kardan adam veya ışıklı ren geyikleriyle süslemişti. Çatıdan da devasa bir kırmızı kostüm sarkıyordu.

“Efsaneye göre bir çocuk onu gördüğü için sihirli bir şekilde ortadan kaybolmuş,” diye açıkladı Cliff.

“Kıyafetini ardında bırakıp mı?”

“Evet,” dedi merakla başım yana eğerken. “Winston’ın Noel Babası tuhaf bir adamdır.”

Ben de aynı şeyi yapıp Cliff’e baktım. Gülümsüyordu, uzanıp saçıma düşen karları temizledi ama eldiveninin yünleri saçlarımı daha da karıştırdı. Dudaklarımı büzüp gülümsedim. Yenilgiyi kabullenerek bir kahkaha attı.

“Tamam, sus.”

“Ağzımı bile açmadım.”

“Açmana gerek yoktu,” dedi alaycı bir ses tonuyla. Ardından parmaklarını kolumda gezdirdi.

Elimi onunkinin üstüne koyup temasımızı biraz daha uzattım.

Bir haftadır böyleydik. El ele tutuşmalar, kaçamak temaslar, kahkahalar ve gülümsemeler... Fazla düşünürsem sinirlerim geriliyor, her şey fazlasıyla gerçek geliyordu.

Allen'la ilişkimiz ciddi konuşmalardan ve işten ibaretti. Onunlayken sanırım istendiğim ve saygı gördüğüm yetişkin bir ilişkide olmanın özlemini duyuyordum. Diğer yandan Cliff'le her şey... kolaydı. Aramızda hayranlıkla süslenmiş bir saygı vardı. Takım elbiseler yerine flanel kumaştan gömlekler, gösterişli partiler yerine karın altında oynamak gibi...

“Geliyor musunuz?” diye sordu Emily.

Ellerini kot ceketinin içine sokmuş, kaşlarını çatmıştı. Sanki yeterince mutsuz görünürse kar tanelerini korkutup kaçırabilecekmiş gibi caddenin karşısında dikiliyordu.

Josh yerde bir kar topunu yuvarlarken gülümseyerek Emily'ye bakıyordu. “Şşt, Em! Bak! Kardan adam!”

Brittany ile Rocket, Şükran Günü'nden sonra birbirlerine yeniden kavuşmuştu. Şimdi de Brittany'nin kıkırdamaları ve Rocket'ın havlamaları eşliğinde Luke'un bahçesinde koşturarak karda izlerini bırakıyorlardı.

Luke da onların peşinden koşuyordu. “Kar topu savaşı yapalım!” diye bağırıp eldivenleriyle topladığı karı Brittany'ye fırlatmaya hazırlandı.

Cliff ve ben birbirimize bakakaldık.

“Hayır,” dedi Cliff. “İçeri gireceğiz, nane aromalı *brownie* pişirmem gerek!”

Yumruğunu havaya savurarak, “Yaşasın!” diye bağırdı Emily. Ardından Josh'ın ceketinden tutup onu ayağa kaldırmaya çalıştı. “Uzun zamandır yememiştik!”

“Tamam, tamam,” dedi Cliff ve caddenin karşısına geçti. Karlar ezildikçe ayağının altında gıcırdıyordu. Emily'yi ken-

dine çekip kucakladığında, kızı kıvranarak ondan kaçmaya çalıştı. “Bağırma, duyan da sana yemek vermiyorum sanacak.”

“Veriyor musun?”

Cliff gözlerini devirip gülümsedi. “Ha-ha.”

Onun arkasından gidip karın üstünde ilerledim. Henüz kar küreme araçları gelmemiştir, bu yüzden sokaklar karla kaplıydı. Kışın bu haline hiç alışkın değildim çünkü Seattle’da meteoroloji kar yağacağını haber vermeden önce kar küreyiciler yola çıkardı. Ancak burası size karın zemini doldurması ve kışın geldiğini gerçekten hissetmeniz için zaman tanıyordu.

Rocket koşarak yanımdan geçti, burnunu kar yığına daldırıp Brittany’yi kahkahalara boğdu. Sonra da kafası kara bulanmış halde yanıma geldi.

“Shelly, buna bayıldım.”

“Akşam yemeği?” diye sordu Emily sabırsızca. Josh’la el ele tutuşmuş, çoktan sokağın yarısını geçmişti.

“Hazırlıyorum!” diye bağırdım.

Cliff de alaycı bir şekilde, “Ama hemen değil,” diye fısıldadı.

Dönüp ona baktığımda muzip muzip sırıttığını, kaşlarını oynattığını gördüm. Cliff Burke’ün arkadaşı olmak eğlenceliydi. Yatak arkadaşlığı ise ondan da iyiydi.

Allen ışıkları kapatmayı ve sessizliği severdi. Cliff ise konuşmayı, övgüler yağdırmayı, loş ışıkta gözlerini ve avuçlarını bedenimin her santiminde gezdirmeyi seviyordu. Flört etmeye bayılıyordu.

Sokakta ilerlemeye devam ederken *Bird & Breakfast*’ın garaj yoluna gelince kızlardan ayrıldık. Emily, Brittany ve Rocket eve doğru koşarken Cliff bana pansiyonun arka kapısına kadar eşlik etti. Kızlar botlarındaki karları temizleyip eve girdiğinde Cliff anında beni kavradı ve arkaya çekerek pansiyonun duvarına dayadı. Ardından eğilip yavaşça öptü.

Artık dudaklarının dudaklarımın üzerindeki nazik öpücüklerine ve saçlarımı okşayan ellerine alışmıştım. Cliff'in teması sevdiğini zaten biliyordum ama şimdi adeta bana doyamıyormuş gibi bir hali vardı. Sanki açlıktan kıvranan bir adamdı ve nihayet ziyafet sofrasına kavuşmuştu.

Kızlara henüz bizden bahsetmemiştik. Durumumuzu kendimiz bile anlamlandıramadığımızdan açıklamanın çok zor olacağına karar vermiştik.

Noel'den sonrasına kadar buradaydım ama sonra... işte...

Planlı yaşamaya doğuştan meyilliydim. Ancak Cliff o dönemece geldiğimizde plan yapacağımızı söylüyordu. Normalde bu konuda onunla tartışırdım ama alternatif seçeneğim, kaçınılmaz olanla yüzleşmekti. Vermont'tan tek başına uçağa binip gitmekti. Bu yüzden şimdilik eldivenlerinin kalçamı okşayışının tadını çıkardım ve düşüncelerimi görmemezlikten gelmeye çalıştım.

"Bana biraz *brownie* ayır," diye fısıldadım dudaklarına doğru. "Varsa biraz turta da olur."

Mırıldanarak dudaklarıma tekrar bir öpücük kondurdu. "Ne istersen pişiririm."

Gülümseyip onu son kez öptüm. "Şu garip pastacı alışkanlığına ne oldu? Artık tatlı yerken beni izlemiyorsun."

"O işi çözdüm."

"Öyle mi? Yani beni izlemek istemiyor musun?"

Cliff kıkırdadı ve eğilerek kulak mememi ısırdı. Ardından eldivenli elini kasıklarına bastırdı. "Seni yerken beni izlemeni tercih ederim," diye fısıldadı.

Kıkırdayarak kekeledim. "Cliff..."

"Bu evet demek mi?"

Onu hafifçe itip suçlayıcı bir şekilde parmağımı doğrulttum. "Sakin ol, yakışıklı. On dakikaya gelirim. Yapmam gereken bir evrak işi var."

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Eldivenli elini belime doladı, ardından diğeriyle yanağımı okşadı.

“Tamam... Gidip işini yap, yoksa seni kara gömer ve ağza alınmaz şeyler yaparım.”

Bu fikir kalp atışlarımı hızlandırdı ama kendimi zorlayarak arkamı döndüm. O sırada kolumu kavrayıp beni tekrar göğsüne çekti ve öptü. Bir anlığına kendimi öpücüğe bıraktım ama çok geçmeden onu itip uzaklaştım.

“Hani işimi yapacaktım?”

Omuz silkti. “O kot pantolon sana çok yakışıyor. Ayrıca ben basit bir adamım.”

Gülerek başımı iki yana salladım, gülümsemek bana artık fazlasıyla doğal geliyordu. En sonunda arka kapıyı açtım. Cliff yürürken botları karda gıcırdıyordu, kapıyı kapatmadan önce bakışlarım tekrar ona döndü. Aynı anda o da omzunun üzerinden bana bakınca vücudum heyecandan titredi.

Gülümsememi bastırıp arka kapıyı kapattım.

Resepsiyona doğru ilerlerken rezervasyonları gözden geçirdim. Son zamanlarda fazla yoğunduk, hatta babamın dediğine bakılırsa daha önce hiç olmadığı kadar yoğunduk ve ilk kez rezervasyon için bekleme listemiz vardı. Babam telefonda annemin çok misafirperver bir ev sahibi olduğunu ancak reklam konusunda sorun yaşadığını söylemişti.

Onlar kulaktan kulağa yayılan reklamları önemsiyorlardı ama ben bu reklam stratejisini değiştirmiştım. Elbette gazete ilanları da işe yarıyordu. Şimdilerde internet de piyasaya giriş yapmıştı. Ancak arama motorundaki reklamcılık henüz yeni bir alan olduğundan, her geçen gün oradaki uzmanlığımı daha da artırıyordum. Fakat en büyük avantajım kuzeydoğudaki ufak bir seyahat dergisinde çalışan bağlantımdı. Bir şekilde aralık sayısında yer edinmeyi başarmıştık. Dergide Vermont’ın şirin kasabalarıyla ilgili kısacık bir paragraf yer alıyordu ama bazen

en büyük etki, ufacık şeylerden gelirdi. O günden beri telefonlarım susmuyordu.

Bird & Breakfast iyi bir dönem geçiriyordu ve bunu başaran bendim.

Ofisten birinin arayıp beni tebrik edeceğini düşünmüştüm ancak onlar batıdaydı, sanırım dergi onlara henüz ulaşmamıştı. Belki görseller de aramazlardı. Garipti ama bunu umursamadığımı fark ettim.

Sonraki birkaç dakika boyunca insanlar oda-kahvaltı pansiyonumuza girip çıktı. Burası, Copper Run sakinleri ile konuklar arasında bir döner kapıyı andırıyordu. Kar yağdığı için herkes araba kullanmak yerine yürüyor, çalışmak yerine karla oynuyordu.

Lisa geçerken uğrayıp selam verdi, çıkmadan önce eline bir kahve ve gazete tutuşturdum. Sandra masaya bir buket çiçek bıraktı. İşe gelirken çiçeklerin solduğunu fark etmişti. Parasını vermek için cebime uzandığımda elini sallayarak reddetti.

“Hediyem olsun, Michelle.”

Cumbalı pencerenin önünde oturan konuk, Copper Run gazetesini karıştırıyordu. İlk sayfada Şükran Güntü davetinin kazananları, ay ortası düzenlenecek Kar ve Sıcak İçecek Festivali’nin duyurusu ve önümüzdeki hafta yağışın artacağına dair hava durumu raporları yer alıyordu. Yani kasaba iyice masalsı kar küresine benzeyecekti.

Masanın köşesindeki posta yığınlarını karıştırdım ama adresler birbirine girmişti. Artık postalar Birdie’ye değildi, çoğu bana gönderilmişti. Annemin siyah klasörünün ve rezervasyon defterinin yanındaki boşluğa konukların gönderdiği Noel kartlarını koydum.

Ciltli dosyayı haftalardır açmıyordum. İşler tıkr tıkr yürüdüğü için bakmama gerek kalmıyordu. Ancak özellikle uzak durduğum bir şey vardı.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Sevgili Sara.

Şu an annemin ne yazdığını bilmek istiyor muydum? Önemli miydi? Pansiyon dinamik, gün geçtikçe gelişen bir yerdi ve planladığım gibi işletmeyi kız kardeşime devredecektim. Yani annemin istediği olacaktı. Bana yazılmamış bir mektupta bilmem gereken ne olabilirdi ki?

Telefon çalınca daldığım düşüncelerden uzaklaşıp cevap verdim. “*Bird & Breakfast*’ı aradığınız için teşekkür ederiz. Ben Michelle. Nasıl yardımcı olabilirim?”

Kısa bir sessizlikten sonra karşıdan bir nefes sesi duyuldu. “Michelle?”

“Merhaba. Evet, benim.”

“Merhaba.” Sesi nefes nefese geliyordu. “Vay canına, ben Cherly. Topsy Seyahat Acentesi’nden.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve kalbim boğazımda atmaya başladı. “Ah, merhaba, Cherly. Sesini duyduğuma çok sevindim.”

Topsy. En iyi müşterimdi. Mark’ın işleri eline yüzüne buluşturmamasını umdum. Evrakları aylarca masamın üzerinde kalmıştı, yine de beni arıyorlardı.

Bu düşünce karşısında midem düğümlendi.

“Merhaba.” Cheryl’in ses tonu bitkindi. “Tanrım, numaranı bulabildiğime çok sevindim.”

“Nasılsın?” diye sordum. “Umarım Mark size sorun çıkarmıyordur.”

“Hah,” dedi rahatsız bir kahkaha atarak. “Doğrusu...”

Aynı gerginlikle gülümsedim. “Duyacaklarım hoşuma gitmeyecek sanırım.”

“Aslında tam da bu yüzden arıyorum. Biz... şirketinizden çok memnun değiliz.”

“Öyle mi?” Bir anda mideme yumruk yemiş gibi oldum.

Kahretsin. Kahretsin. Lanet olası Mark.

JULIE OLIVIA

Bunun olacağını tahmin ediyordum. En iyi müşterimi Bay Handikap 13'e bırakmıştım. O da topu sahaya sürmekten çok, işleri batırmakta maharetliydi. Şimdi onun pisliğini benim temizlemem gerekecekti.

"Herhangi bir anlaşmazlığı çözmekten memnuniyet duyarım," dedim hızlıca.

"Aslında daha çok bizimle çalışmak isteyip istemediğini soracaktım. Şirket içinde reklam müdürü pozisyonu açılacak. İlgilenir misin?"

Kalbim çoktan boğazımdan çıkmamış olsaydı, alev alev yarıyordu. Nefesim kesildi.

Beni mi istiyorlardı?

"Michelle?" dedi hattın diğer ucundan gülerek.

"Özür dilerim." Gözlerimi kırıştırdım, neredeyse kıkırdıyacaktım. "Cheryl, yani beni *çalmak* mı istiyorsun?"

En hoş kahkahalarından birini attı. Sesini duymayı özlemiştim.

"Böyle söyleyince kulağa çok hoş geliyor."

"Kesinlikle," dedim ve küpemle oynamaya başladım. "Yani çok şaşırdım. Bu konuda... elbette detayları konuşmak isterim. Bilgileri gönder, sana pansiyonun faks numarasını verebilirim."

Önümdeki kâğıda kalemimle hafifçe vurarak gökyüzünde süzülen kocaman kar tanelerini izledim. Konuklardan biri eşiyile birlikte merdivenden inip ona kapıyı açtı, sonra ikisi de eldivenli elleriyle bana selam verdi. Ben de el sallayarak onlara karşılık verirken yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Bunu duyduğuma sevindim, Michelle. Sana gerekli belgeleri gönderirim. Eğer fazla son dakika olmayacaksa, Noel'den hemen sonra seni mülakata davet etmek istiyoruz. Biliyorsun, formaliteler gereği."

Midem burkuldu, birbirine sürtünen metallerin gıcırdayışını andıran biçimde bir yay gibi gerildi.

“Ah.”

“Sorun olmaz, değil mi?” diye sordu.

Yani Copper Run’da dört gün daha az kalacaktım. Cliff’ten dört gün erken ayrılacaktım.

Diğer yandan bu teklif benim *hayalimdi*.

Değil mi?

Yeni bir reklam departmanı kurmak. *Kendi* reklam departmanımı.

“Olmaz,” dedim çabucak ve başımı sallayarak aklımdaki düşünceleri dağıtmaya çalıştım. “Yani tabii ki sorun olmaz.”

“Harika. Öyleyse sana belgeleri fakslayayım... Bir dakika, faks numarası neydi? Neyse, onu aldıktan sonra sana bilgilerin olduğu bir paket iletirim. Resmi bir belge yok, göz atman yeter. Rezervasyon için dahili bir hat da belgelerde yer alıyor. Uçak biletini ayarlarlar.”

“Teşekkürler.”

“Hımm, öyleyse hoş geldin diyebiliriz. Yani umarım.”

Gülüştük ama telefonu kapattığım anda beklemediğim bir duygusallığa kapıldım.

Bu gerçek olamazdı.

Ancak *bir şey*... aniden omurgamdan aşağı süzülerek beni tedirgin etti.

Mükemmel bir haberdi. Öyleyse neden... olmam gerektiği kadar iyi hissetmiyordum?

Elimi huzursuz mideme götürdüm.

Bu iyi bir haberdi. Harikaydı. Bu...

Kalan evrakları masaya bıraktım ve annemin çantasını askıdan alıp Cliff’in evine doğru yürüdüm. Dışarısı çok soğuktu, ayrıca rüzgâr fazla uğultuluydu. Yine de koşarak arka kapıdan içeri girdim.

Botlar ve ceketler mutfak masasının yanına, ıslak havluların üzerine yığılmıştı. Fırının sıcaklığı içeri yayılmıştı. Mutfakta

tereyağıyla reçel kokusu vardı. Ocağa bir çeşit meyve kompos-tosu kaynarken kızlar oturma odasında gülüşüyordu. Televiz-yondan da *Rugrats***'in müziği geliyordu. Rocket, dilini dişle-rinin arasından sarkıtmış halde kuyruğunu sallayarak mutfağa girdi.

Cliff de hemen arkasından mutfağa daldı ve onun üzerinden atlayıp geçerken o meşhur kahkahasını attı. Çoktan rüzgârlığını çıkarıp beyaz, örgü desen kazağını giymişti. Ancak beni görür görmez kaşları çatıldı.

“Her şey yolunda mı?”

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum, bunu anlatmanın ko-lay bir yolu yoktu.

“Evet,” dedim güçlükle nefes alırken. “Şey... Seyahat acen-tesinden bir telefon aldım. En önemli müşterimizden, sana bah-setmiştim.”

“Ah,” dedi. Sonra aniden bir şey fark etmiş gibi tekrarladı. “Ah.”

“Benimle... çalışmak istiyorlar. Bana kendi şirketlerinde iş teklifinde bulundular. Sıfırdan bir reklam departmanı kurula-cakmış.”

“Ah!”

Kaşlarını iyice kaldırarak gülümsedi ve birkaç adım atıp beni göğsüne çekti, sonra da saçlarımı okşamaya başladı. Al-nıma bir öpücük kondurunca gözlerimi kapattım. Geri çekilip yüzüme bakmak için eğildi.

“Harika haber, tebrikler.”

Bana çok destek oluyordu. Benim adıma fazla seviniyordu.

Yutkunup başımı öne eğdim ve burnumu boynuna gömdüm. Bana daha sıkı sarıldı.

“Bu harika,” dedi usulca. “Başardığın her şeyi hak ediyor-sun.”

* 1991-2004 yılları arasında *Nickelodeon*'da yayınlanan çizgi dizidir. (ç.n.)

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Cliff'in iyimser olmasına, mutlu olmasına ve ikimizin yerine de bir şeyler hissetmesine izin verdim çünkü ben ne hissedeceğimi bilmiyordum.

36 . Bölüm

CLIFF

İki hafta sonra kızlar Noel tatiline çıkmıştı. Her öğleden sonra pastaneden eve döndüğümde oturma odasını pelüş oyuncaklarla dolmuş, televizyonu son ses açık ve sehpayı atıştırmalıklarla dağılmış halde buluyordum. Ancak evde kimse olmuyordu.

Cüzdanımı ve anahtarlarımı bırakıp asıl partinin yapıldığı *Bird & Breakfast*'a geçtim. Brittany, Noel boyama kitabıyla oturma köşesine kurulmuştu. Lisa da kendi boya kalemleriyle onun karşısındaydı. Rocket ise ayaklarının dibine yatmıştı. Tasmasını alıp dilimi şaklattım. Bu aralar pansiyon fazla doluydu ve Michelle hep meşguldü, bu yüzden birkaç saattir dışarı çıkmadığını tahmin etmek zor olmamıştı.

Rocket neşeyle bana doğru koşunca kulaklarının arkasını kaşıdım. Bir ay önce olsa belki başka tarafa bakardı ama şimdi kafasını avucuma koydu. Artık, "*Bekle,*" bile diyebiliyordum ve ben tasmasını takarken duruyordu.

Soğuk havada bir tur attıktan sonra ona ödül mamasından verip kahve makinesini çalıştırdım ve pansiyonun meşgul sahibini aramaya başladım.

Mutfak kapısının pervazına asılı *Thomas Kinkade** Noel kartlarının altından geçip koridordan Michelle'in yatak odasına doğru yürüdüm. Emily, Michelle'in yatağında yüzüstü yatmış, ayaklarını havaya kaldırmış şekilde *Seventeen* dergisini karıştırıyordu. Televizyonda *Chumbawamba*'nın *Tubthumping* şarkısının klibi oynuyordu.

"Michelle nerede?" diye sordum.

Omuz silkti. "Odaları topluyor olabilir."

"Teşekkürler." Odadan çıkmak üzereyken geri döndüm. "Bir dakika, Josh nerede?"

Emily'nin sırtı kaskatı kesildi. Ayaklarını yatağa biraz daha sert vurarak, "Çalışıyor," diye mırıldandı.

"Ama sen onun yanında değilsin, ha?"

"Birbirimize yapışık yaşamak zorunda değiliz," diye karşılık verdi.

Ellerimi havaya kaldırdım. "İki ay önce öyle demiyordun ama neyse, beni ilgilendirmez." Parmaklarımla kapının kenarını tıklattım ve televizyona son bir kez baktım. "Gözlerini yakana kadar sana iyi seyirler."

"Of!"

Kaşlarımı kaldırıp gülümsedim. "Bu tavrın kime?"

Emily son zamanlarda, özellikle Josh'ın konusu açıldığında daha da huysuzlaşıyordu. Tam da o oğlanı sevmeye başlamıştım. Bana erken Noel hediyesi olarak Billy Joel CD'si vermişti ve onun hayranlarından nefret etmem imkânsızdı.

"Bir şey yok," diye mırıldandı. "Sanırım regl öncesi sendromu yaşıyorum."

"Bir şey gerekiyor mu? Tampon almaya gidebilirim."

Nedense bu teklif onu daha da rahatsız etti. "Hayır, teşekkürler," diye mırıldandı.

* Amerikalı tanınmış bir ressamdır. (ç.n.)

Emily normalde benim yanımda bu tür şeylerden utanmazdı ama son zamanlarda değişiyordu, o yüzden sorgulamadım.

“Peki nasıl istersen. Artık neşelen biraz.”

“*Teşekkürler, baba.*”

Giriş bölümünden geçtim ve ikinci kata çıktım.

“Marco*!” diye seslendim.

Koridorun sonundaki odadan Michelle’in neşeli kahkahaları duyuldu. Gülümseyip sesini takip ederek sağ taraftaki son odaya girdim. Michelle dolabın önünde durmuş, askıya yeni bir sabahlık asıyor ve kırıışıklığını eliyle düzeltiyordu. Kapının pervazına tıkladım.

“Marco?” dedim bir kez daha.

“Polo,” diye cevapladı.

İçeri girip kapıyı kapattım. Sonra da yanına giderek arkadan beline sarıldım ve başımı boynuna gömdüm. Bu öğleden sonra geçirdiğim en güzel andı. Kimsenin görmediğinden emin olduğum, gözlerden uzak bir yerde ona istediğim zaman dokunabilmek, yeni takıntım haline gelmişti.

Boynuna öpücükler kondururken kalp atışlarını dudaklarımda hissedebiliyordum. Amber ve şeker karışımı kokuyordu. *En sevdiğim.*

“Selam.”

“Selam.” Yüzünü göremesem de gülümsediğini hissediyordum.

Dudaklarımı kulağının arkasına değdirirken, “Günün nasıl geçiyor?” diye fısıldadım.

Derin bir nefes aldı. “Yoğun.”

“Neden?”

“Bugün çok fazla konuk giriş yapacak. Günler birbirine karışıyor gibi.” Nefesini verdi ve gerek olmamasına rağmen askıyı son bir kez düzeltti, sonra da ellerini iki yanına düşürdü.

* “Marco Polo” klasik bir çocuk oyunu referansıdır. Oyunda bir kişi gözlerini kapatır ve diğerlerini seslerinden bulmaya çalışır. Ebe “Marco” dediğinde diğerleri “Polo” diye yanıt verir. Karakterler burada bunu şakalaşarak kullanıyor. (e.n.)

Yorgun görünüyordu. Onu suçlayamazdım, Seattle’a taşınmasına çok az zaman kalmıştı. Her gün, zaman bir kum gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu ve hiçbirini tutamıyordum. Şükran Günü’nden sonra ilişkimiz hem daha iyi hem de daha kötü hissettiriyordu. Daha iyiydi çünkü birlikteydik, daha kötüydü çünkü artık aramızdaki şeyi imkânsız kılmıştık. Bir ay önce hayatta başka yönlelere giden iki arkadaşlık. Şimdiyse o, Copper Run’dan ayrılmak üzere olan sevdiğim kadındı. Kaderin cilvesi.

“Günler ve işler birbirine karışacak. Sonra bir bakmışsın ki o *yeni*, havalı yöneticilik pozisyonunda çalışıyorsun.”

Başını diğer omzuna doğru yatırdı.

“Artık iki işte çalışmayacağım için mutlu olurum.”

Alaycı bir gülümsemeyle baktım. “Hayır, olmazsın. Çalışmayı seviyorsun.”

Gülüp kendi kendine başını salladı.

Boynuna bir öpücük kondurdum. “Seni işkolik.”

Dürüst olmak gerekirse, tatilden sonra ülkenin diğer ucuna taşınıp eski hayatına döndüğünde neler olacağından çok korkuyordum. Yine de yanına işleri onun için daha da kötüleştirmeye gelmemiştim. Michelle, Seattle’daki kariyerini inşa edebilmek için çok çabalamıştı. Bense Vermont’ın küçük bir kasabasında ki pastacıydım.

Kollarımda kıvrılarak bana döndü ve elini boynuma doladı. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama hemen kapattı.

Bugüne dek ne düşündüğünü onun kadar belli eden birini görmemiştim.

Michelle bana küçük bir tebessüm sunsa da gülümsemesi her zamanki gibi değildi. Gideceği için kendini kötü hissediyordu ama buna izin veremezdim.

Çenesini yukarı kaldırdığımda başını yana eğdi. Yüzünde o meydan okuyan ifade vardı. Onu öptüm.

“Bir yolunu bulacağız, tamam mı?”

“Nasıl olacak?”

“Hımm,” diye mırıldanıp onu kendime çektim. “Bir şekilde olacak çünkü sen harika, inatçı bir kadınsın. Ben de sana ulaşabilmek için *astronomik* telefon faturalarını ödeyecek türden bir adamım.” Gülümsedim. “Söyle bakalım, sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Hangi konuda?”

“Her konuda. Stresini biraz olsun azaltabilmek için.”

Michelle burun kıvrıdı. “Belki biraz kahve.”

“Çoktan hazırladım.”

“Bir de... Raket’ı dışarı çıkaramadım.”

“O işi de az önce hallettim.”

Başını geriye atıp güldü. “Sahiden hepsini yaptın mı?”

Omuz silktilim. “Evet.”

“Neden bu kadar sinir bozucusun?”

“Dürüst olacağım, beklediğim yanıt bu değildi.”

Michelle altdudağını ısırarak başını salladı. “Ama öylesin. Sen var ya...” Yumruğunu göğsüme hafifçe vurup içini çekti.

Sırtını okşadım. “Madem çoktan sinir bozucu ilan edildim, istersen bunu daha eğlenceli şekilde de yapabilirim.”

Alnının ortasındaki küçük kırıksıklık yavaşça kayboldu ve yerini yumuşak bir gülümsemeye bıraktı.

Gülmemek için kendini tutmaya çalışıyordu. “Saçmalıyorsun.”

Eğilip yüzüne düşen birkaç saç telini geriye ittim. “Sinirlerini bozmamı ister misin, Michelle?”

“Cliff...” derken sesi giderek boğuklaştı.

Bunu düşünüyormuş gibi davranıyordu ama çoktan kararını verdiğinin farkındaydım. Kalp atışlarının hızlanmasından, parmaklarıyla enseme okşamasından anlamıştım.

Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. Elim

sırtından beline, oradan da gömleğine kaydı. Saten kumaşı incecikti. Parmaklarım değdiğinde meme uçları sertleşti. Bir tanesini işaretparmağımın ve ortaparmağımın arasına aldım. O da elini karnımdan aşağı, fermuarımdaki şişkinliğe doğru kaydırıldı.

Diğer elimi saçlarının arasında gezdirip kulağının arkasına bir öpücük kondurdum. Nefesimi verirken, “Çok güzelsin,” diye mırıldandım.

Eli pantolonumun önünü kavradığında güçlkle nefes alarak inledim.

Avuç içiyle sertliğimi yavaşça okşadı. “Konuşmaya devam et.”

Komik olan şu ki, yatakta hep daha konuşkan birine dönüşüyordum. Kendime engel olamıyordum. Fakat bu Michelle için yeni bir deneyimdi ve şimdi benden tek isteği buydu. Açıkçası hiç şikâyetim yoktu.

Başparmağımı çenesinde gezdirip burnumu saçlarına gömdüm. “Ne yapmamı istersin?” diye fısıldadım kulağına. Elimini kot pantolonunun üzerine kaydırıp düğmesini açtım. “Burana mı dokunayım?” diye sordum. Fermuarını açarken odanın sessizliğinde keskin bir gürültü yankılandı. “Tadına bakmamı ister misin?” Elimini iç çamaşırının kenarından aşağıya doğru kaydır-dım.

Parmaklarım kayganlığına temas edince aniden sertleştim.

Başını omzuma yaslayıp çenesini köprücük kemiğimin çukuruna indirdi. “Lütfen,” diye inledi.

“Yalvarmana bayılıyorum,” dedim inleyerek. “Bir de...”

Kapı tıklanınca ikimiz de aynı anda arkamıza döndük.

“Michelle?” Emily’nin sesiydi.

Kahretsin.

Aletim anında yumuşarken Michelle hızlıca fermuarını çekip düğmelerini ilikledi. Kaşlarını düşünceli bir şekilde kaldır-

dım, Emily burada olduğumu bilmemeliydi. Bir şeyleri netleştirmeye çabalarken ilişkimizi kızlardan gizlemeye çalışıyorduk. Onları da hayal kırıklığına uğratmanın bir anlamı yoktu.

Etrafıma bakındım ama Michelle beni kapının yanındaki duvara iterek gizledi. Ardından ağzımı eliyle kapattı ve kapıyı Emily'yi görebilecek kadar araladı.

“Merhaba. Kusura bakma, temizlik yapıyordum,” diye açıkladı. “Konuklar odadan çıktı ve şey... ayrıntıya girmesem daha iyi.”

Alaycı bir şekilde, “İyy,” dedi Emily. Burnunu buruşturduğunu tahmin edebiliyordum. “İğrenç bir şey mi?”

Kelimeyi vurgulayarak, “Öyle,” diye yanıtladı Michelle.

Michelle'in elinden kurtulup ona bakmak için başımı çevirmeye çalıştım. Elinin dudaklarımda olması hoşuma gitmişti. Ağzımı açıp dilimi iki parmağının arasında gezdirmeye başladım ama ağzımı daha sıkı kapattı.

“On dakikalık daha işim var.”

Dişlerimle parmağını nazıkçe ısırduğımda, “Hatta belki de yirmi,” diye düzeltti.

“Ah. Tamam.” Emily'nin sözleri boğuklaştı.

Kızımın keyifsiz, hayal kırıklığına uğramış gibi çıkan ses tonu karşısında anında babalık alarmlarım çalmaya başladı. Gerildim. Michelle de gerildi.

“Neden?” diye sordu. “Bir sorun mu var?”

“Seninle bir şey konuşmak istiyordum. Önemli.”

Midemde bir huzursuzluk belirdi. Sesi gergin, hatta korkmuş gibi çıkıyordu. Michelle'e bakmak için başımı eğdim ama bana bakmadı. *Akıllı kadın.*

“Tamam. Burayı toparlayayım, beş dakikaya geliyorum.”

“Yirmi dakika demiştin.”

“Biraz abartmışım.”

Kaşlarım endişeden çatılmış olsa da Michelle'in avucunun

YETER Kİ SEN MUTLU OL

içine doğru gülümsedim. Onunla her şey neden bu kadar kolaydı? Kızımın ona güvenip her şeyi anlatmak istemesi.

Konukların odasında yaptığımız öpüşme seansları...

Onun gideceğini düşünmek bile sinirlerimi germeye yetiyordu. Kalp atışlarım düzensizleşti, keşke daha fazla zamanımız olsaydı ve burada kalabilseydi. Keşke ülkenin iki ayrı ucunda birbirinden farklı hayatlarımız olmasaydı.

Aniden Emily'nin gitmediğini fark ettim. Kapının dışında sessizce bekliyordu.

“Aslında... seninle şimdi konuşabilir miyiz?”

Michelle şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Şey...” diye mırıldandı. “Oda...”

“Dağınık olması umurumda değil,” diye sözünü kesti Emily. “Şu anda çok gerginim. Artık bunu kendime saklayamıyorum.”

“Em...”

Kızım bir kez daha sözünü kesti, bu defa sesi titriyordu. “Lütfen?”

Michelle ne diyeceğini bilemedi.

Emily boşluğu onun yerine doldurdu. “Sanırım hamileyim.”

37. Bölüm

CLIFF

Sanırım yarım saniyeliğine bayılmıştım. Gözümün önünü bulanık noktalar kaplarken dizlerim neredeyse boşalacaktı. Beni ayakta tutan tek şey, Michelle'in eliydi ama parmaklarının dudaklarımın üzerinde titrediğini fark ettim.

Michelle güçlükle nefes aldı. "Ne dedin sen?" diye sordu.

Kızım hamile olabilirdi.

Aklım karışmış, nefes alamaz olmuşum.

Emily hamile olabilirdi.

O yarım saniyede Josh'ı öldürüp onu ortaçağdaki gibi meydana asmayı düşündüm.

En sonunda kafamı topladığımda Emily'nin titrek sesiyle, "Ben... galiba... bana kızmadın, değil mi?" diye sorduğunu duydum.

Korkmuştu. Biz onun yaşındayken Tracy ne kadar korktuysa, o da aynı şekilde hissediyordu. Şu an geleceğinin değişmesinden korkuyordu. Üniversiteye neden gitmek istediğini, hatta gitmek isteyip istemediğini bile bilmiyordu. Elindekileri başka bir gelecek uğruna kaybetmeden önce kendi geleceği hakkında hiç düşünmemişti.

Öne doğru atıldım ve Michelle elini çekti. Kapıya doğru yaklaşınca Michelle bana yer açmak için yana kaydı. Karşısına çıktığımda omuzlarım neredeyse kapının iki tarafına değecekti.

Emily'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Baba," dedi güçlükle nefes alırken.

Kalbim deli gibi atıyordu. Kızmış mıydım, üzülmüş müydüm, yoksa korkmuş muydum bilemiyordum.

Korkuyordum. Kesinlikle korkuyordum.

Fakat Emily'nin altdudağı titreyince onun benden daha çok korktuğunu anladım. Şu an korku, en son hissetmem gereken duyguydu.

Ses tonumu olabildiğince sabit tutmaya çalışarak, "Em," dedim usulca. Bu konuşmayı nasıl yapacağımızı bilmiyordum, bu yüzden sadede geldim. Şu an aklımı kaybetmemek için yapabileceğim tek şey buydu. "Nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece reglim gecikti." Kelimeler ağzından çıkmıştı ama Emily donup kalmış gibi bakışlarını üzerimden ayırmıyordu.

Kendi kendime başımı salladım. "Korundunuz mu?"

"Baba, çok özür dilerim..."

Gözlerimi olabildiğince sıkı kapattım. "Korundunuz mu?" diye tekrarladım.

"E... evet," diye cevapladı.

Gözlerimi açtığımda yumruğunu açıp kapatıyordu. Elini tutmak için uzandım ve parmaklarımla nazikçe yumruğunu açtım. Hemen parmaklarını elime doladı.

"Tamam," diye fısıldadım. "Ayrıca sorun yok, sana kızmadım."

"Kızmadın mı?"

"Hayır."

Nasıl kızabilirdim ki? Kendi düştüğüm bir hata için ona kızmak ikiyüzlülük olurdu. Hissettiğim duygu kızgınlıktan çok uzaktı. Evet, endişeliydim. Ancak kızgın değildim.

Emily yutkunup ekledi. “Şey... bir keresinde prezervatifi bulamamıştık ve...”

İnledim. “Em.”

“Ama kızmadığını söylemiştin!”

Tavrındaki bu ani değişim karşısında gülmek istedim. Bu özelliğini benden mi, yoksa annesinden mi aldığını bilmiyordum. Fakat hemen sonra karnında minik bir versiyonunu taşıma ihtimali aklıma gelince gerçek hayata döndüm.

“Kızmadım,” dedim nefesimi verirken. “Kızmadım, ufaklık.”

“Ne... ne yapacağım?” diye sordu.

Ne yapacağız?

Merdivenlerde ayak sesleri duyulduğunda, Emily başını koridora çevirdi. Ya bir misafirdi ya da Lisa. Ağzı sıkı bir kadındı ama Emily’nin bunu kimseye söylemek istemediğinin farkındaydım.

Yani Michelle dışında kimseye.

Bunu söylemek için onu seçmişti.

Michelle’e bu konuşmayı yapacak kadar güveniyordu. Kırık kalbimin küçük bir parçası biraz olsun iyileşti.

Konuklardan biri merdivenin köşesini dönüp bize el salladı. Üçümüz de ona aynı şekilde karşılık verdiğimizde, koridorun diğer ucundaki odasına girdi.

Michelle omzumun üzerinden, “Test yaptırdın mı?” diye fısıldadı.

Kolumu kapının üstüne kaldırarak Michelle’in eğilip aramıza girmesine izin verdim.

Emily sessizce başını salladı. “Hayır.”

Bakışlarım Emily’yle Michelle arasında gidip geliyordu. “Tamam,” dedim sessizce.

İkisi de çenesini sıkıyordu, sanki savaşa hazırlanıyorlardı.

“Planı anlatıyorum, ben şehir dışına çıkıp bir hamilelik testi alacağım. Sonrasına bakacağız, tamam mı? Korkmana gerek yok.”

“Korkmuyorum,” dedi Emily.

Fakat ağır nefes alış verişleri tam aksini söylüyordu. Kulakları sağır eden çığlıklar koparırken güçlkle nefes alarak onu kucağında tuttuğum anı dün gibi hatırlıyordum. Bu dünyaya tekmeleri ve çığlıklarıyla gözünü açmıştı. Kızımı tanıyordum. İçinde biraz olsun vahşilik olmadan hiçbir şeyi yapmazdı.

Michelle bu konuşmaya son vermek istercesine ellerini çırparak, “Anlaşıldı! Em, yan odayı hazırlamama yardım eder misin?” diye sordu.

Sessizce başını sallayıp Michelle’le benim içinde durduğumuz odaya baktı. “Buna da yardımcı olabilirim, seni işinden alıkoymak istememiştim.”

Michelle başını iki yana salladı. “Bitti sayılır, dert etme.”

Emily gözlerini kıstı. “Ama az önce...” Cümlesini yarıda kesip yutkundu, belki de anlamıştı ya da şu an buna kafa yormak istemiyordu. Başını bir kez daha sertçe salladı.

Michelle yanımdan geçerken hafifçe belime dokunarak beni rahatlattı, sonra da koridordaki dolaba doğru yürümeye başladı. Emily onun peşinden giderken son kez dönüp bana baktı. Yorgun bir gülümseme takındım.

“Hemen dönerim.”

Gülümsedi ama içten değildi. “Teşekkürler, baba.”

Üçümüz Michelle’in yatağında yan yana uzanıyorduk. Pervane üzerimizde yavaşça uğuldarken gözümü tavanın kabarcıklı yüzeyinden ayıramıyordum.

“On dakika oldu mu?” diye mırıldandı Emily.

Saatime baktım. “Yedi dakika daha var.”

“Sadece üç dakika mı geçti?”

“Hayır, aslında iki dakika. Seni endişelendirmek istemedim.”

Üçümüz de derin bir nefes alıp yavaşça vermeye başladık. Odadaki sessizlik kalbimi sıkıştırıyor, gerginlik oradan parmak uçlarıma kadar iniyordu.

Emily dudaklarını yaladı. “Ya... öyleysem...”

Hamile kelimesini bile söyleyemiyordu, bana üzerinde iki pembe çizginin olduğu çubuğu gösterdiğinde Tracy de söyleyememişti. O sırada ikimiz de ne diyeceğimizi bilemez haldeydik.

Kolumu Emily’nin başına uzatıp uzun, sarı saçlarını okşadım.

“Öyleyse öyledir,” diye onu teselli ettim. “Her şey yoluna girecek.”

“Kızmayacak mısın?”

Bunu bana ellinci kez sorunca artık bir kahkaha attım.

“Tabii ki hayır.”

“Peki Josh’a?”

Derin bir nefes verdim. Josh -Bay İncir Rulosu- Emily için en kötü seçenek sayılmazdı. Neredeyse gülümseyecektim. Bu dünyada Emily’yi idare edebilecek fazla kişi yoktu ama Josh bunu yapabiliirdi.

“Hayır,” diye cevapladım. “Josh’a da kızmayacağım.”

“Beni öğrendiğinizde ne olmuştu? Seni ve annemi soruyorum.”

“Korkmuştuk,” diye itiraf ettim. “Ama sonra bu duygu yerini sevince bıraktı çünkü bize seni getirdi.”

Emily inledi. “Baba, ben ciddiylim.”

“Ben de.”

Michelle, Emily’nin karşı tarafına geçip titrek bir nefes verdi. Acaba o da gergin miydi?

“Michelle, sen hiç... böyle bir şey yaşadın mı?” diye sordu Emily usulca.

Michelle dürüstçe yanıtladı. “Hayır.” Hemen ardından gülümseyerek ekledi. “Lisede erkek arkadaş edinemeyecek kadar gergin bir tiptim.”

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Emily güldü. “Hadi canım. Çok popüler olduğuna eminim.”

“Hiç de bile. Balo elbisemi bir görseydin, çok kabarıktı.”
İkisi kıkırdarken ben de gecikmeli kahkahamla onlara katıldım.

“Baloya gitmiş miydin?” diye sordu Emily. “Sevgilin olmadığımı söylemiştin.”

“Yoktu. Yalnız gittim.”

Kalbim sıkıştı.

Acaba Michelle lise yıllarında nasıl biriydi? Ben olsaydım, onu baloya davet ederdim. Etrafına ördüğü duvarlar yüzünden çatlaklarından içeri bakabilmek için yalvaracak durumdaydım. Başkaları bunu nasıl göremiyordu?

Emily’nin hamile kalma ihtimali aklımdan çıkmayan bir meseleydi. Durumun kendisinden çok, çabuk büyüme zorunda kalacağından endişeleniyordum ve buna mecbur kalmasını hiç istemiyordum. O benim kızımdı.

Bana erkek arkadaşından ilk bahsettiği an mideme bir sancı saplanmış, o günden bu yana da bir daha kaybolmamıştı. Önceden hep Tracy’nin yanında olacağım, onunla şefkatle bu konuda konuşacağını düşünmüştüm. Ancak şu an onun yerinde Michelle vardı ve o konuşurken Emily’nin kıkırdayışı acımı biraz olsun dindiriyordu.

Kahkahalarım dinince Emily yüksek sesle yutkunup, “Ya annem öğrenirse?” diye sordu.

“Belli olmaya başladığında zaten anlar,” dedim mırıldanarak.

Emily bu durum olasılıklar listesinde yokmuş gibi inledi. “Karnımın büyüyeceğini hesaba katmamıştım.”

“Sorun değil.”

Uzun bir sessizliğin ardından, “Ya ben de annem gibi olur sam?” diye fısıldadı.

Bu cümle içimi parçaladı. Birden vücudum kaskatı kesildi ve derin bir nefes aldım.

Kelimelerimin eksikliğini nefesle doldurmaya çalışıyordum.

“Annen harika bir kadın,” dedim sonunda.

“Beni sevmiyor.”

“Seni seviyor,” diye onu düzelttim.

“Bizi terk etti.”

“On altı yıl önce tam da senin yaşında buradaydı,” dedim ve yatağa hafifçe vurdum. “Hayatını değiştireceğini bilmesine rağmen seni seveceğinden emindi. Seni inanamayacağın kadar çok seviyor. Hayat karmaşık bir yer, Em. Hayalleri vardı ve onların peşinden gitmek zorundaydı. Bu seni daha az sevdiği anlamına gelmez.”

Tracy karmaşık biriydi, kusurları vardı ama on dört yılını Emily’yi severek geçirmişti. Onu ilk kez kucağına aldığı anda yüzünde gördüğüm mutluluk, sayısız defa tekrar yaşamak isteyeceğim bir andı. Çocuklarını ne kadar sevdiğini bilmeseydim, onu kolaylıkla bizi terk ettiği için suçlayabilirdim.

Onun taşınması da boşanmamız da kaçınılmazdı. Kontrolümüz dışındaki faktörlerden dolayı çok genç yaşta evlenmiştik. O zamanlar mecburi evlilikler bir istisna değildi, alışıldık bir durumdu.

Michelle kolunu uzatıp elime dokundu ve serçeparmağını benimkine geçirdi. Aklımı okuyabildiğini düşünüyordum, henüz yanıldığımı kanıtlamamıştı.

“Acaba kötü bir anne olur muyum?” diye mırıldandı Emily.

“Bu imkânsız,” dedim usulca.

“Michelle, sen çok şanslıydın,” dedi Emily. “Birdie vardı.”

Michelle sessizleşti, parmaklarını sıkıca sardım.

“Evet, annem nazik ve cömert biriydi. Ama bazen de karmaşık davranırdı. Ebeveyn-çocuk ilişkilerinin çoğu böyledir. Ben küçükken annem... mutsuzdu. Hem de çok. Üzüntüsünü atlattıktan sonra da elinden geleni yapmaya çalıştı.” Michelle

derin bir nefes verdi. “Gerçekten de denedi.” Sanki bunu şimdi yüksek sesle söylerken fark ediyormuş gibi bir hali vardı. “Elinden geleni yaptı.”

Üçümüz de durup *Bird & Breakfast*’tan gelen sesleri dinlemeye başladık. Yemek odasında çatal bıçak tıkırtıları yankılanıyor, tepemizdeki pervane gıcırıyor ve salondaki televizyonda oynayan *3Rd Rock from the Sun*’ın tekrarı kulaklarımıza doluyordu.

Saatime tekrar baktım, on dakika olmuştu.

“Süre doldu,” dedim. “Hazır mısın?”

Emily derin bir nefes alıp başını iki yana salladı. “Hayır, sen bak. Ben bakamayacağım.”

“Emin misin?”

“Bakamam,” dedi ve endişeli bir yüz ifadesiyle bana döndü.

Elimi Michelle’in elinden çektim, Emily’nin başına koyduktan sonra hafifçe okşadım. Sonra da alına bir öpücük konurdum ve bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp kalktım. Birkaç saniye boyunca ikisine baktım. Michelle parmaklarıyla Emily’nin saçlarını okşuyordu, kızım da ona sokulmuştu.

Banyoya giderken kalbim deli gibi çarpıyordu. Küçük çubuğun yarısı tezgâhın, yarısı da lavabonun üzerinde duruyordu. Bu ufak çubuk bana Emily’nin eski hayatıyla potansiyel geleceği arasındaki bir köprü gibi hissettirdi. Bu ayın başında birlikte kar topu oynarken şimdi pembe tüylü tuvalet kapağının yanında durmuş, onun hamilelik testine bakıyordum.

Eğer hamileyse, ailemize harika bir insan daha katılmış olacaktı. Sorun olmayacaktı.

Her şey yoluna girecekti.

Çubuğu tuttum, derin bir nefes alıp kendime çevirdim ve baktığımda tek pembe çizgi gördüm.

Tek çizgi.

Gözlerimi kapatıp yorgun bir kahkaha attım.

Tek bir boktan çizgi.

Emily yatağın kenarına doğru kalktı. “Ne?” diye sordu.
“Ne, ne, ne?”

“Negatif,” diye seslendim.

Hepimiz rahat bir nefes aldık.

Emily’nin gözleri geriye yuvarlandı ve inleyerek kendini yatağa bıraktı. “*Tanrıya şükür.*”

Omuzlarından bir yük kalktığını görebiliyordum. Michelle de gülümsüyordu.

“Bunu bir daha asla yapmak istemiyorum,” diye inledi Emily. “İşte o kadar! Çocuk istemiyorum. Asla!”

“Bundan daha güzel bir haber olamaz,” dedim ona takılarak.
Söylediğime gülümsedi ama çok geçmeden yüzü düştü.
“Anneme söyleyemeyiz.”

Midem düğümlendi.

İmkânsızdı. “Olmaz.”

Emily’nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Üzgünüm, tatlım. Ama annen bilmeyi hak ediyor.”

“Neden?” diye sızlanmaya başladı.

“O senin annen. Gizlemek doğru olmaz. Fakat buraya geldiğinde söylemeyeceğim, tamam mı? Telefonda halledebilirsin.”

Emily derin bir nefes aldı. “Tamam. Anlaştık.”

Elini uzattı, ben de gözlerimi devirip elini sıktım.

“Anlaştık.”

“Güzel.” Boğazımı temizledim. “Şimdi işimize dönelim... Josh nerede?”

Emily çenesini aşağıya eğdi. “Baba.”

Keyifli bir şekilde ellerimi havaya kaldırdım. “Onunla konuşmak...”

Uyarıcı bir ses tonuyla tekrar, “Baba,” derken yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Bir ben, bir Josh, bir de pala.”

“Baba!”

Emily aniden kahkahalara boğuldu, ben de gülmeye başladım. Sonra da ne kadar karşı çıkarsa çıksın, onu tekrar kucakladım ve alnına bir öpücük kondurdum.

“Seni seviyorum, ufaklık.”

“Josh’ı da seviyor musun?”

Burun kıvırdım. “O hiç umurumda değil.”

Michelle aradaki gergin havayı dağıtmak için, “Kim tarçınlı çörek ister?” diye sordu.

“Ben,” diye inledi Emily.

Sonra da yataktan atlayıp kapıya koştu. Ona geçmesini işaret ettim ve yüzünde keyifli ifadeyle beni izleyen Michelle’e döndüm. Benim de yüzüm gülüyordu. Olanların gerginliği bedenimi ele geçirmişti ama bunu birlikte atlatmıştık. Kızımın ihtiyacı olduğunda Michelle onun yanındaydı. Emily *ona* ihtiyaç duymuştu.

Haftalardır kafamda yankılanan, dile gelmemiş o gerçek bir kez daha zihnimde belirdi.

Michelle’i seviyorum.

Onu seviyorum ve gitmesine izin vermek zorunda kalacağım.

Michelle’in yüzü düştü, muhtemelen benimki de asılmıştı.

Her şeyin sonu geliyordu.

Emily eşikte durup bize baktı. Parmaklarım bir bana bir Michelle’e doğrultunca ikimiz de ona döndük.

“Birlikte bu odadaydınız.”

Midem düğümlendi.

“Yoksa ikiniz...” Bir cevap bekliyormuş gibi duraksadı ama ben ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

Flört mü ediyorduk? Âşık mıydık?

Karmaşık meselemizin net bir cevabı yoktu.

Gergin bir kahkaha atarak Emily’nin omzuna vurdum. “Bizim aramızdaki bizi ilgilendirir, Em.”

JULIE OLIVIA

Emily'nin yüzünde yavaş yavaş o kadar sinir bozucu bir gülümseme belirdi ki, *Grinch*'le yarışabilirdi. "Yani *aranızda* bir şey var, değil mi?"

Onu hafifçe koridora doğru ittim. "Hadi yürü, ufaklık."

Emily altdudağım ısırp kıkırdadı.

Michelle'e baktığımda kaşlarının kalktığını gördüm. Geriye uzanarak parmak uçlarımı onunkilere değdirdim, o da aynı anda bana uzandı. Birbirimize gülümsedikten sonra Emily'nin peşinden mutfağa indik.

38 . Bölüm

CLIFF

Tracy'nin kasabaya geldiği sabah, tabii ki kutlamalar için siparişlerin en yoğun olduğu gündü. George'u arayıp siparişinin yarın hazır olacağını söyledim. O ve Lisa, yiyeceklerini hazırladığım üç partiden ikisine katılacaklarından dolayı fazla itiraz edemedi.

Carol geldiğinde ona teslim etmem gereken her şeyi hazırlayıp fırına attım. Ardından kollarım ve muhtemelen yüzüm unla kaplı bir halde eve koştum. Anahtarlık kontakta şingirdarken lastikler garaj yolunda gıcırdıyordu. Emily, donuk ve bezgin bakışlarla arka kapıdan çıkıp yanıma geldi.

Arabanın kapısını açar açmaz, "Annem, Josh'a gelecek planlarını sorup duruyor. Söyle de sormasın," diye fısıldadı.

"O senin annen, biraz daha kibar ol."

"Ayrıca senin nerede kaldığını da soruyor."

"Harika," dedim alaycı bir ses tonuyla.

Emily de aynı şekilde, "O senin eski karın. Biraz daha kibar ol," diye tekrarladı.

Saçlarını karıştırdıncaya elimi itti.

Arka kapıyı açmak için *Herkül* olmak gerekiyordu çünkü iki saniye sonra karşıma çıkacak olan...

Tracy'ydi.

Mutfağımızda durmuş, bir eliyle telefonun tuşlarına basarken diğerinde de sıkıca çağrı cihazını tutuyordu. Dudaklarını birbirine bastırmış, saçlarını sımsıkı atkuyruğu yapmıştı. Özel dikim blazer ceket ve pantolonuyla Michelle'in *Cosmopolitan* dergisinden fırlamış gibiydi. Şehir hayatı ona yakışıyordu.

Eskiden üzerine kot ve tişört giyerdi. Yirmili yaşlarımızın başında komik bir tozluk takıntısı vardı, ondan yıllar önce de vatkalı ceket dönemine geçmişti. Zaman içinde bu küçük kasaba yaşantısından daha fazlasını istediğini ima etmekten vazgeçmediğini fark etmiştim. Her zaman daha bakımlı olmak istiyordu ve şimdi bunu yapacak parası vardı.

Kapı arkamdan kapanana kadar Tracy'nin gözleri iki cihaz arasında gidip geldi. Sonra bana döndü. Elimi sallayıp ona selam verdim, o da bana aynı şekilde karşılık verirken çağrı cihazını kemerine takıp, mutfak telefonunu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırdı.

Bana dönüp işaretparmağını kaldırdı. *Lütfen bekle.*

Brittany oturma bölümüne oturmuş, pastel boyayla çizdiği çöp adamları bana gösteriyordu.

“Bak, baba! Seni ve Michelle'i çizdim!”

“Çok güzel olmuş, Britt Britt.”

“Rocket da burada, gördün mü?” Buruşuk kâğıdı sallayarak bana yaklaştırdı.

Çizimde ben, Michelle ve kızlar yer alıyordu. Gülümsedim. Michelle'e kısa, kırmızı bir etek giydirmişti. Emily'nin gözlerini de büyük olasılıkla iri olduğunu belli etmek için kocaman, siyah daireler halinde çizmişti. Köşede de çöp bacaklı siyah beyaz tüyleri olan bir köpek duruyordu.

“Çok beğendim. Buzdolabına asarız.”

“Yaşasın!” diye bağırdı.

İşaretparmağını dudağıma götürdüğümde, Brittany de beni taklit etti.

“Annen telefonda konuşuyor. Sessiz olalım, tamam mı?”

Emily köşeden yüksek sesle, “Neden?” diye sordu.

Elimi yüzüme götürdüm.

Emily, annesinin yanından o orada yokmuş gibi geçip buzdolabından bir içecek aldı. Yan odaya yöneldiğinde Josh da ita-atkâr bir şekilde onu takip etti.

Tracy kollarını kavuşturup yemek odasına geçen Emily’ye baktı. Aniden duruşunu dikleştirdi ve telefonu diğer kulağına geçirdi. “Merhaba. Evet, ben Tracy Marie.”

Artık ikinci ismini mi kullanıyor?

“Hımm.”

Tracy konuşmaya devam ederken arka kapı açıldı, neredeyse sırtıma çarpacaktı. Michelle kafasını içeri soktu.

“Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?” diye sordum gülerek.

Michelle kıkırdadı. “Üzgünüm,” dedi ama sesi fazla yüksek çıkarak mutfakta yankılandı.

Tracy ona öyle sert bir bakış attı ki, gözleri lazer ışını gibi parladı. Başka kadınların yanında hep gergin olurdu. Copper Run’da birkaç arkadaşı vardı ancak buradan gittikten sonra onlarla bir daha konuştuğunu sanmıyordum. En çok da kadınları güldürmemden nefret ederdi.

Kenara geçip elimi Michelle’in beline koydum ve onu içeriye doğru çektim.

Emily yüzünde muzip bir sırıtişla mutfığa döndü, kapının pervazına yaslanıp içeceğini yüksek sesle yudumlamaya başladı. Entrikayı izlemek üzere kapıya dikilmişti.

“Selam, Michelle,” dedi sessizliği bir kez daha bozarak.

Gözlerimi devirdim, Emily’nin gülümsemesi iyice genişledi.

Ahizeyi kapatmadan önce, “Seni sonra ararım, Doug. Hı-hı. Evet. Tamam. Hoşça kal,” dedi Tracy. Sonra da telefonu bırakıp renkli grubumuza döndü.

Emily bir kez daha iç çekince sesi mutfakta yankılandı.

Michelle ilk adımı atıp elini uzattı. “Merhaba. Sen Tracy olmalısın.”

Tracy başını yana çevirip Michelle’in vücudunu, yüzünü, yeni yıkanmış gibi parlak görünen saçlarını, kısacası bütün vücudunu analiz ediyormuş gibi bakmaya başladı.

Onları yan yana görmek garipti çünkü saç rengi -Tracy’ninki atkuyruğu yapılmış açık sarı, Michelle’inki ise kahverengi- ve ten rengi -Tracy’ninki beyaz, Michelle’inki ise zeytin alt tonluydu- dışında birbirlerine benziyor, arkadaş gibi görünüyordular. Hiç değilse iş arkadaşı olabilirlerdi. Aynı madalyonun iki farklı yüzü gibilerdi.

Tracy, Michelle’in elini tutup sertçe sıktı. Neredeyse kolunu titretiyordu.

“Michelle,” dedim usulca. “Yan taraftaki pansiyonun sahibi.”

Brittany araya girerek, “Babamın en yakın arkadaşı,” diye ekledi. Kendi kendine boyamasını yapmaya devam ederken farkında olmadan odaya bir bomba atmıştı.

Tracy, Michelle’e bakarken gözlerini kırıştırdı. “Öyle mi?” diye sordu.

Michelle gülümseyerek gözlerini devirdi. “Bana pansiyonun işlerinde çok yardımcı oluyor.”

“Tam Cliff’ten beklenecek hareket. Seni arkadaş olmaya da zorladı mı?”

Çok normal bir şey söylüyormuş gibi, “Aslında ben onu zorladım,” dedi Michelle.

Aniden bir kahkaha attım. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk ama ne yapmaya çalıştığının farkındaydım.

“Onu bir yük gibi görmedim,” demek istiyordu.

Tanrım, onu tam da bunun için seviyordum.

Tracy de Michelle de eşit düzeyde iddialı kadınlar olabilirdi ama bir yandan da inkâr edilemez bir *farkları* vardı.

Michelle’in duruşu daha dikti ve dış görünüşü doğaldı, Tracy gibi blazer ceket giymiyordu. Üzerinde sadece bir gömlekle kot pantolon vardı. Ayrıca gömleğini pantolonunun içine sokmuştu ama nedense daha hoş görünüyordu. Tracy ise şahin bakışlarıyla onun her detayını süzüyordu.

“Eee,” dedi sonunda ellerini çırparak. “Ne var ne yok, sevgili ailem? Şimdi ne yapıyoruz?”

Aile kelimesini araya sıkıştırması gözümünden kaçmamıştı, üstelik söylerken Michelle’e yan bir bakış atmıştı.

Bu tavrı hiç hoşuma gitmemişti. Hem de hiç.

Brittany omuz silkti. “Karda oynayacağız.”

Tracy kaşlarını kaldırıp, “Keyifli,” dedi ama sözleri yapmaktı. Ardından sessizliğe büründü.

Artık kızlarıyla nasıl iletişim kuracağını bilmiyordu. Emily döndükten sonra bir hafta boyunca Şükran Günü’nün ne kadar kötü geçtiğinden bahsetmişti ama bu kadarını ben de tahmin etmiyordum.

Tracy bir kez daha gözünü Michelle’e dikmişti, bakışları yüzünden siyah *loafer* ayakkabılarına kaydı. Büyük olasılıkla birbirimize iki yakın arkadaştan daha yakın duruyorduk ve bunu bir kilometre uzaktan bile fark edebilirdi. Ancak Michelle de ben de yerimizden kıpırdamadık.

Tracy’nin gözleri kısıldı.

Bu da ne şimdi?

Çenem iyice sertleşince yüzüme zoraki bir gülümseme konurdum. “Noel ağacını kurmaya ne dersiniz? Annenizi bekliyordunuz, değil mi?”

“Evet! Evet, evet!” Brittany ıgık atarak yerinden fırlayıp oturma odasına koştı.

Dün ağaç süslerini tavan arasından indirmiştim. Merdivenin ortasına geldiğimde neredeyse düşüyordum ama neyse ki Emily ve Michelle beni tutmuştu. Dördümüz bir süre buna gülmüştük. Kendimi rahat, evimdeymiş gibi hissetmişim.

Şimdiyse Tracy bize yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bakıp kızının peşinden oturma odasına giderken evde fırtına öncesi sessizlik hâkimdi. Emily kaşlarını kaldırıp Michelle’le bana baktı, sonra da derin bir nefes verdi.

Alaycı bir tavırla, “Çok eğlenceli,” diye fısıldadı.

Arkasını dönüp oturma odasına doğru yürürken tebessüm ettim.

Mutfak bir kez daha sessizliğe gömülmüştü.

“Demek eski karın o,” dedi Michelle.

Tepkisini ölçmeye çalışarak ciddiyetle başımı salladım fakat etkilenmemişe benziyordu. Kendinden çok emindi. Gülümsemem, elbette öyle olacaktı. Michelle’den bahsediyorduk ama aynı zamanda ördüğü duvarların arkasına saklandığının da farkındaydım.

“O kadar da kötü değilmiş,” dedi mırıldanarak.

“Değil,” diye karşılık verdim. Yine de Michelle’e attığı bakışı ve bunun ne kadar hoşuna gitmediğini düşünmeden edemedim.

“Mesele olmayacak.”

Ona sırtarak baktım. “Öyle mi?”

“Daha sert kadınlarla başa çıktım. *Kendim* de dahil.”

Kolumu Michelle’in beline dolayıp onu kalçama doğru çektim. Başparmağımı beline kadar indirirken eğildim ve dişlerimi kulak memesine geçirdim. Nefesini vererek tısladı, ardından bir kahkaha attı. Onu kollarıma alınca ruh halim anında iyileşti.

Bakışları Tracy’nin geçtiği eşikte takılı kalmıştı. Utandığım

düşünmemi istemiyor olabilirdi ama onu bir kitap gibi okuyabiliyordum.

Alnımı şakağına yasladım. “Sana son zamanlarda bu pantolonunu ne kadar çok çıkarmak istediğimi söylemiş miydin?” diye fısıldadım.

Elimi arka cebine sokarak poposunu avuçladım.

Dudaklarında bir tebessüm belirdi.

İşte bu kadar.

“Hem de birçok kez,” dedi fısıldayarak.

“Ah, ben de bundan korkmuştum.”

“İstersen tekrar söyleyebilirsin.”

“Sonra göstersem nasıl olur?” diye mırıldandım. “Şanslıysan dişlerimle fermuarını bile açarım.”

Boynundaki kaslar titreyince parmaklarımı teninde gezdirdim.

“İster misin?”

Meydan okurcasına, “Tabii ki isterim,” diye cevap verdi. “Şapşal” kelimesini de eklese çok daha uygun olacaktı.

Burnumu boynuna sürttüm. Başını geriye düşürünce çenesinden omuzlarına kadar öpücükler kondurmaya devam ettim, bana kendini iyice açarken yutkunduğunu hissedebiliyordum.

Tanrım, baş döndürücüydü ve *benimdi*. Bu ketum, sessiz kadın bir sebepten *beni* seçmişti. İstedğim yerine dokunmama izin veriyordu. Böyle sağlıklı bir ilişkinin var olduğundan habersizdim ama şimdi hayatımda ona dokunmamı arzulayan bir kadın vardı.

Michelle bana yaslanarak parmak uçlarıyla çenemi okşadı.

“İyi misin?” diye sordu. “Gerçekten.”

Gülümsedim ve onu bir kez daha öptüm. Başparmağımı kotunun kenarına sokup, “Hadi,” diye fısıldadım. “Noel ağacını kurmamız gerek.”

Hayal kırıklığıyla yüklü bir nefes aldıktan sonra gömleğimin yakalarından tuttu ve beni itti.

“Şakacı seni,” diye mızızlandı.

Kıkırdadım. “Bana ilk defa biri böyle diyor.”

Onun peşinden yemek odasından geçerken bir anda durdu. İlgüdüsel olarak dengede kalabilmek için kalçalarını tuttum ama o bu fırsatı değerlendirip poposunu bana yasladı.

Bir kahkaha attım. “Michelle...”

“Sana sertleşmiş aletinle bol şans,” diye fısıldadı ve elini uzatıp kotumdan belli olan şişkinliği okşadı.

Oturma odasına girerken homurdandım.

Brittany süs eşyaları kutularını karıştırırken Emily müzik setinin yanındaki *CD* koleksiyonunu kurcalıyordu. Tracy ise oturduğu yerde dudaklarını büzmüş, Michelle’le bana gergin bakışlar atmakla meşguldü.

39. Bölüm

MICHELLE

Kısa sürede iyice kalabalıklaştık. Tracy'den sonra Sara'yla babam da kasabaya geldi. Cliff, Sara'nın valizlerini taşımaya yardım etti ve eşyaları yatak odamın zeminine değer değmez midemde oluşan ağırlık içime bir çekiç gibi çakıldı.

Sara Bird & Breakfast'ı işletmek için resmen buraya taşınyordu.

Bavullarına çok uzun bir süre bakakalmış olacağım ki, Sara başını omzuma yasladı.

“Çok güzeller, değil mi? Senin verdiğin mezuniyet parasıyla aldım.”

Pansiyonun işleri yüzünden mezuniyeti için Kaliforniya'ya gidememiştim ama her detayı telefonda dinlemiş, ayrıca ona muhtemelen ihtiyacından çok daha fazla para göndermiştim.

“Güzel bir bavul seti,” diye onayladım.

Cliff mutfaktan bağırarak bu anlamsız sohbetimizi böldü. “Michelle, sandviçine hardal istersin, değil mi? Bütün şişe yeter mi?” dedi alayla.

Ben sırtınca Sara da benimle güldü çünkü hardaldan nefret ettiğimi biliyordu. İkisi de biliyordu.

JULIE OLIVIA

Allen'la evliyken böyle bir hayatı mı kaçırmıştım? Arkadaşlarıyla olan yüzeysel ve kibarlıktan kırıldığımız sohbetler yerine, böyle eğlenceli konuşmaların içinde de olabilir miydim?

Babam da Sara da -babamı boştaki tek odaya, Sara'yı da benim odama- yerleştirdikten sonra öğleden sonranın geri kalanında ona pansiyonun işleyişinden ve temel görevlerden bahsettim. Konuk girişi ve çıkışını, koridordaki dolabın kırık kulpu veya tavan arasındaki gıcırdayan merdiven gibi birkaç sorunu detaylıca açıkladım. Hepsi artık bir alışkanlığım haline gelmiş ama bundan sonra hayatımın bir parçası olmayacak detaylardı.

Artık onundu.

Pansiyon, başından beri olması gerektiği gibi artık onundu.

Güneş battıktan sonra iki ev dolusu grubumuzla toplanıp meydana doğru yürüdük.

Meydana ulaştığımızda, Kar ve Sıcak İçecek Festivali hız kesmeden devam ediyordu. Hoparlörde *Bing Crosby* ve *The Andrews Sisters*'ın *Jingle Bells* şarkısı çalıyordu. Rengârenk ışıklar, çelenklerle bezenmiş sokak lambalarının arasında parlıyordu. Birkaç metre aralıklarla kurulmuş stantların eğimli, kırmızı çatısı karla kaplanmıştı. Yemyeşil çiçekler, şeker kamışı ve ökse otu dallarıyla süslü çardağın çatısına asılmıştı. Ayrıca merdivenlerin üzerine doğru sarkıyordu. Nane ve çikolata, şenlik ateşinin hafif duman kokusuna karışmıştı. Ateşin etrafına toplanmış kalabalık marşmelov kızartıyordu.

Emily, Josh'ı bulmak için önden koşturdu. Tracy de plastik ren geyiklerinin fotoğrafını çeken Brittany'nin arkasındaydı. Babam ve Sara sıcak çikolata almak için yanımızdan ayrıldı. Carol, George ve Lisa'yı görür görmez yanlarına gidip onları uzaklaştırdı. Bunu kasıtlı yaptığını düşünüyordum.

Cliff, Rocket ve ben ökse otunun altında kaldık. Cliff alaycı gülümsemesiyle bana baktığında gözlerimi devirip iç çektim. Sıcak nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Eldivenli serçeparmağını benimkine değdirdi. Bu bizim küçük sırrımızdı.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

“Nasılsın?” diye sordu.

“Ben de aynısını sana soracaktım.”

“Keyfim yerinde. En azından *Bing Crosby*’yle kıyaslandığında.”

Kıkırdayınca yüzündeki gülümseme büyüdü.

“Gerçekten nasılsın, Michelle?” Ağzımı açtım ama bir şey söylemeden kapattım. Bana doğru eğildi. “Çok yüksek sesli düşünüyorsun,” diye fısıldarken gülümsemeye çalıştım.

“Güzel bir festival,” diye mırıldandım. “Copper Run’ın en iyisi denebilir.”

Yüzündeki gülümseme neredeyse tamamen kaybolacak kadar soldu, sonra tebessüm etti.

“Seattle’da da harika festivaller vardır herhalde. Kocaman bir ağaç ve buz pateni pisti falan.”

“Evet, var.”

Rocket kuyruğunu yavaşça sallayarak ikimize bakıyordu.

“*Shelly, sen hiç buz pateni yapmadın ki.*”

Cliff aniden, “Görmek için sabırsızlanıyorum,” deyince dudaklarını ısırdım.

Ona döndüm. İlk kez telefon yerine ziyaretten, *gerçek* bir görüşmeden söz ediyorduk. Güçlülükle nefes alıp, “Öyle mi?” diye sordum.

Ağzının kenarındaki küçük çizgi derinleşti. “Öyle.”

Brittany koşarak yanımıza geldi ve sarı, tek kullanımlık kamerasını Cliff’e uzattı. Birbirimizden uzaklaşınca Brittany’nin arkasında dikilen Tracy, az önce birleşik olan ellerimize baktı.

“Ne oldu, Britt?” diye sordu Cliff.

Boş yere düğmesine basıp, “Başka bir kamera gerekiyor,” dedi Brittany.

Cliff güldü. “Bu elindeki, Cadılar Bayramı’ndan bu yana aldığımız üçüncü kamera değil mi?”

“Başka bir tane istiyorum.”

Cliff, parkın içinden başlayıp altın sarısı bir koltuğa kadar uzanan sıraya baktı. Koltukta Lars'ın kostüm giyerek canlandırdığı Noel Baba, Luke'u kucağına oturtmuştu. Luke ise kırmızı yanaklarıyla kaşlarını çatmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Annesi de bu somurtkan halinin fotoğrafını çekiyordu.

"Neden Noel Baba'dan istemiyorsun?" diye sordu Cliff.

Brittany dudaklarını büktü. "Zaten daha diğer fotoğraflarımı getirmesi gerekiyor."

Gülümsedim. "Fotoğrafları daha bastırmadınız mı?" diye fısıldadım Cliff'e.

Sırıtarak bana yan bir bakış attı.

Sonra da Brittany'ye döndü. "Tamam. İkisini birden halledebilir miymiş, Noel Baba'ya bir soralım."

"Söz mü?"

"Kesinlikle."

"Söz ver, söz mü?"

"Evet, evet," diye onayladı. "Ya da önce sen sor." Brittany'nin sırtını şakacı bir şekilde okşadı. "Sıraya girmek ister misin?"

"Ben götürürüm," diye araya girdi Tracy ve yanımdan geçerken omzuyla bana hafifçe çarptı.

Cevap olarak vücudumu geriye çektim. Şartlar başka olsa karşılık verirdim ama şu an dişlerimi sıkıp cevabımı yuttum.

Kendimi zorlayarak ona gülümsedim. Dün brokoli tabağını Emily'ye uzatırken beni kasıtlı olarak pas geçince neredeyse kendimi tutamayacaktım. Birinin bana karşı kendi kendine soğuk savaş başlatması hoşuma gitmiyordu. Sadece bitirmeyi ve kazanmayı planlıyorsam tartışmaya girerdim. Ancak o böyle yaparak haksız bir avantaj elde etmişti.

Brittany, Cliff'in elini tuttu. "Sen de gelir misin, baba?" diye sordu.

"Ah." Cliff önce bana, sonra Tracy'ye, ardından tekrar Brittany'ye baktı.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Brittany gülümseyince o da aynı şekilde karşılık verdi.

“Tabii ki.”

Kızları her zaman zayıf noktasıydı ve bunun için gerekirse eski karısıyla daha fazla zaman geçirecekti. Cliff böyle bir babaydı.

“Git ve iyi bir baba ol,” dedim onu öne iterek.

Cliff altı yaşındaki kızı tarafından zorla çekilip götürülürken bana şakacı bir şekilde el salladı ve aramızdaki bağ, açılan mesafeyle gerildi.

Tracy de peşlerinden gitmeden önce öfkeli bir şekilde nefesini verip bana baktı.

En tuhaf olanı da buydu. Tracy, Cliff’ten hoşlanmıyordu ama benim onunla olmam da onu rahatsız ediyordu.

Üçü, Noel Baba sırasına doğru yürürken Tracy elini Brittany’ye uzattığında o da heyecanla tuttu. Böylece bir yanında annesi, diğer tarafında babası yürümeye başladı. Bu manzara karşısında midemde bir huzursuzluk belirdi. Mutlu aile tablosu. Brittany’nin üç eli yoktu, benim yapbozum bu manzarada nereye oturacaktı?

Emily’nin hamilelikten bu kadar korkması beni şaşırtmıştı. Sara gençken kendini akrilik boyalara ve karakalem çizimlere o kadar adamıştı ki, erkeklerle ilgilenmiyordu. Yine de deneyimsizliğime rağmen Emily’ye destek olurken hiç zorlanmamıştım. O yatağa uzandığımızda Cliff, kızının ve benim arama yattığında sorunu çözmeye çalışırken... bunu yıllardır yapıyor-muşuz gibi hissetmiştim.

O an babam omzuma dokununca irkildim. Kıkırdayarak bana üzerinde buharı tüten bir bardak sıcak çikolata uzattı. Gülümseyip karton bardağı aldım.

“Teşekkür ederim. Sara nerede?”

“Turta arıyor.”

“Ah.”

Şükran Günü'nden bu yana babamla ilk kez baş başa kalıyorduk. Yine mutlu görünüyor, yüzü gülüyordu.

“Döndüğüne sevindin mi?” diye sordum.

Omuz silkti. “Sayılır.”

Ona meraklı bir bakış atınca gülümsedi.

“Copper Run’ı seviyorum diyelim,” dedi usulca. “Ama pansiyonu soracak olursan, o annenin hayaliydi. Benim değil.”

Karton bardağı daha sıkı tuttum. Buharı yüzüme vuruyordu, belki de kendi tenimden geliyordu.

Kalabalığa doğru bakarken, “Şimdi de Sara’nın olur,” diye mırıldandım. Lisa ve George, aynı tabaktaki kızarmış hamurdan birer ısırık almaya çalışıyordu. “Sen de emekli olur, kasabanın tadını çıkarırsın.”

“Tabii,” dedi babam kelimeyi uzatarak. Gözlerini kısıp bana baktı. “Benim planım da bu. Peki ya senin?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ne demek istiyorsun?”

“Copper Run aklını kurcalıyor mu?”

Boğazımı temizledim. “Ne demek istediğini anlayamadım.”

“Annene çok benzediğini biliyorsun,” diye mırıldandı. “Ondaki motivasyon, azim ve özgüven sende de var.”

Başımı iki yana salladım. “Bunların hepsi Sara’da da var.”

“Kız kardeşin onun ruh eşi gibi, haklısın. Birdie ruhunu onunla fazlasıyla paylaşmış.” Tebessüm etti. “Ama sen zorlu mücadelelere bayılıyorsun, annen de öyleydi.”

Kalbim sıkıştı, parmaklarımı kolye ucuma götürdüm ve diğer elimle annemin çantasını sıkıca tuttum. Sonunda karton bardaktan bir yudum almaya karar verdim ama sıcak çikolata dilimi yaktı.

“Sizi aynı annenin büyüttiğini söylersem yalan söylemiş olurum. Sara’ya karşı bambaşkaydı. Bu senin suçun değildi, ayrıca haksızlıktı. Maalesef hayatta hiçbir şey adil değildir. Senin payına düşen çok daha azı olduğu için üzgünüm, Shells. Ama şunu bil ki, seninle gurur duyuyorum. Annen de duyardı.”

Karton bardağı parmaklarımla sıkıca kavradığımda, bardağın kenarı içe çöküp eski haline döndü. İçinden birkaç damla sıcak çikolata döküldü ve eldivenimden sızıp elime değdi.

“O zamanlar da gayet iyiydim,” diye mırıldandım. “Şimdi de öyleyim.”

“Bunu söyleyip duruyorsun.” Babam etrafına bakınmaya başladı. “Ama ilk kez sana inanıyorum.” Gülümseyerek bana döndü. “Buraya uyum sağladın.”

“Copper Run’a mı?” de sordum. “Hayır, ben... şehir insanıyım. Seattle’ı özlüyorum.”

Oysa ağızımdan çıkar çıkmaz bu cümleler bana fazla savunmacı, adeta bir refleks gibi gelmişti.

Bir an tereddüt edip konuşmaya devam edecek gibi oldum ama vazgeçerek sıcak çikolatamdan bir yudum aldım. Kendimi istemsizce bir kez daha Noel Baba sırasına bakarken buldum. Brittany, Noel Baba’nın kucığına oturmuştu ve ağzı kulaklarına varıyordu. Cliff de bir kenarda durup kollarını önünde kavuşturmuş, Tracy’ye gülümseyerek bir şeyler söylüyordu. Tracy de ona alaycı bir şekilde bakıyordu.

Bu etkinlikleri özleyecektim. Belki tatillerde buraya gelirdim. Eylül ve aralık arası gibi. Acaba ilkbahar ve yaz aylarında ne gibi etkinlikler vardı?

Rocket’a baktım. Kuyruğunu sallamayı bırakmıştı, bana yaklaşıp başını bacağıma sürttü. Belki de ilk defa ne demek istediğini anlayamadım.

Bakışlarım zıt kutbunu arayan bir mıknatıs gibi tekrar Cliff’e döndü, her zamanki gibi o da bir şekilde beni buldu. Sıradan bana bakarken göz kırptı.

40. Bölüm

CLIFF

Ayağımın gıdıklanmasıyla uyandım. Bu histen kurtulmak için ayağımı salladım ve kanepede dönüp yorganımı başımın üzerine çektim.

Kanepenin diğer ucundan, “Uyan, baba,” diye fısıldadı Britany.

Ayağımı tekrar gıdıklayınca bu defa bacaklarımı cenin pozisyonuna aldım.

Yastığın içine gömülmüş halde, “Daha kuşlar bile cıvılda-mıyor,” diye mırıldandım. “Onlar uyuyorsa biz de uyumalıyız.”

“Ama Noel Baba geldi!”

“Eminim hediyeleri dağıttıktan sonra yorgun düşmüştür,” diyerek mücadeleye devam ettim.

Gece boyunca uykumu kaçıran ağaca asılı ışıklardan gözümü korumak için avucumu alnıma götürdüm. Bir ara ışıkların fişini çekmiştim ama Brittany saat üç ve beş arasında ayak sesleriyle beni uyandırmış, fişi yeniden takmıştı. Bir kez daha yerimden kalkıp fişi çekemeyecek kadar yorgundum.

Kulağımda bir parmak hissedince ürpererek eli kendimden uzaklaştırdım.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Emily tepemde dikilmişti. “Kalk bakalım, ihtiyar.”

Kollarımı kavuşturup yukarı baktım, Emily kanepenin kolçasına oturmuş, elinde üstünde dumanı tüten bir fincan tutuyordu.

Parmağımla bardağı işaret ederek, “Bana mı?” diye sordum. “Mutlu Noeller.”

Kupayı ellerimin arasına aldım.

Sağda bir CD kutusunun açıldığını duydum. Diğer tarafa dönünce Tracy’nin bir albümü açık stereo yuvasına koyup ittiğini gördüm. Muhtemelen *Billboard Greatest*’ın *En İyi Noel Şarkıları*’ydı. On altı yıldır her Noel sabahı bunu dinlerdik.

“Baba, Michelle’le Rocket da gelebilir mi?” diye sordu Brittany.

Nefes alırken boğulacak gibi oldum. Tracy aniden bana döndü. *Bing Crosby*’nin *White Christmas*’ı söyleyen sesi bile yüzündeki ifadeyi yumuşatmaya yetmemişti.

Gözlüğüm olmadan ifadesini tam olarak anlamam zordu ama sanırım tek kaşını kaldırmıştı. Bizimki kadar uzun bir süre birlikte çocuk yetiştirmişseniz aranızda sözsüz bir ebeveyn dili geliyordu. Birkaç yıl önce onun ne düşündüğünü konuşmadan anlardım. Şimdiyse daha çok karanlıkta el yordamıyla bulmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum.

Ön kapı içeri doğru açılarak oturma odasını buz gibi havayla doldurdu. Carol botlarını paspasa vurdu. Atkısını kulaklarına kadar çekmişti, yün paltosu karla kaplanmıştı.

Dişleri takırdarken, “Kahve bana mı?” diye sordu ve kapıyı arkasından kapatıp fincanı elimden kaptı.

Gözlerimi kırıştırdım ama konuşamayacak kadar uykum vardı.

En sonunda doğrulup bacaklarımı kanepenin kenarından sarkıttım. “Em, kahve kaldı mı?”

Emily parmağını yeniden kulağıma sokup, “Tabii ki,” diye cevapladı.

Elini ittim.

Brittany bir kez daha, “Baba, Michelle’le Rocket da gelebilir mi?” diye sordu.

Avucumu yüzümde gezdirdim. “İlk sorduğunda da duydum, Britt Britt. Kahvem i içeyim sonra bakarız.”

Yan sehpadan gözlüğümü alıp mutfaka giderken gözlerimi kırıştırarak uykumu açmaya çalıştım. Tracy’nin de peşimden geldiğini duyabiliyordum, terliklerinin linolyum zemine çarpan sesi arkamda yankılanıyordu.

Mutfak penceresinden Michelle’in yatak odasına baktım. Kar, evlerimizin arasını kapattığından lambasının yanıp yanmadığını göremiyordum. Acaba uyanmış, tarçınlı çörek mi yapıyordu?”

Burnumu çekip dolaba doğru yürüdüm. Bir kupa alıp, “İster misin?” der gibi Tracy’ye uzattım.

Başını onaylarcasına sallayınca kendime de *Burke’s Bakery* logolu kupayı aldım ve tezgâhın üstünde fokurdayan kahve makinesine doğru gittim.

Tracy dilini şaklatıp iç çekti.

“Michelle’i davet etmek istiyorlarsa, benim için sorun değil,” dedi sert bir ses tonuyla.

Kahveyi doldururken ona baktım. “Şaka yapıyor olmalısın. Bu bir tuzak mı?”

Dudaklarını birbirine bastırıp kollarım kavuşturdu. “İyi biri.”

Nefesimi burnumdan verdim. “Bu senin tatilin.” Diğer kupaya kahve doldurmaya başladım. “Kızlarla geçireceğin Noel’i mahvetmeyeceğim.”

Tracy’nin çenesi gerildi. “Ben de onlarınkini mahvetmeye gelmedim. Komşunu çağırmak istiyorlarsa, benim için sorun değil.”

Tracy’yle Michelle hakkında konuşmak beni huzursuz edi-

yordu. Ne söylesem yanlış gibi geliyordu. *Komşu* çok sıradandı ama *en yakın arkadaş* veya *kız arkadaş* gibi kelimeler de yetersizdi.

Tracy boğazını temizledi. “Cliff.”

“Hımm?”

“Ara onu.”

“Emin misin?”

“Evet.”

Söylediklerine inanamıyordum ama Tracy birkaç saniye boyunca gözlerini benimkilerden ayırmadı. Ya beni ya da kendini ikna etmeye çalışıyordu. Duruşunu dikleştirip kupayı elimden kaptığında tezgâha biraz kahve sıçradı, sonra da mutfaktan çıktı.

Dikkatlice telefona ilerleyip *Bird & Breakfast*’ı aradım, ardından ahizeyi kulağımla omzum arasına sıkıştırdım.

“Mutlu Noeller!” Michelle’in müşteri hizmetleri ses tonu, uykumu açmaya yetti. Onu bütün sabah dinleyebilirdim.

“*Bird & Breakfast*’ı aradığınız için...”

“Mutlu Noeller, Michelle,” diyerek sözünü kestim ve o meşhur sessiz kahkahalarımın birini attım.

“Cliff.” Sesi yumuşamıştı, buna bayılıyordum.

“Bu sabah ne yapıyorsun?”

“Babam ve Sara uyuyor.”

“Peki *sen* ne yapıyorsun?” diye sorumu tekrarladım.

“Ne yapıyorum, *sen* söyle sosyal hayat planlayıcım?” derken gülümsediğini duyabiliyordum.

Kahvemi bırakıp tezgâha yaslandım ve bir bacağıma diğerrinin üzerine attım. “Burke Ailesi Hediye Açma Törenine davetlisiniz.”

“Vay canına, bu önemli bir olay mı?”

“Hem de çok.”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Tracy için bir sakıncası yok mu?” diye sordu.

Kendi kendime gülümsedim. “Onun fikriydi.”

“Tuzak gibi görünüyor,” diye mırıldandı sessizce.

“Ben de öyle dedim.”

“Ama pijamalarımılayım.”

“Biz de öyle.”

“O zaman bir...”

“Kahvemiz var,” diye sözünü kestim. “Sana sadece o sevimli, tüylü terliklerini giyip gelmek kalıyor. Beni seni almaya gelmek zorunda bırakma. Rocket’ı da getir.”

“Zaten getirmezsem bana kızar.”

Telefonu kapattık ve ansızın Noel’i Michelle’le geçireceğimi fark ettim. Sanırım kendimi... Noel’de bir çocuk gibi hissediyordum. Ayaklarıma ev terliklerimi geçirip mutfağın kapısını açtım ve karların içine bata çıka ilerledim.

Ben gül çalılarının önüne gelene kadar Michelle elinde iki poşetle kapının önüne çıkmıştı, Rocket yanında koşturuyordu. Beni görünce gülümsedi ve kollarımı dizlerinin altından sokup onu omzuma atarak eve taşıırken kahkahalara boğuldu. Rocket da havlayarak bize eşlik etti.

İçeri girdiğimizde onu yere bıraktım, boşta kalan eliyle gözlüğümü düzeltti.

Gülümseyerek gözlüğümü yukarı aşağı salladım. “Hâlâ hoşuna gidiyor mu?”

“Olabilir.”

Dudaklarımı boynuna gömmek istiyordum ama halının üzerinde mutfağa doğru gelen küçük ayak seslerini duyunca geri çekilmek zorunda kaldım.

“Michelle!”

Brittany koşarak Michelle’in bacaklarına sarıldı, onu neredeyse düşürecekti. Michelle yürümeye çalışırken, Rocket kuyruğunu havada sallayarak yanlarında zıplıyordu ve kuyruğu oturma bölümünün kenarına çarpıyordu.

“Noel Baba uğradı mı?” diye sordu Michelle.

“Evet! Hediyeleri daha açmadık ama...”

“*Ne demek hediyeleri açmadık?*” Michelle bana şaşkın şaşkın gülümsedi. “Cliff, buna nasıl cüret edersin?”

“Kahve hakkını kaybettin,” diye takıldım.

“Hayır, olmaz,” diye karşı çıktı.

Sırıtarak dolaptan onun için bir kupa çıkardım.

Brittany derin bir nefes aldı. “Bunlar bize mi?”

En sonunda Michelle’in elindeki iki pakete odaklanabildim. Üzerlerinde karlı kulübelerin ve at arabalarının resmi vardı.

“Evet, sizin için,” dedi Michelle.

Yüzüme yayılan gülümsemeden neredeyse utanacaktım.

Kızlarıma hediye almış.

“Gerek yok...”

Emily koşarak içeri girdi. “Vardı!” diye bağırdı.

Michelle hangi paketin kimin olduğunu söyleyince kızlar hediyeleri kapıp oturma odasına koştu. Biz de elimizde kahve-lerimizle onların peşinden gittik. Garip bir histi ama her saniyesi çok hoşuma gitmişti.

Michelle ve Rocket’ın karşısına oturdum, kızların dikkatini çekmemek için fazla yakın durmamaya çalışıyordum ancak Emily önce bana sonra Michelle’e bakıp gülümsedi. Tracy de dikkatle Michelle’i izliyordu.

Brittany ve Emily hediyelerini parçalayarak açtı.

Emily’nin yeni CD’leri hızla yere yığıldı. “Vay canına, bana *The Smashing Pumpkins*’i mi aldın, Michelle?”

Brittany’ye de yeni bir *Barbie* ve *Tickle Me Elmo* almıştı, ayrıca paketten dikdörtgen bir kutu daha çıkmıştı. Brittany elinde sallayıp duruyordu. Bana merakla bakınca başımla onayladım.

“Aç bakalım, Britt.”

Kutunun bir kenarını kaydırınca parlak fotoğraflar yere düştü.

Brittany'nin gözleri parladı. "Noel Baba fotoğraflarımı getirmiş, baba!"

"Gördün mü? Sana dinleyeceğini söylemiştim," dedi Emily gülümseyerek. Böylece Noel Baba efsanesini sürdürmek için ablalık görevini yerine getirmiş olmuştı.

Sanırım bu işten benden bile daha çok keyif alıyordu.

Brittany en üstteki fotoğrafı kaldırdı. "Bak! Rocket!"

Rocket adını duyunca canlandı.

Gülümsedim. Fotoğrafta Rocket kadar Brittany'nin başparmağı da çıkmıştı.

"Bu konuda doğuştan yeteneklisin," dedim.

Brittany fotoğrafları karıştırmaya devam etti. Ben de paketlemeden önce fotoğrafları gözden geçirmiştim. Pansiyonun ve Rocket'ın burnunun yamuk fotoğrafları da vardı.

İçlerinden birinde de kolumu fırına sokmuş halde bir fotoğrafım vardı. Birkaçı Cadılar Bayramı'ndan kalmaydı ama çoğu flaş yüzünden bulanıktı.

Carol, Brittany'nin arkasına geçip omzunun üzerinden fotoğraflara baktı. Sonra birini gülerek havaya kaldırdı. Michelle'in ve kendisinin ön verandada otururlarken çekilen fotoğrafıyla, "Paparazzi," diye alay etti.

"Ah, bakın. Josh da var." Tracy de onlara katılmıştı.

Kendini dışlanmış hissettiğini anlayabiliyordum. Şömine-nin yanına kayan fotoğrafı işaret etti. Fotoğrafta Emily ve Josh, *Bird & Breakfast*'ın kanepesinde kocaman bir battaniyenin altında kıvrılmıştı.

"İkinizin başınızı nasıl belaya soktuğunu anlamak zor değil," dedi Tracy küçümseyici bir yüz ifadesiyle.

Emily birden kaskatı kesildi. "Ne?"

Tracy omuz silkti. "Sadece dikkat edin demek istedim."

Emily'nin fal taşı gibi açılmış gözleri anında bana ve Michelle'e döndü.

“Ona *söyledin* mi?” diye sordu sertçe.

Michelle’le aynı anda kaşlarımız kalktı.

“Söylemeyeceğine söz vermiştin.”

“Neyi?” diye araya girdi Tracy. Emily’nin yüzünün rengi atarken onun da yanakları kızarıyordu.

Ben de, “Neyi?” diye sordum.

Sonra aniden anladım. Rahatsız bir şekilde koltukta pozisyonumu değiştirirken kalbimin sızladığını fark ettim. Kaşlarını çatan Michelle’e baktım, muhtemelen benden birkaç saniye önce fark etmişti. *Hamilelik testi*.

“Em...” dedi Michelle ama devam edemedi.

Onun yerine sözünü, “Söylemedik,” diyerek ben tamamladım.

Gerçeğin farkına varınca Emily’nin aniden duruşu bozuldu.

“Söylemediniz mi?” diye fısıldadı.

Michelle hızlıca başım iki yana sallayıp dudaklarını birbirine bastırdı.

Emily’nin omuzları çöktü ve dudaklarından, “*Sıçtık*,” kelimesi çıkıverdi.

“Emily Theresa Burke!” diyerek çıkıştı Tracy. “Kelimelerine dikkat et ve bana hemen neler olduğunu anlat.”

Gözlerimi kapattım. Böyle konuşarak Emily’ye hiçbir şey yaptıramazdı, tam da tahmin ettiğim gibi Emily ayağa kalkmak için uğraşırken ona öfke dolu bir bakış attı.

“*Sana* hiçbir şey anlatmayacağım,” diye onu tersledi.

Tracy’nin kulakları kıpkırmızı olmuştu. “Ama *ona* anlattın, değil mi?”

Bir an kafam karıştı ama bakışlarını takip ettiğimde Michelle’e baktığını gördüm. Sonra göğsümden boğazıma, oradan da yanaklarıma bir sıcaklık dalgası yükseldi.

Michelle donakalmış, yumrukları iki yanında sımsıkı kenetlenmişti.

“Ona *söyledin* mi?” diye sordu sertçe.

Michelle’le aynı anda kaşlarımız kalktı.

“Söylemeyeceğine söz vermiştin.”

“Neyi?” diye araya girdi Tracy. Emily’nin yüzünün rengi atarken onun da yanakları kızarıyordu.

Ben de, “Neyi?” diye sordum.

Sonra aniden anladım. Rahatsız bir şekilde koltukta pozisyonumu değiştirirken kalbimin sızladığını fark ettim. Kaşlarını çatan Michelle’e baktım, muhtemelen benden birkaç saniye önce fark etmişti. *Hamilelik testi*.

“Em...” dedi Michelle ama devam edemedi.

Onun yerine sözünü, “Söylemedik,” diyerek ben tamamladım.

Gerçeğin farkına varınca Emily’nin aniden duruşu bozuldu.

“Söylemediniz mi?” diye fısıldadı.

Michelle hızlıca başım iki yana sallayıp dudaklarını birbirine bastırdı.

Emily’nin omuzları çöktü ve dudaklarından, “*Sıçtık*,” kelimesi çıkıverdi.

“Emily Theresa Burke!” diyerek çıkıştı Tracy. “Kelimelerine dikkat et ve bana hemen neler olduğunu anlat.”

Gözlerimi kapattım. Böyle konuşarak Emily’ye hiçbir şey yaptıramazdı, tam da tahmin ettiğim gibi Emily ayağa kalkmak için uğraşırken ona öfke dolu bir bakış attı.

“*Sana* hiçbir şey anlatmayacağım,” diye onu tersledi.

Tracy’nin kulakları kıpkırmızı olmuştu. “Ama *ona* anlattın, değil mi?”

Bir an kafam karıştı ama bakışlarını takip ettiğimde Michelle’e baktığını gördüm. Sonra göğsümden boğazıma, oradan da yanaklarıma bir sıcaklık dalgası yükseldi.

Michelle donakalmış, yumrukları iki yanında sımsıkı kenetlenmişti.

JULIE OLIVIA

“Onun adı Michelle,” dedi Carol.

Alaycı bir kahkahayla, “Kim olduğu umurumda değil,” diye çıkıştı Tracy.

“Trace...” diye onu uyardım.

Gerilim beklediğimden daha hızlı artarken Carol bile kaşlarını çatmıştı. Zavallı Brittany, sersemlemiş bir halde elinde fotoğraflarla kalakalmıştı. Parmak izlerini hepsinin üzerine bırakıyordu.

“Kızımın başına ne geldiyse, bunu başkasından önce ben bilmeliyim,” dedi Tracy.

“Benimle *konusmaya* tenezzül etseydin bilirdin,” diye karşılık verdi Emily.

Tracy gözlerini kapatıp Emily’yi görmemezlikten geldi. “Hiç değilse bunu o...”

Aniden ayağa fırladım. Kalbim deli gibi atıyordu. Yumruklarımı sıkmaktan parmak eklemlerim beyazlamıştı ve tırnaklarımı avuçlarıma bastırmaktan canım yamyordu. Göğsümde bir sancı başlamıştı.

“Ağzından çıkana dikkat et, Trace. Yoksa hepimiz sonrasında pişman olacağımız şeyler söyleyeceğiz. Kızların duymaması gereken şeyler.”

Oda bir anda buz kesti. Hoparlörden *Jimmy Boyd*’un *I Saw Mommy Kissing Santa Claus* şarkısı yankılanırken şömineden çıtırtılar geliyordu. Carol hediye yi yere koyunca paketi tuhaf bir şekilde buruştu.

Tracy bana bakıp gözlerini kırıştırdı. Dudaklarım araladı. Bu hali bana eski zamanları, o faydasız ve kışkırtılmaktan patlak veren tartışmaları anımsatıyordu. Bununla başa çıkabilirdim.

Ancak Michelle’e kabalık etmesi...

Buna ne kendi evimde ne de başka bir yerde göz yumardım.

Yüksek sesle yutkunduktan sonra, “Ben yürüyüşe çıkıyorum,” dedi Emily.

Tracy aniden Emily'ye döndü. "Kar böyle yağarken mi? Hayır, gidemezsin."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," dedi alaycı bir şekilde.

"Ben senin *annenim*."

Emily derin bir nefes verdi. "Off. Her neyse," diyerek yanından geçti.

"Em, hava soğuk," dedim iç çekerek.

"Umurumda değil."

"Kar yağıyor."

"Umurumda değil!" Bu defa sesi daha yüksek çıkmıştı.

"İyi, o zaman peşinden geleceğim."

Oturma odasından hızla uzaklaşırken, "Olmaz!" diye bağırdı Emily.

Tracy sendeleyerek ayağa kalktı. "Ben de geliyorum!" diye seslendi.

"Siktir git, anne!"

Tracy olduğu yerde sarsıldı, yüzüne bir tokat inmiş gibi donakaldı ve gözlerini kırıştırmaya başladı. Şaşkınlıktan susup kalmıştı.

Off, Emily.

"Hemen dönerim," diye mırıldanarak oturma odasından çıktım.

Emily' arka kapıyı çarparak kapatınca perde cama çarptı. Kapıyı tekrar açıp peşinden buz gibi soğuk havaya çıktım.

41. Bölüm

MICHELLE

Copper Run'daki tatil günlerim resmen lanetlenmişti.

Ayaklarımı altıma toplamış bir şekilde kanepede oturuyordum, tüylü terliklerim halının üzerindeydi. Sesler yükselince Rocket da kucağıma gelmişti. Benim olmayan bir evde, incecik kaşlarını çatarak karşımda dikilip bana bakan kadının ailesiyle olsam da tamamen kendi evimdeymiş gibi hissediyordum.

Bu garip anın etkisinden çıkamamış gibi bacaklarımı açıp pijamamı düzelttim. "Gitsem iyi olur."

"Ah, Michelle..." diye inledi Carol.

Brittany dizlerinin üzerinde ayağa kalkıp bana koştu ve bir kez daha bacaklarıma sarıldı.

"Gitme," diye sızlandı.

Başını okşayıp diğer elimle küpemle oynarken Tracy'ye baktım. Gözü hâlâ üstümdeydi. Eğer amacı buysa ben korkup kaçacak bir kadın değildim ama ortamda istenmediğimi anlardım.

"Yarın tekrar gelirim, tamam mı? Mutlu Noeller," dedim Carol'a el sallayarak.

Brittany başını bacağıma gömünce altdudağımyı ısırıp gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Yarın da geleceğine söz ver,” diye fısıldadı.

“Söz.”

“Tamam.” İsteksizce benden uzaklaştı.

Ona en tatlı gülümsememle baktım. Carol hayal kırıklığı içinde bir nefes verip gözlerini kıstı ve Tracy’ye baktı. Ona da nezaketle el salladım ancak bana karşılık vermedi.

Haklı sayılırdı.

Rocket’ı da alıp koridordan geçtim ve mutfığa yöneldim. Ancak arkamdan sert ayak sesleri geldi.

“Michelle.” Tracy’nin ses tonu fazla buyurgandı.

Sinirlenerek iç çektim ve zemin gıcırdarken yürümeye devam ettim. “Davet ettiğin için teşekkürler, Tracy.”

Başını salladı. “Kızlar gelmeni istedi.” Gözleri yana kaydı ve köşedeki bir şeye takılı kaldı. “Cliff de öyle.”

Ağzımı açtım ama bir şey söyleyemeden kapattım. Zaten ne söyleyeceğimi de bilmiyordum.

Tracy mutfak penceresine doğru yürüyüp yola bakmaya başladı. Cliff ve Emily, yoğun karın altında pijamalarıyla, üstlerinde montları olmadan kaldırımında oturuyordu.

Tracy omuzlarını geriye atarak çenesini yukarı kaldırdı ve dışarıda onsuz duran kızını seyretti. Bembeyaz olmuş eklemleleriyle sandalyenin kenarını sımsıkı tuttu.

Birbirimize çok benziyorduk. Nereden mi biliyordum? Çünkü ne zaman incinsem ben de aynısını yapar, nahoş gerçekleri gururumun arkasına gizlemeye çalışırdım.

Gözlerini bir şahin çevikliğiyle üzerime çevirdi.

“Sana bir şey soracağım,” dedi keskin bir ses tonuyla.

“Sor,” diye yanıt verdim tereddütle.

“Sence Emily mutlu görünüyor mu?”

“Evet,” dedim bir an bile düşünmeden.

“Peki ya Brittany?”

Dudaklarımı büzdüm. “O daha çocuk,” diye mırıldandım.

“Kumdan bir ev yapıp içinde hiçbir şeyi dert etmeden yaşayabilir.”

“Çocukları iyi tanıyorsun sanırım.”

“Hayır ama kız kardeşimi çok iyi tanıyorum. O da Brittany gibiydi.” Başımı diğer yana eğdim. “Hâlâ da öyle.”

“Kaç yaşında?”

“Hiç de bu şekilde davranmaması gereken bir yaşta.”

Tracy gözlerimin içine baktı. “Sence kızlar Cliff’le mutlular mı?”

Yutkundum. Cliff’in eski karısıyla onun hakkında konuşmak hoşuma gitmiyordu ama çenesi titreyince kendimi başımı sallarken buldum.

“Evet.”

Tracy derin bir nefes alıp tekrar pencereden dışarı bakmaya başladı. Sonra da nefesini verdi. “Beni değil onu seçti.” Sesi aralarındaki ilişkiyi ansiklopediden okuyormuş gibi duygusuzdu.

Cevap vermedim.

Rocket’a döndüm. O da sessiz sessiz bana bakıyordu. Sanırım bugün ikimizin de dili tutulmuştu.

“Kızlar...” Tracy duraksadı. “Kızlar ona gerçekten çok bağlı, değil mi?” Cümleye kendinden son derece emin başlamıştı ancak her kelimedede kaşları biraz daha çatıldı ve özgüvenli tavrı bedenini terk etti.

“Öyleler.”

Çenesini sıkıldığını görmek üzücüydü ama ona acımıyordum çünkü onda kendimi görüyordum. Annemin en çok beni sevmesini isteyen parçamı görüyordum.

“İyi,” dedi sessizce. Sonunda bana doğru döndü. Yanaklarıyla burnu kızarmıştı. Çenesini sıkıyordu. “Pekâlâ, geldiğin için teşekkürler.” Sözleri öyle keskin çıkmıştı ki, zihninde özenle inşa ettiği gerçeklik aniden parçalanırken hayal kırıklığı canını yakıyormuş gibiydi.

Gitmek için arkamı döndüm ama artık bu mutfakta olmayacağımı, her öğleden sonra çalıları geçip buraya gelemeyeceğimi düşününce kalbim aniden çok hızlı atmaya başladı. Tabii Cliff'i de göremeyecektim. Birkaç günüm daha vardı ancak nedense, garip bir şekilde şu an son noktayı koymuşum gibi hissediyordum.

Artık Cliff'in beni görünce yüzünde beliren o ukala sırıtışını göremeyecektim. Kısık sesli, boğuk kahkahasını duyamayacaktım. Alaycı ve mantıksız sözlerini işitemeyecek, beni bile güldüren berbat şakalarını dinleyemeyecektim. Avucunun dizimden belime, oradan da yanağıma kayışını hissedemeyecektim. Artık parmaklarımı saçlarında gezdiremeyecektim.

Ancak en önemlisi de ülkenin diğer ucunda, yine *görünmez* biri olacaktım. Kimse bana kendimi Cliff kadar özel hissettiremeyecekti.

"Michelle?"

Hayaller âleminden çıkıp Tracy'ye döndüm, bakışlarını yine üzerime dikmişti.

Burnum yanmaya, gözlerim dolmaya başladı.

"Gitsem iyi olur," dedim sertçe.

Altdudağım istemsizce titredi, bundan nefret ediyordum.

42. Bölüm

CLIFF

“Dışarısı buz gibi.”

“Sahiden mi?” diye sordum. “Ben gayet iyiyim.”

“Sus, baba.”

Evin önündeki kaldırımda oturuyorduk. Kaldırımla yolu birbirinden ayıran bölüm neredeyse tamamen karla kaplanmıştı. Montumu almamıştım. *Bulls* tişörtüm ve incecik pijamamla yere oturduğumdan üzerim sıırılsıklamdı. Birkaç dakika içinde hayalarımın donup donmayacağını merak ediyordum.

Sıcak nefesim ağzımdan buhar gibi çıkarken, “Eee... konuşmak ister misin?” diye sordum.

“Hayır.”

Kendi kendime başımı salladım. “Peki öyleyse.”

Emily kollarını göğsünde kavuşturdu, o da mont giymemişti. Neyse ki pijamaları benimkinden daha kalındı. Uzun, sarı saçları örülü olduğu için soğuktan kızarmış kulakları daha da ortaya çıkmıştı. Titrediğini görünce kolumu omzuna attım, o da bana sokuldu.

Dişleri takırdarken, “Ben konuşana kadar burada oturacak mısın?” diye sordu.

“Hayır. Sen içeri girmek isteyene kadar burada oturacağım. Konuşmak isteyip istememen fark etmez. Burada tek başına donarak ölmeyeceksin.”

“Donarak öleceğim falan yok,” diyerek bana karşı çıktı.

“Ya bunlar son sözlerin olursa?”

“Olmayacak.”

“Sana, ‘Ben demiştim’ bile diyemeyeceğim.”

“Çünkü onu diyen taraf ben olacağım.”

“Çoktan ölmüşken o nasıl olacaktı?”

Emily sırtıttı. Ben de onun omzunu sıktım. Başını göğsüme gömünce kendi kendime gülümsedim.

Yaslandığı kazağımın üstünden boğuk bir sesle, “Anneme bağırdığım için özür dilerim,” dediğini duydum.

Onaylarcasına mırıldandım.

“Kızgın mısın?” diye fısıldadı.

“Evet,” dedim ve çenemi başına dayadım. “Uygunsuz davrandın. Kimseyle böyle konuşmamalıydın, özellikle de annenle.”

“Artık yanımızda değil ama hâlâ bana ne yapmam gerektiğini söyleyebileceğini sanıyor. Saçmalık.”

“Elinden geleni yapıyor,” dedim usulca. “Annen de yalnızca bir insan ama bunun karmaşık bir durum olduğunu kabul ediyorum.”

Emily homurdandı. “Şimdi de bana ‘büyüdüğünde anlarsın’ mı diyeceksin?”

Omuz silktim. “Belki. Fakat dürüst olmak gerekirse, anlayabilirsin.”

Tracy’ye dair anlayamadığım ve aynı fikirde olmadığım çok fazla şey vardı. Ancak Emily ya da Brittany’yle arasını açmayacaktım. Aynı şeyi Tracy yapsa hoşuma gitmezdi, ben de bunu ona kesinlikle yapmazdım.

Keşke hikâyeyi iki tarafın gözünden de açıklayabilmem mümkün olsaydı. Tracy’nin bazı hayalleri olduğunu, bazen ha-

yatın istediğin gibi gitmediğini ve yeni bir hayat kurmak için eskisini terk etmenin asla ideal bir çözüm olmadığı ama bunu yapmazsan da hayatın yaşanır bir yanı kalmadığını anlatabilmeyi isterdim. Tracy, Copper Run'dan nefret ediyordu. Farkında olmadan bana, hatta kızlara karşı bile tavır alıyordu. Burada kaldıkça böyle hissetmeye devam edecekti. Fedakârlık yapmak zorundaydık ve Tracy'nin buradan gitmesi, kızlarımız için en iyi seçenektir. Tracy'yle Copper Run, yağla sirke gibi birbirine karışmıştı ve onları bir şekilde birbirinden ayırmak gerekiyordu. O zamanlar benim de gözüme mantıklı gelmiyordu, belki de Emily bunu hiçbir zaman anlamayacaktı.

“Ama ne olursa olsun,” diyerek kaldığım yerden devam ettim. “Annenle bir daha böyle konuşmayacaksın, anlaştık mı?”

Emily sessizce başını salladı. “Anlaştık.”

“Güzel.”

“Bana baba gibi davranmandan nefret ediyorum.”

“Her zaman en yakın arkadaş olamayız.”

Esen rüzgâr bizi birbirimize daha da yaklaştırdı. Emily'nin yerinden kalkmasını bekliyordum ama o inatla titremeye devam ediyordu. Ben de mecburen onunla bu soğuğa katlanıyordum.

“Ben senin en yakın arkadaşın değilim,” dedi aniden.

Kahkaha attım. “Bu çok acımasızcaydı.”

“Senin en yakın arkadaşın Michelle.”

İçim sızladı. Toparlanmaya çalışırken muhtemelen omzunu gereğinden çok sıktım.

“Michelle gerçekten çok iyi bir arkadaş.” Fikir beyan etmekten ziyade gerçeği söylüyordum.

Dürüst olmam gerekirse, Michelle bugüne dek erkek veya kadın fark etmeksizin hayatıma giren en yakın arkadaştı. Onunla Tracy'yle hiç olamadığımız kadar yakındık. Trace ve ben mecburiyetten ebeveyn olmuştuk, bu yüzden birbirimizi arkadaş olabilecek kadar iyi tanıyacak vaktimiz olmamıştı. Ben

kendime seksi bir ponpon kız istiyordum, o da sınıfın komik palyaçosuyla olmayı düşlüyordu. Fakat buna bir noktaya kadar dayanabilmişti.

Diğer yandan Michelle bana zorunluluktan *katlanmıyordu*, benimle olmayı *seçiyordu*. Onu güldürmeye bayılıyordum, o da benim mizahımı ve alaycılığımı seviyordu. Gerçekçi olmak istemediğim anlarda bunu benim için o yapıyordu.

“Michelle’le çıkıyor musunuz?” diye sordu Emily.

“Bu bizim aramızda, ufaklık.”

“Çıkıyor musunuz?”

Derin bir nefes verip sonunda itiraf ettim. “Hem evet hem de hayır. Açıkçası... bilmiyorum.”

“İki gün sonra gidiyor.”

“Evet.”

“Onu özleyecek misin?”

“Tabii ki,” derken cevap boğazımda düğümlenmişti.

“Üzgünüm.”

Tebessüm ettim. “Durum bu.”

Emily çıplak ayağını uzatıp soğuktan kızarmış parmaklarıyla küçük bir kar parçasını itti.

“Em, donacaksın.”

“Onu kalması için ikna et,” diye mırıldandı.

Öfkeyle homurdandım. Yapabilecek olsaydım zaten yapardım. Eğer olması gereken bu olsaydı...

Başımı iki yana salladım. “Bunu yapamam.”

“Neden? Onu özleyeceğini söylemiştin.”

“Çünkü istemediği halde insanları Copper Run’da tutmaya çalışmak hoş bir şey değil.”

“Belki kalmak istiyordur,” diye ısrar etti Emily.

“İstemiyor.”

“Bunu bilemezsin.”

“Emin ol, biliyorum. Onun isteği Seattle’da olmak ve ha-

yaller öylece yok olmaz. Michelle hayallerini yaşamayı hak ediyor.”

Bunu herkesten daha iyi biliyordum. Hayaller asla yok olmazdı. Birini gerçekten sevmek, gerektiğinde onu bırakmayı bilmek demekti. Keşke bunu anlamak için otuz sene geçmesi gerekmeseydi.

Emily benden biraz uzaklaştı. “Ya onun hayali burasıysa? Seninle olmaksa? Hislerini ona söylemeni bekliyor olamaz mı?”

Hislerimi.

Soğuk ellerimle saçlarımı düzelterek yüzümden geriye attım. Michelle’e onu sevdiğimi söyleyemezdim, bu her şeyi daha da kötüleştirirdi.

“Ona söylemelisin,” diye fısıldadı Emily.

Burnumu büzerek ona yan bir bakış attım. “Aşk meleğinin işini sen mi devraldın?”

Emily omuz silkti. “Michelle harika biri.”

“Hem de çok, değil mi?”

“Evet.”

İkimiz de düşüncelere daldık. Copper Run mahallesinin bu kadar sessiz olduğunu hiç hatırlamıyordum. Sadece rüzgâr, ben ve Emily vardık. Bir de Winston’ın evinden gelen bahçe ışıklarının hafif uğultusu.

Emily’nin vücudu titredi. “Buz gibi.”

“Hadi ama... Kaldırımda somurtmaya karar veren sensin, ben değilim.”

Bana alaycı bir karşılık vermedi, bunun yerine başını omzuma yaslayıp iç çekti. “Michelle’i özleyeceğim.”

Başımı onunkine yasladım. “Ben de, ufaklık. Ben de.”

Noel sabahındaki felaketin ardından Michelle gitmişti. Tabii ki kalmasını beklemiyordum, hatta gitmesi bir bakıma iyi olmuştu. Çünkü Emily annesine sürekli küçümseyici bakışlar atıp duruyordu ve bunu kimsenin görmesini istemezdim.

Üçümüz mutfaktaydık, Carol da diğer odada Brittany'yle ilgileniyordu.

Sanki çok normal bir şey söylemişçesine, "New York'ta daha mutlusun," deyiverdi Emily.

Tracy yardım istiyormuş gibi kocaman açtığı gözlerini bana çevirdi, ardından tekrar Emily'ye baktı. İkisinin arasına girmeyi planlamıyordum.

"Bunun seninle bir ilgisi yok." Tracy başka bir şey söyleyemedi.

Emily konuşmaya devam etti. "Burada kalmanın sebebi olarak beni gördüğünü biliyorum. Fakat doğmayı ben istemedim ve bana böyle davranamazsın."

Tracy şaşkın şaşkın bakıp başını iki yana salladı. "Em..."

"Ben ciddiylim. Önemli olduğumu hissetmek istiyorum."

Tracy gözlerini kırpıştırıp küçük bir iç çekti. "Elbette öylesin. Ben... Yanıma taşın..."

"*Taşınmak* mı? Anlamıyorsun, değil mi? Biz burada mutluyuz. Brittany de ben de... Hem de çok mutluyuz. Taşınmak falan *istemiyorum*. Benim de söz hakkım olmalı, değil mi? Burada sahip olduklarımızla çok mutluyuz, sen de orada mutlusun ve bunda bir sorun yok. Bırak burada mutlu olalım."

Tracy şaşkınlıktan birkaç dakika tepki bile veremedi, ardından başını sallamakla yetindi. Emily içindikileri kustuktan sonra oturma odasına doğru ilerledi. Ben de omuz silkip peşinden gittim. Kızımın içini dökmesi gerekiyordu.

Tracy, Emily'nin söylediklerine net bir cevap vermekten kaçınmıştı. Şöminenin yanında ısınırken Emily'nin hayatına dair daha temkinli sorular sormaya başladı. Josh'la ilgili bir şeyler

sordu ancak Emily hâlâ ona hamilelik korkusundan bahsetmemiştir. Bu benim sorumluluğumdur ama sorun etmiyordum, zorlu konuşmaları yapmak için buradaydım.

Emily o akşam bize tavuklu tart pişirdi, Ev Ekonomisi dersinden geçtiği için gururluydu. Tracy de bunun yediği en lezzetli tart olduğunu söyledi, abartılı bir yorum olsa da ona katıldım. Otobüsü kalkacağı için akşam yemeğini biraz daha erken yedik. Valizini kapıya taşıırken evde sular yeterince durulmuştu ve oturma odasında herkes halinden memnun görünüyordu.

Brittany koşarak annesine sarıldı, vedalaştılar. Tracy ona sıkıca sarılıp başının tepesine küçük bir öpücük kondurdu ve saçlarını düzeltti.

“Uslu dur ve o Luke’a, sana ancak on altı yaşına geldiğinde çıkma teklifi edebileceğini söyle.”

Brittany onaylayarak başını salladı ama şu an düşündüğü tek şeyin yeni *Lisa Frank* boyama kitabı olduğuna emindim. *Güzel*. Evde oğlanlarla uğraşmak zorunda kalmaktan yorulmuştum.

Emily kanepeden kalkıp annesine gönülsüzce sarıldı. Bu manzarayı izlemek garip, hatta neredeyse rahatsız ediciydi ama kızım gözlerini kapatınca bunun iyi bir şeyin başlangıcı olabileceğini düşündüm. Bu kucaklaşmaya annesinden daha çok ihtiyacı vardı.

“Uslu duracak mısın?” diye sordu Tracy.

Emily başını salladı. “Denerim.”

Tracy’nin valizini alıp kapıyı işaret ettim.

Bir taksi evimizin önünde gürültüyle durarak karla kaplı caddeyi egzoz dumanına boğdu. Tracy başını sallayınca valizini kafamın üstüne kaldırıp kaldırıma kadar taşıdım. Buzlu zeminde tekerlekler ilerlemiyordu.

Bavulu yere bırakıp ona sarıldım. “Seni gördüğüme sevindim, Trace.”

“Ben de seni.” Eve son bir bakış attı ve iç çekti. “Daha çok burada olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Sanki artık kızlarımı tanımıyorum.”

“Kendini suçlu hissetme.”

“Hissetmeliyim.”

Omuzlarından kavradım ve başımı salladım. “Gerçekten öyle hissediyorsan sorun yok ama hiçbir şeyi *gereklilikten* yapma.”

Titrek bir nefes aldı. “Kendimi kötü hissediyorum, Cliff. Bu her gün böyle.”

“Kızlar burada güvende ve mutlu. O yüzden sen de kendini mutlu edecek şeyi yap. Müsait olduğunda ziyarete gel. İyi giden bir şeyi kurcalama ve bana olması gerekenden fazla sinir olma.”

Gözlerini kırıpıştırarak başını iki yana salladı. “Sana sinir olmuyorum.” Başını yere eğip omuz silkti. “Yürümedi işte... Ama sen harika bir babasın. Gerçekten çok iyi bir iş çıkarmışsın.”

“Teşekkürler.”

“Bu arada, seni çok sevdiği belli.”

“Kimin?”

“Komşunun.”

Yüzümdeki gülümseme kayboldu. Tracy duruşunu dikleştirdi ve kendinden emin bir şekilde başını salladı.

Sevdiği mi?

Yutkunup gülümsedim.

Tracy’nin kaşları çatılırken sert bir tonda konuştu. “Aptallık etme, Cliff.”

Ellerimi ceplerime soktum, omuzlarımı neredeyse kulaklarıma kadar kaldırdım. “Elimden geleni yapıyorum.”

Parmağını bana doğrulttu. “Onu sonra tekrar görsem iyi olur.”

JULIE OLIVIA

Gülümsedim. “Hoşça kal, Trace.”

“Hoşça kal, Cliff.”

Son bir kez sarıldık, bu seferki biraz daha sıkıydı.

Tracy taksiye bindi, ben de bavulunu bagaja koydum ve arabanın yanına vurdum. Taksi yavaşça uzaklaşırken Tracy arkasını dönüp bakmadı. Hiçbir zaman bakmazdı.

43. Bölüm

MICHELLE

Zil çaldı. *Bird & Breakfast*'ın ön kapısını araladığımda karşımda Cliff'i buldum.

“Acaba Michelle benimle oynamaya gelebilir mi?”

Saniyeler içinde kafasının yanına bir kar topu çarptı.

Lars avuçlarında kar topu yuvarlamaya devam ederken kaldırımdan, “Çabuk gel!” diye bağırdı.

“Savaştayız,” dedi Cliff sırtarak. Ardından nefes nefese kalmış bir halde bahçenin karşısına koşan Brittany'nin peşinden gitti.

Montumu almadan dışarı fırladım. Hemen kendi kar topumu yapmaya başladım. Cliff bana doğru koşup kollarını belime doladı ve beni göğsüne çekerek ayaklarımı yerden kesti.

“Bırak beni!” diye bağırdım gülererek. “Sana kar topu atmam gerek!”

Kafasına bir kar topu daha isabet etti, ben son anda kurtulmuştum.

“Sanırım Emily bu işi zaten halletti,” diyerek bedenimi yere sabitledi. Kar birkaç santimi buluyordu. Sara'yla hazırlıkları

tamamlamak ve pansiyondaki işleri takip etmek için o kadar meşguldük ki, bu kadar kar yağdığını fark etmemiştim.

Hemen bir kar topu yapıp önce Lars'a, sonra Emily'ye, oradan Carol'a, en son da Cliff'e doğru nişan aldım. Savaşta kimin hangi tarafta olduğunu hiç bilmiyordum, belki hepimiz tek başımızaydık. Belki de onların hepsi bana karşıydı.

Kar topunu ona doğrulttuğumda Cliff güldü. "Kendi takımını mı hedef alıyorsun?"

"Takımımda tek ben varım sanıyordum," diye cevap verdim gülümseyerek.

Cliff yavaşça başını salladı. "Ben daima senin takımındayım." Yüzüme yayılan gülümseme, kalbimden bir elektrik dalgası geçmiş gibi hissettirdi. Ona bir öpücük kondurdum ama bu beni kar topunu kafasına atmaktan alıkoymadı.

Washington'a dönmek üzere uçağa binmeden önceki son tam günümüzdü. Her anın tadını çıkarmaya çalışıyordum. Emily hediye ettiğim albümü dinlerken her şarkıyı analiz edip bana neden bu kadar harika olduğunu açıklıyordu. Bu sırada Cliff ahududu reçelli kurabiyeler yapıyor, bense hiç utanmadan unla kaplanmış saatinin altında kasılan kollarını ve kemiğinin belirginleştiği bilekleriyle hamur yoğuruşunu seyrediyordum.

Kurabiyeler fırından çıkar çıkmaz Brittany bir tanesini tepside çaldı, sonra da bir tane daha alıp alamayacağını sordu. Cliff onu doğrudan oturma odasına gönderdi.

"Yediğin o son iki kurabiyeyi de kusarsın," dedi gülerek.

"Ne olmuş yani?" diye sızlandı Brittany. "Rocket bile bir tane aldı!"

Ona dönüp, "*Çaldı* diyelim," diyerek onu düzelttim.

Pencerenin kenarındaki masaya atlayıp biz yakalayamadan kurabiyelerden birini mideye indirmişti. Neyse ki tepsi çok sıcaktı da daha fazlasına cesaret edememişti. Fakat Cliff tepsiyi tezgâha kaldırmıyaydı, mutlaka bir tane daha alırdı.

“Yaramaz köpek,” diye azarladım Rocket’ı.

O da bana, “*Ne zamandan beri, Shelly?*” der gibi bir bakış attı.

Yine de Rocket, Cliff’in mutfaka koyduğu minderden bana bakarken burada olduğu sürece ona nasıl bir lakap taktığımı umursamıyormuş gibi görünüyordu.

Midem düğümlendi. Acaba Copper Run’da kalsaydı daha mı mutlu olurdu? Belki Sara onu sahiplenirdi. İyi huylu bir köpekti ama o zaman ben ne yapardım?

Öğle vaktinde Sara elinde sıcak çikolata paketleriyle arka kapıdan içeri girdiğinde, Cliff alınmış gibi onları bir kenara kaldırdı. Ardından bize kendi ev yapımı tarifini hazırlamaya başladı. Sara başından beri planı buymuş gibi muzip bir gülümsemeyle bana baktı.

Akşama doğru Lisa ve George da kalan meyveli kekleri getirdi.

“George’un kek yapabildiğini bilmiyordum,” diye fısıldadım Cliff’e.

O da gülerek başını iki yana salladı. “Yapamıyor zaten.”

Kekin berbat olduğunun anlaşılması uzun sürmedi ama George’un gururu incinmesin diye kimse bir şey söylemedi.

Lisa ve George davet edilmeseler bile akşam yemeğine kalmaya karar verip babamı da çağırdılar. Babam da satranç tahtasıyla birlikte geldi ve köşeye kurulup yanına oturan herkese meydan okudu. Lars kazanma konusunda hırslıydı, tam üç kez oynadı ama üçünü de kaybetti.

Cliff oturma odasının hareketliliğini izlerken beni kollarına aldı.

Keşke bu anı dondurabilseydim. Belki de istediğim zaman sallayabileceğim güzel bir kar küresi gibi bu manzarayı rafta saklardım. Ne yazık ki, hayat böyle işlemiyordu.

Saat sekizi biraz geçiyordu. Babam yatmadan önce bir şeyler okumak için odasına çıkmıştı. Cliff de Brittany'yi uyutmak için evdeydi. Emily'yle Josh, diğer gençlerle birlikte meydanda karın tadını çıkarıyordu. Sara ve ben de *Bird & Breakfast*'in resepsiyonundaydık, ona son talimatları veriyordum.

El izleriyle dolu bardağın yanına sıkıştırdığım klasöre bir bakış attıktan sonra onu alıp masanın üstüne koydum.

“Aklını kurcalayan bir şey olursa bil ki, bu klasörün kutsal kâseden farkı yok.”

“İçini annem mi doldurmuş?” diye sordu ve boş salonda neredeyse çıt çıkarmadan klasörü açtı.

“Evet.”

“Çok düzenli.” Sara bana bir bakış attı. “Anneme bakınca kızının kim olduğunu hemen anlıyorsun.”

Gülümsemeden edemedim. Sara sayfaları tek tek çevirirken civardaki restoranların ve ezbere bildiğim numaraların yazılı olduğu poşet dosyalar hışırdadı. Sonlara doğru, el yazısıyla yazılan bir mektuba rastlayınca duraksadı.

Sevgili Sara.

Göğsümden başımın tepesine kadar bir sıcaklık yükseldi, beynim adeta bulanıyordu. Çok geçmeden bu his kayboldu ve huzursuzluk göğsüme indi. Kalp atışlarım yavaşlarken giderek sakinleştim.

Bu mektup haftalardır aklıma gelmemiş, hatta bir noktadan sonra önemini yitirmişti. Burası *Sara'nındı*. Annem burayı ona bırakmıştı çünkü böylesi daha mantıklıydı, bunun beni daha az sevmesiyle bir ilgisi yoktu. Tracy ve kızlarınm ilişkisi gibi durum hep karmaşıktı. Bazen ebeveynimizin de insan olduğunu unutuyorduk.

Sara mektubu dosyadan çıkardı ve parmağını yazının üzerinde gezdirdi.

“Bu mektuptan haberin var mıydı?”

YETER Kİ SEN MUTLU OL

“Aklımdan çıkmış,” dedim hemen. “Okumadım.”

“Okumadın mı?”

“Sana yazılmış.”

Sara kahkahalara boğuldu. “Benim gibi her şeye burnunu sokmuyorsun.”

Sara geriye yaslandı, dizlerini kucağına çekince tekerlekli sandalye gıcırdadı. Mektuba hızlıca göz atarken yüzünde bir gülümseme belirdi ama sonra aniden kayboldu. Kâğıdı daha sıkı tutmaya başladı.

Bana tekrar baktı. “Gerçekten okumadın mı?”

Kaşlarımı çattım. “Hayır.”

Mektubu bana uzattı. “Okumalısın, için rahat eder.”

Yutkunarak biraz geri çekildim. “Sana yazılmış,” diye tekrarladım.

“Oku, Shells. Gerçekten önemli bir şey yazmıyor.”

Kalp atışlarım aniden hızlandı, titrek ellerimle kâğıda uzandım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra açıp okumaya başladım.

20 Mayıs 1997

Sevgili Sara,

Sana bu mektubu yazma sebebim, bir gün çok değer verdiğim, neşe kaynağım Bird & Breakfast’a göz kulak olacağını ummam.

Öncelikle ihtiyaç duyabileceğin her şeyi bu klasöre not ettim. Kasaba, istersen sana yardımcı olacak çok iyi insanlarla dolu. Bir bina ileride, 225 numarada Lisa oturuyor. Umarım bu satırları okuduğunda hayatta olur, Tanrı onu korusun. O ve kocası bugüne dek tanıdığım en cömert insanlar. Pastane-den alacağın birkaç yiyecek George’a rüşvet verebilirsin, en sevdiği şey kurabiyedir. Betty de yeni tariflerini denemeye razı olursan sana bedava sandviç verecektir. Lars çok tatlıdır. ama

JULIE OLIVIA

dedikoducudur, daha fazla insanla tanışmak istersen mutlaka yanına uğra. Eğer Cliff Burke hâlâ yan komşumuzsa, senin için bir şeyler pişirir. Ona bir söz verdirdim, Cliff sözünün eri bir adamdır.

Sen bu dünyanın parlak ışığıydın. Doğduğun günden beri bu böyle. Babana hep gülümseyerek doğduğunu söylüyorum. Sen hem umut hem mucize hem de kalbimin en içisin. Işığının hiç sönmeyeceğinden eminim. Parlamaya devam et, benim küçük güneş ışığım.

Küçük bir not: Lütfen ablana iyi bak. Shells hep seni koruyup kolladı, şimdi ona sahip çıkma sırası sende. Hiç belli etmese bile sana ihtiyacı olacak. Bu konuda benim kopyam. Fazla güçlü davranıyor ama onu sevdiğini söylemekten vazgeçme ve mutlu olması için onu yüreklendir. Biraz yardıma ihtiyaç duyabilir fakat ona yol gösteren ışık olacağına güvenim tam.

İkinizi de çok seviyorum. Hayatımı şenlendirdiniz.

Sevgilerimle,

Annen

Boynumdaki kolyeye uzanıp parmaklarımla zincirini okşadım. Sara bana bakıyordu.

Titrek bir nefes verdim, omuzlarım gerilmişti ve çenemi sıkıyordum.

“İyi misin?” diye sordu.

“Sen iyi misin?”

Gülümsedi. “Sen söyle.”

Alaycı bir kahkaha attım. “Ben... iyiyim.”

Komikti çünkü mektup hiç de beklediğim gibi çıkmamıştı. Son derece basitti, daha çok talimatlar üzerineydi. Okuduktan sonra daha fazlasını istediğimi, belki de devrim niteliğinde bir şey beklediğimi fark ettim. Ancak bunun bir önemi yoktu, bize bıraktığı tek şey buydu. Hepsi bu kadardı.

“Bu arada bunu nereden buldun?” diye sordu.

“Neyi?”

“Annemin kolyesini.”

Başımı eğdim ve parmağımı zincirin üzerinde gezdirip kol-
ye ucuna dokundum.

“Annem verdi.”

“Ne zaman?”

“Ameliyat çantasındaydı. Ameliyata girmeden önce çıkarmış-
lardı, sonra geri vermek istedim ama bende kalmasını söyledi.”

Sara’yı hiç böyle donup kalmış halde görmemiştim.

“Sence biliyor muydu?” diye fısıldadı.

Bu kez duraksayan bendim.

“Nasıl bilebilirdi ki?” diye sordum. “Ameliyattan yeni çık-
mıştı. İyi olduğunu düşünüyordu, hepimiz öyle düşünüyorduk.”

Sara omuz silkti ve köprücük kemiğimin üzerinde duran kol-
yeye baktı. Omuzlarını içe çekip altdudağını ısırды. Bu hali bana
Emily’yi hatırlatmıştı. Sara onunla aynı yaştayken ara sıra böy-
le varoluşsal meselelerden konuşurduk. Ben hep daha gerçekçi
olan taraftım, Sara ise daima yıldızlara ve hayallere kapılırdı.

Bana dönüp, “Belki de hissetmiştir,” diye mırıldandı. “Za-
manının geldiğini anlamıştı. Belki de mektubu o yüzden bu ka-
dar erken yazmıştı.”

Bunun saçma olduğunu söylemek istesem de sessiz kaldım.
Sara’nın bazen gerçeklerle yüzleşmesi gerekiyordu ancak şim-
di bunun zamanı değildi. Mektubu masanın üstüne koyup kol-
larımı kavuşturdum.

Bir süre sonra, “Ya bu pansiyonu istemediğimi söylesem?”
diye mırıldandı Sara.

Bakışlarım ona kaydı. “Neden böyle söyleyesin ki?”

Gürültüyle yutkundum, sonra da başını kararlı bir biçimde
salladı. “Ben... sanatımla ilgilenmek istiyorum. Burada nasıl
olacak?”

“Sara...”

“Ayrıca... burası senin olmalı. *Senin.*”

Bu sözleri beni olması gerekenden daha fazla etkiledi.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, annem burayı sana bıraktı.”

“Ama aynı zamanda senin mutlu olmanı istediğini de yazmış, sen burada mutlusun.” Ona karşı çıkmak için ağzımı açtım ancak sözümü kesti. “Seni hiç burada olduğu gibi gülümserken görmedim. Konuklarla konuşurken de bambaşkasın.” Yavaşça nefes alıp verdi. “Cliff’e gülümsediğin gibi kimseye gülümsemiyorsun.”

“Burayı seviyorum ama benim yaşantım buradaki gibi değil.”

“Ama olabilir,” derken ses tonu neredeyse yalvarıyordu.

Başımı geriye attım.

“Neden olmasın, Shells?”

Kafamı çevirip merdiven boşluğuna baktım, onunla yüz yüze gelmemek için elimden geleni yapıyordum.

“Yapamam,” dedim. “Seattle’da bir hayatım var. Sevdiğim, hayalimi yaşadığım bir hayat.”

“Ama sen âşıksın!” Ellerini havada savurup bacaklarına vurdu. “Bu yetmez mi, Shelly? Bu kasabaya, buraya âşıksın. Cliff’e de. Cliff’e deli gibi âşıksın ve tüm bunları bir kenara atmanı izlemek gerçekten sinirime dokunuyor. Hem onu, hem de pansiyonu elinin tersiyle itiyorsun. Peki ne uğruna? Günlerini Allen’la yaşadığın o aptal evde geçirmek için mi?”

Çenemi sıktım. “Durum bundan daha fazlası, sen de biliyorsun. Hayatımı bir kenara atıp buraya taşmamam. *Hayalimdeki* teklifi aldım. Almak için çok ama çok çalışıp didindiğim bir teklif bu, Sara. Beni anlamıyorsun. Bu kariyer için ne fedakârlıklar yaptığımı bilmiyorsun. Onca şeyden vazgeçtim, kendi boktan evliliğim bile bunun altından kalkamadı. Öyleyse ne-

den şimdi emeklerimin karşılığını almayayım? Elimde sadece bu var. Bunu, *bu kariyeri* hak ettim. Kendimden başka hiçbir şeyim yok ve bundan memnunum. Asıl bunu elimin tersiyle itemem.” Kelimeler ağzımdan öyle öfkeli bir şekilde çıkmıştı ki, ben bile sözlerime şaşırmıştım.

Sara bana uzun uzun baktı, ardından başını sertçe iki yana salladı. Alaycı bir kahkaha attı ve klasörü kapatıp mutfığa doğru ilerledi. Kapının eşiğinde duraksayarak tekrar bana döndü.

“Belki de daha fazlasını hak ediyorsundur. Bunu hiç düşündün mü?”

Ağzımı açıp kapattım, dilimi dişlerimin üzerinde gezdiren iç çektim.

Sara başını salladı. “Sadece bir fikir. Yarın görüşürüz.”

“Görüşürüz,” diye mırıldandım ama beni duyduğunu sanmıyordum.

O gece kendi yatağında yatmadım. Gül çalılarının arasından gizlice geçip arka kapıyı sessizce açarak Burkelerin evine sızdım. Köşede kahve makinesi gürültüyle çalışırken Cliff masada oturmuş kitap okuyordu.

Dudaklarının köşeleri kıvrıldı ve ağzının kenarındaki çizgi derinleşti, ülkenin diğer ucuna gittiğimde bu manzarayı hatırlayabilmeyi umdum.

Ona doğru yürüyüp kucığına oturduğumda kitabı masanın üstüne bıraktı ve kollarını belime doladı.

“Affedersiniz, hanımefendi? Acaba tanışıyor muyuz?”

Gülümsedim. “Hayır, sanırım tanışmadık. Ben Michelle.”

Elimi uzattım. O da avucunu nazikçe benimkine koydu, pürüzsüz parmaklarımla kıyaslandığında elleri kocaman ve sertti.

“Cliff. Büyüleyici bir kadın olduğunuzu söylemek isterim.”

El sıkışmaya devam ediyorduk.

“Daha önce bunu bana biri daha söylemişti.”

Dudaklarını ısırarak güldü. “Bunu hayatının her dakikasında duymalısın.”

El sıkışmaya devam ediyorduk.

“Çok komiksin.”

“Bunu bana daha önce kimse söylememişti.”

El sıkışmaya devam ediyorduk.

“Bunu hayatının her dakikasında duymalısın,” diye fısıldadım.

Elimi bırakıp başını boynuma gömdü.

“Selam,” diye mırıldandı.

“Selam.”

“Uğrayacağını tahmin etmiştim.” Tezgâhı işaret etti. “Sana kahve hazırladım.” Avucunu omurgamda nazikçe gezdirmeye başladı. Bana temas ediyordu, her zamanki gibi. “Bir de... Noel hediyeni vereceğim.”

Duruşumu dikleştirdim. “Ah, gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Popomu okşayarak beni kucağından kaldırdı, sonra da tezgâha doğru yürüdü ve elinde küçük, beyaz bir kutuyla geri geldi.

“Garip pastacı alışkanlığını özlemiştim,” dedim iç çekerek.

“Sanırım bu defa ustalaşmayı başardım.” Kutuyu masanın üzerine koydu. “Dene.”

Önce ona baktım, ardından kutuya dönüp kapağını açtım ve içindekini inceledim.

Daha önce hiç böyle bir tatlı görmemişim. *Muffin* desem değildi ama çöreğe de benzemiyordu. Hamuru kruvasanı andırıyordu ancak bir yandan da sertti. Küçük ve yuvarlak. Buram buram yanık şeker kokuyordu.

Uzanıp bir ısırık aldım ve... eridim.

Tereyağlıydı. Tel tel ayrılıyordu. Yumuşacık bir çıtırtısı vardı, dudaklarımda şeker tadı bıraktı. Dağılıyordu ama her kırıntıda tüm tatları dengeli bir şekilde alabiliyordum.

O kadar eşsiz, o kadar harikaydı ki ikinci bir ısırık aldım ve dilimi dudaklarımın üstünde gezdirdim.

“Bu ne?” diye sordum.

Ona bakarken derin bir nefes verdi ve dudaklarının kenarındaki o küçük çizgi yine belirginleşti.

“*Kouign-amann.*”

Güldüm. “Kwe ne?”

Kendinden emin bir şekilde yavaşça bana doğru yürüdü ve avucunu belime koydu.

“Fransız tatlısı. Öyle bir şey ki...” Yorgun bir nefes verip bana doğru eğildi. “Pişirmesi inanılmaz zor. Bir sürü katmanı var. Tıpkı senin gibi.”

“Ben zor biri miyim?”

“Zorsun ama iyi anlamda.”

Güldüm. “Favorim bu oldu,” diyerek son lokmayı ağzıma attım.

Gülümserken gözlerini kıstı. “Tanrım, bu çok seksi. Bir daha söyle.”

Ona yaklaştım. “Favorim bu oldu, Cliff,” diye fısıldadım.

Kıstığı gözleriyle bana bakarken elimi tutup beni koridora doğru çekti.

Yatak odasının kapısı kapanır kapanmaz birbirimize uzandık. Cliff ensemini avuçlayıp delice ve arzulu bir şekilde beni öpmeye başladı.

Ben çenesini kavrarken o da kazağını başımın üstünden çekti. Daracık eteğimin kenarını belime kadar kaldırdığında, dudağımı ısırdım. Birlikte kendimizi yatağa bıraktık.

Cliff kilisede ilahi söylüyormuş, ben de karşısında dua ettiği ikonmuşum gibi mırıldanarak göğüslerime bir öpücük kondurdu. Sutyenimi dikkatlice aşağı çekip önce bir göğsümü, sonra diğerini öpmeye başladı. Ardından yaladı ve ısırdı. Dilini göğüs kafesimin ortasından karnımın üzerine doğru indirdi. Ba-

caklarıma ve iç çamaşırlarımın üstüne öpücükler kondurduktan sonra başparmaklarını kumaşa geçirip aşağı çekti.

Bakışlarının yüzüme kaymasını seyrettim. Güven dolu gözleri beni olduğum yere sabitledi ve yavaşça dilini üzerimde gezdirmeye başladı. Güçlkle nefes alıyordum.

Parmaklarını içime sokup kolayca kıvırdı, karnımdan göğsüme kadar her zerremi titretti. Dilinin her darbesi, parmaklarının her hareketi vücudumu alev alev yakıyordu. Sihir gibiydi. Heyecan vericiydi. Nefes almaya çalışırken göğsüm hızla inip kalktı ve parmaklarımı saçlarının arasına götürdüm.

Duygu dalgaları bedenimi ele geçirirken sessiz kalmaya çalıştım ama dili bunu imkânsız kılıyordu. En sonunda uzanıp eliyle ağzımı kapattı ve dudaklarımı saran sert avucunu hissetmek, beni bir anda hazzın doruğuna çıkardı.

Onu tekrar kendime çekmek için kolunu tuttuğumda zar zor nefes alabiliyordum. Kemerine uzanıp çektim, tokası gü-rültüyle açılırken fermuarını hızla aşağı indirdim. Onu içimde hissetmem ancak birkaç saniye sürmüştü. Gözlerimi kapatıp hareketlerinin beni ona daha fazla yaklaştırmasına izin verdim. Kalbinin her atışı göğsümde ve karnımda yankılanırken bu his tüm vücuduma yayıldı.

Başparmağıyla yanağımı okşadı. “Gözlerimi aç, Michelle.” Onu ilk gördüğüm günden bu yana yaptığı gibi ruhumu delip geçtiğini hissettim. Elini başımın yanına düşürdü, ben de parmaklarımı onun eline doladım.

Aniden tempomuz yavaşladı.

“Seni seyretmeyi seviyorum,” diye fısıldadı.

Seni seviyorum.

“Devam et,” diyebildim sadece.

Derin bir nefes alıp biraz daha derine girerken boğuk bir kahkaha attı. Yanağımı avucunun içine aldı ve başparmağıyla altdudağımı okşadı. “Tanrım, çok güzelsin.”

Güçlkle nefes alırken, “Konusmaya devam et,” dedim usulca.

“Beni içinde hissetmeyi seviyor musun?”

“Evet.”

“Ben de seviyorum.”

Seni de seviyorum.

“O kadar iyi hissediyorum ki,” dedi nefesini verirken. “Adeta benim için yaratılmışsın.”

Bunun doğru olup olmadığını düşünmeden edemedim. Acaba onun nasıl biri olduğunu gören tek kadın ben miydim? Komik ve alaycıydı ama bir o kadar da özverili ve iyi kalpliydi. Acaba gerçekten o da benim için mi yaratılmıştı? Ruhumu görebilen tek erkek o muydu? Ne kadere ne de yıldızlara inanırdım ama Cliff’in takımyıldızının benimkiyle hizalanacağına inanmak zorundaydım.

“Yine çok sesli düşünüyorsun.” İçime daha sert bir şekilde girdi. “Söyle.”

Ben inleyince avucuyla ağzımı tekrar sertçe kapattı. Beni ilk kez böyle tuttuğu anı anımsadım. İlk öpüştüğümüz geceyi. Beni evin duvarına sıkıştırdığı, “*Siktir et,*” dediği ve birlikte uçurumdan yuvarlandığımız geceyi hatırladım. Onu *arzuladığımı* fark ettiğim geceydi.

Ona tam da o an âşık olmuşum.

Sadece farkında değildim.

Aman Tanrım. Onu ne kadar çok seviyormuşum.

Bu his aniden kafama dank etti ve göğüs kafesimden omuzlarıma, oradan da parmaklarıma yayıldı. Orgazmın etkisiyle ağzım açıldı, adeta nefes nefese kalmıştım. Birlikte boşalırken ikimiz de boğuk bir şekilde inledik.

Buna seks diyemezdim çünkü fazla yüzeysel kalırdı ama *sevişmek* de diyemezdim. Tamamen farklıydı, benim olması gereken bir şeydi. Bunun *veda* anlamına gelmemesini

JULIE OLIVIA

umuyordum. Gözümü saate çevirdim. Gece yarısını on dakika geçmişti. Bugün Vermont'tan resmi olarak ayrılacaktım. Derin ve titrek bir nefes aldım. Cliff de benimle aynı kırmızı, dijital rakamlara baktı. Sonra da köprücük kemiğimin boşluğuna bir öpücük kondurdu.

Sessizliği, ikimizin söyleyebileceği her şeyden daha anlam-
lıydı.

44 . Bölüm

MICHELLE

Büyük bir yolcu etme töreni beklememiştim ama *Bird & Breakfast*'tan valizlerimle ve omzumda annemin çantasıyla çıkarken bu kadar çok insanın gelmesine minnettardım.

Babam kolunu omuzlarıma atarken derin bir nefes verdi. "Harika şeyler başaracaksın, Shellfish."

Gülümsedim. "Burada keyfin yerinde olacak mı?" diye sordum.

"Başkalarını dert etme," dedi sertçe. "Ayrıca geri dönmek istersen, senin için de bir odamız olduğunu unutma."

"Sadece üç konuk odası var."

"Senin için her zaman bir odamız olacak," diye tekrarladı.

Yutkunarak başımı salladım, o da beni kucakladı. Sıcak ve samimi bir kucaklamaydı, annem ölmeden önce hiç yapmadığı bir şeydi. Kalbinin kırılan parçalarını toplamaya çalışıyordu. Umarım kalan parçaları burada bulabilirdi.

Öne doğru bir adım attım ama etrafım bir kez daha sıkıca sarıldı.

Carol beni öyle sıkı sardı ki, nefes almak için çenemi yukarı kaldırmak zorunda kaldım. Saçlarında sigara ve gül kokusu

birbirine karışmıştı. Belki dört ay önce bu yaptığı garip, hatta boğucu gelirdi. Ancak şimdi gülümseyip ben de ona sıkıca sarıldım ve kokusunu içime çektim.

Beni bir o yana bir bu yana salladıktan sonra nihayet bıraktı.

Yüzümü buruşturdum. "Sigarayı bırakmalısın."

"Cliff gibi konuşuyorsun."

"Ne güzel işte."

Lars da onun arkasında durmuş, bir kolunu yanından uzatıyordu. "Arayı soğutma."

Ona yalnızca başımı sallayabildim.

Brittany de onun arkasında durmuş, paltosunun altındaki tulumunun askılarıyla oynuyordu. Tek boynuzlu atını kucağında sıkıca tutuyordu, göz hizasına gelebilmek için eğildim.

Oyuncağını benim kucağıma itti. "Sende kalsın."

Sapsarı, kıvrıkcık saçlarının bir tutamım kulağının arkasına ittim. "Olmaz," dedim usulca. "O senin."

Başımı iki yana salladı ve oyuncağı tekrar bana itti. "Al."

Gülümseyerek oyuncağı dikkatlice aldım. "Ona bir süreliğine ben bakarım," dedim başımla onaylarken. "Amerika'nın diğer ucunu görmüş olur, sonraki gelişimde de getiririm."

"Tamam," diye mırıldandı.

"Rocket da bir süre burada kalacak. Sana emanet, tamam mı?"

Brittany başını sallayarak ışıklı spor ayakkabılarına baktı. "Çünkü geri geleceksin, değil mi?"

"Evet," diye yutkundum. "Çünkü geri geleceğim."

"Söz veriyor musun?"

Gülümsemek için kendimi zorladım. "Söz veriyorum."

Brittany bana sarılmak için atıldı ve yüzünü göğsüme gömdü.

Geri çekilip ona gülümsedim. "Luke, Steve hakkında konuşursa ona haddini bildirmeyi unutma."

Başını yukarı aşağı sallayıp eliyle burnunu sildi. Ona son bir kez daha sarıldım ve o beni bırakana kadar çekilmedim.

Ayağa kalkıp döndüğümde Emily'nin kollarını kavuşturmuş halde ön verandanın sütununa yaslandığını gördüm.

"Hiç hoşuma gitmiyor."

"Benim de," dedim ses tonunu taklit ederken.

"Her neyse," derken gözlerini devirdi ve gülümseyerek başını başka tarafa çevirdi.

Sarılmayı çok seven biri olmadığını bildiğimden ben de gülümseyip yanından uzaklaştım. Ancak çok geçmeden bir anda kolumdan tutup bana sarıldı.

"Seni özleyeceğim," diye mırıldandı.

Onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarıldım. "Ben de seni özleyeceğim."

"Arayabilirim, değil mi?"

"Ne zaman istersen. Ben de seni ararım."

Arkasına yaslandı. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Yoksa Josh'la yaptığınız aptalca şeylerden nasıl haberdar olacağım?"

Emily gülümsedi. "Tamam. Harika."

"Anlaştık," diye tekrarlardım. Ardından uzun saçlarını okşayarak gülümsedim.

Sara merdivenlerin altında duruyordu, tüm bu sarılmalar yetmezmiş gibi beni bir kez daha kollarına aldı. Sessizce bana sıkı sıkı sarıldı, uzaklaşmaya çalıştığım da izin vermedi.

Kulağıma yaklaşıp, "İstediğin takdirde burası senin," diye fısıldadı.

"Sara," dedim ama kelimeler boğazımda düğümleniyordu.

Senin.

Geriye çekildi ve gözlerimin içine baktı. Masmavi gözleri anneminkilere o kadar benziyordu ki, bir anlığına bakışlarında onu gördüm.

“Senin,” diye tekrarladı. “Söylemen yeterli.”

Bakışlarımı yere indirdim. “Şimdi... sırası değil.”

Bana tekrar sımsıkı sarılınca titrek nefesimi kolaylıkla gizleyebildim. Belki de hissetmişti. Sara her zaman duygularımı benden daha iyi anlıyordu.

Ondan uzaklaşıp *Bird & Breakfast*'a son bir kez baktım. Verandanın tentesi, en soğuk gecelerde oturduğum salıncağın üzerine uzanıyordu. Cumbalı pencerede dantelli perdeler asılıydı. Açık kapıdan sayısız kez inip çıktığım merdivenlerin korkuluğu, burayı nasıl işleteceğimi öğrenmek için üzerinde sayısız saatimi geçirdiğim resepsiyon masası ve her gün itip içeri girdiğim “SADECE PERSONEL” yazılı mutfak kapısı görünüyordu.

Mutfakta Brittany'yle resim yapıyor, arka bahçede Rocket'la oynuyorduk. Emily de oturma odasında çok fazla televizyon izliyordu. Yemek odasında ise her sabah konuklarla oturup berbat tarçınlı çöreklerimizi yiyor, fena sayılmayan kahvemizi içiyorduk.

Sara ağzını açtı. “Unutma...”

“Teşekkürler,” diye sözünü kestim. “Ama gitmem gerek.”

Yüzü düştü. “Peki. İyi uçuşlar.”

Başımı sallarken yüzüne bakmadım, kimseye bakamıyordum. Başımı dik tutup pişman olmadan gitmek en iyisiydi.

Lisa koşup bana sarıldığında, kalın gözlüğü yüzüme çarptı. George da avuçlarını birleştirmiş halde onun arkasında duruyordu.

“Demek dönüyorsun,” diye mırıldandı.

“Evet.”

“Oradaki hayatın senin için çok önemli olmalı.” Nedense bu sözler bana çok boş gelmişti.

George beni omuzlarımdan tutup hızlıca sararken dudakımı ısırırdım.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Lisa'ya dönerek, "Sara'ya göz kulak ol, tamam mı?" diye fısıldadım.

O da bana göz kırptı ve başparmağını kaldırdı.

Rocket ön verandanın merdivenlerinden koşarak inip tam önümde durdu. "*Gidemezsin.*"

Burun kıvırdım. "Gidiyorum," diye mırıldandım.

Başını Cliff'in beni bekleyen kamyonetine çevirdi. Motor gürültüyle çalışıyor, karlı havaya dumanını salıyordu.

Rocket tekrar bana baktı. "*Hayır, hiçbir yere gitmiyorsun.*"

Eğilip kafasını okşadım. "Uslu dur."

"Hayır."

Cliff kamyonetinin yanında volta atıyor, anahtarı parmaklarının arasında döndürüyordu. Bu kış gününde öyle parlıyordu ki, kar tanelerinin bile onun için yolu açtığına emindim. Uzun, kendinden emin tavırlarla bana doğru yürüdü. Bu hali buraya geldiğim ilk günkü tavırlarına benziyordu. Elini kahverengi saçlarında gezdirirken bana en yakışıklı gülümsemesiyle baktı. Sonra da elini kotunun cebine koyup kamyonete yaslandı.

"Gitmeye hazır mısın?"

Benim aksime çok sakindi. Cliff hep böyle bir adamdı, beni bir arada tutan yapıştırıcım gibiydi. Hem de daha ilk günden beri...

"Hazırım."

Bagajımı kamyonetin arkasına yerleştirdikten sonra kapımı açtı. İçerinin kızların bıraktığı çeşit çeşit eşyayla dolu olduğunu görünce güldüm. Bir *Barbie* bebekle bir deste iskambil kâğıdını koltuktan aldım. Parlak fotoğraflar koltuğun ortasına dağılmıştı. Onları *Burke's Bakery* logolu peçetenin üstüne koyup torpido gözüne tıktım.

Kapıyı kapatamadan Rocket koşarak yanıma gelip kucağıma atlayınca irkildim.

Kahverengi gözlerini üstüme dikti. "*Ben de seninle geliyorum, Shelly.*"

JULIE OLIVIA

Cliff sürücü tarafına binip gülümsedi. “Sanırım ne kadar kalabalık, o kadar iyi.”

Yolcu kapısını kapattığımda, Cliff de gaza bastı ve yola koyulduk.

Ailem arkamızdan el sallarken ilerlemeye devam ettik. Köşeyi döndüğümüzde *Bird & Breakfast* gözden kayboldu. Kaldırımın yanından ilerleyerek *Burke’s Bakery*’yi ve meydanı geride bıraktık. Kapalı kırmızı köprüünün altından geçince Copper Run’ın kafesli ahşap tabelasının arkasını gördüm.

Ziyaretiniz için teşekkürler! Yine bekleriz!

Rocket bana iyice sokuldu. Parmaklarımı siyah beyaz tülelerinde gezdirip yanağımı boynuna yasladım.

45 . Bölüm

CLIFF

Copper Run tabelası aynada gittikçe küçüldü, en sonunda çitlerin ve kuru ağaç dallarının arasında görünmez bir hal aldı. Geri döneceğimi biliyordum ama bu defa onsuz olacaktım.

Havaalanına giderken yol boyunca sohbet ettik. Son gelişmelerden, Copper Run dedikodularına kadar ne varsa konuştuk. Ben alaycı yorumlarımı yaparken o her zamanki gibi gülümsedi, başını koltuğa yaslamıştı. Yol boyunca elimi onununkinden ayırmadım ve başparmağımla elinin üstünü okşadım.

Yolun kenarındaki yüksek binalar, istediğimden daha hızlı bir şekilde belirmeye başladı. Biraz ileride uçaklar bir bir kalkıyor, gürültüyle başımızın üstünden geçiyordu. Yolcu indirmek için araçların girdiği sıra upuzun ve ıstırap vericiydi. Göğsümün sıkıştığını hissettim ama çok geçmeden onun da aynı duyguları yaşadığını fark ettim. Düşünceli bir şekilde kolyesiyle oynuyordu. Parmak eklemlerinin arasına bir öpücük kondurdum.

“Her şey yolunda,” diye fısıldadım.

Hızlıca başını salladı.

Rocket koltuğunda huzursuzdu, Michelle’in kucağından bana doğru atladı ve burnunu cama dayayıp ıslak izler bıraktı.

“Rocket,” dedim gülerek ve yolu görmek için başımı kaldırdım.

Michelle ellerini çırpı. “Rocket, arabayı sürmesine izin ver,” diye uyardı.

Rocket aniden sızlanmaya başlayıp annesinin kucağına döndü ve bu kez burnunu onun camına dayadı.

Sonunda bir kenara çekip dörtlüleri yaktım ve Michelle’e döndüm. Çoktan bana bakıyordu. Rocket’ın patileri bacaklarında titrerken dalgın dalgın onun tüylerini okşuyordu.

Elimi uzatıp avucumu saçlarına gömdüm.

“Buraya gel,” diye fısıldadım.

O da koltuğun üzerinden eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Öpücüğü telaşsız ve uzundu ama asla yeterli değildi.

Alnımı onunkine yasladım. “Çok güzeldi.”

Başım salladı. “Evet.” Ancak sesi tereddütlü geliyordu.

Yüzüme zoraki bir gülümseme kondurdum. “Sen Michelle’sin. Her zaman yaptığın gibi orada da başarılı olacaksın.”

Sessizce başımı sallayarak söylediklerimi onayladı.

Onunla böyle kalmaya devam etmek isterken arkamdaki araba kornaya basınca homurdandım.

“Demek gitme vakti geldi?” dedim gülümseyerek.

Michelle gülümsemedi. “Evet,” diye mırıldandı.

Rocket dışarı atlamadan kapıyı açıp kapatmayı başardım. Bugün çok hareketliydi, onu riske atacak bir şey yapmak istemiyordum. Kamyonetin arkasına uzanıp bavullarını çıkardım ve yere sertçe koydum. Bana bakarken gülümseyerek nefesimi verdim.

Başparmağımla kamyonetimi işaret ettim. “Rocket seni kapıya kadar geçirme ihtimalimi elimden aldı.”

Bakışlarını yere eğerek çantasının uzun askısıyla oynadı, güçlkle nefes alırken gülümsedi. “Farkındayım.”

O lanet olasıca köpeğe içimden tüm kötü sözleri söyledim

ama onu yolcu etmek istediğini biliyordum, bu hakkı elinden alamazdım.

Öne doğru birkaç adım atıp onu göğsüme çektim ve çenemi başına yasladım. “Senin için çok heyecanlıyım.”

Kalbim deli gibi atarken sesini kulaklarımda duyuyordum. Ancak bu vedanın beni içten içe öldürdüğünü ona belli edemedim. Bu şu anda en son ihtiyacı olan şeydi.

Başını yana eğerek, “Pansiyona göz kulak olur musun?” diye mırıldandı. “Sara... ne bileyim... kurabiyeleri yakabilir ya da...” Burnunu çekip gökyüzüne baktı. “Tanrım, faturaları ödemeyi de unuttur. Her gün postayı kontrol etmesini söyle.”

Gülümsedim. “Ben kontrol ederim.”

“Bir de balayı odası için yatak örtüsü var, onları da unutmasın.”

“Şu çirkin pembe şeyler. Tamam, hatırlatırım.”

Koluma vurup yüzünü bir kez daha göğsüme gömerken gülümsedim. Burnum sızlıyordu ama üzüleliyordum. Onun için verdiği karardan emin olmalı, yanında durmalıydım.

“En sevdiğim pansiyonuma iyi bak, tamam mı?”

Gülümsedim. “Bakacağım.”

“Anlaştık,” dedi yutkunarak. “Artık gitsem iyi olur.”

“İndiğinde ara, tamam mı?”

Onu tekrar öptüm. Kollarımı öyle sıkı tuttu ki, moraracağından korktum.

“Yakında konuşuruz.” Sesi neredeyse gergindi, hatta çaresizdi.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Avucumu yanağına götürüp onu bir kez daha öptüm.

Seni seviyorum.

Fakat bunu söylemek yerine, “Seni özleyeceğim,” diye mırıldandım. Böylesi daha kolay ve daha kibardı.

Bembeyaz olmuş eklemleri ve titreyen elleriyle valizlerinin saplarından tuttu. Avuçlarımı ellerinin üzerine koydum.

“Göz açıp kapayıncaya kadar tekrar görüşeceğiz,” diyerek onu teselli ettim.

“Haklısın.” Gülümsüyordu ama yüzündeki ifade samimi değildi. “Biliyorum.”

Başımı sallayıp bir kez daha gülümsedi. En sonunda arkasını döndü ve iki valizini de peşinden sürükleyerek uzaklaştı.

Nefesim kesildi. Burnum sızlarken çenem titredi.

Michelle son bir kez bakmak için bana döndü, kederli bir halde iç çektim ve beni duymamasını umut ettim.

Gülümsemeye çalışarak serçeparmağını ve başparmağını kaldırdım ve elimi kulağıma götürüp salladım. “Ara beni!”

Güldü ve tekrar önüne dönüp sürgülü kapıdan havaalanına girdi. Bir iki saniye orada öylece kalarak ardında bıraktığı boşluğu seyrettim, sonra da kamyonetime bindim.

Bir süre öncesine kıyasla Copper Run’a dönüş yolu fazla sessizdi. Rocket yolcu koltuğunda oturmuş, önünden geçtiğimiz kuru ağaçlara bakıyordu. Ne ses çıkarıyor ne de kımıldıyordu. Döner dönmez Lars’la alkol almam gerekecekti.

Radio kanallarıyla oynadım ve karşıma *Eddie Vedder* çıkınca durdum. *Pearl Jam*’in *Black* şarkısı çalıyordu.

Ve o anda hakikat aniden kafama dank etti.

Michelle burada değildi.

Gitmişti.

Aniden hiç utanmadan gözyaşlarına boğuldum. Gözlerim yanarken görüşüm bulanıklaşıyordu. Öksürmeye başladım ve direksiyonu daha sıkı tuttum.

Rocket yerinden kalkarak dikkatlice kucağıma oturdu. Titrek nefesler alıp verirken çenemi omzuna yasladım ve hıçkırıklara boğuldum. Arkasını dönüp yanağımdan akan yaşları yalamaya çalıştı. Yolu zar zor görebiliyordum.

Arkamdaki sürücü kornaya basınca hız sımırının on kilometre altında gittiğimi fark ettim ve arabayı otoyolun kenarına çektim.

Öfkeli arabalar yanımızdan hızla geçerken pencereyi indirip hepsine ortaparmağımı gösterdim. “Yürü, git!”

Alnımı direksiyona dayayıp daha da sıkı tuttum. Rocket başını kollarımın arasından sokmaya çalışınca kafamı kaldırarak derin bir nefes aldım ve avucumu yüzümde gezdirdim.

“Tamam,” diyerek burnumu çektim. “Toparlanalım. Tamam mı, oğlum?”

Gözümdeki yaşları silmek için torpidoya uzandım ama açar açmaz fotoğraflar yere dağıldı. Onları toparlamak için eğildiğimde Michelle’i gördüm.

Fotoğrafı elime alırken nefesim kesilecek gibi oldu. Cadılar Bayramı’nda çekilmiş fotoğrafta üzerimde siyah pelerinin vardı ve elimde de korkunç bir maske tutuyordum. Kırmızı, flanel kumaş gömleğim kolumun altından çıkmıştı. Komik bir haldeydim ama tam karşımdaki Michelle, ağzını eliyle kapatmıştı ve yüzü ıslıl ıslıl parlıyordu. Benim gibi o da gülüyordu, hatta öyle çok gülüyordu ki gözleri kısılmıştı. Ne zaman mutlu olsa ve içi içine sığmasa böyle gülerdi.

Çok mutlu görünüyordu.

Tanrım, onu seviyordum.

Düşüncelerimden sıyrılıp gözlerimi kırıştırdım ve her şey bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti.

Onu çok seviyordum. Böyle olamazdı, bu şekilde bitemezdi.

“Ona söylemem gerek,” dedim kendi kendime. Ayaklarımı arabanın paspasına sürtüp doğruldum. Avuçlarımı direksiyona vurarak, “Lanet olsun!” diye bağırdım.

Rocket yine arabada ileri geri yürümeye başladı, sızlanıyordu. Gözucuyla ona bir bakış attığımda havladı.

“Tamam. Hadi gidelim, dostum.”

Rocket’ı oturttum, emniyet kemerini takarak onu koltuğa sabitledim ve arabayı çalıştırdım. Direksiyonu tam tersi yöne kırdığımda kulakları koltuğa sıkıca yapıştı. İki şeritli yolda kamyonetim geriye doğru kayıp karşı şeride savruldu, gaza basarak ilerledim.

46. Bölüm

MICHELLE

Havaalanının devasa pencerelerine baktım. Pist park halinde, üzerinde ilerleyen veya kalkmak üzere olan uçaklarla doluydu. Brittany'nin pelüş oyuncağını göğsüme sıkıca bastırdım. Diğer elimle de annemin çantasını kavramıştım. Uçak beş dakika sonra kalkacaktı ve benim oturduğum bölüm için anons on dakika önce verilmişti. Kapıda tek başımaydım ama yerimden kımıldayamıyordum.

O uçağa binersem, Vermont'ın giderek benden uzaklaşmasını izlemek zorunda kalacaktım. Elbette geri gelecektim ama kim bilir ne zamandı?

Acaba Sara öğleden sonra kahve hazırlamayı unutmuş muydu? Emily, babam varken salonda rahat rahat televizyon seyredebiliyor muydu? Rocket, Brittany'nin yanma dönmüş müydü?

Acaba Cliff beni özlüyor muydu?

Beni gitmem için cesaretlendirmişti ama dilimin ucuna kadar gelen o iki kelime bir türlü ağzımdan çıkmamıştı.

Seni seviyorum.

Kamyonetine doğru yürüdüğü an bir parçam benden kopmuş gibi hissetmiştim. Copper Run tabelasının beyaz bir nok-

YETER Kİ SEN MUTLU OL

taya dönüşerek kalbimde kapanmayan bir delik açmasına benziyordu.

Öksürüklerimin arasından gülümseyip yüzümü ovuşturdum. Gözlerimin kenarını sildim, havaalanında ağlamam söz konusu dahi olamazdı.

Tanrım, neden böyle ağlıyordum? Midem bulanıyordu ve kusacak gibi hissediyordum.

Çok saçmaydı.

Çantama uzanıp makyaj malzemelerini ve anahtarları karıştırdım. İçine bir mendil attığıma emindim, arka gözü açarken elime başka bir şey çarptı. Elime aldığımda katlanmış bir defter sayfası olduğunu gördüm, köşesinde küçük bir şarap lekesinin bulunduğu soluk kahverengi bir kâğıttı.

Kâğıdı titreyen ellerimle yavaşça açtığımda bunun bir mektup olduğunu fark ettim.

Sevgili Shelly.

Derin bir nefes aldım, titreyen vücudumla pencereye doğru sendeledim. Kendimi zar zor tutarak avucumu cama dayadım ama ellerim kaydı.

1 Ocak 1997

Sevgili Shelly,

Yeni yılın kutlu olsun! Baban bu mektubu yazmamamı söyledi ama kahretsin, yazacağım işte! Hayat pişmanlıklarla geçirilemeyecek kadar kısa.

Yeni bir yıl, yeni hatıralar demek. Bu yıl için de kendine hedefler koyduğunu biliyorum, muhtemelen hepsini gerçekleştirebilirsin. Çünkü sen tam da benim olmak için çabaladığım türden bir kadınsın. Fakat tüm anlarının özel olmasını istiyorum, o yüzden lütfen bunu da hedef listene koy.

Ama öncesinde sana kısa bir hikâye anlatacağım.

Baban ve ben, bu yıla yeni arkadaşlarımızla içki içerek gir-

dik. Baban dışında hiç yakın arkadaşım olmamıştı ancak Lisa da kocası George da muhteşem insanlar. Onlara bugüne dek hiç sabaha kadar uyanık kalmadığımı söyledim. Koskoca yirmi dört saat, sıfır uyku, hayal edebiliyor musun? Lisa gün doğumuna kadar şehirde dolaşmayı teklif etti. Sonunda kendimizi bir mezarlıkta bulduk. Shelly, öyle çok korktum ki neredeyse kaçacaktım ama baban bunu yapmazsam pişman olacağımı söyledi. Ben de o mezarlığa girdim.

Belki bunun çok da uç bir şey olmadığını, altı üstü bir mezarlığa gittiğimi düşünüyorsundur fakat kendimi o kadar canlı hissettim ki. Berbat bir mezarlıkta inanılmaz özgür hissettim. Hem ben hayaletlere bile inanmazdım! Demek istediğim, insanın bazen aptalca, mantıksız ve korkutucu şeyleri yapması gerekiyormuş.

Uzun lafın kisası bu. Allen berbat bir herif ve korkunç biri. Bilmediğimizi sanıyorsun ama biliyoruz. Baban da ben de her gün kavga ettiğinizde bunu yüzünden görüyoruz çünkü gülümsemi çalıyor. Ve sen yıllardır gülümsemediyorsun, Shelly. Seninle daima aynı fikirde olduğumuzu söyleyemem ama bana, sandığından da çok benziyorsun. Sen çok güçlü bir kadınsın ve bizim gibi güçlü kadınlar, çok daha iyisini hak eder.

Yeni bir başlangıç korkutucu geliyor olabilir ancak bu çok manasız bir korku, en az hayaletlerin olmadığı bir mezarlıkta gece vakti korkmak kadar saçma. Güven bana. Seni daha sık görebilmek, seninle daha çok konuşabilmek isterdim. Yan komşumuz çok yakışıklı ve yeni boşandı. Senden daha konuşkan biri ama içimden bir ses nedense çok iyi anlayacağınızı söylüyor.

Fazla ciddi olmayı bırak, Shells Bells.

Ve bir şeye ihtiyacın olduğunda yardım istemekten çekinme. Seni sonsuza kadar seveceğim.

Annen

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Dişlerim takırdamaya başladı, çenem kaskatı kesilmişti.

Bu mektubu neden bana göndermemişti? Neden bu satırları her şey için çok geçen okuyordum?

Beyaz fayanslı tavana bakıp derin bir nefes aldım.

Neden emekli olduktan sonra yeni bir iş kurmak için buraya taşınmıştı? Yoksa mutluluğa dair benim bilmediğim bir sırrı mı vardı?

“Seattle, Washington’a giden 347 numaralı uçuş için son çağrı!”

Titreyerek nefesimi verirken gözlerim yaşardı. Mektubu çantama koydum ve Brittany’nin pelüş oyuncağını göğsüme sıkıca bastırdım.

Neden ağlamak üzereydim?

Neden bir türlü bu uçağa binemiyordum?

Seattle’da kendime bu hayatı inşa etmek için canımı dişime takmıştım ama şimdi... hepsi boş geliyordu. Copper Run gibi değildi, pansiyon gibi değildi.

Annem haklıydı. Bu aptalca ve anlamsızca korkutucu bir şeydi. Bu özgürlüğün ta kendisiydi.

Beni tanıyan insanlarla dolu küçücük bir kasaba.

HAV!

Donakaldım. İçeride bir köpek havlamıştı.

Ya da bana öyle gelmişti.

Kapıdaki görevli bana bakarken ben de kafamı aynı anda ona çevirdim, sanki ikimiz de aynı sesi duyduğumuzdan emin olmaya çalışıyorduk.

Ve sonra tekrar duyuldu.

HAV!

Kapı görevlisi arkama bakınca gözleri fâl taşı gibi açıldı. Onun bakışım takip ederek arkamı döndüm ve anında midem düğümlendi.

İki güvenlik görevlisi, havaalanındaki kitapçının ve mar-

ketin önünden geçip koridorda koşturuyordu. Bize doğru hızla ilerlerken, “Durun!” ve “Köpeklerin girmesi yasak!” gibi cümleler söylüyorlardı.

Önlerinde ise... hızla koşan Cliff Burke vardı.

Olduğum yerde donakalmış halde bana doğru yaklaşmasını seyrettim.

Cliff.

Buradaydı.

Üstelik on metre önünde de köpeğim vardı.

Gözlerim siyah-beyaz tüylere kaydı. Rocket o kadar hızlı koşuyordu ki, ayaklarının yere değdiğini göremiyordum. *Border collie* bacakları, onu kimsenin kendisine yetişemeyeceği bir hıza çıkarıyordu.

Göz göze geldiğimizde bir kez daha havladı ve daha hızlı koşmaya başladı. Tek boynuzlu atı yere bırakarak kollarıma atlaması için tam zamanında yere çömeldim.

Rocket saçlarımı karıştırıp yüzümü yalamaya başladı. Kuyruğunu öyle hızlı sallıyordu ki, poposu deli gibi hareket ediyordu. Bir anlığına sersemledim.

Ayak sesleri giderek yaklaşırken başımı kaldırdım. Cliff tek eliyle bankın üzerinden atladı ve benden tarafa sertçe inerken sendeledi. Nefesimi tutup elimi ağzımla kapattım ve tekrar bana doğru koşmaya başladığında gülmeden edemedim.

Tanrım, geri gelmişti.

Buradaydı.

Her nefes alışında ağırlaşan göğsüyle flanel kumaş gömleği geriliyordu. Göz açıp kapayınca kadar yanımda belirdi, avuçlarını dizlerine koyup eğildi ve gülümsedi.

Nefes nefese kalmış bir halde, “Beni özledin mi?” diye sordu.

“Ama dedin ki...”

“Sen bana bakma, çok gevezeyimdir,” dedi gülerek.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Elimden tutup beni ayağa kaldırdığında göz göze geldik. Göğüs kafesim en az onunki kadar hızla inip kalkıyordu. Nasıl nefes aldığımın farkında değildim.

Tek düşünebildiğim *burada* olmasıydı.

“Uçağa binme,” dedi boğuk bir sesle.

“Ne?”

“Uçağa binme, Michelle.”

“Ama...”

“Seni seviyorum.”

Bir sıcaklık dalgası göğsümden boynuma, oradan da kulaklarım ile yanaklarıma kadar yükseldi. Öyle yoğun ve bedenimi ele geçiren bir duyguydu ki, duyduklarımı inanamıyormuş gibi ağzım açık kaldı. Olduğum yerde donmuştum.

Kaşlarını çatarak gülümsedi. “Tanrım, seni seviyorum,” dedi başını sallayarak. “Aptal şakalarıma göz devirmeni, kimse seni görmüyor sandığında köpeğinle tartışmanı, geceleri kahve içmeni ve Cadılar Bayramı’nda kostüm giymemeni seviyorum. Kızlarıma bu kadar harika davranmanı seviyorum. Bir daha kimseye “*benimle kal*” demeyeceğime dair kendime bir söz vermiştim ama seni seviyorum. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?” Göz göze geldik ve derin bir nefes alıp tekrarladı. “Bunun bir anlamı olmalı.”

Hiçbir şey düşünemez, söyleyemez olmuşum.

Rocket burnunu bacağıma yaslamış kıpırdamadan duruyordu.

“Ben...” Dudaklarımı yaladım. “Cliff...”

Yüzü düştü, acı çekiyor gibi bir hali vardı. “Özür dilerim,” diyerek hemen araya girdi. “Ben...”

“Gitmek istemiyorum.” Ben de onun sözünü kesmiştim.

Göğsü hızla inip kalktı.

“Gitmek istemiyorsun.”

“Gitmek istemiyorum,” diye tekrar ettim ve gülümsedim.

“Seni seviyorum.”

“Beni seviyor musun?” Yüzünde önce bir rahatlama, sonra bir üzüntü, ardından şaşkınlık belirdi.

Kocaman gülümsedim. “Seni seviyorum, Cliff.”

Rahatlayarak nefesini serbest bıraktı ve çenemi ellerinin arasına aldı. “Tanrıya şüktür.”

Bunu söyledikten sonra beni öptü.

O an, kalbimin kayıp parçası yerine oturdu. Kendimi kollarına bıraktım ve elimi boynuna dolayarak onu kendime çektim. Belki durmamız gerekiyordu. Belki de herkesin ortasında pervasız ve utanç verici davranıyorduk ama Cliff beni öpmeye devam etti.

Etrafımızdaki güvenlik görevlileri anlamadığım sözler söylerken Rocket bacağma atlayarak havlamaya devam ediyordu. Görevli bana uçağa binmek için son şansım olduğunu hatırlatırken Cliff’e öyle kapılmışım ki, bunların hiçbiri umurumda değildi.

Ardından geri çekildi, nefesini toparlayıp elini saçlarının arasında gezdirdi.

“Aman Tanrım. Özür dilerim, hanımefendi. Size kendimi tanıtmayı unuttum.” Elini uzattı. “Benim adım Cliff. Gelip sizi öptüğüme inanamıyorum. Ne kadar da kabayım.”

Kalbimin hızlı atışlarını adeta boğazımda hissedebiliyordum. Gözlerim yaşlarla doldu.

Uzattığı elini sıktım.

“Ben de Michelle,” dedim usulca. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

El sıkıştık.

“Tanrım, çok güzelsin. Sanırım senden hoşlanıyorum.”

“Ben de senden hoşlanıyorum.”

El sıkışmaya devam ediyorduk.

Kollarını kavuşturmuş halde duran güvenlik görevlilerine döndü.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

El sıkışmaya devam ediyorduk.

“Gitmem gerek.” Ardından öne eğilerek, “Tutuklanmak üzereyim,” diye fısıldadı.

“Sen mi, Rocket mı?” diye sordum gülerek.

“Bir köpeğin havaalanında koşturmasına izin vermeme-liydim.”

“Sanırım.”

Cliff, Rocket’a bakıp gülümsedi.

Rocket kuyruğunu sallayarak havaalanının zeminine vurdu ve tekrar havladı. Bir kez olsun, onun ne düşündüğünden emindim.

Gülümsedim. “Sanırım Rocket eve gitmek istiyor.”

“Evet. Ben de.”

47. Bölüm

MICHELLE

Copper Run'ın en sevdiğim tatil günü artık yılbaşı gecesiydi.

Meydanın loş dekoratif mumlarının üzerine kâğıt hamurundan yıldızlar asılmıştı. Beyaz, sarı ve siyah renkli flamalar kemerli geçitlerle sokak lambalarının üzerine sarkıyordu. Parkın bir köşesinde aynı anda ancak üç kişinin kayabildiği ufak bir buz pisti vardı. Sabahın erken saatlerinde yağan kar tuttuğu için de zemin kaygandı.

Cliff'le ikimiz, üstünde *Burke's Bakery* tabelası asılı küçük bir standın arkasındaydık. Cliff'in yardıma ihtiyaç duyacağı kadar uzun bir sıra yoktu ama şu an olmak istediğim tek yer burasıydı.

Elinde o bayıldığı çikolatalı kekleri tutan George'a birkaç bozukluk vermek üzere kasayı açtım. Madeni paraları avucuna dökmek üzere elimi uzattım ama başını iki yana salladı.

“Üstü kalsın.”

Paraları geri koyup kasayı kapattım ve beni izleyen Cliff'e döndüm.

Güldüm. “Ne var?”

“Gömleğim sana çok yakışmış,” diye sırtıttı.

Üzerime geçirdiğim gömleğin bol kolunu yukarı kıvırdım. Bavullarım şu an Seattle'da, benden uzaktaydı.

Topsy'yi arayıp iş teklifini -memnuniyetle- reddettiğimi söylemişim. Sonra da eski müdürüme bir istifa dilekçesi faks-lamış ve gururla *Bird & Breakfast*'ın resepsiyonundaki "Michelle Cadell, Pansiyon Sahibi ve İşletmecisi" yazan plaketi düzeltmişim.

Bavullarımı nasıl geri alacağımı düşünüyordum, sonuçta tüm şık kıyafetlerim onların içindeydi. Son dört gündür Sara'nın kısacık gömleklerini, Cliff'in bol kazaklarının altına gi-yiyordum. Bir şekilde işimi görüyordu.

Ona doğru birkaç adım atıp çenemi göğsüne yasladım ve mavi gözlerine baktım.

"Onsuz daha iyi görünmez miydim," diye takıldım.

Derin bir nefes alıp güldü. Sonra da altdudağını ısırarak ba-şını salladı. "Seni seviyorum. Biliyorsun, değil mi?"

"Bunu hayatımın her anında tekrarlayabilirsin."

Bakışları yoğunlaştı ve eğilip fısıldadı. "Tanrım, seni çok..."

Aniden Brittany, Rocket'ın tasmasını çekiştirerek standın arkasına koştu. Sonra ikisi de yere çömeldi.

Cliff önce bana baktı, sonra ona döndü. "Neler oluyor, Britt Britt?" diye sordu.

Kız burnunu kırıştırdı. "Luke peşimden ayrılmıyor."

Cliff iç çektiğinde yüzümde bir tebessüm belirdi ama gizle-mek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Diğer kızını da başka bir erkek çocuğun kovalamasına ne gerçek ne de mecazi anlam-da hazırdı. Onu suçlamıyordum.

Soğuktan korunmak için taktığı kulaklıkların üzerinden çı-kan saç tokasına hafifçe dokundum. "İstediğin kadar burada saklanabilirsin." Sözlerimin ardından sadece bir iki saniye daha

yanımızda kaldı ve koşturarak gitti. Belli ki çocukların hafızası zayıftı.

Sara yorgunluktan nefes nefese kalmış bir halde standa geldi. “Geciktiğim için üzgünüm, temizliği bitirmekle uğraşıyordum.”

“Tam...” Kalabalığın üzerinde yükselen, geçici bir sahneye yerleştirilmiş dev saate baktım. “Otuz saniyen kalmış.”

Sara kaşlarını kaldırdı. “Tam zamanında.”

Elimi uzatıp alnındaki küçük sarı boyayı başparmağımla sil-dim. “Burayı unutmuşsun.”

Gülümsedi. “Teşekkürler.”

Copper Run’a geri dönünce Sara pansiyondaki odasından taşınmış, meydanda Betty’nin dükkânının üst katındaki bir da-ireyi tutmuştu. Burayı nasıl bu kadar çabuk bulduyuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu ama Sara hep böyle becerikli biri olmuştu. Kendini kasabanın yarısına çoktan sevdirmiş, diğer yarısıyla da henüz tanışmamıştı.

Stüdyo dairesine *Bird & Breakfast*’taki şişme yatakları sermiş, etrafa giysilerini dağıtmıştı. Duvarlarının yarısını da resimleriyle kaplamıştı. Söz konusu resim yapmaksı ortadan kaybolurdu. Oraya taşındıktan sonra yirmi dört saat boyunca ondan haber alamadığımda, Betty’yi kapıyı açması için ikna et-mek zorunda kalmıştım. Sonrasında Sara’mn, duvarın yarısını ardından güneşin yükseldiği bir dağ resmini bitirmek için bütün gece uyanık kaldığı ortaya çıkmıştı.

Pansiyonda işlere yardım etmeye karar vermişti ama uzun süreli olmayacaktı. Hayalleri bambaşkaydı. Copper Run’da ye-rel sanatçıların olacağı bir stüdyo açmaktan bahsediyordu ve elbette Winston bunu duyar duymaz adım listeye yazdırmıştı.

O koştururken kalabalığa baktım.

Emily’le Josh buz pistinde üç tur kaydı ama çok geçmeden Josh düşünce seyirciler koro halinde, “Aaa,” diye bağırdı.

Ardından Emily utana sıkıla Josh’ı kaldırdı ve tekrar buz-

YETER Kİ SEN MUTLU OL

da kaymaya başladılar. Carol da Emily'nin dengede kalmasına yardımcı oldu. Dudaklarını öyle bir büzmüştü ki, sigarası ağzının köşesinden sarkıyordu.

O sırada Lars, Carol'ın arkasına yaklaşıp sigarayı ağzından aldı ve yere attı.

"Çöpleri yere atma!" diye sızlandı Carol.

Fakat Lars omuz silkmekle yetinerek bize doğru yürüdü ve tezgâha yaslandı.

"Donut alabilir miyim?"

"Tabii, efendim." Elime bir peçete koymasına için avucumu Cliff'e uzattım.

"Buyurun."

Carol başka bir sigara yakıp yavaşça bize doğru gelmeye başladı.

Cliff iç çekti. "Carol, bırakmaya çalışacağına söz vermiştin."

"Her zaman çalışıyorum ama hiç başaramıyorum."

Lars onu dirseğiyle dürttü. "Bir kez daha dene."

Carol başını meydan okurcasına yana eğdi.

"Bak, yeni yıl geldi," dedi Cliff. "Yeni bir başlangıç yapmak istemez misin?"

Carol düşünüyormuş gibi başını karanlık gökyüzüne çevirdi, sonra da omuz silkti. "Hayır, bu sene o sene değil."

Gözucuyla Cliff'e baktım, o an yeni başlangıçlar sadece bizim içindi.

Cliff'le yeni hayatım ve Copper Run'da kalacak olmamın benim, bizim için ne anlama geleceği hakkında çok konuşmuştuk. Yine de fazla ileriye dönük planlar yapmamaya çalışıyorduk. İkimiz de soru işaretleriyle dolu bir gelecektense anı yaşamak istiyorduk.

Yani tek bildiğim, şimdilik onunla birlikte olduğum ve bu kasabada, annemin pansiyonunda, yani *kendi* pansiyonumda yaşayacağımdı.

JULIE OLIVIA

Ve bu benim için fazlasıyla yeterliydi.

“İşte başlıyor!” dedi Lars.

Aniden tüm Copper Run ondan geriye doğru saymaya başladı.

Dokuz...

Lisa ve George, parkın etrafını saran beyaz çitlerin dışında tek başlarına duruyordu. Ellerinde şampanyaları ve kekleriyle kadehlerini tokuşturup gülümsüyorlardı.

Sekiz...

Emily’le Josh, bir sokak lambasının yanında el ele tutuşmuştu. Josh, Emily’nin alnına bir öpücük konduruyordu.

Yedi...

Sara saatin yanında duran babamın yanına koştu, koluna girdi ve başını omzuna yasladı. Babamın titrek nefesini verirken yüzünde beliren rahat ifadeyi görebiliyordum.

Altı...

Carol sigara izmaritini çöp kutusunun üstündeki küllüğe bastırdı. Ardından cebinden paketini çıkararak birkaç kere katlayıp çöp kutusuna attı.

Beş...

Cliff kollarını belime doladı. Gözlerimi kapattım, öğleden sonra standı koymak için pişirdiği yiyeceklerin tarçın ve vanilya kokusunu içime çektim. Bir de teninden gelen narenciye kokusunu, ona özgü kokuyu.

Dört...

Cliff ellerini kalçalarımın omurgama doğru kaydırıp omuzlarıma dokundu. Her zamanki gibi. Ancak bana dokunması çok hoşuma gidiyordu.

Üç...

Avucunu yanağıma götürüp yüzümü kendine çekti.

İki...

Gözlerinin içine, kilisedeyken karşımda duran masmavi gözlere baktım. Tanımıyorken bile bildiğim adam. Beni, benim

YETER Kİ SEN MUTLU OL

onu sevdiğim gibi seven adam. Tamamen olduğumuz halimizle, tüm kusurlarımızla.

Bir...

Dudaklarımız birleşirken havai fişekler patladı ve gökyüzü aydınlandı.

Resmi olarak 1998'e, yeni bir yıla girmiştik ve ben bu yılın her gününü beni seven adamın kollarında, olabildiğince mutlu bir şekilde geçirmeyi planlıyordum. Bence ikimiz de bunu çoktan hak etmiştik.

Sansöz

ROCKET

Sekiz Yıl Sonra

Bu defa yürüyüş daha uzundu. Yıllardır aynı binaya girip çıkarken bu defa daha uzağa, hiç bilmediğim kocaman bir binaya doğru yürüyorduk.

Normalde hiç bu kadar uzağa gitmezdik.

İnsanlar etrafımda koşuşturup duruyordu. Birkaçı kaykaylarıyla havaya sıçırıyordu. Hepsi gülüp duruyor, etrafımızda geziyordu. Bir tanesi kafamı okşadığında bu hoşuma gitti. Kafamı kaldırıp baktığımda onun ara sıra Küçük Kız'la televizyon izleyen ve kahkaha atan çocuk olduğunu gördüm. Ancak Küçük Kız'ın yüzü şu an çok gülmüyordu. Yumruğunu tasmamın etrafına sıkıca sarmış halde yanımda duruyordu. Bu binada onu rahatsız eden bir şeyler vardı. İç dünyası gürültülüydü ve kalbi hızlı atıyordu.

Komik Adam yanıma gelip bir şey söylediğinde Küçük Kız onun omzuna bir yumruk indirdi. Bacağına hafifçe sürtündüm çünkü ne zaman beni sevse içindeki çarpıntı hafifliyordu ve yüzü gülüyordu. O sırada Komik Adam, her zamanki gibi bir şey söyleyip Küçük Kız'ı kahkahalara boğmayı başardı.

Ben ona yardım edemiyorsam genelde o ediyordu. Böyle

bir ekiptik. Küçük Kız tasmamı Komik Adam'ın eline verdi, sonra eğilip tekrar başımı okşadı. Ne dediğini çok anlayamadım ama sanki, “*Aferin, oğlum,*” diyormuş gibi geldi. Mutlu oldum, demek ki istediğini yapmıştım ve daha çok okşanma hakkı kazanmıştım.

Ben akıllıydım.

Komik Adam bana bakarken kaşlarını kaldırdı. Gözleri kırmıştı ve *her zamanki* şakacılığı yine üstündeydi. Bana bir şeyler mırıldandı, *eve* benzer bir kelimeyi seçebildim. Bu iyiydi, zaten yorulmuştum ve uzanmak istiyordum. Bugün yürüyüş fazla uzun sürmüştü. Herhalde Küçük Kız artık günlerini diğer binada değil, burada geçirecekti. Acaba boyu uzadığından mıydı? Sırf bu yüzden birçok şey değişiyordu.

Küçük Kız'la ikimiz artık onun odasında daha sık zaman geçiriyorduk. Kutuya benzer bir şeyle konuşmaya bayılıyordu ama böyle olduğunda beni daha uzun süre okşadığından dolayı dert etmiyordum. Bazen de alt kısmında tüylerin olduğu çubukları alıp kâğıda yapışkan bir şey sürüyordu. Onu ilk yalamaya kalktığımda bana bir daha yapmamamı söylemişti, ben de yapmamıştım. Şimdi o yapışkanı her tarafa yayıyordu ve kâğıtlar duvarların her yerine yapışmış durumdaydı. Komik Adam buna sanat diyordu.

O sanatıyla uğraşırken bazen diğer odaya gidip yatıyordum çünkü kâğıtların üstüne basmamı istemiyordu. Artık bizimle yaşamasa da o odada nedense Ukala Kız'ın kokusu vardı. Bir keresinde kısa süreliğine geri gelmişti ve birlikte parka gitmiştik. Ukala Kız üzerinde uzun ve beyaz bir elbiseyle durmuş, birine bir şeyler söylüyordu. Sonra yüzlerini birbirine yapıştırıp ortadan kayboldular. Kimden saklandıklarını anlamamıştım çünkü onları hepimiz görüyorduk, birkaç dakika sonra yemekler ve müzik eşliğinde geri gelmişlerdi. Bu tuhaf ritüellerini sorgulamayı bırakmıştım.

Eve yaklaştık. Her zaman geçtiğim yerleri koklayarak yeni bir şey olup olmadığını veya *eve* birinin gelip gelmediğini kontrol ettim. Ara sıra gelen giden oluyordu ama genellikle *evde* yemek kokusu oluyordu, bir de *onun* kokusu.

Komik Adam beni çimlerin arasından geçirip merdivenlerden çıkardı. Tasmamı çözünce yemek kokan kapıdan içeri koştum.

Sonra onu gördüm.

Benimki'ni.

Hep ondan çok uzun süre uzak kalmışım gibi geliyordu.

Şimdi mutfak masasına oturmuş kâğıtları karıştırıyordu. Onu çok sık böyle görürdüm, bazen uzun süre başını kâğıtlardan kaldırmadığını fark edince benimle dışarı çıkması için onu hafifçe dürtüyordum. Ancak bugün çoktan ayağa kalkmıştı, doğrusu sevindim çünkü bugün onu dürtecek kadar enerjim yoktu.

Komik Adam da hemen peşimden mutfığa girdi. Sürekli Benimki'ne sarılıyordu. Onu görür görmez yaptığı ilk şey buydu, yüzleri birbirine yapışana kadar ona sarılıyordu. Bazen yüzleri birbirine o kadar uzun süre yapışıyordu ki, sıkılıp başka odaya gidiyordum. Orada mutlaka birileri beni okşuyordu. Neyse ki bugün birbirlerinden çabuk ayrıldılar, bir diğer güzel haber de buydu.

Bu akşam da dışarı çıkıp sallanan koltuğa oturdular, koltuğun sabit durmasını bekleyip aralarına atladım ve burnumu Benimki'nin kucağına gömdüm. Her zaman diğer herkesten daha güzel kokuyordu.

Yıllar önce onda beni çok huzursuz eden bir çarpıntı vardı, hasta falan olduğunu sanmıştım. Ancak bir gün çarpıntı kesildi. Bu defa da aynı ritim, Benimki'nin odasında duran yüksek yataktan gelmeye başladı. Yatakta kıvrılan kişi Benimki gibi kokuyordu, ayrıca Komik Adam'a benziyordu. Bu yüzden Yeni

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Çocuk'un bir tehlike oluşturmadığını hemen anlamıştım. Ayrıca Küçük Kız'ın eskiden yaptığı gibi sürekli kıkırdıyordu, bu ses de hoşuma gidiyordu. Artık Yeni Çocuk iyice büyümüşü, bazen beni kovalıyordu. Bir süreliğine eğlenceli olsa ve daha uzun süre oynayabilmek istesem de koşmak artık beni nefes nefese bırakıyordu. Verandada, özellikle de bu ikisiyle oturmayı daha çok seviyordum.

Komik Adam, Benimki'ni güldüren şeyler söylüyordu. Onun gülmesine bayılıyordum. Tanıştığımızda hiç gülmüyordu, çok sessizdi. Yanında başka bir adam vardı ama o uzun zaman önce gitmişti, artık onu zar zor hatırlıyordum. Şimdi tek bildiğim birbirimize göz kulak olduğumuz, her gün dışarıda mutlu mutlu oturduğumuz ve bu hayatın gerçekten harika olduğuydu.

Yanımda Benimki olduğu, Komik Adam da onun yüzünü güldürdüğü sürece şikâyet edemezdim.

Hem de hiç.

SON

Teşekkür

Bu yayımlanan on beşinci kitabım.

On beş.

Yani benim için büyük bir dönüm noktası ancak bunun bu kadar önemli bir hikâyesi olacağını tahmin etmezdim.

Bu teşekkür bölümünü yazdığım da kitap henüz yayınlanmamıştı. Yani bu hikâye sevilecek mi, bilmiyorum. Her yazar, okurun kitaplarını seveceğini umar ama Cliff ve Michelle'i seven tek kişi ben olsam bile bunu sorun etmeyeceğim. Bu projeye başlamadan önce tükenmişlik sendromunun eşiğindeydim fakat yol üstünde bir yerlerde, 90'ların bu küçük kasabası bana bir umut ışığı yaktı ve yazmaya olan aşkımı yeniden alevlendirdi. Bu kitap artık ruhumun bir parçasını taşıyor. Bu tutku projemi okuduğunuz için size çok teşekkür ederim. Umarım onları siz de benim kadar sevmişsinizdir. Sevmediyseniz de sorun değil, bu kitap çoktan benim için yapması gerekeni başardı.

Size bu kitabın benim için önemini saatlerce anlatabilirim ama bu süreçte benden cömert desteğini ve sevgisini esirgeme-yen küçük ordum olmasa, kitap asla son halini alamazdı.

YETER Kİ SEN MUTLU OL

Editörüm Jovana'ya teşekkürler; kitaptaki, "sadece" kelimelerinin çoğunu sildiğimden emin olabilirsiniz.

Geliştirici editörüm Becca, sana hayatımı da kitaplarımı da hiç tereddütsüz emanet ederim, ki ikisi hemen hemen aynı şey.

Kapak tasarımıyı yapan Alison Cote. Cliff ve Michelle'i kafamdan alıp somutlaştırdın, bu şimdiye dek en bayıldığım kapağım oldu.

Jenny B, yaratıcı yönümle yazar yönümü bir arada tutan yapıstırıcım oldun. Beynimdeki elli çılgın fikri aynı anda idare etmeye çalışırken odağımı korumamı sağladığın için teşekkürler.

Baba, yazdığım tüm harika baba karakterlerine ilham verdiğin için teşekkürler.

Rusty, nostaljiyi benim kadar sevdiğin için teşekkürler.

Allie, platonik aşkım olduğun için teşekkürler.

Jillian, kaderin varlığına ancak bizi düşündüğümde inanıyorum.

Caroline, tatil konusunda ruh ikizim.

Jere, ilham veren, hayran olduğum oğlak burcu arkadaşım.

Beta ekibim Jenny, Allie, Angie, Carrie, Emily, Elizabeth, Erin, Rebeca, Caroline ve Kolin! 90'lardaki detayların doğruluğunu iki kez kontrol eden Danielle ve Jenny Z.'ye de özel bir teşekkür borçluyum!

Instagram, TikTok ve internetteki diğer mecralarda tanıştığım tüm sevimli romantizm okurlarıma sonsuz desteğiniz ve okuma tutkunuz için teşekkür ederim.

Son olarak da kocama teşekkürler. Sen kalbimde 90'ların *punk rock*'çısıydın. Seni seviyorum, senden çok hoşlanıyorum ve sana âşığıyım.